

Giới thiệu Hiệp Khách Vương Phi

Thể loại: ngôn tình cổ đại,

Số chương : 56

Ngay từ khi Doanh Mai còn nhỏ thì đã là trẻ mồ côi sống và lớn lên tại Bích Nguyệt sơn trang, đó là nơi nổi tiếng về thảo dược. Nhưng từ khi còn nhỏ nàng đã thích trốn ra ngoài lặn lội giang hồ. Sự phụ đầu tiên của nàng được mệnh danh là Thánh Thủ, nói dễ hiểu là thần trộm, học được một thân bản lĩnh, gia môn có người phản bội, hãm hại, bắt hạnh a, nàng cải trang trốn thoát mới may mắn giữ được một mạng.

Trở về Bích Nguyệt sơn trang, một lần khó khăn lắm mới rủ được tỷ tỷ cùng ngao du giang hồ, tình cờ quen biết một nam tử, ba người kết nghĩa huynh muội. Từ đó, nàng trở thành đệ tam sát thủ.

Một lần làm nhiệm vụ tại Đại Sở, Doanh Mai nhận thức phụ thân của mình, 3 năm đi theo ông tung hoành sa trường, nàng lên được chức thống lĩnh nhỏ.

Chẳng thể ngờ, tỷ tỷ đột nhiên biến mất, đại ca cũng rời đi, nàng theo chân tìm kiếm hai người họ, gặp phải kẻ thù, bị ám toán, thân trúng kịch độc. Tiêu hao một thân nội lực, cộng thêm phụ thân dốc chân khí bảo vệ mới kéo về một mạng. Từ đó, Doanh Mai trở về tướng quân phủ, nghe theo phụ thân sắp xếp, gả vào Thất vương phủ. Chuyện bắt đầu khi phụ thân chấp nhận oan khuất bị xử trảm, nàng làm thế nào để rửa oan cho ông ấy?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đánh chết tỷ nữ

Mùa xuân, hoa lá đua nở. Cây đình tử trong vườn Thất vương phủ cũng không chịu thua kém. Những nụ hoa tím bé nhỏ cố gắng tỏa hương đi thật xa. Trong thư phòng, một nam tử tuấn mỹ ngồi nghiêng, đường nét trên khuôn mặt góc cạnh, cả người tỏa ra khí khái hào sảng. Bên cạnh, thuộc hạ Hắc Ảnh báo cáo sự tình, sau một hồi lắng nghe, nam tử mới lộ vẻ lười biếng dựa vào thành ghế:

- Được rồi, mấy hôm ta rời khỏi, vương phủ có phát sinh sự tình gì hay không?

Thất vương phủ vẫn luôn được Lưu quân gia quản lý rất tốt, sau một hồi im lặng rà soát, Hắc Ảnh kính cẩn lên tiếng:

- Bẩm vương gia, hai hôm trước, vương phi đã hạ lệnh đánh chết một ti nữ.

- Hừ? - Hắn nhướn mày.

Nếu không phải hôm nay Hắc Ảnh nhắc đến thì hắn thật đã quên mình còn có một vị vương phi. Ba tháng trước Doanh tướng quân xin chỉ tứ hôn, ngày đó cũng tới gặp hắn. Lễ dĩ nhiên ông ấy muốn hắn đồng ý hôn sự này, coi như để trả công dạy dỗ, chỉ cần cho nhi nữ của ông một tước vị vương phi. Mà vị vương phi này, sau khi vào phủ cũng vô cùng im lặng, ngoài đêm đại hôn, hắn cũng chưa từng thấy nàng rời khỏi Linh Hà các. Nghe nói nàng thân thể ốm yếu, bệnh tật quanh năm, trước kia chưa hề ra khỏi phủ tướng quân, mà sau đại hôn, cũng vì lý do này mà trực tiếp bỏ đi những thủ tục sau đó. Đối với hắn cũng đỡ phiền toái. Ba tháng nay, theo ám vệ báo về, nàng ngoài việc trồng cây, đọc sách, quả thực không hề làm gì khác nữa. Chân chân thực thực làm một vương phi hữu danh vô thực.

Hắc Ảnh thấy chủ tử nhướn mày hứng thú thì vội bẩm báo:

- Theo tin tức của ám vệ, ti nữ này động vào thuốc sắc của vương phi, nàng tức giận đã hạ lệnh đánh chết ti nữ ngay lập tức.

Một ti nữ, hắn cũng không quan tâm, chỉ là vị vương phi này phong chừng cũng không hiền lành như hắn nghĩ. Nàng đến vương phủ, ti nữ mang theo rất ít, hơn nữa thường ngày, việc sắc thuốc là do nàng đích thân làm. Đây là, không tin tưởng người khác?

- Lấy cả thuốc của nàng đưa cho Lâm Tử nhìn một chút.

- Rồi.

Hắc Ảnh nhận mệnh rồi kính cẩn lui xuống.

Trong thư phòng còn lại một nam tử, vài sợi tóc mai rũ xuống trán làm tăng thêm vẻ tùy hứng, hắn không quá chú ý đến việc nhỏ này mà chăm chú nhìn vào mặt báo mấy hôm nay, chân mày hơi nhíu.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ma ồm

Mùa xuân, dân chúng chìm trong không khí vui mừng của năm mới, nhịp sống cũng yên ả, vui tươi. Nhưng mấy ai biết được sóng ngầm cuộn cuộn nơi kinh thành?

- Chủ tử, mật thám báo về, Tứ vương tử Đông Lăng đang ở La thành.

Nam tử ngồi nghe, chân mày hơi đậm. La thành cách xa kinh thành nhưng cũng là đất Đại Sở, Đông Phương Hoài đến đó làm gì? Hắn suy ngẫm một hồi, rồi đột nhiên lục tìm mấy cuốn sổ con bên cạnh, lấy ra 1 cuốn bên trong ghi: "Thấy Doanh tướng quân ở Bình thành". Doanh tướng quân, "nhạc phụ" của hắn, lẽ ra giờ này phải ở biên cương phía Tây, đột nhiên xuất hiện nơi Bình thành phía Đông, mà điểm đáng chú ý là Bình thành ngay gần La thành. Đây, cũng quá trùng hợp đi?

- Lưu ý ám vệ theo sát động tĩnh hai người này.

- Rồi.

- Tra bã thuốc của vương phi thế nào rồi?

- Chủ tử, Lâm Tử nói, thuốc đó 7 phần là kịch độc, người bình thường uống vào, không quá 3 tháng sẽ mất mạng, nhưng vương phi lại uống nhiều năm như vậy, hắn cũng chưa lý giải được. Hơn nữa, hắn muốn trực tiếp bắt mạch cho vương phi.

Nam tử ngồi trên ghế, rũ mắt xuống có điều suy ngẫm. Nàng bệnh tật từ nhỏ hắn là không sai đi? Doanh tướng quân lại gửi hắn trông nom một con ma ồm?

- Gọi Lâm Tử.

- Vâng.

Linh Hà các

Linh Hà các là một viện nhỏ, nằm sâu về phía đông của vương phủ, trước giờ vẫn để không, từ khi vương phi đến, nàng cũng không thay đổi gì nhiều, lại trồng thêm vài chậu hoa cỏ, thảo mộc nên trông viện các hẻo lánh, xơ xài hơn những nơi khác. Nam Cung Diệp đi tới, thấy một nữ tử mặc bộ váy màu vàng nhạt, thoải mái ngồi trên ghế đá sân viện đọc sách, chính là vị vương phi mới gặp mặt một lần của hắn, Doanh Mai. Khuôn mặt nàng trắng nhợt hơn người, vừa nhìn là biết bệnh tật quán thân, nhưng không vì thế mà mất đi vẻ thanh tú. Đôi mắt chăm chú, lẳng lặng nhìn vào cuốn sách trên tay. Hắn đến, nàng cũng không đứng lên làm lễ, dường như sự xuất hiện của hắn cũng không ảnh hưởng gì đến nàng. Nam Cung Diệp không so đo mà thoải mái ngồi xuống.

- Binh pháp?

Đó là cuốn sách nàng đang đọc, một nữ tử khuê phòng, cũng là người bệnh nặng quán thân, lại đi nghiên cứu binh pháp?

- Hôm nay vương gia thật rảnh rồi đến thăm thiếp thân.

Giọng nàng nhàn nhạt, không rõ vui, buồn, hay châm chọc, nàng đảo con mắt quay sang nhìn, hắn phát hiện, đôi mắt nàng trong veo như nước, lung linh sống động khiến khuôn mặt tái nhợt trở nên có sức sống hơn nhiều. Hơn nữa, ngồi gần mới biết, nàng không hề dùng huân hương gì, trên người tản mát ra mùi thảo dược nhẹ nhẹ.

- Trong thư phòng cha ta chỉ toàn những sách này.- Trả lời câu hỏi của hắn xong, nàng lại quay sang đọc sách, thật giống như không hề để tâm đến hắn.

Nên nàng mới đọc binh pháp, còn chăm chú như vậy? Thật là một nữ tử đặc biệt. Nam Cung Diệp là người không câu nệ tiểu tiết, thấy trên bàn có bình trà, nên động tay tự rót cho mình một chén. Trà xuân xanh, nước vừa đủ, mặc dù hơi ngội nhưng vẫn ngọt thơm. Trà này, thế nhưng là hàng hiếm đấy, vương phi của hắn thật biết hưởng thụ.

- Nghe nói ba năm trước Doanh tướng quân mới nhận lại nữ nhi, vậy trước đó nàng ở đâu?

Giống như bị làm phiền không thể đọc sách được nữa, nàng gấp lại sách, đưa mắt nhìn hắn, ánh mắt như nói: "Vương gia, người quan tâm ta sao?"

- Nàng là vương phi của ta, ta nên quan tâm một chút.

Nàng quăng cho hắn một ánh mắt "hieu thật quan tâm thì đã không chờ đến bây giờ". Thật thẳng thắn.

- Trước đó ta lang bạt một thân một mình. - Trên giang hồ, nàng yên lặng bổ sung trong lòng.

- Một cô nương, lại mang bệnh trong mình, nàng sống thế nào?

Giọng hần lạnh nhạt, nghe kỹ thấy có phần quan tâm ẩn giấu. Ngay sau đó, nhận được ánh mắt nghi ngờ của nàng, hần bắt đầu dĩ, vị vương phi này nhìn như hiền lành, nhưng thực chất độ cảnh giác rất cao. Ánh mắt của nàng là muốn hần nói ra mục đích hôm nay tới vì thế hần cũng không vòng vo nói:

- Thuộc hạ của ta có một người hiểu biết về y thuật, chỉ bằng để hần xem qua cho nàng?

- Được. - Nàng sáng khoái đồng ý.

- Lâm Tứ.

- Có thuộc hạ.

Theo sau hần, một nam tử áo xanh bước lên. Người này ngũ quan dễ nhìn, tác phong cẩn mật, cước bộ nhẹ nhàng, có dũng có tài. Doanh Mai cười nhạt một tiếng rồi đưa tay về phía trước.

Nam tử tên Lâm Tứ cũng không nói nhiều, lập tức đưa tay lên bắt mạch, chân mày nhíu, rồi lại nhíu, qua hồi lâu cũng chưa thấy giãn ra. Nam Cung Diệp bên cạnh rất kiên nhẫn, chờ đến khi Lâm Tứ rút tay ra, chân mày tiếp tục nhíu, rồi lại nhíu, hần cũng không vội hỏi kết quả, ngược lại hơi ngạc nhiên, Lâm Tứ cũng coi như thiên tài y học, là một trợ thủ đắc lực của hần, nhưng bệnh tình Doanh Mai lại làm khó hần đến vậy?

Sau một hồi cân nhắc, cuối cùng Lâm Tứ cũng mở miệng.

- Vương phi, thứ cho thuộc hạ nói thẳng, bệnh tình của ngài rất nghiêm trọng, những loại dược ngài dùng, tuy có ức chế được bệnh nhưng lại tổn hại thân thể. Với sức khỏe của ngài, thật không thể chống đỡ được bao lâu.

- Vậy theo ý Lâm đại phu, ta phải làm thế nào? - Doanh Mai thân nhiên cười, cũng không tò mò hay tức giận tại sao bản thân luôn tự tay sắc thuốc mà Lâm Tứ biết được được nàng dùng là gì?

- Đây... Thuộc hạ bắt tài.

Không dùng dược, nàng sẽ chết vì kinh mạch đứt đoạn, dùng dược, nàng sẽ chết vì độc dược tàn phá. Đại phu như hần quả thật bất tài a.

- Không sao, ta sớm đã quen rồi. Vương gia, đa tạ ý tốt của ngài, thiếp thân mệt mỏi.

Vốn cũng không hi vọng gì nhiều nên nàng cũng không mấy thất vọng. Nam Cung Diệp thấy nàng hạ lệnh đuổi khách trực tiếp như thế, căn bản có chút tức giận, nhưng lại thấy nét mặt mệt mỏi cố chống đỡ của nàng nên cũng không nói gì thêm mà rời khỏi.

Thư phòng

Nam Cung Diệp ngồi trên ghế, khuôn mặt tuấn mỹ không lộ quá nhiều cảm xúc, dường như chỉ chú ý tới chiếc chén bạch ngọc đang đùa nghịch trên tay. Lâm Tứ đứng một bên, kính cẩn bẩm báo:

- Vương gia, thể chất vương phi kinh mạch tắc nghẽn, có nơi đứt đoạn, này, dùng dược vật khí huyết mới miễn cưỡng lưu thông. Tuy nhiên, đa phần phải dùng độc dược có độc tính rất cao, qua thời gian dài, cơ thể sẽ bị bào mòn. Theo thuộc hạ thấy, không quá một năm, vương phi sẽ chịu không nổi nữa.

Hần cũng đã rõ vì sao vương phi không cho ai động đến ẩm thuốc của mình. Số độc dược như thế, muốn phối hợp, liều lượng là vô cùng quan trọng, chỉ một chút sơ sẩy có thể mất mạng. Một nữ nhân mà kiên trì từng ấy năm, nghị lực như thế nào a.

- Bệnh rất nặng sao? - Nam Cung Diệp không nặng không nhẹ lên tiếng.

- Đúng vậy, vương gia. So với bệnh của ngài còn muốn nặng hơn mấy phần.

Nam tử ngồi lẳng lẳng nghịch chén trên tay, qua một hồi mới nhàn nhạt lên tiếng:

- Lui đi.

- Vâng.

Doanh Hùng, Doanh tướng quân, ông thực sự để lại một con ma bệnh cho bốn vương, còn bản thân không những không đi quân doanh mà còn đến Bình thành? Để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mưu hại Tứ vương tử Đông Lăng

Một tháng sau

Thời tiết dần ấm lên, muôn hoa bắt đầu khoe sắc khiến tâm trạng dân chúng thêm phần nhu hòa. Trái ngược với không khí bên ngoài, trong thư phòng Thất vương phủ một mảnh tĩnh mịch. Nam Cung Diệp lật xem tin tức mật thám báo về, khuôn mặt càng thêm thâm trầm. Trong một cuốn sổ con có ghi: "Bình thành, phủ nha nhận được tin tức Doanh tướng quân muốn mưu hại tứ vương tử Đông Lăng, khi quan lính tới nơi thấy Doanh tướng quân đang giao chiến cùng tứ vương tử Đông Lăng. Hiện Doanh tướng quân được bí mật giải về kinh thành".

Đôi mắt sắc bén của Nam Cung Diệp giờ càng thêm lợi hại. Đông Lăng này, đã tâm bưng bưng, vốn đã cùng Đại Sở ngầm chiến nhiều năm nay. Hơn nữa, lại càng là Doanh tướng quân. Bốn năm trước, hắn vẫn còn trong quân doanh, cuộc chiến đó, cùng Doanh tướng quân chống lại thái tử Đông Lăng. Tuy rằng Đại Sở giành thắng lợi, nhưng thực chất là lưỡng bại câu thương. Sau trận đó, hắn bị thương, võ công bị phế, buộc phải trở về kinh thành. Doanh tướng quân cũng bị phái tới biên cương phía Tây, những năm này, ông vẫn luôn ở đó.

Bây giờ, ông bị bắt khi đang giao chiến cùng Đông Phương Hoài, lại ở Bình thành, nơi gần biên giới Đông Lăng. Thù cũ, hận mới, dĩ nhiên bọn họ sẽ tận dụng cơ hội này. Nghĩ tới vị vương phi trong vương phủ, sắc mặt Nam Cung Diệp càng thêm khó coi. Doanh Hùng, ông đã dự liệu sẵn rồi phải không? Ruốc cuộc ông đang làm cái gì?

- Hắc Ảnh.
- Có thuộc hạ. - Từ ngoài cửa, Hắc Ảnh một thân màu đen xuất hiện.
- Tra rõ sự tình xảy ra, còn có tình trạng hiện giờ của Đông Phương Hoài. Mật khác tin tức sẽ rất nhanh truyền vào kinh thành, nhắc nhở mọi người trong vương phủ, đừng để tin tức truyền loạn ra.
- Đây là không muốn vương phi biết tin này. Rất nhanh, Hắc Ảnh đã hiểu ý.
- Rõ.
- Bọn họ làm gì trong một tháng qua, tập hợp lại cho bốn vương.
- Rõ. - Một tháng trước vương gia đã nhắc nhở ám vệ lưu ý hành động của bọn họ.
- Lui đi.
- Vâng.

Chỉ còn một mình Nam Cung Diệp trong thư phòng, khuôn mặt góc cạnh, ánh mắt sâu thẳm toát lên 1 vẻ cương nghị. Doanh tướng quân bị hại, ai là người có lợi nhất? Với mối quan hệ "mật thiết" của hắn và Doanh tướng, có thể nói rằng ông ta là người của hắn. Có thù oán với hắn chính là thái tử, hai người chính là hai thái cực như nước với lửa. Tuy nhiên mấy năm này thái tử luôn điều thấp, mà hắn từ sau trận chiến đó trở về vẫn không lộ diện. Tình trạng hiện giờ chính là nước sông không phạm nước giếng. Mà ngược lại, người nóng vội, không muốn chờ thêm nữa là tứ hoàng tử, Nam Cung Thành. Đại Sở có tông cộng chín vị hoàng tử, mà hắn, đứng thứ 7. Sau nhiều năm chung sống, trong tối, ngoài sáng hãm hại lẫn nhau, hiện giờ người có khả năng tranh giành, ngoài hắn, thái tử thì chỉ còn tứ hoàng tử, Nam Cung Thành. Hắn cũng thật nóng vội. Bắt tay cùng Đông Lăng, để hắn (NCD) và thái tử đầu nhau còn hắn (NCT) làm ngư ông đắc lợi ư? Sao hắn không nghĩ tới Đông Lăng luôn muốn làm chim sẻ phía sau? (Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau)

Suy nghĩ thấu đáo, lại nghĩ đến vị vương phi có đôi mắt linh lung của mình, hắn nhắc chân đến Linh Hà các. Vẫn đơn giản như lần trước đến, ngoài hoa có thì chính là cỏ hoa. Lần này, nàng không đọc sách ở sân viện, hắn là ở trong phòng. Quả thật như thế, nàng ở trong phòng, còn đang viết thư pháp. Doanh Mai mặc một thân bạch y, mái tóc được buộc lên, không hề đeo một đồ trang sức nào. Nhìn qua hết sức giản lược, nhưng lại không thể bỏ qua khí chất ngọc cốt tâm lan, như hoa như ngọc, như một vị công tử văn nhã, ôn nhu. Hắn thực chất nghĩ tới công tử mà không phải tiểu thư, bởi khí chất của nàng nhẹ nhàng mà cứng rắn, lông mày dài đầy anh khí. Có lẽ là được thừa hưởng từ Doanh tướng quân, khí khái hào sảng mà thiết huyết.

Nàng biết hắn tới nhưng cũng không để tâm nhiều, yên lặng mà chú tâm vào chữ viết của mình. Khi hắn nhìn đến chữ nàng viết mới biết nàng vốn không yên lặng như vẻ bề ngoài. Chữ viết thể hiện đúng nhất nội tâm một người. Nàng viết một chữ "Ngọc", một chữ "Ngọc" đầy sóng gió. Nét chữ mạnh mẽ hào hùng, muốn giải thoát nhưng lại bị kim hãm, là không cam tâm ư?

- Tâm không tĩnh thì không nên viết nữa. - Hắn nhắc nhở.
- Dường như nàng cũng đồng ý với hắn nên cầm tờ giấy đã viết ném vào chậu than. Giấy lập tức bắt lửa, ngọn lửa màu xanh từ từ cắn nuốt những nét chữ của nàng, cũng cắn nuốt những hào hùng mà nàng ẩn dấu, giam cầm chứng trệ để không có lối thoát.
- Chúng đều là giấy tuyên thành thượng hạng đấy, thật đáng tiếc! - Nhìn đồng tro tàn trong chậu than, hắn cảm khái nói. Nàng đốt cũng không ít a.
- Doanh Mai liếc mắt nhìn Nam Cung Diệp, hắn mà tiếc chút giấy đấy à?
- Tâm trạng vương gia có vẻ không được tốt. Đáng tiếc ta không thể giải khuây cùng ngài. Chỗ ta có ít trà đường tâm, lát sẽ cho người mang qua cho ngài.

Nam Cung Diệp có chút ngạc nhiên, vậy mà nàng nhìn ra được. Nàng nói không nhanh không chậm, lại giống như bằng hữu thân quen đã lâu. Đã là bằng hữu, hẳn là nên hỏi thăm một chút:

- Gần đây sức khỏe nàng thế nào rồi?
- Đa tạ vương gia quan tâm, thiếp thân vẫn như vậy.- Giọng nói lạnh nhạt, nàng hẳn là không muốn nói đến chuyện này.
- Đại hôn cũng được hơn 4 tháng, Doanh tướng quân có liên lạc gì với nàng không?

Động tác pha trà của nàng hơi ngừng lại rồi tiếp tục.

- Phụ thân có liên lạc gì với thiếp thân không, vương gia hẳn là biết rõ chứ? - Lại là giọng nói lạnh nhạt.

Ồ, hẳn chọc giận gì đến nàng à? Buồn bực suy nghĩ, hôm nay hẳn tới đây làm gì cơ chứ? Để nhận buồn bực à? Không thêm đề ý tới chén trà nàng đã pha xong, hẳn cứ thế bước ra khỏi Linh Hà các. Doanh Mai liếc nhìn bóng hình hắt biến mất, im lặng thưởng thức trà của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Muốn nữa phải trả tiền

Năm ngày sau

Tin tức Doanh tướng quân muốn mưu hại tứ vương tử Đông Lăng quả thật đã truyền đến kinh thành. Khắp ngõ lớn ngõ nhỏ kinh thành đều đang sôi nổi bàn tán, quán trà, tửu lâu, ngoài đường lớn, trong hẻm nhỏ không nơi đâu là không có người nói tới chuyện này. Doanh tướng quân với nhiều trận đánh lớn nhỏ, ít nhiều có một địa vị nhất định trong lòng dân chúng. Đại Sở và Đông Lăng vốn bằng mặt mà không bằng lòng đã lâu. Chuyện xảy ra, trong dân chúng cũng tồn tại nhiều dị bản, chính là, chuyện phiếm cho bọn họ nói nơi tửu lâu.

Trái ngược với bên ngoài, trong Thất vương phủ dường như tin tức không được thông, nô tài, thị vệ đều nghiêm cẩn làm việc, người nào nên làm gì thì vẫn làm nấy. Có điều, không khí cũng có chút quỷ dị, là cẩn thận quá mức rồi đi? Doanh Mai ở Linh Hà các héo lánh, dù thấy không khí trong phủ có chút khác lạ, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc trồng cây, đọc sách của nàng.

Thư phòng

- Chủ tử, tin tức đã xác nhận: Doanh tướng quân được áp giải vào đại lý tự rồi.

Nam Cung Diệp yên lặng lật giở mật báo. Những việc làm của Doanh tướng cùng Đông Phương Hoài đều được ghi lại chi tiết. Không quá rõ ràng nhưng người xem vẫn hiểu một tháng qua Doanh tướng cố tình theo dõi, tiếp cận Đông Phương Hoài. Hơn nữa, hôm trước đã có người báo hành tung hai người họ lên. Đây chính là có nhân chứng, vật chứng rồi. Nam Cung Diệp đau đầu suy nghĩ, phân tích lợi hại, cách tốt nhất hiện nay là kéo dài thời gian, tranh thủ điều tra.

- Bên phía Linh Hà các sao rồi?
- Lưu quân gia đã dặn dò mọi người trong phủ, tuyệt đối không tiết lộ điều gì ra.- Hắc Ảnh cẩn mật bẩm báo.
- Tăng gấp đôi số ám vệ coi chừng.

Vị vương phi của hắn, nhìn như hiền lành vô hại, nhưng sau vài lần tiếp xúc, hắn nhận ra nàng vốn không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, không thể lơ là được.

- Rồi.

Hắc Ảnh hơi sùng sốt một chút rồi mới nhận mệnh. Hắn vẫn không hiểu, một vương phi hữu danh vô thực, chủ tử lại đề tâm như vậy làm gì?

Linh Hà các

Doanh Mai ngồi trên ghế êm, trên tay là cuốn binh pháp đang đọc dở. Đây đều là sách phụ thân để lại. Phụ thân nàng, Doanh tướng quân, cũng được coi như tướng quân hàng đầu của Đại Sở, mấy năm này đều đóng quân ở biên cương, vì vậy số sách này đều theo nàng tới vương phủ. Cũng được thừa hưởng tính khảng khái của phụ thân, mấy năm trước còn được ông chỉ dạy tận tình nên từng cuốn từng cuốn binh pháp, đối với nàng cũng là hứng thú. Chỉ tiếc, tình trạng hiện giờ của nàng chỉ có thể ngồi đọc như vậy mà thôi.

Đang chăm chú đọc sách, nàng phát hiện có người tới. Cước bộ trầm ổn, một thân bạch y, thân như ngọc diệp, từng cái nhắc chân đều cao quý ôn nhã, ai có thể ngờ vài năm trước hắn từng tung hoành ngang dọc trên chiến trường, cùng cha nàng trải qua bao trận chiến sinh tử? Nam Cung Diệp. Chỉ liếc

nhìn một cái rồi nàng lẳng lặng quay lại sách của mình. Mấy tháng trước, ngay đến nàng trông như thế nào hấn còn chẳng quan tâm, giờ lại tích cực như thế?

Đường như đã quen với thái độ của nàng, Nam Cung Diệp tự nhiên ngồi xuống, rót cho mình một chén trà. Mùi trà xanh thoang thoang, hòa với huân hương tử đàn trên người hấn phảng phất lưu chuyển trong không khí, như muốn mỗi góc ngách Linh Hà các đều lưu lại.

- Hôm trước dùng trà đường tâm của vương phi, cảm giác không tệ.

- Ủ.- Nàng không để tâm lắm.

- Lát sai người mang thêm cho ta một ít.

Không đọc sách nữa, nàng chuyển đôi mắt linh lung như nước của mình nhìn hấn. Người này, lông mày hơi đậm, khuôn mặt góc cạnh, ngũ quan tinh tế. Quả là một mỹ nam tử! Hấn mặc một bộ bạch y, yên lặng ngồi đó thưởng thức trà, gió nhẹ làm lay động mái tóc của hấn, cả người hiện lên một vẻ ôn nhuận, nho nhã. Thật hợp với câu:

"Mạch tương nhân như ngọc

Công tử thể vô song"

Doanh Mai không khỏi cảm khái. Công tử đẹp như thế lại là người như vậy a.

- Vương gia, ngài muốn nữa thì phải trả tiền.

Nam Cung Diệp hơi sững sốt, nhìn thái độ đương nhiên của nàng lại thấy buồn cười. Nàng tuy là vương phi, nhưng lại hữu danh vô thực, hàng tháng sẽ được cấp một số bạc, có điều với mức sống của nàng, hấn là không quan tâm tới số bạc đó đi? Mà nàng sống dư thừa như thế là do có của hồi môn vô cùng phong phú. Doanh tướng quân gần như chuyển hết tài sản phủ tướng quân vào của hồi môn này. Ông ấy suy nghĩ quá là chu đáo, để lại đường lui cho nữ nhi duy nhất của mình. Sau này, Doanh Mai dù không trong vương phủ cũng có thể sống an nhàn sung sướng?

Doanh Mai thấy hấn sững sốt rồi lại im lặng liền tốt bụng giải thích:

- Trà đường tâm đó là trà của Mộ Dung gia, mỗi năm cũng không có nhiều. Vừa vặn, ta có một cửa hàng bán trà. Vương gia, nếu ngài lấy, ta sẽ ưu đãi cho ngài.

- Vương phi, nói vậy, nàng ăn ngủ nghỉ trong vương phủ cũng nên tính toán rõ ràng đi?

Nàng quăng cho hấn ánh mắt: "Chúng ta là phu thê thật sao?". A, xem ra nàng cũng rất thức thời. Hấn đột nhiên nổi ý trêu chọc, đáp lại nàng một ánh mắt: "Nàng nói xem?".

Nàng mới không cần quan tâm hấn phát điên cái gì. Người này trông thì ôn nhu nhưng thực chất lạnh nhạt lạnh tình. Nàng cũng không cần vì hấn mà phải chịu thiệt. Không có tiền thì cũng đừng nghĩ đến trà.

Nam Cung Diệp nhàm chán, trêu chọc nàng chẳng khác nào đánh vào đám bông, chẳng lẽ sức thu hút của hấn giảm sút. Vài lần gặp mặt hấn, nàng chỉ nhàn nhạt liếc qua, cũng không lộ ra cảm xúc gì. Lại còn biết rõ gã cho hấn chỉ để trang trí. Hấn cảm giác, mọi thứ nàng đều rất minh bạch.

- Biết rõ, tại sao nàng còn gả cho ta?

Với độ yêu thương nữ nhi của Doanh tướng, hấn là không ép nàng đi?

- Azz... Cha ta là không yên tâm về ta a. Lão già đó luôn nghĩ ta vô dụng như vậy.

Nhắc tới phụ thân, giọng điệu nàng thoải mái hấn lên, đôi mắt cũng đong đầy tưởng niệm. Xem ra, nàng và Doanh tướng vô cùng thân thiết. Đôi mắt sắc bén của hấn hơi lóe lên. Một tướng quân vẫn luôn đóng tại quân doanh cùng nữ nhi bệnh tật không ra khỏi phủ có thể thân thiết như thế? Tức là nói, vị tướng quân này vẫn thường gặp mặt nữ nhi của mình?

Doanh Mai dĩ nhiên không biết suy nghĩ của Nam Cung Diệp, nàng còn đang chìm trong tưởng niệm của chính mình. Tướng quân, thời gian lâu như vậy cũng có chút nhớ lão già ấy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Đã bị kết án, trốn thoát

Năm ngày sau

Mấy ngày hôm nay Nam Cung Diệp tranh thủ điều tra về cuộc gặp đó của Doanh tướng quân cùng Đông Phương Hoài nhưng đều không có kết quả. Cố gắng kéo dài thời gian của hắn cũng không giúp được bao nhiêu. Sự việc ngày càng nghiêm trọng, Đông Phương Hoài thể nhưng bị thương rất nặng, hôn mê đến ba ngày sau mới tỉnh, phỏng chừng phải điều dưỡng một tháng mới xuống giường được. Hoàng đế Đông Lăng tức giận đòi Đại Sở phải cấp hắn câu trả lời thỏa đáng. Đông Phương Hoài là đứa con ông yêu quý nhất, nếu không làm Đông Lăng hài lòng, quân đội của họ đã sẵn sàng tiến vào lãnh thổ Đại Sở. Dân chúng cũng nhận ra được điểm mấu chốt, bàn tán sôi nổi không dứt.

Trong thư phòng, Nam Cung Diệp lật xem tin tức mật thám báo về, chăm chú, không bỏ sót một chi tiết nào dù là nhỏ nhất. Nhưng kết quả vẫn đi vào ngõ cụt.

- Vương gia.- Giọng của Hắc Ảnh. Có chuyện gấp.

- Chuyện gì?

- Trong cung truyền tin tức tới, Doanh tướng quân đã bị kết án, năm ngày sau tự kết liễu.

Nhanh như vậy? Bọn chúng liền muốn dồn Doanh tướng vào chỗ chết. Đôi lông mày Nam Cung Diệp nhăn lại, khuôn mặt trầm xuống lộ ra một vẻ nghiêm túc hiếm thấy. Đông Lăng là nước lớn mạnh, Đại Sở phải dè chừng, nhưng việc này quá mức mất rồi. Nhất là trong tình hình lửa tướng lĩnh Đại Sở còn non trẻ, sẽ không một ai chèo chống được như Doanh tướng.

- Chuẩn bị xe ngựa, ta phải vào cung.

- Vâng.

Nam Cung Diệp vào cung nghe thương nghị rất lâu, đến tận sáng hôm sau mới trở về vương phủ. Cả một đêm bàn bạc, đôi mắt lộ ra vẻ mệt mỏi. Ngay cả thái tử cũng bỏ đá xuống giếng. Phải thôi, hắn và thái tử vốn đối đầu, có cơ hội loại bỏ vây cánh của hắn, dĩ nhiên thái tử sẽ không bỏ qua. Có điều, phụ hoàng kết tội Doanh tướng nhanh hơn hắn nghĩ rất nhiều, chắc chắn phụ hoàng cùng hoàng đế Đông Lăng đã đạt được hiệp định nào đó.

Ngay sau khi xử tử Doanh tướng, binh lực Đại Sở sẽ có sự biến đổi. Biên giới Đông Lăng sẽ có 20 vạn binh mã, một nửa là thủ hạ cũ của Doanh tướng quân, phe hắn. Một nửa thuộc về phe thái tử. Tử hoàng tử Nam Cung Thành hắn là rất vui vẻ nhìn hắn và thái tử đấu nhau đi? A, Nam Cung Thành còn chưa biết hắn có nắm binh lực đi.

Nam Cung Diệp nhếch mép cười, ngay cả hắn cũng nhìn ra Nam Cung Thành bắt tay cùng Đông Lăng, hắn cho rằng phụ hoàng không nhìn ra được sao? Chuyển binh lực như vậy là để phòng Nam Cung Thành mở cửa cho Đông Lăng tiến vào lãnh thổ Đại Sở. Tên ngu ngốc Nam Cung Thành còn đang chờ binh lính biên cương xảy ra xung đột đến sát đầu mẻ trán ư? Đáng tiếc hắn không thể nào hiểu được, một khi Đông Lăng có dị tượng, binh sĩ biên cương sẽ gác lại ân oán cá nhân, cùng nhau chống giặc. Tên ngu ngốc đó cũng lắm chỉ làm được vài tiểu xảo chọc ngoáy mà thôi, mà những tiểu xảo ấy Nam Cung Diệp không thèm để vào mắt.

Nam Cung Thành a Nam Cung Thành, người còn đang muốn nỗ lực phấn đấu, có điều, dù cố gắng như thế nào đi nữa, người cũng không còn tư cách tranh giành ngôi vị đó nữa rồi. Từ khoảnh khắc người quyết định bắt tay với Đông Lăng, người đã tự chọn kết cục cho mình.

Nam Cung Diệp cau mày, hắn vốn không lo lắng về tên ngu ngốc đó. Điều hắn bận tâm bây giờ là làm thế nào để cứu Doanh tướng quân ra. Phụ hoàng đã có ý từ bỏ Doanh tướng để đạt được lợi ích nào đó rồi. Thời gian không còn nhiều, thay mặt đổi đào là cách duy nhất. Trong thời gian ngắn, tìm người chết thay cho Doanh tướng quân, hoặc là hoán đổi thành một người khác.

- Vương gia. - Giọng Hắc Ảnh vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn. Hắn nhắm đôi mắt lại, mệt mỏi.

- Ừ?

- Vương phi trốn khỏi vương phủ rồi.

- Chuyện gì xảy ra?

Nam Cung Diệp sững sờ. Nàng chỉ là một nữ nhân, không những không có võ công lại còn bệnh nặng quần thân thể nhưng có thể thoát khỏi sự trông chừng của gấp đôi số ám vệ vương phủ? Người của hắn càng ngày càng vô dụng rồi sao?

- Thị vệ trông chừng Linh Hà các trúng mê hương. Ám vệ nhận ra bất thường báo lại thuộc hạ, thuộc hạ đã điều một tốp khác đến Linh Hà các, sau đó rà soát một lần, phát hiện vương phi đã biến mất.

- Còn ám vệ thì sao?

Hắc Ảnh hồ thẹn quỳ gối.

- Thuộc hạ bắt tài, tất cả ám vệ đều không biết vương phi biến mất khi nào.

- Tốt, thật tốt. Xem ra ám vệ vương phủ quá nhàn rồi rồi.

Hắc Ảnh không dám ngẩng đầu lên, hắn không dám tin. Âm vệ vương phủ có năng lực thế nào, là thủ lĩnh, hắn biết rõ ràng nhất. Vậy mà lại để một nữ nhân mềm yếu qua mắt. Mà điều tức giận hơn cả là một nhóm âm vệ, cộng luôn hắn đều không biết bị qua mắt như thế nào? Vương phi trốn đi như thế nào, đi lúc nào, bọn hắn đều không biết. Rõ ràng luôn bị âm vệ nhìn chăm chăm thế nhưng một nữ nhân như vương phi cứ như vậy biến mất. Thật giống như hơi nước bốc hơi trước mặt bọn hắn, không để lại chút dấu vết nào. Đi theo vương gia bao nhiêu năm, có lần nào hắn vô dụng như thế?

- Phải thêm âm vệ đi tìm, nếu không tìm thấy người, âm vệ cũng không cần về nữa.

- Rõ.

- Luru quản gia đâu?

- Bẩm vương gia, Luru quản gia đang điều tra người trong vương phủ.

- Lui đi.

- Vâng.

Ngồi trên ghế mềm, hắn lấy tay bóp trán nơi chân mày đang nhú chặt, những khớp xương nổi rõ, bàn tay dù được bảo dưỡng tốt nhưng cũng hiện rõ những vết chai của việc cầm kiếm, bắn cung.

- Vương gia. -Rất nhanh, giọng Luru quản gia vang lên.

- Vào đi.

Người tới là một trung niên ngoài tứ tuần, cả người thô ráp, khuôn mặt kính cẩn.

- Vương gia, nha hoàn Lục Bình của Linh Hà các khai nhận là năm hôm trước vương phi ép hỏi có phải trong phủ có chuyện gì giấu ngài ấy hay không? Nàng ta không chống đỡ được đe dọa của vương phi nên đã nói tất cả tin đồn về Doanh tướng quân thời gian gần đây. Nghe xong vương phi chỉ im lặng, còn khiến nàng không được nói chuyện này ra ngoài.

Nói xong, Luru quản gia yên lặng đứng chờ một bên. Ông cũng làm việc trong vương phủ nhiều năm, trải qua không ít sóng gió. Thật không ngờ, ban đầu không nhận ra vị vương phi này thủ đoạn lại cao minh như thế. Sau khi biết tin về Doanh tướng quân không khóc, không nháo mà chỉ im im lặng lặng, chờ đúng ngày vương gia không có trong phủ, thần không biết quỷ không hay biến mất trước mặt âm vệ. Càng nghĩ, ông càng toát mồ hôi, vị vương phi này cỡ nào thâm sâu a.

Nam Cung Diệp im lặng suy tư, hắn cũng không ngờ nàng nhảy cảm như vậy, năm hôm trước, là sau khi hắn tặng thêm âm vệ đi? Im lặng như vậy rồi khiến hắn trở tay không kịp. Kế sách quả nhiên hoàn hảo.

- Phải âm vệ nhìn chăm chăm đại lý tự.

- Vâng.

Nàng tốn nhiều công sức vì nghe tin Doanh tướng quân, làm sao có thể bỏ qua nơi đó được chứ?

- Luru quản gia, chuẩn bị xe ngựa vào cung cho ta.

- Vâng.

Từ khi bị bắt đến nay, Doanh tướng quân luôn bị giam tại đại lý tự, phụ hoàng hạ lệnh không cho ai thăm hỏi, hắn cũng không thể thu được tin tức gì. Bây giờ muốn gặp mặt chỉ còn cách đi hoàng cung xin ý chỉ phụ hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Không thể cứu

Phòng giam, Đại lý tự

Đại lý tự có nơi dành cho những trọng thần triều đình, nhìn qua cũng khá sạch sẽ. Đặc biệt về Doanh tướng quân, hoàng thượng đích thân chỉ định, đại lý tự khanh càng không dám sơ sẩy. Nam Cung Diệp bước chân vào phòng giam, thân thể cao lớn, tàn mất phong thái vương giả khiến phòng giam tối tăm càng thêm chật chội.

Trong phòng giam, Doanh tướng quân ngồi khoanh chân trên giường, nét mặt bình thản. Ông chưa đến 40, nhưng khuôn mặt sương gió, rậm rắng, một

về cứng rắn của nam nhân quân ngũ. Thấy Nam Cung Diệp đến, ông cũng không ngạc nhiên, hể mắt nhìn, góc độ này, thái độ này, cùng với Doanh Mai không phải là giống nhau như đúc ư?

- Doanh tướng quân tốn nhiều công sức sắp xếp cho Doanh Mai như vậy là đã lường trước được rồi sao?

Nam Cung Diệp trực tiếp khẳng định, Doanh tướng quân im lặng không nói.

- Ông đã nhận tội rồi? Nói đi, xảy ra chuyện gì? Ta không tin Doanh tướng quân từ quân doanh phía Tây lại chạy tới phía Đông xa xôi để ngắm cảnh.

- Ta phải đa tạ vương gia chăm sóc nha đầu đó rồi- Không trả lời câu hỏi của hắn mà Doanh tướng quân lại nhìn hắn chần chừ.

Nam Cung Diệp híp mắt nhìn ông, muốn nhìn thấu suy nghĩ của ông. Doanh tướng quân chinh chiến sa trường nhiều năm, tuy ngồi trong nhà lao, nhưng khí thế cũng không giảm chút nào, thần nhiên chống lại ánh mắt Nam Cung Diệp.

- Ta biết vương gia muốn cứu ta ra, nhưng, việc đó không được. Có một điều vương gia không biết. Hoàng thượng trúng độc nên mấy năm này sức khỏe mới suy giảm như thế.

Nam Cung Diệp sững sờ. Hoàng đế trúng độc, đây là chuyện nghiêm trọng cỡ nào. Hắn dám khẳng định, thái tử chưa biết, Nam Cung Thành cũng chưa biết, việc này, chỉ mình Doanh tướng quân biết.

- Lấy tính mạng của ông để đổi lấy thuốc giải sao?

- Coi như vậy đi.

Thế nào gọi là coi như? Nam Cung Diệp cau mày.

- Đông Lăng hạ độc? Có nội gián?- Vì vậy mới cần thuốc giải từ Đông Lăng.

- Thất vương gia, hoàng cung bảo vệ sâm nghiêm, nội gián Đông Lăng tài tình cỡ nào cũng không có khả năng hạ độc hoàng thượng. Kịch độc đúng là xuất phát từ Đông Lăng nhưng lại không liên hệ gì với hoàng thất Đông Lăng, trúng độc như thế nào, chỉ mình hoàng thượng biết mà thôi. Vương gia, người có điều tra cũng sẽ không tra được gì.

Nam Cung Diệp nhíu mày càng sâu. Tại sao phụ hoàng lại chọn Doanh tướng quân, mối thù của Đông Lăng với ông vẫn còn rất mới mẻ đấy. Ngược lại với dáng vẻ suy tư của Nam Cung Diệp, Doanh tướng quân lại rất bình thản.

- Vương gia, lệnh án ban ra, cái chết là việc đã định, là ta cam tâm tình nguyện, ngài không cần phí sức cứu ta. Ngay từ đầu ta đã lường trước được việc này. Dầu sao, tâm nguyện ta đã hoàn thành, việc cần làm cũng đã làm xong. Lão phu chết không còn gì hối tiếc. Chỉ mong vương gia có thể thay ta chiếu cố Mai Nhi.

Nam Cung Diệp tiếc nuối, kế hoạch đối người hắn đã nghĩ ra, cũng an bài được vài bước, lại không ngờ nhận được đáp án như vậy. Hắn sẽ không cưỡng cầu.

- Doanh Mai nàng đã trốn khỏi vương phủ rồi.

Doanh tướng quân nghe được tin tức cũng chỉ thờ dãi, dường như không hề ngạc nhiên vì sao nàng có thể thoát ra được.

- Nha đầu này vô cùng cứng đầu. Vương gia sau này hãy bao dung cho nàng nhiều hơn.

- Vì sao ta phải đồng ý với người? Tuy rằng ta cùng Doanh tướng quân có giao tình, nhưng cũng không có trách nhiệm phải làm gì cho nữ nhi của người.

- Không cần, vương gia không cần chăm sóc nàng. Ta chỉ cầu vương gia một điều, đợi khi nàng bình tĩnh lại, xin vương gia giao vật này cho nàng.

Doanh tướng quân gợn về phía hắn một khối ngọc bội. Chạm khắc tinh tế, trên nền một khối vuông nhẵn là hình hoa mai sống động. Chất ngọc mịn màng trong không gian hơi tối của nhà giam, tỏa ra tia sáng dịu nhẹ. Một khối ngọc nhỏ chỉ bằng hai đầu ngón tay, nhìn qua trông đơn giản nhưng lại là cực phẩm trong cực phẩm. Nam Cung Diệp tiếp nhận, thu vào tay áo coi như đồng ý.

- Cách kinh thành 30 dặm về phía nam có một dãy núi Mây Vụ, có thể vương gia sẽ tìm thấy nàng ở đó.

Nam Cung Diệp híp mắt nhìn Doanh tướng quân, núi Mây Vụ quanh năm heo lạnh, hơn nữa cách kinh thành không gần. Nàng một mình đến đó làm gì?

Không trả lời suy tư của hắn, Doanh tướng quân chỉ cảm khái nói:

- Đáng tiếc, lão phu không được chết nơi sa trường.- Cả một đời chinh chiến, khí khái nam nhi, sa trường trở thành nhà của ông.

Núi Mây Vụ

Dãy núi Mây Vụ không cao nhưng là nơi nhiều sương mù nhất Đại Sở, từ chân núi hướng mắt lên chỉ nhìn thấy mây mù dập dờn, đỉnh núi quanh năm đều ẩn trốn trong những đám mây, vì vậy không mấy người nguyện ý lui tới. Một dãy núi không tính là quá rộng, nhưng để tìm được người cũng tốn không ít

công sức. Nam Cung Diệp cùng ám vệ chia nhau tìm kiếm ở chân núi gần một ngày. Trời về đêm, ảm đạm vô cùng. Đôi mắt sáng mẫn của hắn ẩn hiện những tia máu, dấu vết mệt mỏi của hai ngày không ngủ. Khả năng không lớn, nhưng hắn tin, Doanh tướng quân sẽ không tự nhiên chỉ điểm một nơi vô nghĩa cho. Chợt phía xa, Nam Cung Diệp nhìn thấy điểm trắng. Vợ vàng tới gần, chính là một người đã ngất đi, nàng, vậy mà thật tới đây. Doanh Mai một thân chạt vật, bạch y trên người bị nhánh cây quệt vào có nhiều vết rách, khuôn mặt nhợt nhạt không còn chút huyết sắc, hơi thở mong manh dị thường.

- Lâm Tứ.

Nghe tiếng gọi, Lâm Tứ vợ vàng tới nơi, nhanh chóng bắt mạch cho nàng.

- Vương gia, là ngất đi thôi, nhưng bệnh tình càng thêm nghiêm trọng rồi.

Không quan tâm nhiều, hắn nhanh chóng mang nàng về Thất vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đã muộn rồi

Ngày cuối xuân, ánh nắng dịu nhẹ xuyên qua ô cửa nhảy nhót trong phòng. Doanh Mai mở mắt ra, nàng cảm thấy hơi khó thở, dòng máu lưu thông bị tắc nghẽn, phải khó khăn lắm mới bình ổn được. Xung quanh là vài mềm đệm êm, bàn trà, giá sách. Đây không phải Linh Hà các sao? Những sự việc đã qua còn rất mới mẻ, vốn ở chân núi Mây Vụ nàng cảm thấy mình sắp không được rồi. Nàng bàn tay không còn khí lực lên, vài vết thương bị xước đã đóng vảy, nàng nhú mày.

- Vương phi, ngài tỉnh.

Giọng nói của nha hoàn Lục Bình vang lên, nàng ta sửa chăn rồi giúp nàng rửa mặt, Doanh Mai không để tâm lắm.

- Ta hôn mê bao lâu rồi?

- Vương phi, ngài đã hôn mê năm ngày năm đêm rồi.

Năm ngày năm đêm. Đã qua rồi sao? Đã muộn rồi ư? Doanh Mai thần thờ ngồi trên giường. Nàng biết sức khỏe nàng không được tốt, nhưng không ngờ vô dụng đến vậy? Thậm chí hôn mê sâu như thế? Thật sự thành một phế vật rồi, ngay cả phụ thân mình cũng không cứu được. Doanh Mai cứ ngồi như thế, không biết qua bao lâu bên cạnh có người tới gần, Nam Cung Diệp.

Nam Cung Diệp nghe tin Doanh Mai tỉnh, mang theo Lâm Tứ tới, thấy nàng ngồi bất động trên giường, cả người tản mát ra vẻ thê lương, cô độc. Đôi mắt nàng không còn lung linh như trước, vô hồn nhìn vào khoảng không. Sắc mặt tái nhợt, hơi thở nặng nề khó nhọc. Hắn ngồi bên giường, cảm nhận ưu sầu từ nàng.

- Để Lâm Tứ bắt mạch cho nàng.

Doanh Mai không trả lời, vì thế hắn nắm bàn tay nàng đưa ra, lạnh buốt.

- Vương gia, tình trạng hiện giờ của vương phi đã ổn, thuốc hạ sẽ đi sắc thuốc.- Lâm Tứ nói, rồi kính cẩn lui ra.

Đã ổn, liệu tâm có thể ổn được không? Nắm chặt bàn tay nàng, cố gắng truyền chút nhiệt, Nam Cung Diệp ngồi một bên không lên tiếng. Nha hoàn mang vào một bát cháo nóng, hắn cầm lấy, thổi cho nguội bớt.

- Doanh Mai, ăn cháo.

Nàng nghe được, vô hồn quay lại nhìn hắn. Khuôn mặt gầy yếu, nổi rõ những mạch máu xanh nhợt, đôi mắt nhìn trần trần vào bát cháo.

- Nàng hôn mê nhiều ngày, không ăn không được.

Nói xong, hắn khuấy bát cháo, nhẹ nhàng múc một thìa đến bên miệng, nàng vô thức mở ra, cũng vô thức nuốt xuống. Khó khăn cho nàng ăn xong, lại cho nàng uống một chén trà, lúc này Nam Cung Diệp mới mở miệng:

- Doanh Mai, nàng là vương phi của ta. Dù có chuyện gì xảy ra, nàng vẫn còn có ta.

Đôi mắt nàng hơi dao động, lại mất đi rất nhanh. Cả người hiện ra sự mệt mỏi không chống đỡ nổi, bàn tay được hắn nắm lấy, dù có chặt thế nào cũng không ấm lên được.

Lâm Tử đã sắc thuốc xong, hắn lại uy cho nàng uống, nàng dường như cũng chẳng quan tâm, hắn uy bao nhiêu, liền nuốt xuống bấy nhiêu, ngoan ngoãn, nhu thuận. Cho đến khi chén thuốc cạn sạch, nhịp thở cũng bớt khó khăn, Doanh Mai mới quay lại nhìn hắn, ánh mắt nghi hoặc. Nam Cung Diệp cười nhạt, thuốc cũng đã uống rồi, bây giờ mới nghỉ ngơi thì còn kịp không?

- Thuốc này Lâm Tử tự tay sắc, nàng yên tâm đi.

Ánh mắt nhìn hắn càng thêm nghi hoặc. Hắn bắt đầu đi, ít ra nàng đã có cảm xúc. Sau một hồi trầm lặng, Doanh Mai lên tiếng:

- Ta muốn gặp ông ấy.- Giọng nói đều đều rất nhẹ, dường như không quan tâm, lại dường như dùng cả sức lực để nói.

- Được, nhưng sức khỏe nàng còn yếu, giờ nghỉ ngơi, sáng mai ta đưa nàng đi.

Giọng hắn trầm thấp, không rõ vui buồn, nhưng lại khiến người ta tin tưởng, yên tâm. Hắn đỡ nàng nằm xuống, đắp lại chăn cho kín, ngồi đó lặng im tới khi nghe thấy nhịp thở đều đều của nàng mới dời đi.

Hôm sau, trời âm u.

Hôm qua, nắng vẫn còn chiếu rọi, nhưng hôm nay, mây đen kéo tới giăng kín bầu trời khiến cho tâm trạng Nam Cung Diệp càng thêm nặng nề. Doanh tướng quân sau khi hành xử, được chôn tại phần mộ Doanh gia, nơi đó âm thấp, lạnh lẽo sẽ khiến bệnh tình Doanh Mai nặng thêm vài phần.

Doanh Mai đứng trước mộ, trên vai khoác mấy lớp áo lông thật dày, nhưng vẫn cảm thấy cái lạnh thấu xương ngấm vào cơ thể. Nàng không để tâm, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bia mộ bằng đá.

- Vương gia, ta muốn ở một mình.- Vẫn là giọng nói đều đều rất nhẹ.

Nam Cung Diệp rời đi, từ phía xa, thấy nàng lại gần, dựa người vào tấm bia đá, bàn tay khắc họa nét chữ trên đó." Doanh tướng quân, Doanh Hùng chỉ mộ"

- Tướng quân, ta tới rồi. - Nàng thê lương, bắt lực nói.- Ta tới muộn rồi.

Doanh Mai lấy trong người ra một đoản đao, yên lặng khắc lên bia đá. Đất vẫn còn ẩm, cây cỏ xung quanh vẫn chưa mọc lên, một vẻ tiêu điều, xơ xác. Gió lay động những nhánh cây phía xa, phát ra những tiếng động xào xạc. Yên ắng, buốt giá.

Trời đã về chiều, mây tích tụ cả ngày, dồn nén mà không đổ mưa, ánh nắng không thể xuyên qua đám mây dày đặc để chiếu xuống được. Nàng đã ngồi thê cả buổi rồi, Nam Cung Diệp tiến lại gần, những nét chữ trên bia đá hiện rõ trước mặt hắn: "Nhi nữ bất hiếu". Đau thấu tâm can.

- Muộn rồi, phải về thôi.

Doanh Mai ngược mắt nhìn hắn, đôi mắt bình tĩnh lạ thường, nàng đứng dậy, đối diện với mộ phần.

- Tướng quân, ta phải về rồi, sẽ không thường xuyên đến thăm ngài được.

Đôi mắt nàng đã không còn u sầu như trước, lại thêm vài phần kiên định, buồn bã cảm khái nói:

- Không được thân sa chiến trường mà chịu oan khuất nằm đây, cực khổ cho tướng quân rồi.

Doanh Mai quả thật vô cùng hiểu Doanh tướng quân. Nói xong, nàng quay người rời đi, lên xe ngựa mệt mỏi nhắm mắt. Nam Cung Diệp biết nàng chống đỡ hết nổi, liền trở về Linh Hà các, giúp nàng nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Từ hôn

Nam Cung Diệp ngồi trong thư phòng xử lý chuyện binh lực chuyển đổi. Binh lực của hắn và thái tử đều có sự xáo trộn nhất định, có nhiều thứ phải sắp xếp lại. Doanh Mai mấy ngày nay dường như đã chấp nhận, yên ổn lạ thường. Hắn thi thoảng cũng sẽ đến thăm nàng, nàng không phải viết thư pháp thì sẽ ngồi ngắm người. Như thế cũng tốt, hắn đã đáp ứng Doanh tướng quân, chỉ cần ngoan ngoãn ở trong vương phủ, không ai có thể uy hiếp địa vị nàng, nàng có thể sống một đời vô lo vô nghĩ.

- Vương gia, vương phi cầu kiến.- Tiếng bẩm báo cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

- Vào đi.

Doanh Mai mặc một bộ váy vàng nhạt, thắt đai màu trắng, dáng đi uyển chuyển, thướt tha đi tới, mùi thảo dược trên người tỏa mát nhẹ nhàng. Nàng búi tóc đơn giản, mỗi một bước đi, cây trầm bích ngọc trên đầu rủ xuống lay động theo. Phải thừa nhận nếu sắc mặt nàng không tái nhợt bệnh tật thì nàng cũng là một mỹ nhân tuyệt sắc. Nàng tới trước mặt hắn, hơi khom người hành lễ. Hắn có chút ngoài ý muốn, trước đây nàng thấy hắn chỉ một bộ dáng lạnh nhạt mà hôm nay lại quy củ như thế? Vô sự bất đắc dĩ bảo điện a. Nàng đây là có việc cầu hắn đi? Hắn đôi mắt chờ.

- Vương gia, thiếp thân hôm nay tới để cầu một giấy từ hôn.

- Hừ.- Hắn nhướn mày.- Nàng biết rõ ở trong vương phủ sẽ được yên ổn mà vẫn muốn có được giấy từ hôn?

Doanh Mai rũ mắt xuống, gật đầu.

- Vì sao?

- Cha ta tốn nhiều công sức sắp xếp cho ta như vậy, ta thực cảm kích. Có điều, ta làm sao có thể để ông ấy ủy khuất mất đi, còn bản thân sống an nhàn vô lo được chứ. Vương gia hẳn cũng biết những việc ta sắp làm sẽ gây nguy hại đến Thất vương phủ. Mấy ngày nay được vương gia chiếu cố, Doanh Mai ta xin ghi tạc trong lòng, sau này vương gia có gì sai bảo, ta đây sẽ dốc hết sức mình.

Nàng rất chân thành hứa hẹn, nhưng hắn không để trong lòng, Thất vương phủ không lưu lạc đến mức đi sẽ đi lợi dụng một nữ tử. Hiển nhiên, hắn biết nàng không đơn giản, nhưng cũng không nghĩ một nữ tử như nàng sẽ làm được gì cho Thất vương phủ. Nam Cung Diệp hí mắt nhìn Doanh Mai, hai tròng mắt sâu thẳm như muốn hút nàng vào, nhìn ra suy tính của nàng, nhìn rõ con người nàng. Doanh Mai cụp mắt xuống, nhu thuận đứng một bên, dường như không để ý cái nhìn của Nam Cung Diệp. Sau một hồi im lặng suy tư hắn mới lên tiếng:

- Vương phi, ta không những không để nàng chuyển đi mà còn muốn nàng chuyển vào Lạc Hà các ở.

Doanh Mai cũng không ngạc nhiên, nàng biết thương lượng với hắn không đơn giản chút nào. Có điều, Lạc Hà các ư? Linh Hà các nàng đang ở là một viện nhỏ hẻo lánh phía đông vương phủ, còn Lạc Hà các lại là chủ viện, nằm ngay gần Tây Phong uyển và thư phòng của hắn. Đây là muốn gì?

Chống lại ánh mắt dò hỏi của nàng, hắn lấy ra từ trên bàn vài cuốn sổ con. Đây là những điều mật thám tra được. Doanh Mai lật giở vài trang liền hiểu. Hóa ra hắn đang điều tra lý do cha nàng tới Bình thành, và còn người mật báo tin tức hành tung cha nàng, còn có những việc ông đã làm ở Bình thành. Đây là muốn cùng nàng điều tra, chuyển vào Lạc Hà các ngay gần thư phòng đúng là tiện lợi hơn nhiều.

- Vậy được, lát sai Lưu quản gia chuyển đồ qua đó.

Có thêm một Thất vương phủ cùng điều tra, chính là giúp nàng rất nhiều, dĩ nhiên nàng sẽ không chối từ. Vốn định sử dụng thế lực của mình, mặc dù trong người không có ngọc bội, nhưng thân phận nàng còn đó, che dấu một chút sẽ dùng được. Hiện giờ có thêm Thất vương gia nhúng tay, nàng cần điều chỉnh kế sách một chút, dù sao cũng là thế lực giang hồ, xen vào chuyện triều đình là việc rất khó khăn. Ngược lại, Thất vương phủ sẽ xử lý thuận lợi hơn nhiều.

- Vương gia, ta đây đi sắp xếp một chút.

Nàng nói, cũng không hành lễ mà quay người định rời đi.

- Từ đã.

- Còn có việc?

Chẳng lẽ hắn đòi ý? Hắn không phải đâu a. Hắn lại thích đùa giỡn người khác như vậy?

Nam Cung Diệp lấy từ ngăn tủ ra một chiếc hộp. Hộp gỗ trầm hương vuông nhỏ bằng bàn tay, phía trên được chạm khắc tinh tế.

- Trước đó vào nhà lao thăm Doanh tướng quân, ông ấy nhờ ta đưa cho vương phi thứ này.

Đồ của tướng quân? Nàng thấy hơi khó thở, sắc mặt tái đi, bệnh tình lại nặng hơn rồi sao? Khó khăn đưa bàn tay không còn khí lực tiếp lấy hộp gỗ, trọng lượng không quá nặng nhưng sao trên tay nàng lại thấy nặng trĩu thế này? Mở nắp hộp, mùi trầm hương tỏa ra làm nàng càng thêm khó thở, một khối ngọc bội lẳng lẳng nằm bên trong, tia sáng tỏa ra dịu nhẹ nhưng lại vô cùng gay mắt, nàng thấy cay cay. Bàn tay run run cầm khối ngọc, lại vô lực giữ hộp gỗ để tuột xuống sàn vang lên một tiếng "cạch". Tiếng kêu làm tan nát cõi lòng. Bàn tay lạnh lẽo nắm chặt khối ngọc, nó còn ấm hơn cả tay nàng, chạm khắc hoa mai nổi đậm vào da thịt, đau nhói.

Doanh Mai vô lực ngã xuống, đôi mắt nhòa đi, dòng chất lỏng ấm nóng như hạt châu thi nhau rơi xuống, đánh mạnh vào lòng Nam Cung Diệp. Hắn chưa từng thấy nàng khóc, khi biết tin Doanh tướng quân không khóc, khi hôn mê tại núi Mây Vụ không khóc, tỉnh lại cũng trầm mặc thờ ơ, thậm chí khi thăm mộ Doanh tướng quân, nàng dù đau thương nhưng lại rất tỉnh táo, một giọt nước mắt cũng không thấy rơi. Vậy mà một khối ngọc bội lại khiến nàng thương tâm như thế?

Hắn đau lòng ngồi xuống, ôm lấy thân thể đang run lên của nàng.

- Tại sao? Tại sao bây giờ mới đưa thứ này cho ta? Nếu đưa ta sớm hơn thì sẽ khác, sẽ không như thế, ta sẽ không để như thế.

Giọng nàng rất nhẹ mà nghẹn ngào, như tự hỏi, như tự trách bản thân. Hắn biết nàng không cần câu trả lời từ hắn nên chỉ im lặng ôm nàng chặt hơn.

Nàng lại khóc nức lên.

- Ông ấy quyết tâm rời bỏ ta đến vậy.

Dường như muốn khóc hết nỗi uất ức dồn nén trong mấy ngày nay, dường như nước mắt một khi rơi thì không thể ngừng lại, nàng ở trong ngực hắn khóc đến khi không còn khí lực, mệt mỏi ngất đi mới thôi. Hắn ôm nàng, lau đi giọt nước mắt còn đọng trên mi, chăm chú nhìn khuôn mặt lặng yên của nàng, đôi mắt vì khóc nhiều mà sưng lên, càng thêm gầy gò xanh xao. Nhìn nàng ngày ngày trầm mặc đối diện hắn đã thấy đau lòng rồi, không ngờ, khi nàng khóc lại thương tâm đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Sát thủ chi vương

Trời cuối xuân vẫn còn hơi se lạnh, mây đen tích tụ mấy hôm nay cuối cùng cũng mưa xuống. Cây đình tử trong vương phủ mới nở hoa, những bông hoa nhỏ bé bắt chước mưa gió, khoe sắc tím cả một vùng. Nam Cung Diệp xử lý công vụ trong thư phòng, bận rộn mấy ngày nay cũng coi như ổn thỏa.

Doanh Mai bưng một chén trà tới, từ cửa phòng đã ngửi thấy hương ngọt dịu của trà xuân xanh. Nàng mặc một thân bạch y, sắc mặt đã tốt hơn nhiều. Hôm đó, sau khi tỉnh lại, nàng giống như chưa hề xảy ra chuyện gì, bình bình lặng lặng điều dưỡng thân thể.

- Vương gia, uống trà.

Nam Cung Diệp dừng công vụ trên tay, tiếp nhận chén trà, nước ấm vừa, vị vừa vặn làm say lòng người.

- Sức khỏe vương phi đã tốt lên rồi. Ở Lạc Hà các thấy quen chứ?

- Tốt lắm, son thủy hữu tình, vương gia quả nhiên ưu ái ta.

Lạc Hà các nằm ở chủ viện, là nơi rộng thứ hai, sau Tây Phong uyển của hắn. Nam Cung Diệp xem như có tâm, Lạc Hà các quanh năm âm áp, hoa hoa cỏ cỏ, nàng ở cũng thực thoải mái.

- Thích là tốt rồi.- Uống trà cũng ngon hơn vài phần.

- Vương gia, ta ở trong phủ, thuộc hạ không có lấy một người, làm gì cũng bó chân bó tay, ta muốn đưa vài người tới đây, ngài thấy thế nào?

Dù sao vương phủ cũng là của hắn, nên báo trước một câu, nàng là thông báo cho hắn mà không phải hỏi ý kiến.

- Thêm một vài người cũng không sao, ta tin tưởng vương phi, có điều, người tới cũng sẽ bờ ngỡ với vương phủ, chi bằng trong số thuộc hạ của ta, vương phi cũng chọn lấy một người dùng đi.

Hắn nói không phải không có lý, có điều, người tới là cho nàng dùng hay là để giám sát? Còn nói tin tưởng nàng, hừ, một hắn nói được như vậy.

- Được, vậy cứ chọn Hắc Ảnh đi, ta dùng hắn cũng thuận tay hơn.

- Nàng vậy mà biết được tên Hắc Ảnh.- Nam Cung Diệp nhướn mày, hắn là thủ lĩnh ám vệ đấy. Nàng cười không đáp.

- Được, vậy phiền nàng dạy dỗ hắn nhiều hơn. Hắc Ảnh.

Một bóng dáng màu đen nhanh chóng phi thân vào phòng, kính cẩn cúi đầu:

- Vương gia.

Doanh Mai nhìn hắn bộ dạng đúng mực, chân khí sâu ổn, toàn thân lộ ra vẻ tiêu điều, là một thanh lợi kiếm sắc bén.

- Hắc Ảnh, võ công không tồi, ta không cần phải dạy dỗ gì thêm.

Nam Cung Diệp liếc mắt nhìn nàng, không cho là đúng:

- Lần đó trốn khỏi vương phủ là nàng giả dạng thị vệ hôn mê đi?

- A.- Hóa ra hắn biết a. Nàng phải nhìn hắn bằng con mắt khác đấy, thật không đơn giản, nàng chọn ngày hắn không có mặt trong vương phủ để rời đi quả là chính xác.

Hắc Ảnh sừng sốt đứng một bên, thị vệ lần đó hẳn cũng kiểm tra kỹ, sao không phát hiện ra a? Nhắc tới sự việc đó, hẳn cảm thấy xấu hổ cúi đầu.

- Có điều, ta vẫn chưa hiểu một chỗ.- Nam Cung Diệp nhìn nàng suy tư.

- Vương gia thông tuệ như vậy còn điều gì làm khó ngài, mời cứ nói.- Hắc Ảnh đã biết nàng cũng thoải mái thừa nhận.

- Nàng làm thế nào lấy được y phục thị vệ để trốn.

- Ta trộm, chỉ là một bộ đồ thôi, đối với ta chính là một cái nhấc tay.

Hắc Ảnh ngoài ý muốn, nàng không trộm thì tự nhiên mà có à? Có điều, nàng đã thừa nhận, hẳn cũng không đào sâu thêm, đã biết trốn khỏi vương phủ là một tay kế hoạch của nàng. Doanh Mai vẫn tự tay sắc thuốc, y thuật hẳn là không tồi. Đêm đó, nàng hạ mê hương khiến thị vệ Linh Hà các ngất đi. Lại qua mặt Hắc Ảnh, lợi dụng lúc hẳn thay người mà rời khỏi. Ngay từ lúc Hắc Ảnh báo cáo hẳn đã nghĩ đến từng bước kế hoạch này. Một nữ tử tay trái gài không chặt mà làm được như vậy, lại tránh thoát truy lùng của ám vệ chạy tới tận chân núi Mây Vụ, đó cũng là một phen bản lĩnh đấy.

- Được rồi, vương phi mang hẳn về đi. Hắc Ảnh, gọi Từ Ảnh tới, giao lại việc của người cho hẳn.

- Vâng.- Hắc Ảnh phục hồi sau suy tư.

Lạc Hà các

Trở về Lạc Hà các lại có thêm một thuộc hạ, Doanh Mai quyết định phải thu phục hẳn trước đã.

Ngồi trong phòng thưởng thức trà, Doanh Mai như có như không nhìn Hắc Ảnh, hẳn bồn chồn có điều muốn nói. Cuối cùng không nhận được mà mở miệng:

- Vương phi, người thực sự giả trang thành thị vệ hôn mê sao?

- Hừ? Sai lầm của người là chỉ lo đi rà soát vương phủ mà không để ý tới ta ẩn núp bên cạnh.

Doanh Mai lại kể từng việc Hắc Ảnh làm khi đó, không ngờ hẳn làm những gì vương phi đều nắm trong lòng bàn tay. Hắc Ảnh tin tưởng, dù hiện tại biết rõ, vương phi vẫn có thể từ mí mắt hẳn trốn ra ngoài. Ai nói nữ tử vô dụng, hẳn mới là người vô dụng đấy có được không?

- Hắc Ảnh, người đi theo vương gia bao lâu rồi?

- Bẩm vương phi, tính đến nay cũng được 7 năm rồi.

Hắc Ảnh cung kính trả lời, Doanh Mai gật gù, 7 năm liền trở thành thủ lĩnh ám vệ, với người cẩn thận như Nam Cung Diệp, phải cùng hẳn trải qua bao nhiêu sinh tử mới đạt được sự tín nhiệm. Hắc Ảnh vẫn còn gọi nàng một tiếng vương phi. Doanh Mai hí hửng, một thân bạch y tỏa ra lệ khí của một sát thủ chi vương, sát khí bắn ra làm nhiệt độ trong phòng hạ thấp, nàng dù trong người không có nội lực, một thân bệnh tật, nhưng cũng không thay đổi bản chất sát thủ, một khi sát khí bắn ra sẽ khiến người đối diện không rét mà run.

- Người thật là trung thành, vương phi ư?

Hắc Ảnh trầm mặc không nói, lòng bàn tay không tự chủ rỉ ra một lớp mồ hôi.

- Người trước kia là người giang hồ đi.- Không phải câu hỏi mà là khẳng định, đây cũng là lý do nàng chọn hẳn.

- Có nghĩ muốn quay lại giang hồ hay không?

Hắc Ảnh sừng sốt, Doanh Mai nhìn chăm chăm hẳn, không bỏ sót bất kỳ biểu cảm nào trên khuôn mặt. Hắc Ảnh thu thập thông tin ám vệ báo về, hẳn cũng sẽ để ý tin tức trên giang hồ? Nàng đưa ra đề nghị này chắc chắn hấp dẫn với hẳn.

- Đã nghe tới Minh Nhất các rồi chứ?

Doanh Mai từ trong người lấy ra một khối ngọc bội vuông nhẵn, bên trên chạm nổi một đóa hoa mai sống động. Chính là khối ngọc bội nàng nhận lại từ tay Nam Cung Diệp. Là nhân sĩ giang hồ hẳn sẽ biết khối ngọc này đại biểu cho thân phận nàng, Tam các chủ Minh Nhất các.

Hắc Ảnh bất khả tư nghị nhìn chăm chăm vật vuông nhỏ kia, hóa ra là thế, hóa ra như thế. Thiên hạ đệ nhất sát thủ, khó trách vương phi có thể dễ dàng trốn thoát khỏi tầm nhìn của hẳn. Bàn về ẩn nấp, không một tổ chức nào qua được Minh Nhất các. Khó trách vương phi lại có sát khí sát phạt đến thế, khiến người trải qua nhiều sinh tử như hẳn cũng không nhận được mà run sợ.

Hắn thật tâm quý gởi

- Thuộc hạ tham kiến chủ tử.

Doanh Mai hài lòng nhìn hẳn. Là người luyện võ, ai ai cũng tôn trọng kẻ mạnh hơn mình, Minh Nhất các chính là kẻ mạnh. Hơn hết, hẳn từng thua trên tay nàng, để nàng thoát.

- Đã là thuộc hạ của ta, phải làm được 3 điều: Thứ nhất, không cần biết người dùng cách gì cũng phải hoàn thành việc ta giao phó. Thứ hai, phải tuyệt đối trung thành. Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, phải biết giữ im lặng. Hắc Ảnh, người hiểu không?

- Thuộc hạ nguyện nghe theo chủ tử phân phó.

- Tốt, gọi ta vương phi, đứng lên đi.

- Rõ, vương phi.

Rõ ràng tiếng vương phi này và tiếng vương phi hẳn gọi lúc này thái độ khác hẳn nhau.

Doanh Mai tiến đến bàn, trải giấy, viết hai bức thư. Trong một bức thư, nàng lấy ngọc bội ra, ấn vào mực đỏ, một đóa hoa mai đỏ thắm hiện lên trên giấy tuyên thành, rực rỡ, chói mắt. Đó là ký hiệu của riêng nàng. Tam các chủ Minh Nhất các. Xong xuôi, lại gấp gọn gàng.

- Trước tiên, người đi giao hai bức thư này, cần phải tới tận tay Mộ Dung gia, Mộ Dung tam tiểu thư cùng Vân Tiêu, thiếu chủ Vân Hạ son trang.

- Rõ.

Hắc Ảnh kính cẩn nhận hai bức thư rồi lui ra ngoài. Hắc vốn là người giang hồ, sẽ biết phải đi thế nào, với võ công của hắn, nàng không cần phải lo lắng. Ngọc bội hoa mai nhuộm một màu đỏ thắm như máu, nàng nhẹ nhàng dùng khăn lau đi không còn dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tỳ nữ thân cận

Thời tiết hơi ẩm, ánh nắng có gắng hong khô bầu không khí. Doanh Mai kiểm tra số thảo dược mới mua về. Hôm qua trời mưa, nàng đã dặn dò phải bảo quản kỹ lưỡng số dược vật này. Doanh Mai xem xét một lượt, hài lòng, dù nô tài trong vương phủ đều biết nàng là vị vương phi hữu danh vô thực, nhưng không ai dám ẩu đã chậm trễ. Nam Cung Diệp dạy hạ nhân quả thật rất tốt. Nhìn số dược liệu này xem, dù một đêm mưa, chất lượng vẫn như cũ không đổi.

- Vương phi, có một vị cô nương cầu kiến ngài.

Ồ, Thanh nhi, nàng đã đến rồi. Doanh Mai gật đầu đã biết.

- Mời nàng ấy đến Lạc Hà các.

- Vâng.

Lạc Hà các

Doanh Mai ngồi trên ghế, thuận tay pha trà. Đứng trước mặt nàng là nữ tử một thân xanh nhạt. Nàng ta có khuôn mặt trái xoan, mi thanh tú mực, hơi thờ lạng lạng, phong thái thanh cao tao nhã.

- Tiểu thư, ta xem thư lập tức tới đây, trên đường đi cũng nghe được một chút phong thanh, là thật sao?- Người tới mở miệng nói trước.

- Thanh nhi, đúng vậy.

Danh Mai thân nhiên trả lời khiến người tên Thanh nhi sững sờ nửa ngày, hồi phục lại liền nhanh chân bước về phía nàng, nắm tay, bắt mạch. Doanh Mai cũng không ngăn cản.

- Đây... đây... - Thanh nhi không nói lên lời, biểu cảm phức tạp. Từ khi nào kinh mạch tiểu thư lại bị tàn phá như thế? Mạch tượng thể này phải chịu bao nhiêu thống khổ đây?

- Ai? Là kẻ nào? Dám hạ độc tiểu thư? Ta dù chết cũng sẽ băm vằm hắn.

Còn những lời nàng nghe được trên đường tới đây, Doanh tướng quân bị xử trảm, tiểu thư vẫn một mình chống đỡ đến bây giờ?

- Hạ độc ta, ta có thể dễ hẩn thoát sao?

Không mất mạng cũng tàn phế, Doanh Mai nhếch khóe môi khát máu. Lại thấy trên mặt Thanh nhi là hồ thẹn, áy náy, nàng nghiêm giọng:

- Thanh nhi, dù em có ở cạnh hay không thì ta vẫn bị ám toán thôi. Hiện giờ ta gọi em đến không phải để tự trách, tin tức em cũng đã nghe rồi, ta muốn lật lại điều tra, cần có người đáng tin bên cạnh mới được.

Thanh nhi đứng lặng hồi lâu, tiểu thư một thân một mình trong Thất vương phủ, lại không thể tin tưởng bất kỳ ai, tình thế thật là khó khăn.

- Tiểu thư, ta lấy thân phận tỷ nữ thân cận là thích hợp nhất.

Tỷ nữ thân cận, rất tiện hành động, lại có thể thời thời khắc khắc đi theo bảo vệ.

- Không cần cực khổ như vậy, ta muốn em quản lý số đồ hồi môn của ta, em ở ngoài vương phủ cũng được.

- Tiểu thư, từ khi theo ngài, Thanh nhi đã là người của ngài. - Giọng nói vô cùng kiên định.

- Người xác định?

- Từ nhỏ ta đã là tỷ nữ thân cận của ngài, không phải sao?

- Được. Hắc Ảnh.

- Có thuộc hạ. - Lời vừa dứt, một bóng dáng màu đen đã đứng trước mặt nàng.

- Dẫn Thanh nhi đi làm quen vương phủ, lại sắp xếp nàng một phòng bên cạnh ta.

- Rõ. Thanh nhi cô nương, mời theo ta.

Hắc Ảnh cùng Thanh nhi một trước một sau rời khỏi Lạc Hà các.

Nam Cung Diệp đã sắp xếp ổn thỏa số binh lực trong tay, lại cài thêm vô số mật thám mới, xử lý sự tình xong mới trở về phủ, từ xa đã nhìn thấy Hắc Ảnh, theo sau là một nữ tử áo xanh. Vài hôm trước, vương phi nói muốn thêm người, hiện giờ đã tới? Rất nhanh, hai người đã đến trước mặt hắn, Hắc Ảnh chấp tay:

- Vương gia.

- Hắc Ảnh, người không ở Lạc Hà các nghe vương phi sai bảo lại chạy đi đâu? Cô nương này là ai?

- Bẩm vương gia, đây là Thanh nhi, tỷ nữ thân cận của vương phi.

- Ô, vậy ư?

- Bái kiến vương gia.

Thanh nhi bước ra đối diện hắn. Tuy miệng nói bái kiến nhưng lại không hề hành lễ, đúng là chủ nào tớ nấy, vài phần nghi ngờ của Nam Cung Diệp cũng giảm bớt. Nhưng hắn lại không chịu bỏ qua.

- Sao trước giờ chưa hề nghe vương phi nhắc đến người?

- Bẩm vương gia, nô tỳ từ nhỏ đã đi theo tiểu thư, chẳng qua mấy năm trước tìm được người thân, tiểu thư lương thiện để nô tỳ về đoàn tụ cùng người nhà. Nay tướng gia mất đi, nô tỳ liền không yên tâm nên quay lại.

Nàng ta đình dặc nói, không kiêu ngạo không siểm nịnh, từng câu, từng chữ chặt chẽ hợp lý, đứng trước hắn mà không hề e sợ. Nam Cung Diệp như nín thở, nhìn xem, nàng ta đứng đó, một thân quý khí, phong thái thanh tao, so với Doanh Mai còn muốn tiểu thư khuê các hơn vài phần, thế nhưng là tỷ nữ thân cận? Vương phi, nàng lại khiến hắn bất ngờ rồi.

Vương phủ có thêm một người đối với Nam Cung Diệp cũng không có gì khác biệt. Ngược lại Lưu quản gia thấy ông quả là cực khổ. Ông quản lý những việc vặt trong phủ vốn đã rất bận rộn. Hiện giờ, không những phải hầu hạ vương phi mà ngay cả một tỷ nữ cũng sai bảo ông đến chóng mặt. Cái thân thể già cỗi này không chịu nổi a.

Tiểu Thanh sau nửa ngày thăm thú vương phủ liền thấy nơi này cảnh đẹp ý vui, sinh cơ không tồi. Đặc biệt là Lạc Hà các của tiểu thư, sơn thủy hữu tình, thu phong hạ thủy. Vì vậy nhiệt huyết tràn đầy, dù sao cũng là nơi nàng sống, phải thoải mái mới được. Ngay buổi chiều, từng nương đồ ra ra vào vào Lạc Hà các không ngừng, nàng sắp đông sửa tây, đến tối cuối cùng cũng thỏa mãn.

Doanh Mai nhìn bài trí Lạc Hà các trong lòng cảm thán không thôi, người có tiền a người có tiền, buổi sáng nàng mới nói sẽ giao đồ hồi môn cho Thanh nhi quản lý, buổi chiều nàng ấy có cần sử dụng ngay không? Nhìn xem, giá đồ này có cái nào không phải vạn lượng hoàng kim? Lại nhìn xem, tám bình phong này thế nhưng làm bằng ngọc chỉ đây, hơi xước một chút có phải nàng sẽ xót cả ngày? Lại nhìn nhìn xem, bức quạt tranh ngọc lan này chính là bút tích của đệ nhất danh họa đời trước đây, báu vật thất truyền bao năm nay cũng không biết Thanh nhi lôi ở đâu ra được, phải nói nàng ấy tìm đồ giỏi hay là nói giấu đồ tốt? Lại còn treo chính diện phòng nàng nữa, đây là muốn nói bản thân chính là phú hào, đại phú hào? Azz, gian phòng bên cạnh của Thanh nhi hẳn là được nàng dát vàng lên từng viên gạch đi? Không cần suy nghĩ cũng biết Thanh nhi người này ngủ trên đồng vàng mới thấy yên tâm.

Chương 11: Vân Tiêu

Hai ngày nay quả thật khiến Nam Cung Diệp hiểu biết mức độ giàu có của Doanh Mai, không hề thua kém vương phủ chút nào đâu. Những thay đổi Thanh nhi sắp xếp, hẳn đều xem trong mắt mà không nói gì. Đang đọc một cuốn binh pháp lại nghe ám vệ bẩm báo có nam tử tới Lạc Hà các. Sau hôm trước nói với hắn, vị vương phi này liền coi vương phủ là nhà của mình, liền ngay cả nam tử cũng nói chuyện ở Lạc Hà các? Hắn không nhịn được nhắc chân đi tới.

Từ xa đã thấy một nam tử đi ra, thân mặc lục y, tuần sái tiêu dật, vừa đi vừa mỉm cười, nụ cười ấy không biết đã đồn hạ bao nhiêu trái tim thiếu nữ, đáng tiếc trong vương phủ chẳng có mấy thị nữ cho hắn tác nghiệp. Hừ, trong mắt Nam Cung Diệp chính là phong lưu thành tính, vô công vô sự. Người nọ cũng bước đến trước mặt hắn, ánh mắt đảo hoa suy xét, tìm tòi trên người hắn rất lâu. Nam Cung Diệp không yếu thế, một thân tản mát ra lãnh khí, phượng mâu sắc bén đánh giá hắn một phen. Chiến sự bùng bùng không đao binh này kết thúc bởi nam tử lục y nhún nhường trước. Hắn chấp tay trước ngực, khí độ nói:

- Tại hạ Vân Tiêu tham kiến Thất vương gia. Đã nghe danh tiếng vương gia thân chinh bách chiến, hôm nay gặp mặt quả thật khiến tại hạ mở mang tầm mắt.

- Vậy sao?

Khí thế của Nam Cung Diệp không những giảm đi mà còn tăng hơn.

- Không biết Vân công tử có quan hệ gì với vương phi của ta?

Đôi mắt đảo hoa của Vân Tiêu chớp chớp, lại chớp chớp. Sau cùng, hắn nở một nụ cười tự cho là quyến rũ.

- Quan hệ thế nào ư? Dĩ nhiên là... sinh tử không rời.

Bầu không khí trở nên âm u, lạnh lẽo. Nam Cung Diệp nheo mắt, làm một ám hiệu, ngay lập tức hai ám vệ phi thân xuống tấn công Vân Tiêu, chiêu chiêu sắc bén, mạnh mẽ chớp nhoáng.

- Ôi ôi, Thất vương gia, Thất vương đại nhân. Tại hạ chỉ nói đùa thôi. Tại hạ sai rồi, sai lầm rồi. Ấy ấy ấy, các người...hai người nhẹ tay một chút. Sẽ chết người đấy.

Vân Tiêu một bên tránh né, một bên gia sức khuyên giải. Nhưng có vẻ nỗ lực của hắn không có tác dụng gì, sự thâm trầm của Nam Cung Diệp không giảm bớt chút nào.

- Vân công tử nói xem, người và vương phi của ta có quan hệ gì?

- Á, không, không có quan hệ gì. Ấy, các người nhẹ tay thôi. Thất vương gia đại nhân, có cho mười lá gan ta cũng không dám có quan hệ gì với Tam cô nương. Ấy, đừng mạnh động. Thật đó. Ta có thể thề.

Không biết những lời nói đó khiến Nam Cung Diệp tin bao nhiêu phần, chỉ thấy ngay sau đó xuất hiện thêm hai ám vệ áo đen tấn công Vân Tiêu, chiêu thức sắc bén, ép hắn trở nên chật vật.

- Đừng, đừng đánh nữa. Ta nói, ta nói. Cái gì ta cũng nói. Ngài muốn biết cái gì ta liền nói cái đó.

Nam Cung Diệp gờ tay, lập tức bốn ám vệ tiêu không biến mất. Vân Tiêu thở ra một hơi, vỗ vỗ ngực. May quá, chân tay còn lành lặn. Cảm nhận nguy hiểm đã qua, Vân Tiêu đứng thẳng người, anh tuần tiêu sái chỉnh lại vạt áo nhún nhúm, mắt hoa đảo chớp chớp lấy lại phong độ rất nhanh. Lúc này mới đưa mắt nhìn Nam Cung Diệp. Kỳ quái, người này mặc dù tuần mỹ một chút nhưng sao có thể so với vẻ phong lưu của ta, mặc dù khí tràng mạnh một chút, nhưng đó là do ta không thêm so đo thôi. Con mắt Vân Tiêu đảo từ trên xuống dưới, rồi lại từ dưới lên trên, nhìn trái nhìn phải như muốn xem Nam Cung Diệp có mọc thêm ba đầu sáu tay không. Thất vương gia này làm sao áp chế được Tam cô nương nhỉ?

- Hừm?

Nam Cung Diệp nhướn mày, rất không thích con mắt tìm tòi nghiên cứu của Vân Tiêu.

- Khụ... Khụ khụ. Thất vương gia, tại hạ và Tam cô nương quả thật không có quan hệ gì. Thật đó, có lời kéo mười ngày mười đêm cũng không có chút dây dưa. A, các người đừng tới đây. Chỉ là Tam cô nương từng cứu tại hạ một lần, tại hạ chỉ trả ân thôi. Á, dốc sức trả sạch ân tình, tuyệt đối không có tâm tư nào khác. Thất vương gia, ngài muốn biết nhiều hơn thì nên hỏi Tam cô nương, kỳ thật tại hạ cũng không rõ ràng lắm. Cáo từ, cáo từ.

Vân Tiêu vừa nói vừa lùi ra phía cửa rồi biến mất nhanh như một con gió. Ánh mắt Nam Cung Diệp thâm trầm. Vân Tiêu này bề ngoài phong lưu đa tình

nhưng lại là người mềm dẻo, biết cách cúi đầu để bảo toàn bản thân. Vừa rồi hẳn rõ ràng không dùng hết sức, nhìn có vẻ chật vật kỷ thực vẫn chưa đủ uy hiếp. Người của vương phi quả thực khác biệt. Có điều, loại người này rất nguy hiểm, nếu không nắm được trong lòng bàn tay, có thể bị hắn đâm sau lưng bất cứ lúc nào.

- Âm vệ, điều tra.

- Rồi.

Lạc Hà các

Nam Cung Diệp biết Thanh nhi chuyển một đồng đồ xa xỉ tới, lại có ghi chép rõ ràng, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, bài trí này, hẳn cũng phải khen một câu, xa hoa mà không dung tục, sắp xếp hợp lý, nội phòng chuẩn của một thư hương thế gia. Doanh Mai đang viết gì đó trên bàn, như mọi lần chỉ nhàn nhạt liếc hẳn. Nam Cung Diệp bị thu hút bởi bức quạt tranh trên tường, hoa ngọc lan tỉ mỉ sống động, như xuân như hương. Đây là bức tranh của danh họa đệ nhất, đã thất truyền nhiều năm nay rồi.

- Vương phi, nàng kiếm đâu ra bảo bối này vậy?

Doanh Mai lắc đầu cười khổ, nàng cũng muốn biết nó là từ đâu kiếm được.

Cả nàng cũng không biết, hẳn còn tưởng nàng cái gì cũng nắm rõ trong lòng bàn tay đấy. Tiến lại gần, Nam Cung Diệp nhìn thấy thứ nàng vẽ trên bàn không khỏi ngạc nhiên, thuận tay lấy một tờ lên xem, đây là bản vẽ một loại âm khí. Nam Cung Diệp nhìn qua liền hiểu nó hoạt động thế nào, không hề keo kiệt lên tiếng khen:

- Âm khí này rất tốt, người không có võ công như nàng cũng dễ dàng sử dụng, vương phi quả nhiên tài nghệ hơn người.

Doanh Mai vẽ xong những nét cuối cùng, đặt bút, thổi khô, hài lòng nhìn thành quả của mình. Thứ nàng quen thuộc nhất chính là âm khí cùng tốc độ, nhờ một thân tài nghệ này mà nhiều năm liền vững vàng ngồi trên chiếc ghế Tam các chủ Minh Nhất các. Lại lật qua xem một hồi, không tồi, số bản vẽ này nàng cải tạo từ chính âm khí trước kia nàng sử dụng, dùng chắc chắn sẽ thuận tay, uy lực cũng không tệ.

Đang hài lòng trong lòng, bỗng nhiên nàng ngửi thấy mùi vị quen thuộc, ánh mắt xẹt qua tia chán ghét. Nam Cung Diệp để ý đến cử động nhỏ này của nàng, sau đó liền thấy Thanh nhi bung một bát thuốc đến.

- Tiểu thư, uống thuốc.

Nhìn nàng uống hết bát thuốc, hẳn như có như không như cơn mảy, nàng không phải tự mình sắc thuốc à? Tin tưởng nô tỳ mới đến như vậy. Hôm qua hẳn cho người tra xét, nàng trong phủ tướng quân không hề có nô tỳ Thanh nhi này bên người, thế nhưng lại là theo từ nhỏ? Nhìn mức độ tin tưởng của Doanh Mai hẳn là không sai đi?

- Thanh nhi, cho người bí mật làm thứ này.

Doanh Mai đưa bản vẽ cho Thanh nhi, nàng ta lật giờ vài trang liền nói:

- Tiểu thư, không phải người đã có một bộ âm khí rồi sao?

- Bây giờ sức khỏe không tốt, không dùng được nó nữa.

Nàng thân nhiên nói lại khiến Thanh nhi lâm vào trầm mặc, Doanh Mai rất phiền muộn, rõ ràng là người trúng độc là nàng sao trông Thanh nhi còn đau khổ hơn nàng mấy lần như thế?

- Được rồi, lui ra đi.

Lại nhìn thấy Nam Cung Diệp đang suy tư một bên, Doanh Mai khí lực hao tổn ngồi về này giờ liền không kiên nhẫn nữa:

- Hôm nay vương gia tới đây có việc gì không?

Nam Cung Diệp chau mày, tính khí thất thường như thế? Một nam tử không biết từ đâu ra còn mời đến Lạc Hà các, thế mà hẳn lại không chào đón? Thất vương phủ này nhưng là của hẳn đấy. Lại nhìn thấy hai đầu lông mày nàng hiện ra một mối, liền rút xuống tức giận.

- Hồ Nguyệt Thủy phong cảnh rất đẹp, vương phi có hứng ngày mai đi du hồ không?

- Ồ?

Doanh Mai nhàn nhạt liếc nhìn chờ hẳn nói tiếp. Nói Nam Cung Diệp tự nhiên nổi hứng muốn cùng nàng đi ngắm cảnh, đánh chết nàng cũng không tin. Biết vương phi của mình thông tuệ, hẳn liền không bí mật, để xuống trước mặt nàng một cuốn sổ.

Doanh Mai lật xem, thì ra ngày mai các vương công quý tử rủ nhau du hồ. Trong này có một loạt danh sách, lại còn phân tích kỹ lưỡng. Thái tử cùng tứ hoàng tử Nam Cung Thành ngày mai cũng tham dự, còn có phe cánh của bọn họ, Ôn Trác thế tử Ôn phủ là người của thái tử cùng nữ nhi Ngự Sử đài, Tổng Từ Yên, vị hôn thê Nam Cung Thành. Doanh Mai xem, không khỏi tấm tắc khen thủ hạ Nam Cung Diệp cẩn mật.

- Náo nhiệt như vậy, chỉ bằng chúng ta cũng đến góp vui.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Du hồ

Hồ Nguyệt Thủy

Doanh Mai cùng Nam Cung Diệp ngồi trên một chiếc thuyền hoa, thời tiết hai ngày này không tồi, nắng ấm gió nhẹ, đi thuyền hoa ra giữa hồ rồi để thuyền nhẹ nhàng trôi, vừa ngắm phong cảnh vừa uống trà, bên tai lại nghe tiếng đàn réo rất thì còn gì hưởng thụ hơn.

Trà ngon, nước ấm, Mộ Dung gia được mệnh danh thiên hạ đệ nhất trà, so với trà tiến cống trong hoàng cung còn ngon hơn vài phần, nàng may mắn có được mối quan hệ, hàng tháng sẽ có người chuyển trà tới để dùng. Năm xưa đi theo đại ca, trà nghệ của nàng cũng không tồi, thuận tay rót một chén cho Nam Cung Diệp, dường như hẳn rất hài lòng, im lặng thưởng thức.

- Vương gia, hẳn là chiếc thuyền kia đi.

Doanh Mai chỉ lên một chiếc thuyền phía xa, so với thuyền nàng đang ngồi hẳn là rộng hơn, lại được trang trí xa hoa, tỉ mỉ.

- Vương phi quan sát không tồi.- Nam Cung Diệp gật đầu, phân phó hạ nhân.- Chèo thuyền tới gần.

Thuyền chậm chậm tới gần, tiếng ca nhạc truyền đến, lại nghe thấy vài tiếng nói, nếu là trước kia nàng sẽ nghe rõ ràng bọn họ nói cái gì, bây giờ dù thính lực tốt cũng chỉ nghe được vài tiếng rầm rì. Doanh Mai rất ảo não.

- Xin hỏi có phải là thuyền của Thất vương gia. Chủ nhân nhà ta có lời mời.

Là được mời, không sang thì thật thất lễ đấy, Nam Cung Diệp dẫn Doanh Mai sang thuyền đối diện, Thanh nhi cũng theo phía sau.

Trên thuyền có khoảng hơn chục người, thấy Nam Cung Diệp liền lên tiếng hành lễ. Dựa theo vị trí ngồi, Doanh Mai liếc thấy thái tử Nam Cung Mặc ngồi chính diện, áo bào màu vàng, dáng điệu nhân nhã. Bên trái hẳn hẳn là Nam Cung Thành, y bào màu lục, đôi mắt cao ngạo vẫn dừng trên người Nam Cung Diệp này giờ, ngồi dưới hẳn một nữ tử, một thân hồng y, Tống Tử Yên, vị hôn thê của hắn. Nàng ta cũng đang nhìn chăm chăm Nam Cung Diệp, ánh mắt đó khiến Doanh Mai nhúm mày.

Ngồi bên phải thái tử là một nữ tử váy xanh, bộ dáng cao ngạo, hai phần giống giống Nam Cung Diệp, chín phần là công chúa. Người này không có trong danh sách hôm qua nàng xem, có lẽ là bước binh đòi đi. Mà vị công chúa được cưng chiều nhất hoàng thất chính là Bát công chúa.

Ngồi phía dưới nàng ta là một nam tử, phong thái thể gia, mặt mày anh khí, Ôn Trác, hẳn thấy Nam Cung Diệp và nàng đi tới, liền chủ động nhường ghế cho nàng, Doanh Mai không khỏi có hảo cảm với người này.

- Thất đệ nhiều năm không ra khỏi phủ, hôm nay lại có nhã hứng như vậy.

Người mở miệng là Nam Cung Thành, hẳn đúng là nóng vội, còn không thèm để ý đến một thái tử đang ngồi đây. Nam Cung Diệp không mặn không nhạt đáp trả:

- Bỏn vương là dẫn vương phi của mình đi ngắm cảnh.

- A, thì ra đây là vương phi của Thất vương, ngài nên quan tâm nàng nhiều hơn, sự việc vừa qua hẳn khiến nàng rất khó chịu.

Tống Tử Yên đứng lý hợp tình nói lại khiến sắc mặt Nam Cung Diệp trầm xuống, biết rõ Doanh tướng quân mất đi, người chịu đả kích lớn nhất là Doanh Mai, nàng ta còn có ý nói ra. Doanh Mai lại không sao cả liếc nhìn Tống Tử Yên, hồng y lay động, yêu điệu thực nữ, ngũ quan xinh đẹp, là một mỹ nhân hiếm có, chẳng qua tính tình lại nóng vội như Nam Cung Thành, không hổ là một đôi, đồng lòng như thế?

- Tạ Tống tiểu thư, vương gia rất quan tâm đến ta.

Thâm ý trong nụ cười Tống Tử Yên đột nhiên mất đi, phượng mâu xẹt qua tia bất mãn, rất nhanh liền giấu đi, có điều dấu không nổi Doanh Mai nàng.

- Vương phi không cần khách sáo, ngày trước Tử Yên vẫn muốn thân cận vương phi nhưng ngài lại ở trong phủ tướng quân không ra khiến cho ta chưa có dịp gặp mặt, sau này ta có thể trò chuyện cùng vương phi nhiều hơn rồi.

Doanh Mai cười gật đầu, lại cầm lấy tay Nam Cung Diệp, "thẹn thùng" nói:

- Thế thì còn gì bằng, có điều vương gia nhà ta vốn thích yên tĩnh, ta không muốn làm chàng khó xử.

Điều bộ cùng lời nói của nàng thành công làm nụ cười Tống Từ Yên cứng ngắc, ần ần tức giận. Nàng ta cũng được coi là tu dưỡng tốt, hồi phục lại rất nhanh. Tuy nhiên có người không tu dưỡng tốt được như thế.

- Doanh Mai, người quá đáng, đừng tưởng rằng gã được cho Thất ca ca lên mặt, người chỉ là kẻ bệnh tật ốm yếu, có tư cách gì mà nói như vậy với Từ Yên tỷ tỷ? - Giọng nói chanh chua vang lên, là của Bát công chúa, Nam Cung Linh.

Nam Cung Diệp còn chưa hết bất ngờ vì bị Doanh Mai cầm tay, đáy mắt hiện lên tức giận lại nghe giọng nói sắc bén của Doanh Mai vang lên:

- Nói chuyện với Từ Yên cô nương, Thất vương phi như ta là không có tư cách? Bát công chúa, người là được giáo dưỡng nói chuyện với tâu tử mình như vậy? - Nàng ta không nói thì nàng cũng không quên mình là người bệnh tật ốm yếu đâu.

Nam Cung Diệp hài lòng, không có hấn nàng cũng làm rất tốt. Lời vừa nói ra khiến không khí bỗng chốc im bật, vài vị tiểu thư vốn cùng bắt mắt giống Bát công chúa lại không dám hé răng câu nào. Tống Từ Yên vội vàng giải vây:

- Vương phi bớt giận, người nói với Từ Yên như vậy là rất phải, Bát công chúa chỉ là nhất thời nóng giận chưa kịp suy nghĩ mà thôi.

- Bát công chúa nóng giận liền có thể nói mà không suy nghĩ? - Hừ, Tống Từ Yên bộ đáng nhẹ nhàng nhưng lại giả nhân giả nghĩa.

- Bát muội, không được vô lễ. - Thái tử lên tiếng chặn những lời phản bác của Bát công chúa xuống.

- Bát muội còn nhỏ, Thất đệ muội không nên để trong lòng.

- Thái tử nói phải.

Vị thái tử này vẫn im lặng từ nãy đến giờ, thời điểm mở miệng lại thích hợp như thế, so với Nam Cung Thành kia thì thú vị hơn nhiều. Sau biến cố không lớn không nhỏ này, mọi người trên thuyền nhanh chóng nói sang chuyện khác. Không khí căng thẳng cũng nhanh chóng mất đi như chưa từng xảy ra. Có điều, một vài người thì lại không như thế, Bát công chúa ần ần bắt mắt không nói chuyện, Nam Cung Thành tức giận cho vị hôn thê, vì thế thì thoàng châm chọc Nam Cung Diệp vài câu, lại bị hấn như có như không bỏ qua.

Những chủ đề văn hóa núi non được bàn tán, Doanh Mai im lặng uống trà, trà Bích La Xuân, không tệ, có điều mỹ vị của nàng được chiều chuộng quen rồi nên không uống được bao nhiêu, lại nhảm chán nghịch tay Nam Cung Diệp, vừa nãy cầm tay hấn vẫn chưa bỏ ra. Bàn tay thon dài, lòng bàn tay có nhiều vết chai, so với tay nàng còn muốn dày hơn. Người này chinh qua chiến trường bao nhiêu năm, ngay cả phụ thân nàng cũng có vài phần kính nể khi nhắc đến hấn. Bình thường thì luôn một bộ dáng ôn nhã, nhưng mấy năm trên chiến trường làm sao đâu nổi khí thế sát phạt, lại cộng thêm phong thái vương giả trời sinh, không biết khi bộc phát ra sẽ kinh diễm như thế nào, nàng thật là chờ mong a.

- Chỉ nói chuyện cũng nhàm chán, chi bằng chúng ta thay phiên làm thơ, các vị thấy thế nào? - Tống Từ Yên phong thái khoáng đạt đề nghị.

Doanh Mai đang chăm chú nghịch tay Nam Cung Diệp liền cảm nhận có ánh mắt hướng tới. Nàng trước giờ nhạy cảm hơn người, liền phát hiện địch ý bất thiện hiện lên trong mắt Tống Từ Yên dù đã cố gắng đè xuống. Nhắm vào nàng a, nghĩ nàng là kẻ thô tục không biết thơ phú. A, nàng quên hiện tại mình là tiểu thư bệnh tật quanh năm ru rú trong tường quân phủ. Hừ, Tống Từ Yên này, nàng ta ranh rồi đến vậy?

Ý kiến của Tống Từ Yên nhanh chóng được mọi người tán thành, thế là theo vòng bắt đầu làm thơ. Từng bài từng bài xuân ý vô hạn, tài tình tinh tế lần lượt được các tiểu thư khuê tú, công tử quý tộc thể hiện, ngay cả Nam Cung Thành cũng xướng một bài nhận được lời khen không dứt.

- Thất vương phi, người cũng mau làm một bài đi.

Bát công chúa vẫn là giọng nói chanh chua cao ngạo. Doanh Mai thờ dãi trong lòng, chút tức giận liền không chịu được? Hải tử được cưng chiều từ nhỏ liền trở nên phách lối như thế? Thấy nàng ta xuất hiện ở đây là biết mức độ được nuông chiều thế nào rồi.

- Bát muội. - Nam Cung Diệp trầm giọng cảnh cáo, hấn chưa nói, nha đầu này một bước liền tiến một bước?

- Bát muội nói cũng không sai, Thất đệ muội cũng làm một bài để mọi người mở mang một phen. - Nam Cung Thành hiển nhiên chưa hết tức giận.

Doanh Mai nhìn nụ cười thâm ý của Tống Từ Yên liền thấy chán ghét, nàng ta tưởng dễ dàng thao túng nàng? Nực cười. Doanh Mai liền "yếu ớt" dựa vào người Nam Cung Diệp, ở trong lòng hấn "suy yếu" nói:

- Thất gia, ta mệt mỏi.

Nam Cung Diệp nhìn nàng như con mèo nhỏ nhu thuận, đáy mắt hiện lên ý cười. Giọng nói nàng mềm nhẹ, một tiếng "Thất gia" nghe rất thuận tai. Hấn trước giờ không đam mê nữ sắc, thậm chí thấy nữ nhân rất phiền phức thể nhưng vòng tay ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng lại lưu luyến không muốn buông.

- Vậy ta đưa nàng về phủ nghỉ ngơi. - Giọng nói có phần nhu hòa hơn thường ngày.

Lần thứ hai khiến nụ cười Tống Từ Yên cứng ngắc, Doanh Mai sáng khoái vô cùng. Nam Cung Diệp ôm Doanh Mai trở lại thuyền của mình, thuyền hoa nhanh chóng chuyển hướng về phía bờ.

Thấy hai người rời khỏi, thái tử Nam Cung Mặc cũng đứng dậy:

- Các vị cứ tự nhiên, ta có việc đi trước.

Theo sau hắn, Ôn Trắc cũng không ngồi lại, Bát công chúa vì theo hắn từ hoàng cung nên cũng buồn bực đi ra. Nam Cung Thành một trận tức giận trong lồng ngực, một thái tử hữu danh vô thực, một tên vương gia gần như vô dụng cũng không thèm xem hắn ra gì, cổ tình hai người đó lại có danh vị cao hơn hắn. Nam Cung Thành nhìn chằm chằm bóng lưng thái tử như muốn khoét một lỗ thật sâu.

Ra đến đầu thuyền, Nam Cung Mặc liếc thấy hai người đi sau, cũng không quay người mà nói:

- Ôn Trắc, ngươi đưa Bát muội về cung trước.

Sau đó liền dùng khinh công phi thân rời đi.

Trên bờ, Nam Cung Diệp đang dịu dàng từ "yếu đuối". Thật ra thì nàng cũng thực mệt mỏi, từ sau khi trúng độc, sức khỏe nàng suy yếu rất nhanh. Hôm nay ngồi thuyền cả ngày, hao tổn khí lực rất lớn. Bỗng nhiên, nàng cảm nhận được một ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đang nhìn mình, dù không có võ công nhưng cảm giác của một sát thủ chi vương là không thể khinh nhờn. Doanh Mai dừng chân, ngược mắt lên đỉnh ngọn cây bên đường. Một bóng dáng kim y hiện lên trong mắt nàng.

- Thái tử hoàng huynh thật có nhã hứng.

Nam Cung Diệp từ lúc lên bờ đã biết, lại không quan tâm hắn phát điên cái gì. Thái tử bị phát hiện cũng không xấu hổ mà đáp xuống.

- Trên đó ngắm cảnh rất đẹp.- Hắn còn gật gật đầu cho như phải, con người đen tuyền đảo đến trên người Doanh Mai.- Thất đệ muội quan sát thật tốt.

-Ngươi cứ một mực nhìn...

Câu nói của nàng chưa dứt, Nam Cung Diệp đã ôm lấy nàng di chuyển sang một bên. Thanh nhi đứng gần đó rút nhanh kiếm bên hông chặn một ám khí. Còn hai cái, Nam Cung Mặc nhảy lên tránh né, ám khí vượt qua người hắn, ghim sâu vào thân cây phía sau. Doanh Mai phục hồi tinh thần, vừa rồi lúc Nam Cung Diệp ôm đi, nàng mới cảm nhận được không khí dao động, ám khí này không mang theo quá nhiều sát khí, nhưng hiển nhiên là muốn hướng tới thái tử. Ngược mắt nhìn lên không trung, nơi ám khí bắn ra, lại không nhìn thấy gì, một lần thất bại liền bỏ cuộc? Lại nhìn đến vật kim loại trên cây, dưới ánh mặt trời phản chiếu ra tia sáng chói mắt. Doanh Mai tiến đến, nhặt ám khí bị Thanh nhi chặn đang nằm dưới mặt đất, lại tới thân cây, rút hai cái còn lại, tất cả bọc trong một chiếc khăn tay. Xong xuôi mới cất chúng vào tay áo.

- Thất đệ muội, dù sao ám khí cũng hướng tới ta, có phải nên đưa chúng cho ta hay không?

A, hắn còn dám nói.

- Thái tử nói thật đúng.

Nàng mở khăn tay ra, đưa đến trước mặt hắn. Thái tử vươn tay lấy, lại "không cẩn thận" bị ám khí cắt một nhát lên đầu ngón tay. Lập tức, bàn tay hắn tê rần, vệt vàng phong bế huyết đạo. Doanh Mai mỉm cười hài lòng, gói lại chúng rồi cất vào tay áo.

- Thế nào, giờ còn muốn hay không?

Muốn, đương nhiên muốn mang chúng về điều tra, lại nhìn thấy ánh mắt Doanh Mai, trong lòng không nhịn được run lên, muốn mới điên.

- Ha ha, Thất đệ muội cứ giữ lại chơi đi.

- Ừm, Thanh nhi, ngươi xem vết thương thái tử ra sao.

Thanh nhi nghe lời, tiến lên ngửi ngửi đầu ngón tay bị thương của Nam Cung Mặc, sau đó lấy từ trong người ra một lọ thuốc đưa cho hắn, mùi hương hoa nhài nhàn nhạt lan tỏa trong không khí. Thanh nhi và nàng cùng lớn lên tại Bích Nguyệt sơn trang, luận về y dược, nàng ấy có khi còn cao minh hơn nàng đây.

Xong xuôi, Doanh Mai mệt mỏi cũng không muốn ở lại. Nam Cung Diệp đưa nàng lên xe ngựa trở về phủ.

Thất vương phủ

Doanh Mai từ sau bình phong bước ra, trung y màu trắng, mái tóc xõa xuống ngang vai, nàng vừa tắm xong, bây giờ rất muốn lên giường đi ngủ, lại nhìn thấy Thanh nhi đứng một bên, liền nhớ lại hình ảnh lúc chiều, rõ ràng Thanh nhi đứng sau nàng, lại để Nam Cung Diệp ôm nàng đi, còn nàng ta đứng đó chặn ám khí, Thanh nhi không phải nên quan tâm nàng trước hay sao?

- Thanh nhi, ta không cần biết ngươi suy nghĩ gì, nhưng ngươi phải nhớ rõ, hiện tại ngươi là thiếp thân thị nữ của ta.

- Tiểu thư, ta hiểu rõ.- Bộ dáng chuẩn mực cung kính.

- Được rồi, người ra đi, ta muốn nghỉ ngơi.

Thanh nhi dịu dàng lên giường, đắp chăn gọn gàng, thổi tắt nến rồi mới bước ra. Trong phòng một mảnh tối đen. Doanh Mai dù cơ thể mệt mỏi nhưng tâm trí lại rất thanh tỉnh, hồi tưởng lại những sự việc hôm nay xảy ra. Nàng thở dài trong lòng, hiện giờ nàng mất hết võ công sao vẫn tùy hứng như trước, vẫn còn nghĩ bản thân lợi hại? Phải mất một lúc mới bình ổn được tâm tình, nàng cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Dừng xong liền vứt bỏ

Cây Đinh tử trong vương phủ đã vào những ngày nở rộ, mỗi bông hoa dù bé xiu nhưng gom góp lại tạo nên một sắc tím khiến ai cũng không thể bỏ lỡ. Nam Cung Diệp ngồi trong thư phòng xem tin tức ám vệ báo về. Vân Tiêu, kẻ lần trước hấn gặp trong vương phủ, thiếu chủ Vân Hạ son trang. Vân Hạ son trang này là một thế lực trên giang hồ, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Vân Tiêu lại là nhi tử duy nhất của lão trang chủ. Có điều, bốn năm trước hấn trúng độc, tính mạng khó giữ, lão trang chủ đã mời danh y khắp nơi nhưng cũng không giúp được gì, thế nhưng hai năm sau, đột nhiên khỏi bệnh, từ đó nhanh chóng xây dựng Vân Hạ son trang đạt được như ngày hôm nay. Nam Cung Diệp xem đi xem lại cuốn sổ trên tay, như mơ hồ, lại như không hiểu hấn và tiểu thư Tướng phủ Doanh Mai có quan hệ ra sao. Lật giờ một hồi liền nhìn vào bản tay mình, giờ lên ngắm nghía, hôm qua Doanh Mai cầm tay hấn, cảm xúc nay vẫn còn. Nam Cung Diệp nở một nụ cười, vừa nhớ đến nàng, nàng liền xuất hiện.

Doanh Mai trên tay cầm một bát canh hạt sen, một thân vàng nhạt thướt tha đi tới.

- Vương gia.

Nam Cung Mặc trông nàng khí sắc đã tốt hơn nhiều, ngũ quan sáng rạng, đôi mắt cũng có thần, trong lòng không khỏi thoải mái. Gấp cuốn sổ con lại để sang một bên, thuận tay nhận chén canh của nàng. Mùi hạt sen thơm nồng ấm lòng, vị thanh thanh như rượu ngon được cất kỹ lưỡng làm người ta như mê như say.

- Tốt lắm, hôm qua du hồ nàng thấy thế nào?

Doanh Mai hồi tưởng, lại nhớ đến những thông tin Nam Cung Diệp đưa nàng xem trước đó, định mở miệng trả lời thì thấy tay nàng bị Nam Cung Diệp nắm lấy, qua lại xem xét. Vốn không thích đụng chạm tiếp xúc với người khác nên nàng thu tay rút về liền bị hấn giữ chặt:

- Sao vậy, hôm qua nàng cũng làm thế với ta, ta đâu có nói gì, hôm nay dừng xong liền vứt bỏ?

Trả thù? Bụng dạ hẹp hòi như thế? Vốn định cường ngạnh rút ra lại nhìn thấy ánh mắt hấn chăm chú như đang trách móc. Được rồi, nàng thừa nhận bản thân bị sắc đẹp mê hoặc, nên mặc kệ hấn nghịch tay mình mà nói:

- Từ hoàng tử Nam Cung Thành là người duy nhất còn mẫu phi trong cung, mẫu tộc cũng là thừa tướng đại nhân, lại thêm vị hôn phu Tổng phủ, dễ dàng thấy được là người nắm thực quyền lớn nhất. Tuy nhiên, hấn lại là kẻ nóng vội, cho rằng mình có thực quyền trong tay thì có thể bỏ qua người khác. Ngược lại, Thái tử vốn là nhi tử của Lệ phi, tuy nhiên sau khi Lệ phi qua đời, mẫu tộc không ủng hộ hấn, bàng quang đứng ngoài, nhìn như hữu danh vô thực, nhưng ta thấy cũng không hấn vậy.

- Vậy còn ta thì sao?- Hấn mới không thêm quan tâm đến hai tên kia làm gì.

- Ngài? Bốn năm trước, sau trận chiến với thái tử Đông Lăng, ngài bị thương mất hết võ công, phải trở về kinh thành trị thương, sau đó cũng ở liền trong phủ không ra ngoài, nhìn như một vương gia nhàn tản không quan tâm thế sự, nhưng thật sự, số binh lực trong tay ngài hấn là không ít đi?- Nàng còn nhớ rõ cha nàng và hấn trước đây thường xuyên qua lại thư tín với nhau đấy.

- Có điều, vương gia, vì sao trong số hoàng tử, duy chỉ mình ngài được phong vương vị?

Nam Cung Diệp không ngược mắt. Trên tay nàng có nhiều vết chai, chỗ này là cầm kiếm, chỗ này là cầm thương, còn ở đây, trên đầu ngón tay cũng có, hấn là để phóng ám khi đi?

- Mẫu phi mất vài năm, ta liền xin ra chiến trường rèn luyện. Sau trận chiến đó, trở về kinh thành quả thực đã mất hết võ công, đóng cửa ở lý trong phủ.

- Cho nên hoàng thượng ban vương vị để an ủi?

- Ừ, vương phi thông tuệ. Phụ hoàng chỉ ban vương mà không hề có danh hào, như cũ gọi ta là Thất vương.

Hấn vẫn chăm chú nghịch tay nàng không dời, càng nghịch lại càng không muốn buông. Rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì, hỏi:

- Vương phi, y thuật của nàng thế nào?

Doanh Mai nghiêng đầu thắc mắc, không dừng hẳn hỏi làm gì, nhưng vẫn đúng sự thật nói ra:

- Ngày bé, ta và Thanh nhi cùng lớn lên ở Bích Nguyệt sơn trang, trên giang hồ còn gọi là Thảo Dược trang, vì nơi đó chuyên trồng dược liệu. Tuy nhiên ngày bé ta ham chơi, thường xuyên trốn ra ngoài phải mấy tháng mới về một lần, y thuật vì thế chỉ biết lông sơ. So với Thanh nhi còn kém hơn nhiều.

Nam Cung Diệp gật đầu, giờ đã hiểu, lần đó vì sao nàng trốn khỏi vương phủ lại thuận tay đến thế, xem ra nàng trốn nhà thành tính rồi. Mà y thuật của nàng không tốt lắm hẳn không thể bằng danh y khắp nơi được, so ra còn kém Thanh nhi ư? Vậy độc mà tên đáng ghét Vân Tiêu đó trúng hẳn không phải do nàng giải. Nam Cung Diệp hít thở.

- Vương phi, nàng tin tưởng Thanh nhi cô nương đến vậy? Theo ta thấy, nàng và nàng ta đã nhiều năm không gặp rồi?

- Đúng là nhiều năm không gặp, có điều con người Thanh nhi thế nào ta vẫn hiểu rõ. Dù có xảy ra việc gì ngoài ý muốn thì nàng ấy cũng sẽ không phản bội ta.

Dùng người thì không nghi, nghi ngờ thì không dùng. Đạo lý này Doanh Mai vẫn hiểu. Nam Cung Diệp không cho là vậy, nhiều năm không gặp, lòng người biến đổi ai có thể nắm chắc, huống hồ vị Thanh nhi cô nương này còn là người sắc thuốc cho Doanh Mai. Hắn nghe Lâm Tử nói, thuốc uống của nàng chỉ cần thay đổi liều lượng một chút thôi cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Hắn tuyệt đối không cho phép điều gì nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn. Suy nghĩ mông lung, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động bên ngoài, một con chim đưa thư bay đến bên cửa sổ. Loài chim này to hơn bồ câu bình thường, không phải thư của hắn. Bàn tay đang nắm tay nàng bỗng thấy trống trải.

Doanh Mai tiến đến cửa gỡ thư ra, con chim vẫn chưa bay đi, chờ hồi âm. Doanh Mai liếc nhìn, loài chim này to hơn bồ câu một chút, toàn thân màu xám, bay nhanh vô nhẹ, là phương tiện liên lạc của Vân Hạ sơn trang, khi nào phải lừa Vân Tiêu mấy con mới được. Xem xong thư, sắc mặt có chút biến đổi, đi đến bên người Nam Cung Diệp:

- Vương gia, Đông Phương Hoài bị bệnh là giả.

Từ lúc hắn bị cha nàng đã thương đến nay cũng được hai mươi ngày, lẽ ra vẫn đang nằm giường dưỡng thương, chưa xuống được đâu. Thế mà người của Vân Tiêu bắt gặp được hắn. Dĩ nhiên là không phải ngẫu nhiên mà gặp. Lại nhìn đến Nam Cung Diệp đang ngồi một bên, nét mặt có chút ngạc nhiên, nhưng mà là ngạc nhiên vì sao nàng biết được nhanh như thế, hẳn hẳn đã sớm tra rõ. Chính là vậy, hắn lấy từ ngăn bàn ra một tập sổ con, nàng xem, bên trong là hành tung Đông Phương Hoài trong thời gian gần đây. Vậy mà giấu diếm không nói, nàng ần ần tức giận lại cố kìm xuống.

- Vương gia, vì sao ngài không vạch trần?

- Mật thám của ta ở Đông Lăng không nhiều.

Doanh Mai dù tức giận nhưng vẫn hiểu ý. Nam Cung Diệp cài mật thám bên Đông Lăng là để thu tin tức, nếu khai ra chuyện này, sẽ bại lộ cơ sở ngầm nhiều năm của hắn. Hiển nhiên việc này không đáng để Nam Cung Diệp lộ thân. Con mắt nàng đảo qua giáo hoạt, Nam Cung Diệp chợt nhớ đôi mắt lung linh ngày trước hắn thấy, thời gian chỉ có nửa tháng mà cứ như rất lâu rồi.

- Vương gia không tiện ra tay, chỉ bằng để thiếp thân làm.

- Hừ? Nàng định thế nào?

- Vương gia yên tâm, sẽ không liên lụy đến ngài.

Nghe vậy, Nam Cung Diệp một trận buồn bực. Hắn phát hiện, khi nàng tức giận sẽ tự xưng là "thiếp thân", nghe như đúng mực nhưng lại vô cùng xa cách. Doanh Mai quyết định chủ ý rất nhanh, viết thư hồi âm. Lại viết thêm một phong thư nữa, lấy từ trong người ra một khối ngọc bội, hoa mai chạm nổi tinh tế, chính là ngọc bội Doanh tướng quân nhờ hắn giao lại cho nàng. Mực đỏ hiện lên trên mặt giấy, một đóa hoa mai tươi thắm. Hắn biết, ngọc bội này hẳn thể hiện cho một thân phận nào đó của nàng, hóa ra được dùng như này.

- Hắc Ảnh.

Một bóng dáng màu đen xuất hiện, Nam Cung Diệp chăm chú đánh giá, mới mấy ngày không gặp mà khí thế đã sắc bén hơn rồi. Vương phi dạy dỗ hẳn không tệ.

- Giao lá thư này cho Nguyệt Ngủ, bảo hắn cẩn thận một chút.

Hắc Ảnh nhận thư liền rời đi. Từ khi nhận Hắc Ảnh, nàng làm đúng như đã nói, để hắn tiếp xúc với giang hồ nhiều hơn, còn là người truyền tin giữa nàng với Minh Nhất các. Xong việc, nàng cũng không ở lại.

- Vương gia, ta về chuẩn bị một chút.

Nói xong trực tiếp rời đi, không nhìn lấy Nam Cung Diệp một cái. Hắn rất bất đắc dĩ, nhiều năm giao tranh cùng Đông Phương Hoài hẳn hiểu rõ con người này xảo quyết, có thù tất báo, nàng làm việc không cẩn thận rất có thể sẽ bị hắn cắn trả thế thâm.

- Từ Ảnh, lưu ý bên phía Đông Lăng nhiều hơn.

- Rồi.

Trong phòng có giọng nói đáp trả hần.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Hiểu rõ nàng bất lực đường nào

Tối

Mặt trời dần tắt nắng, sương lạnh thi nhau ủa xuống. Trời cuối xuân, ban đêm vẫn còn rất lạnh. Nam Cung Diệp xử lý xong công vụ, nhìn thấy bát canh hạt sen trắng tròn bên cạnh, nhớ đến ban ngày Doanh Mai vì tức giận mà cứ thế bỏ đi, trong lòng một trận ảo não. Hần buồn bực trở về Tây Phong uyển, lại nhìn bên phía đối diện, Lạc Hà các đèn sáng, cất bước đi tới.

Lạc Hà các

Thanh nhi vừa xử lý xong sổ sách cửa hàng hồi môn của Doanh Mai, ngẩng đầu nhìn thấy bóng dáng Nam Cung Diệp đã đến giữa sân, thu dọn một chút rồi đứng lên.

- Vương gia.

- Vương phi đâu?

- Vương gia sao lại hỏi ta, vương phi từ sáng tới thư phòng của ngài vẫn chưa có trở lại.

Hần sùng sốt, chưa có trở lại? Trong lòng bắt đầu hoang mang lo sợ. Vội vàng bước nhanh ra ngoài, lớn tiếng.

- Lưu quản gia.

Lúc Lưu quản gia đến, phát hiện trong phòng lạnh lẽo, sắc mặt chủ tử tối sầm, một bên Thanh nhi cô nương cũng sốt ruột vô cùng.

- Chủ tử có...

- Vương phi đi đâu?

Không đợi hần nói hết câu, Nam Cung Diệp đã trầm giọng.

- Bẩm vương gia, vương phi có dùng xe ngựa ra ngoài, tiểu Ngư đã trở về từ sớm nói là vương phi đến Minh Hạc lâu, còn phân phó hần trở về trước, ngài ấy sẽ về sau.

Tiểu Ngư là tên của gã sai vặt đánh xe. Những hành động gần đây của vương gia nói cho Lưu quản gia biết phải hầu hạ vương phi chu đáo nên hần vẫn vô cùng cẩn thận, nhất là từ sau lần vương phi bỏ trốn, sợ có sai sót gì cái thân già này sẽ khó giữ nổi. Đầu năm này, làm quản gia cũng thật là mệt a. Hần còn muốn sống thêm mấy năm hưởng tuổi già đây.

- Chuẩn bị xe đến Minh Hạc lâu.

- Vâng.

Minh Hạc lâu là khách điểm mới nổi lên mấy năm gần đây, đồ ăn ngon miệng phong phú, không gian yên tĩnh riêng tư lại cộng thêm phục vụ chu đáo nên rất được các quý công tử, tiểu thư ưa chuộng. Nam Cung Diệp đến nơi thì trời đã tối hẳn, ánh trăng lên cao chiếu xuống từng đợt ánh sáng bạc. Bên trong chỉ còn vài khách nhân, chương quản Minh Hạc lâu ra đón tiếp dĩ nhiên không dám chậm trễ hần, ngay lập tức tìm kiếm ghi chép buổi chiều. Quả thật Thất vương phi có tới, còn thuê một gian nhà phòng, cùng nam tử tên Văn Tiêu nói chuyện hai canh giờ rồi cùng nhau rời đi.

Nam Cung Diệp siết chặt tay trong ống tay áo, bàn tay nổi đầy gân xanh, khuôn mặt trầm xuống có thể bùng phát bất cứ lúc nào. Giỏi lắm, vương phi của hần quả thực rất giỏi, cứ thế gặp gỡ nam tử ở ngoài, Văn Tiêu ư? Hần không nói thì nàng cứ thế bỏ qua hần sao, còn cùng nhau rời đi, thân thiết tới mức như vậy?

- Âm vệ, tìm kiếm.

- Rồi.

Từ Ảnh không hiện thân, từ không trung trả lời hần. Thanh nhi sau khi nghe chương quỳ tra lại liền im lặng rời đi.

Nam Cung Diệp đi lên nhà phòng Doanh Mai đã thuê. Bên trong trang trí không quá cầu kỳ, nhưng lại vô cùng hài hòa, một bức tranh treo tường, một lục bình đồng màu, mảnh treo đá tím. Hắn đi một vòng, cảm nhận được mùi thảo dược quen thuộc, nàng quả thật đã tới đây.

Nam Cung Diệp tiến đến đẩy cửa sổ ra, ánh sáng bạc chiếu xuống giường khắp ngõ nhỏ, men theo bậc cửa, một chút ánh trắng ít ỏi chiếu lên bóng dáng cô độc của Nam Cung Diệp, đau lòng, phẫn nộ.

Doanh Mai rõ ràng không có nội lực, dù trước kia có mạnh đến đâu giờ cũng chỉ như hồ giấy, yếu ớt không chịu nổi, nàng không ở trước mặt hắn, Nam Cung Diệp liền không thể yên tâm chút nào. Vân Tiêu, lần trước gặp mặt, hắn đã biết tên đó không được tích sự gì, nếu Doanh Mai có mệnh hệ nào, hắn sẽ khiến Vân Hạ son trang hứng chịu nỗi đau khổ trước nay chưa từng có. Cả Doanh Mai nữa, cứ tự nhiên ngồi cùng nam tử như vậy, nàng còn biết mình là nữ tử đã có chồng hay không? Tốt nhất là nàng nguyên vẹn trở về, nếu không dù có nhốt lại hắn cũng không để nàng thoát khỏi tầm mắt của hắn.

Nam Cung Diệp bước xuống lầu, trong lòng tức giận không giảm mà còn muốn bùng phát thêm. Âm vệ phân thành bốn tốp đông, tây, nam, bắc chia ra tìm kiếm khắp các ngõ lớn ngõ nhỏ.

Một canh giờ sau, âm vệ mé đông trở về:

- Chủ tử, không thấy tung tích vương phi.

Bàn tay hắn nắm chặt, đầu ngón tay ghim sâu vào da thịt.

- Tra tiếp.

- Chủ tử, không thấy tung tích vương phi.- Âm vệ tây báo cáo.

- Tra tiếp.

Các âm vệ lần lượt trở về bẩm báo, nhiệt độ trên xe cũng theo đó mà giảm đi, không khí như bị người ta rút bớt, ngày một ngột ngạt. Từng khắc trôi qua, cơ thể Nam Cung Diệp càng thêm căng thẳng, dường như bị khí lạnh trên xe đông cứng. Cuối cùng không thể chịu đựng thêm nữa, Nam Cung Diệp nóng nảy, trực tiếp phi thân ra ngoài, dùng khinh công tìm kiếm. Chưởng quân Minh Hạc lâu nhìn theo bóng hắn dần khuất, ý vị thâm trường nhếch môi.

Tìm kiếm thêm khoảng một canh giờ, Từ Ảnh phi thân đến bên hắn bẩm báo:

- Chủ tử, âm vệ vương phủ báo lại vương phi đã trở về rồi ạ.

Ruốc cục thở hắt ra, Nam Cung Diệp không đi xe ngựa mà dùng khinh công về phủ.

Lạc Hà các

Nam Cung Diệp đến nơi, Lạc Hà các đã tắt nến, một mảnh mờ tối tĩnh lặng. Thấy hắn đi vào, Thanh nhi từ gian sườn phòng đi ra, hắn phát tay ý bảo nàng không cần lên tiếng rồi cất bước vào chính gian.

Trong phòng không mở cửa sổ, ánh trăng không thể chiếu vào, Nam Cung Diệp nội lực cao cường, trong đêm tối vẫn nhìn thấy rõ ràng, thuận lợi đi đến bên giường. Thân ảnh nữ tử nằm nghiêng, hơi thở đều đều, mùi thảo dược tỏa ra nhẹ nhàng. Vốn rất tức giận nhưng lại nhanh chóng biến mất. Đến giờ hắn mới nhẹ nhõm một hơi. Vừa rồi nóng vội mà sử dụng khinh công, bây giờ Nam Cung Diệp rất ảo não. Sau trận chiến đó, người khác vẫn cho rằng võ công hắn bị phế không thể hồi phục được, mà hắn vẫn đóng cửa không tiếp khách, ngầm thừa nhận. Vừa rồi sử dụng khinh công nếu có kẻ nào nhìn thấy sẽ khiến hắn rắc rối một phen.

Chẳng biết từ bao giờ tâm tình của hắn đã khác, có lẽ từ khi nhìn thấy đôi mắt lung linh đó, có lẽ là khi nàng rơi nước mắt tiếc hận trước mặt hắn, có lẽ từng lần từng lần khiến hắn ngạc nhiên. Không nhìn thấy nàng, hắn rất sợ hãi, sợ nàng sẽ không bao giờ về nữa, sợ nàng sẽ biến mất trước mặt hắn. Hiện giờ nhìn thấy nàng nằm đây ngủ, hắn mới thấy trái tim mình được nhấc về. Khi đó, hắn chỉ lo lắng nghĩ, nếu nàng gặp phải chuyện gì thì sao? Nàng mất hết võ công trong mắt hắn liền yếu ớt vô cùng.

Hơn ai hết, Nam Cung Diệp hiểu rõ cảm giác đột nhiên mất hết võ công đau khổ ra sao. Phụ hoàng phong vương cũng chẳng là gì với hắn, ngày đó hắn nhốt mình trong phòng nửa tháng trời, thấy rõ bản thân vô dụng nhường nào. Hắn từng trải qua, nên cảm nhận rõ bất lực của nàng. Một nữ tử, mất đi võ công, lại mất đi người thân nhất, phải một mình chống đỡ tất cả. Nàng cũng giống hắn, vùng vẫy tìm lối thoát trong vô vọng mà thôi.

Nam Cung Diệp tiến đến bên giường, thấy rõ khuôn mặt nhợt trắng của nàng. Ngay cả lúc ngủ cũng không hề yên ổn, hai đầu mày chau lại đau đớn. Hắn vươn tay, muốn xoa dịu nỗi đau cho nàng. Bàn tay chưa kịp chạm, tay nàng bên cạnh đã bắt lấy, ngửa tay hắn ra. Nam Cung Diệp quên mất nàng rất nhạy cảm. Nàng từng trải qua những gì mới có tính cảnh giác cao đến vậy? Hắn cười khổ, định lên tiếng giải thích thì nghe thấy giọng nói của nàng:

- Vương gia, ngài làm gì ở đây?

Nam Cung Diệp ngẩn người, hiện giờ trong phòng tối đen, hắn có thể nhìn thấy vì có nội lực cao cường, mà nàng lại có thể nhận ra hắn.

- Ta đánh thức nàng ư?

- Không hề gì, bình thường ta ngủ rất ít.

Doanh Mai trả lời bằng giọng ngái ngủ mệt mỏi.

- Có ta ở đây, nàng yên tâm ngủ đi.

- Ừm.

Doanh Mai nhắm mắt, hôm nay là một ngày mệt mỏi với nàng, bàn tay vẫn nắm lấy tay Nam Cung Diệp, nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ. Trong phòng tĩnh lặng, chỉ có tiếng hít thở đều đều, mùi thảo mộc cùng mùi đàn hương hòa quyện vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lại cố tình là hấn

Một đêm không mộng寐, Doanh Mai rời giường thì mặt trời đã lên cao, trong phòng thoang thoảng mùi đàn hương chứng tỏ Nam Cung Diệp thật đến đây đêm qua. Thanh nhi bung nước ấm vào chậu, lau rửa nàng mới cảm thấy thoải mái như thế này.

- Hôm qua em đi đâu?

Thanh nhi thu dọn khăn rửa mặt, lại đặt lên bàn bát cháo nóng.

- Tiểu thư, hôm qua người về muộn, vương gia đã đi tìm người khắp nơi.

Động tác ăn cháo của Doanh Mai đột nhiên cứng đờ, thảo nào mà đêm qua nàng nghe thấy tiếng nói bên cạnh, vì mơ màng chỉ nghe được đứt quãng không rõ. Nàng vốn cho rằng đó là ảo giác, thậm chí khi đó nàng còn ậm ừ vài câu. Xem ra, là thật rồi.

Thư phòng

Nam Cung Diệp lật xem tin tức, Thái tử hai hôm nay đang điều tra người ám sát hấn, Nam Cung Thành lại không yên tĩnh như thế, bên phía Đông Lăng cũng thấy có dị động. Còn tên Văn Tiêu làm người ta chán ghét kia sáng sớm nay đã rời khỏi Đại Sở, chuyển hướng tới Đông Lăng. Nam Cung Diệp biết kế hoạch của Doanh Mai đã bắt đầu rồi, còn vài ngày nữa là hết một tháng, nếu nàng không hành động ngay thì sẽ mất thời cơ tốt. Vừa nghĩ đến, đã thấy Doanh Mai bước tới, trên tay cầm một bát canh. Nam Cung Diệp quyết định hôm nay phải dạy dỗ nàng thật tốt.

Doanh Mai một thân vàng nhạt, vì tối qua ngon giấc nên khí sắc rất tốt, đôi mắt cũng linh động sáng rõ. Nàng nhẹ nhàng đi tới ngồi bên cạnh hấn, đặt bát canh bên cạnh.

- Ta nghe Thanh nhi nói, đêm qua khiến vương gia lo lắng rồi. Đây là canh đậu đỏ, vương gia uống nóng mới ngon.

Có vẻ như nàng cũng biết lỗi lầm đây, hấn có vài phần nhu hòa nhưng vẫn không bỏ qua:

- Vương phi có điều không biết, ta không thích đậu đỏ.

Chân mày Doanh Mai hơi giật giật, tức giận đến vậy? Nàng đã nhún nhường trước còn không vừa lòng, trước giờ nàng làm việc tùy ý, chưa từng đi lấy lòng ai đâu.

- Là thiếp thân không tìm hiểu kỹ, làm phật lòng vương gia. Dù sao ta cũng là Thất vương phi, không biết vương gia thích gì, lại không thích gì? Sau này, thiếp thân sẽ làm theo sở thích vương gia, được không?

Hóa ra nàng cũng biết mình là Thất vương phi đấy, "thiếp thân" ư? Nàng tức giận thì không cần đi lấy lòng hấn đâu. Nam Cung Diệp híp mắt trầm giọng:

- Vương phi, tối hôm qua nàng đi đâu?

Nàng biết mình không có khả năng dỗ ngọt người khác mà, đặt bát canh sang một bên, đã thẳng thắn như vậy thì nàng cũng không cần ngại ngùng:

- Ta đi gặp bằng hữu, giải quyết vài sự vụ của ta, vương gia, ngài tức giận cái gì?

- Ta tức giận cái gì, nàng còn không biết sao? Một tên hái hoa tặc tử cũng dễ dàng trở thành bằng hữu của nàng, còn có thể nói chuyện hai canh giờ như vậy?

- Chương quỳ nói với ngài là ta ở đó hai canh giờ?- Doanh Mai híp mắt, giọng nói trở nên lạnh lẽo.

- Hiện giờ cái nàng quan tâm là ai nói điều đó với ta sao?

Nam Cung Diệp một trận buồn bực, những gì hắn nói nàng vốn không hề để tâm? Lại còn dùng giọng điệu lạnh lẽo đó nói chuyện với hắn?

- Vương gia, cả ta và ngài đều biết, ta ở vương phủ là lợi cho hai bên, chức vị vương phi này chỉ là hữu danh vô thực, ta làm việc sẽ tự biết chừng mực.

Giữ nàng lại vương phủ một phần vì đáp ứng với Doanh tướng quân, một phần vì yên ổn binh lực ông để lại. Tuy Doanh tướng quân mất đi, nhưng danh vọng trong quân rất cao, bọn tướng lĩnh dưới trướng vẫn luôn nhìn chằm chằm xem hắn đối xử với Doanh Mai thế nào. Nàng nói đúng, hôn lễ của họ chỉ là giao dịch.

Có điều, khi nghe thấy những lời đó, Nam Cung Diệp vô cùng bất mãn. Trong ngực lộn một mớ tức giận mà không phát tác được.

- Dù là như vậy, nàng đi đâu đều phải báo lại cho ta biết. Ta đã chọn cho nàng bốn ám vệ, sau này ra ngoài nhất định phải mang theo bọn họ.

Ám vệ, ám vệ sao? Một sát thủ mà luôn bị người ta nhìn chằm chằm, không cần nghĩ cũng biết khó chịu dường nào.

- Ta đã nói sẽ tự biết chừng mực, ta không cần ám vệ.

Đôi mắt Nam Cung Diệp trở nên sắc bén, giọng nói cũng trở nên nghiêm nghị:

- Bây giờ nàng không như trước nữa, không thể muốn làm gì cũng được. Ám vệ nhất định phải có, hơn nữa nàng muốn làm gì, đi đâu phải báo lại với ta. Nếu không thì nàng hãy ngoan ngoãn ở vương phủ, chuyện điều tra ta sẽ thay nàng làm.

Đôi mắt Doanh Mai lập tức dậy sóng, những cơn sóng ngầm cuộn cuộn thi nhau ập đến, phá vỡ bình phong ngăn chặn móng vuốt, vỡ nát. Những cảm xúc dồn dập kéo đến, cuối cùng hóa thành một nỗi tức giận. Doanh Mai đập tay xuống bàn "bang", nhưng vẫn không giải tỏa được nỗi uất ức này, không thể nào hóa giải nổi. Nỗi uất ức dồn nén đến bóp nghẹt lấy nàng. Không thể nào thở nổi.

- Vương gia, ngài điều tra cũng đâu cho ta biết, việc của ta không phiền ngài xen vào.

Doanh Mai tức tối đứng dậy, đi đến cửa phòng không biết nghĩ thế nào, quay lại cầm bát canh đậu đỏ, một đường về thẳng Lạc Hà các.

Nàng biết nàng không còn võ công, không cần hắn phải nói ra như vậy. Nàng biết mình là kẻ vô dụng, không cần hắn tới đã kích nàng như thế. Lại cố tình là hắn, chọn lúc nàng không hề phòng bị mà đào lên nỗi đau của nàng, mổ xẻ, khinh bỉ. Nàng điên rồi.

Doanh Mai nhìn chằm chằm bát canh đậu đỏ trên bàn, màu đỏ như tơ khiến nàng thấy chói mắt. Bản chất của một sát thủ là luôn luôn cảnh giác, không tin tưởng bất kỳ ai. Còn nàng, từ khi nào đã mất đi phòng bị. Từ khi nào mà cứ thế tin tưởng, uống thuốc hắn đưa tới. Từ khi nào mỗi sớm thức dậy sẽ vào bếp nấu canh để rồi nhận nỗi đau thương thế này. Doanh Mai cười thê lương một hồi, Doanh Mai à Doanh Mai, người thân duy nhất của mình đã chết rồi. Người phải nhìn cho rõ vào. Doanh Mai, người điên rồi, người điên thật rồi.

Nam Cung Diệp từ lúc nàng rời khỏi vẫn ngồi trong thư phòng ngẩn ngơ. Không phải như thế, không nên như thế. Dự định ban đầu của hắn là khác kia. Lúc nói chuyện với nàng sao hắn có thể tức giận mà nói nàng dừng lại? Tức giận sẽ làm hỏng việc. Nam Cung Diệp ngồi trong thư phòng cả buổi lại không thể làm được việc gì. Không rõ trời tối từ bao giờ, trong lòng hắn loạn thành một mảnh, chân vô thức bước tới trước cửa Lạc Hà các, ánh đèn đã sáng. Đèn trong phòng hắt lên cánh cửa một bóng người. Người đó ngồi như thế cả đêm, Nam Cung Diệp cũng đứng nhìn cả đêm.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Làm người ngay thẳng

Hôm sau, Nam Cung Diệp ngồi thư phòng xử lý công vụ, được một lúc lại ngẩn ngơ, chắc nàng sẽ không tới, hắn cảm thấy thật không quen. Hắn biết, nàng mạnh mẽ, nhạy cảm hơn tiểu thư khuê các bình thường. Doanh Mai có chính kiến và quyết định của mình, sao nàng có thể chịu nổi việc bị giam cầm chứ. Còn là chuyện của Doanh tướng quân, bảo nàng đừng điều tra là việc không thể nào. Khi đó nhin không được mới nói vậy, Nam Cung Diệp rất đau đầu, lời đã nói ra làm sao mà thu hồi.

- Vương gia.

Giọng Doanh Mai vang lên ngoài cửa, hắn nâng mắt nhìn, cuối cùng nàng cũng tới. Doanh Mai một thân bạch y, tà váy thêu hình mây phù dung, trông bông bông như tiên tử. Trên tay là một bát canh ngân nhĩ, khói trắng bốc lên khiến khuôn mặt của nàng hơi ửng hồng, mờ ảo.

- Vương gia, ngài có thích canh ngân nhĩ không?

Doanh Mai tiến đến, hương thơm ngào ngạt từ bát canh tỏa ra khiến Nam Cung Diệp ngây ngất tưởng chừng như mình đang mơ.

- Ừ, thích.

Nàng lại khuấy bát canh một vòng cho nguội bớt rồi đưa đến bên miệng hân. Vị ngọt ngọt thanh thanh thấm vào ruột gan, ấm áp bồi hồi. Doanh Mai cười nhẹ, tiếng cười đến tai hân mới dịu dàng làm sao.

- Mai nhi, hôm qua là ta sai rồi, ta không nên nói với nàng như vậy.

- Vương gia không sai, ngài nói đều là sự thật.

Nam Cung Diệp chợt bình tĩnh lại, giọng nói nàng vẫn mềm nhẹ, nụ cười vẫn treo trên khóe môi, nhưng ánh mắt của nàng lại bình tĩnh vô cùng, giống như mặt hồ tĩnh lặng không một gợn sóng. Trong lòng hân nhin không được run lên, nàng sao có thể dễ dàng tha thứ cho người khác được.

- Mai nhi, nàng nói thật ư, gọi ta một tiếng "Thất gia" nghe nào.

- Vương gia, ngài đừng đùa như vậy.

Nụ cười của nàng vẫn không giảm chút nào, có điều nàng chưa tha thứ cho hân là thật. Đây chính là cách phòng bị của nàng ư? Quân tử chi giao, đạm bạc như nước. Không sao, hân đã khiến nàng tin tưởng một lần, thì sẽ có lần thứ hai, coi như làm lại từ đầu.

Doanh Mai cả đêm suy nghĩ, hóa ra một câu nói của người người để ý có thể khiến người đau lòng như vậy. Một lần mất đi người thân nhất, hiện tại nàng sống rất khổ sở, nàng sẽ không thể chấp nhận lần thứ hai mất đi như thế. Không có được thì sẽ không phải mất đi. Nàng biết sức khỏe của mình rất kém, sớm muộn cũng sẽ rời đi, Doanh Mai không muốn níu kéo bất cứ thứ gì nữa.

Ăn xong chén canh, Nam Cung Diệp đặt một bên, lúc này Doanh Mai mới mở miệng:

- Vương gia, chúng ta làm giao dịch, thế nào?

-Ồ, vương phi muốn thế nào?

- Ta ra ngoài sẽ báo cho ngài biết, đi đâu cũng mang ám vệ đi theo ngược lại, ngài điều tra được cái gì sẽ cho ta biết một phần, dĩ nhiên, ta cũng thế, thế nào?

- Cũng không tồi, ta cho nàng biết cũng không sao, có điều, nàng cũng phải làm tốt trách nhiệm của một vương phi.

- Như thế nào?

- Một tháng sau sẽ là thọ thần 43 tuổi của phụ hoàng.

Có nghĩa là phải vào cung, dự tiệc, nhìn mấy người tranh đấu lẫn nhau. Doanh Mai là người trên giang hồ, vốn thẳng thắn quen rồi, mấy năm lại đi theo tướng quân, binh sĩ sa trường cũng chính trực, khảng khái nay thật không quen những tranh đấu trên triều đình, xiên xiên vẹo vẹo, cong cong queo queo, vòng vèo và vòng vèo, ngay đến Nam Cung Diệp từ bé sống trong hoàng cung, mấy năm trên chiến trường cũng không tẩy trắng một bụng dạ đen tối của hân được, lần trước có mỗi việc để Lâm Tử bắt mạch cho nàng thôi hân cũng đi từ cuốn binh pháp nàng đang đọc, rồi lại hỏi đến tướng quân, nếu không phải nàng không có kiên nhẫn thì không biết hân còn vòng vèo đến khi nào. Doanh Mai nàng tự thấy mình là người ngay thẳng chính trực, ừm, tính ra người bị nàng hãm hại cũng không ít, nhưng bụng dạ nàng rất trắng, đúng vậy, còn trắng trong như ngọc lưu ly, tỏa sáng như dạ minh châu ý chứ. Doanh Mai ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Không vấn đề gì.

Nam Cung Diệp hài lòng tiến thêm một bước, lấy một chồng sổ con trên bàn đưa lại, nàng lật giở, bên trong là công vụ Nam Cung Diệp đã xem xong. Người này chính là nói được làm được, nàng cũng không khách khí đỡ mắt công tìm hiểu, nhanh chóng dồn tâm tư vào xem.

- Tên Văn Tiêu đó cũng được lắm, nhanh như vậy đã tìm được Nam Cung Hoài rồi.

Giọng nói Nam Cung Diệp đều đều vang lên, giống như chỉ nói chuyện phiếm với nàng. Bước tiếp theo, nâng đôi thủ lên, sau đó thể hiện sự bao dung, như vậy hình ảnh bản thân sẽ cao hơn hân một bậc. Doanh Mai đang chìm trong đồng hồ con cũng không ngẩng đầu lên:

- Cái tên đó mà được việc ư, suốt ngày chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, năm xưa không phải vì thế hân đã không nằm liệt giường hai năm, trêu ghẹo ai không trêu, cố tình đi chọc tới tỷ tỷ ta, nàng hạ độc hân như thế là nhẹ cho hân lắm rồi. Khi đó nếu không phải nhìn đến mặt mũi lão trang chủ, ta đã không mạo hiểm trộm thuốc giải về cho hân. Ừ, nhờ vậy mà bây giờ có người để dùng.

Doanh Mai nói xong một hồi thì ngẩng đầu lên, phát hiện Nam Cung Diệp một tay chống bàn chăm chú nhìn nàng, khóe môi nhấc lên nụ cười câu hồn. Nàng nhận ra bản thân vừa nói quá nhiều vội vàng né tránh, nhanh chóng cup mắt xuống xem đồng giấy tờ trong tay.

Nam Cung Diệp rất vừa lòng, nàng cũng biết hân là hoa hoa công tử đấy, hóa ra còn nhấc lên một hồi quan hệ như vậy, ừm, hiệu quả không tệ, thấy chưa nàng cứ thế chính là không còn phòng bị hân rồi, Nam Cung Diệp càng nghĩ càng thấy hài lòng.

- Vương gia, ngài đang phạt ám vệ vương phi ư?

Đây là những gì nàng xem được. Nam Cung Diệp không để ý chỉ "Ừ" một câu. Thật ra thì hân rất tức giận, ám vệ hôm đó lại không tìm được nàng. Một đám ám vệ có khổ mà không thể nói ra, lần trước vương phi bỏ trốn, bị phạt vẫn chưa nguôi ngoại đau, bây giờ lại bị phạt lần nữa. Đầu năm này, làm ám

vệ cũng không dễ dàng gì a.

Doanh Mai thấy hấn không muốn nhắc đến liên tục tiếp bỏ qua. Nàng biết rõ vì cái gì mà bọn họ bị phạt, nhưng không thể trách nàng a, có trách thì trách năng lực các người không đủ đi. Nhìn Hắc Ảnh mà xem, đi theo nàng thời gian không lâu đã lột xác thành con người khác rồi.

- Ô, vương gia cũng đang điều tra người ám hại thái tử lần đó sao?

Nam Cung Diệp bỏ xuống đồng giấy tờ trên tay nhìn nàng.

- Nàng biết là ai làm, đúng không?

Doanh Mai cười nhạt, lấy từ trong người ra ba ám khí hôm đó cầm về. Qua tay nàng, ba ám khí vốn riêng rẽ liền chập lại thành một.

- Vương gia có từng nghe đến ám khí Đường môn?

Nam Cung Diệp là người triều đình, không rõ ràng lắm việc trên giang hồ, nhưng vài thông tin vẫn có nghe ngóng, tìm kiếm trong đầu một hồi mới nhớ được vụ huyết án nổi tiếng năm xưa:

- Đường môn hai mươi năm trước đã bị diệt tộc rồi ư?

- Chính là bọn họ, toàn tộc bị diệt, có điều, có một người may mắn trốn thoát.

Nam Cung Diệp thấy nàng biết rõ như thế, lại biết cấu tạo của ám khí, vốn định hỏi chẳng lẽ người sống sót đó là nàng, nhưng sau thấy không phải, ngày đó khi thái tử bị ám hại, nàng ở ngay bên hấn, sao có thể là nàng được.

- Nàng quen biết người đó, có thể tìm ra được ư?

- Tiểu thư.

Doanh Mai đang định trả lời Nam Cung Diệp thì ngoài cửa vang lên tiếng Thanh nhi, nàng vội mà đọc quên mất thời gian. Từ xa đã ngửi thấy mùi thuốc quen thuộc, trong lòng ảo não không thôi. Nam Cung Diệp nắm lấy tay nàng, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai:

- Không có võ công cũng không sao, nàng đã có ta.

Doanh Mai nhin không được run lên. Nam Cung Diệp, người đừng nói những lời như vậy với ta nữa có được hay không?

- Vào đi.

Thanh nhi một thân xanh nhạt tiến tới, trên người tỏa ra hương hoa nhài nhẹ nhẹ. Nam Cung Diệp híp mắt, sau hôm du hồ về, hấn và Mai nhi có xích mích liên quần giải quyết người này.

- Tiểu thư, đến giờ uống thuốc rồi.

Doanh Mai nhận lấy chén thuốc uống một hơi cạn sạch, lại không vội vàng đưa bát ra, như có như không nhìn Thanh nhi.

- Thanh nhi, ngươi có biết người ám hại thái tử lần đó là ai không?

Doanh Mai dùng một hồi quan sát nét mặt Thanh nhi lại không tìm ra được gì, mấy năm nay Thanh nhi được dạy dỗ không phải tốt bình thường đâu.

- Chính là Đường Thái của Đường môn.

Thanh nhi nghe xong sững sốt, rồi rất nhanh trở nên tức giận, bàn tay đã nắm chặt lấy chuỗi kiếm bên hông, siết chặt tới mức gân xanh lộ ra.

- Thì ra là hấn.- Giọng nói âm u, mang đầy tức giận bị dồn nén.

Doanh Mai trêu đùa ám khí trên tay, lại nhanh chóng biến đổi, lập tức phóng ám khí đến cây cột phía bên, ám khí ban đầu là một thể, đi gần tới đích liền tách ra thành ba, lần lượt ghim vào thân cột tạo thành một hàng thẳng nhau, đúng là thủ pháp đã ám hại thái tử lần đó. Doanh Mai thất vọng, nếu là trước kia thì cây cột không còn nguyên vẹn như vậy đâu.

- Vương gia, người thì ta không tìm được, có điều, ngài có muốn học tuyệt chiêu phóng ám khí này không?

Nàng đảo mắt, nhìn tới Nam Cung Diệp, hấn cũng quay sang đối diện với nàng, đôi mắt hai người giao nhau, một giây liền hiểu ý đối phương, ần ý như thế.

- Vậy phiền vương phi nhọc công dạy dỗ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Nàng có thể hiểu được

Nam Cung Diệp và Doanh Mai có vẻ rất ấn ý trong việc đưa người khác vào phòng, nhanh chóng bàn bạc đưa ra kế sách. Thanh nhi trông tình hình này dường như tiểu thư không có ý định sớm trở về, liền lên tiếng nhắc nhở:

- Tiểu thư, bữa trưa ta mang vào đây luôn nhé?

Từ khi Thanh nhi đến, mọi sinh hoạt ăn ngủ nghỉ của nàng đều do nàng ấy một tay chăm sóc. Nhất là sau hôm nàng ra ngoài, Thanh nhi lại càng tỉ mỉ hơn. Doanh Mai do dự, không định đồng ý, nàng không muốn tiếp xúc với hân quá nhiều nhưng Nam Cung Diệp đã giành nói trước:

- Cứ mang vào đây đi.

Vì thế, bữa trưa hai người ăn cùng nhau, ăn trong im lặng. Sau khi nghỉ ngơi một lúc lại tiếp tục bàn kế sách dự định. Hai người đều là loại người đã quyết thì liền bắt tay vào hành động, vì thế ngay buổi chiều, Doanh Mai sẽ dạy hân chiêu ám khí đó.

Trong vương phủ có một sân tập, vốn là nơi Nam Cung Diệp dùng để luyện võ. Cũng không rộng lắm, nhưng lại rất đầy đủ, một giá treo đủ các loại binh khí, bìa ngắm để tập bắn cung, Doanh Mai nhìn hàng bìa đó, hồi tưởng lại rất nhiều. Mấy năm trước, khi đi theo tướng quân, ông ấy dạy nàng bắn cung, dùng thương. Ngày qua ngày, luyện tập từ sáng tinh mơ tới khi tối muộn mới ngừng nghỉ. Yêu cầu của tướng quân với nàng cao hơn những người khác rất nhiều, lại suốt ngày bên tai nàng lời nhai: "Mai nhi a Mai nhi, con ngoan ngoãn làm tiểu thư trong tướng phủ không phải tốt rồi sao, lại chạy tới biên cương chịu khổ chịu lạnh làm gì a". Làm gì ư? Nàng cũng muốn biết, đường đường Tam các chủ Minh Nhất các, không đi lo làm sát thủ lại chạy tới quân doanh làm một tên lính quèn, ruốc cuộc là vì sao?

Đường môn nổi danh về ám khí cả trăm năm nay, một thân tuyệt học độc nhất vốn không truyền ra bên ngoài. Ai lại ngờ được, những năm cuối đời Đường môn bị kẻ thù mưu hại, kinh địch mạnh mẽ, ngày một suy tàn. Cuối cùng, trong một đêm mưa gió bão bùng của gần hai mươi năm về trước toàn tộc bị diệt. Doanh Mai gặp Đường Thái cũng là chuyện vô cùng bất ngờ. Khi đó, sư phụ của nàng, Thánh Thủ bị ám hại, nàng lúc đó võ công thấp kém, may mắn học được một thân công phu chạy trốn của sư phụ. Trong lúc trốn chạy thì gặp Đường Thái, thấy hân sử dụng ám khí giết những người đó, nhìn không được mà khâm phục. Cứ tưởng rằng mình được cứu rồi, ai ngờ, hân cũng là kẻ bị người ta truy giết. Thế là, hai kẻ cùng đường dắt tay nhau tìm lối thoát. Sau cùng trốn được, nàng lại lừa hân học được bộ tuyệt chiêu ám khí Đường môn. Sau này, tam các chủ Minh Nhất các nổi danh giang hồ về ám khí, đó là tài năng của nàng, do chính nàng sáng tạo ra, nhưng cũng không phủ nhận là chúng được phát triển từ cách tung ám khí của Đường môn. Chỉ là một lần gặp gỡ ngắn ngủi, sau này cũng không gặp hân nữa, hôm nay đã có dịp dùng đến rồi.

Doanh Mai nói một lần cách cầm ám khí, cách mượn lực, cách phóng, còn biểu diễn vài lần cho Nam Cung Diệp xem. Lâu rồi nàng không động đến ám khí, độc chiêu Đường môn lại càng xa xưa với nàng, vì vậy nàng vung tay có hơi gượng gạo, nghĩ đến bản thiết kế ám khí mới đưa cho Thanh nhi đi làm, hân là hai ngày nữa là có được, khi đó sẽ bớt trống trải hơn bây giờ.

Nhìn Nam Cung Diệp luyện tập Doanh Mai cảm thán không thôi. Năm xưa phải mất một ngày nàng mới học được, vậy mà hân một buổi chiều đã ra hình rồi. Thiên tài, không phải chỉ cách nhau có một chữ thôi đâu.

Doanh Mai ngồi trên ghế đá, bên dưới có lót một lớp đệm. Trên bàn là bánh ngọt cùng trái cây các loại, ở giữa có một bình trà xanh hảo hạng. Doanh Mai rất hưởng thụ, Thanh nhi đúng là biết chiều chuộng người khác mà. Nàng cảm lên một quả nho, chậm rãi bóc vỏ ăn, vừa ăn vừa thưởng thức mỹ nam luyện tập. Nam Cung Diệp dáng người cao ráo, mấy năm trên chiến trường khiến hân càng thêm rắn rỏi. Quân sĩ luyện tập nàng cũng xem nhiều rồi, nhưng không ai có vẻ đẹp tuyệt mỹ như hân cả, vừa cứng rắn từng trải, lại tạo nhà hoàn mỹ, cộng thêm khí chất vương giả trời sinh tất cả tạo nên một bức tranh mỹ lệ hào hùng. Doanh Mai càng xem càng thấy thuận mắt. Khuôn mặt góc cạnh vì luyện tập mà lấm tẩm mồ hôi, hình ảnh kia, gục ngã biết bao nhiêu chúng sinh a. Doanh Mai vươn tay ra rót một chén trà, trà xanh dịu dịu thơm mát, cảm thấy cuộc đời không gì thỏa mãn hơn.

- Vương gia, khả năng cận chiến của ngài thế nào?

Vừa thấy Nam Cung Diệp dùng tay nghỉ ngơi, Doanh Mai liền hỏi, đôi mắt đảo một vòng tính toán. Nam Cung Diệp cười cười, hóa ra đôi mắt kia không chỉ lung linh quyến rũ mà còn giao hoạt như hồ ly, mà con hồ ly này lại đang tính toán trên người hân.

- Cũng không tồi.

Doanh Mai rút từ trong người ra một đoản đao, đặt lên bàn.

- Hắc Ảnh, động thủ.

Ngay lập tức một làn khói đen phi thân ra lấy đoản đao, tiến tới tấn công Nam Cung Diệp. Không dừng một giây nào, tấn công dồn dập vào những nơi yếu hại, sát khí bắn ra khiến người khác không thể coi thường. Nam Cung Diệp ngạc nhiên, mới có mấy ngày mà Hắc Ảnh trở nên sát phạt như thế rồi, càng ngạc nhiên hơn, Hắc Ảnh đi theo hân bấy năm, luôn một mực trung thành, thế mà mới đi theo Doanh Mai một thời gian đã thành người của nàng rồi, ngay cả hân, cũng không hề do dự mà ra tay. Tuy nhiên võ công Hắc Ảnh so với Nam Cung Diệp còn kém rất xa, hân một bên nhàn nhã chống đỡ, một bên biểu diễn để Doanh Mai dễ dàng quan sát. Những đòn chặn tay, đá chân, đẩy vai, một bên mượn lực đối phương, vừa tránh vừa phản công. Nam Cung Diệp làm một mạch, nước chảy mây trôi rất thuận tay.

- Hắc Ảnh, đây không phải luyện tập, ngươi phải dùng hết sức mình mà đánh.

Câu nói vừa dứt, Hắc Ảnh liền gia tăng tốc độ, sát chiêu lóe lên, nhằm tử huyết Nam Cung Diệp dồn dập đâm tới. Nam Cung Diệp không thể thành thoi như trước nữa, ra sức tránh né, lại chủ động tấn công. Nhìn vào chỉ thấy hai đạo hắc, bạch qua lại một chỗ, lúc đổi bên này, khi sang bên khác. Ánh sáng từ đoàn đao lóe lên từng đạo hàn quang. Sát khí bắn ra khiến giá vũ khí phải run rẩy sợ hãi, đầu kim loại chạm vào nhau phát ra từng tiếng leng keng. Từ Ảnh trong bóng tối một trận đổ mồ hôi, Hắc Ảnh từ khi nào trở nên liều mạng như thế? Ngày trước vương gia dạy bọn hắn phải biết ôn nhu, ôn nhu đây. Sau này trông thấy Hắc Ảnh phải tránh xa một chút mới được.

Đánh được một hồi, cuối cùng Hắc Ảnh bị Nam Cung Diệp đánh lui, đoàn đao cũng bị lấy mất.

- Tạ vương gia chỉ giáo.

Hắc Ảnh cung kính đứng một bên, trận chiến hôm nay, vương gia dạy hắn cũng không ít. Nam Cung Diệp phát tay cho qua, cầm đoàn đao đặt lên bàn đá trước mặt Doanh Mai, nàng thuận tay thu vào trong người.

- Vương phi vẫn theo dõi được chứ?

- Vương gia yên tâm, mắt ta rất tinh.

Nam Cung Diệp gật gù đầu, lúc đầu lo lắng hắn và Hắc Ảnh động thủ tốc độ quá nhanh, nàng lại không có võ công, có thể không nhìn được rõ. Xem ra là hắn nghĩ nhiều rồi, đêm trước trong bóng tối nàng cũng nhận ra hắn đấy, mắt tinh hơn người thường không chỉ một chút thôi đâu.

- Vương phi thấy thế nào?

- Vương gia võ công cái thế, không biết có muốn học thêm một tuyệt chiêu Đường môn nữa không?

Giọng nói mềm nhẹ, mang theo đầy dụ dỗ, Nam Cung Diệp rất hưởng thụ, đưa mắt liếc nàng, Doanh Mai liền nói:

- Vương gia dạy ta cận chiến, ta dạy ngài thêm một chiêu, thế nào?

Nam Cung Diệp cười nhạt, cầm trên tay một chén trà, thổi nhẹ rồi đưa lên miệng uống, động tác tao nhã mà cao ngạo.

- Một chiêu đã đòi học võ công bốn vương, ít nhất nàng cũng phải bỏ ra sở học của mình chứ?

Doanh Mai trầm ngâm một hồi, cuối cùng quyết định:

- Muốn sở học của ta cũng không khó gì, chỉ cần vương gia đáp ứng ta một điều kiện.

- Vương phi cứ nói.

- Ta có chuyện quan trọng phải thực hiện, phiền vương gia làm hộ vệ cho ta một lần.

Khuôn mặt Doanh Mai trầm xuống, đại ca cùng tỷ tỷ bỏ đi, nàng lại mất hết võ công, Minh Nhất các bây giờ như rắn mất đầu, may mắn đại ca lường trước, khi xây dựng Minh Nhất các tốn công, sau này lại nhàn nhã, dù không có các chủ vẫn hoạt động như thường. Tuy nhiên, tình trạng đó sao có thể kéo dài. Không biết khi nào đại ca trở về, nàng phải làm sẵn chuẩn bị.

- Rất nguy hiểm sao?

- Nếu để người khác biết ta mất hết võ công thì sẽ rất nguy hiểm. Nhưng mà, không phải vương gia sẽ ở cạnh ta sao?

Ánh mắt Doanh Mai nhìn chăm chăm Nam Cung Diệp, linh lung. Đôi mắt của hắn cũng đối diện với nàng, kiên định.

- Đúng vậy, ta sẽ bên cạnh nàng.

Doanh Mai vội cup mắt xuống, không dám nhìn tiếp nữa. Nàng đã quyết định giữ tâm tĩnh lặng, không thể bị dụ dỗ, không thể, dù thế nào cũng không thể. Nam Cung Diệp nhìn chăm chăm nàng suy tư, hắn nói được thì làm được, quyết định ngay ngày mai sẽ dạy nàng cách đánh cận chiến.

- Học cận chiến vô cùng gian khổ, nàng vẫn muốn học ư?

Doanh Mai cười nhạt:

- Trước giờ ta học võ công có bao giờ nhàn hạ đâu?

Doanh Mai nhớ lại những ngày tháng trước kia. Ngày bé, ngứa mẩu bắt học cầm kỳ thi họa, y thuật độc dược, nàng vốn cho rằng rất gian khổ, liền trốn ra ngoài chơi. Đến khi gặp đại ca, nàng mới biết thế nào mới là gian khổ thực sự, đại ca một thân nhả nhặn ôn nhu, nhưng khi bắt nàng luyện tập lại hóa ác ma, ép nàng dốc hết sức lực, biến thành tu la địa ngục chỉ biết chém giết. Cũng vì vậy mà Minh Nhất các thành lập mấy năm liền vuron lên là tổ chức sát thủ lớn nhất giang hồ, nàng cũng trở thành một sát thủ chỉ vương sát phạt, lãnh huyết vô tình. Sau này nhận thức phụ thân, vốn tưởng rằng sẽ được

chiều chuộng, sung sướng, sống trong nhung lụa, ai dè cuộc sống quân doanh gian khổ cùng cực tướng quân bất nằng không cảm thương thì cảm cung. Cuộc đời nằng đúng là thoát ra từ hang hùm lại vào miệng sói a.

Nam Cung Diệp thấy nằng nói bình thản như vậy, lại nhớ đến những vết chai trên tay nằng, đau lòng một trận không thôi.

- Mai nhi, trước giờ nằng luôn chú ý luyện nội công, lại không thật sự quan tâm đến ngoại công. Trước kia, nằng có nội lực có thể ý lại cũng không sao, nhưng bắt đầu từ ngày mai phải dậy sớm chạy bộ quanh sân tập mười vòng.

Nam Cung Diệp không biết hần nói nằng hiểu được bao nhiêu, chỉ biết nằng cứ nhìn hần chăm chăm, như gần như xa, hần liền quay lại, đối diện với đôi mắt long lanh đầy suy tư ấy.

- Vương gia, ngài đã từng trải qua như thế có phải không?

"Bịch" Trái tim Nam Cung Diệp đập lỡ một nhịp, nằng ấy hiểu được. Khi hần mất đi võ công, rất nhiều người đã bỏ đi, ngay cả phụ hoàng cũng chỉ an ủi bề ngoài, dù hần vẫn còn thuộc hạ trung thành, nhưng bọn họ chỉ là thuộc hạ, chỉ biết nghe lệnh, không biết hỏi hần có mệt mỏi hay không? Người có thể hiểu hần trước giờ không có, bây giờ hần đã tìm được rồi. Chỉ một câu, cũng đủ biết nằng hiểu hần nhường nào, đủ khiến hần rung động sâu sắc đến đâu. Nam Cung Diệp thấy hần hoàn toàn bị chinh phục rồi.

Hoàng hôn, những tia nắng cuối cùng chiếu rọi, phủ lên khuôn mặt Doanh Mai một sắc cam ửng hồng, cả đôi môi cũng tươi tắn rạng lên, vài ngọn tóc trên trán rủ xuống hơi lay động, đôi mắt lung linh, sáng trong như ngọc lưu ly. Thân ảnh bạch y ngồi đó, Nam Cung Diệp nhìn thấy bức tranh đẹp nhất đời hần, bức tranh ấy khắc sâu vào tim, vào tâm khảm hần.

- Vương gia có thể trải qua được, ta còn đắn đo hay sao?

Ngoại truyện:

Trước kia trong số ám vệ Từ Ảnh luôn là người mạnh nhất mà giờ đây thấy Hắc Ảnh chiêu chiêu sắc bén mỗi lần ra tay đều khiến hần tim đập chân run. Một ngày đẹp trời hần cũng lấy hết dũng khí hỏi Hắc Ảnh vì sao võ công biến hóa thần tốc như thế. Đáp lại hần là cái nhìn khinh bỉ lạnh lẽo cùng giọng nói âm u như từ địa ngục:

- Làm bạn với sói.

Từ Ảnh ngần ngại, trả lời kiểu gì thế? Có phải hần chưa từng giết sói bao giờ đâu, đùa à? Chắc là đùa thôi, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Có thể quan tâm bao lâu

Tối, Thất vương phủ một mảnh yên tĩnh, bản thân là một sát thủ, Doanh Mai đã quen với bóng tối. Khi hơi thở bóng đêm bao trùm, nằng có thể ẩn giấu mình đi, không sợ bị phát hiện, càng không sợ có người sẽ nhìn thấu tâm tư bản thân. Từ lúc mất đi võ công, nằng càng quen với bóng tối hơn, màn đêm che dấu đi nỗi sợ mà nằng cố gắng chôn sâu.

Đêm nay trăng sáng, Doanh Mai nhớ lại lần đầu tiên gặp tướng quân, cũng là một đêm trăng sáng như thế. Năm đó, nằng xây dựng Minh Nhất các trên lãnh thổ Đại Sở cũng có tiếng tăm, một lần nhận hành động ám sát quan viên, nằng vốn không quan tâm thế sự triều đình, là một sát thủ chỉ biết nhận tiền, giết người. Đêm ấy, là lần thất bại đầu tiên và duy nhất của nằng. Sau khi ẩn nấp kỹ lưỡng, Doanh Mai nhìn thấy một người đàn ông trung niên, nét mặt cứng rắn phong sương, ông đang ngăn người ngồi ngắm một bức tranh. Trong bóng tối tĩnh mịch, người đàn ông đó trông thật cô độc, buồn bã. Bức tranh được người đàn ông cất giữ tỉ mỉ, dù đã ẩn hiện vết ố màu lại không hề có một vết gấp, vết nhăn nào. Trong tranh là một người con gái rất đẹp đang nở nụ cười dịu dàng, đôi mắt sáng hữu thần lấp lánh khiến người xem cảm nhận được niềm hạnh phúc, ấm áp. Thế nhưng Doanh Mai lại thấy sau lưng đó một lớp mờ hôi, bởi vì người trong tranh quá giống nằng. Hơi thở của nằng rối loạn, liền bị tướng quân phát hiện, giằng co với ông một hồi, nằng còn bị thương lên cánh tay trái, cuối cùng bị ông giật chiếc mặt nạ bạch ngọc xuống. Lợi dụng lúc ông ấy đang ngăn người, Doanh Mai trốn thoát.

Trăng hôm đó đẹp lắm, vàng trắng nửa khuyết hơi nghiêng, ánh trăng sáng mờ như vỗ về lòng người. Những đứa trẻ không cha không mẹ như nằng luôn khát khao có một gia đình thực sự. Dù nghĩa mẫu đối xử với nằng không khác con ruột, nhưng mỗi lần trốn ra ngoài, nhìn thấy những đứa trẻ khác khóc lóc, đòi kẹo, phụ mẫu sẽ dỗ dành chúng, nằng không nhìn được mà thấy tủi thân, hăm mộ. Hóa ra, nằng cũng có cha, ông ấy còn là một tướng quân danh danh鼎鼎. Khi đó, ánh trăng nhu hòa phủ lên người nằng một lớp sáng bàng bạc, Doanh Mai cứ lững thững đi như vậy cho đến khi trời sáng.

- Tiểu thư.

Doanh Mai hồi thần, bình ổn cảm xúc.

- Vào đi.

- Tiểu thư, ám khí người giao đã làm xong rồi, ta đem tới cho tiểu thư.

Doanh Mai nhận lấy, mỉm cười, Thanh nhi thật dốc lòng, nàng còn tưởng rằng hai ngày nữa mới lấy được đấy. Ngắm nghía bộ ám khí, lật qua lật lại vài vòng, trên tay nàng, ám khí như có sinh mệnh thoải thích nhảy múa, điều luyện nghệ thuật. Thanh nhi nhìn tác phẩm hoa mỹ đó trong lòng run lên, thứ càng đẹp thì càng nguy hiểm, người sẽ không cưỡng lại tới gần chúng, lại không biết chúng đã cho người một nhất chí mạng khi nào.

- Tốt lắm

Doanh Mai càng cảm càng thuận tay, tam sát thủ Nguyệt Tam đã quen với ám khí, khi không có chúng bên người, nàng luôn cảm thấy trống trải không an toàn, vì thế, không bắt đắc dĩ nàng sẽ ở lý trong phủ, bây giờ có thể ra ngoài dễ dàng hơn rồi.

Tiểu thư xem ra rất hài lòng. Thanh nhi thu dọn một chút rồi trở về phòng, nàng vẫn còn vài sổ sách cần xử lý. Tiểu thư giao đồ hồi môn cho nàng, nàng quản lý tốt lắm, cũng đã bắt đầu thu thập tin tức được rồi. Bỗng, trong không khí có chút dao động, Thanh nhi cảnh giác, một bóng dáng màu đen xuất hiện giữa phòng.

- Vương gia muốn gặp cô nương.

Chưa đợi nàng trả lời người đó đã biến mất, Thanh nhi rất bất đắc dĩ, liền cất gọng sỏ sách trên bàn rồi rời đi.

Thư phòng

Nam Cung Diệp trầm ngâm ngồi phía trên, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào bóng dáng màu xanh phía trước. Thanh nhi dưới con mắt dò xét của hắn vẫn đứng thẳng ngạo nghễ.

- Hôm trước vương phi ra ngoài, vì sao người không đi theo?

Thanh nhi không phải thuộc hạ của Nam Cung Diệp, khí độ của nàng cứ vậy mà tùy ý bắn ra chống lại áp khí của hắn:

- Tiểu thư có công vụ của ngài, trước giờ vẫn độc lai độc vãng, ta chỉ cần làm tốt việc tiểu thư giao phó là được.

- Bây giờ nàng không có võ công, người lại không đi theo bảo vệ?

- Ta đi theo thì giúp ích được gì?

- Từ Ảnh, động thủ.

Lời nói vừa dứt, một bóng dáng màu đen lao về phía Thanh nhi, nàng vội vàng lui về phía sau vài bước, chớp nhoáng lấy nhuyễn kiếm bên hông ra chống đỡ. Người tới, thế tấn công dồn dập, Thanh nhi phải cố hết sức mà chống trả. Kiếm khí lóe lên rồi rất nhanh biến mất, hai thanh kiếm va chạm vào nhau chưa hết run rẩy đã nhanh chóng tách ra, trong thư phòng chỉ nhìn thấy ánh sáng xẹt qua và tiếng binh khí va chạm từng hồi. Thanh nhi nỗ lực chống đỡ, nhưng vẫn bị kiếm khí cắt vào cánh tay, cố gắng giữ chặt nhuyễn kiếm, lại cảm giác lạnh băng trên cổ. Từ Ảnh trong lúc phát chiêu đã thuận thế phi thân ra phía sau, gác thanh kiếm lên cổ Thanh nhi.

- Không nghĩ tới Thanh nhi cô nương võ công lợi hại như vậy, còn luôn mang theo nhuyễn kiếm bên mình, người nói xem, đi bên người vương phi giúp ích được gì hay không?

Giọng nói lạnh lẽo của Nam Cung Diệp vang lên, Thanh nhi không để ý vết thương trên cánh tay đang rỉ máu, thắm lên y phục màu xanh, bình thản trả lời:

- Ta đúng là có võ công, vương gia đây là muốn truy cứu tội giấu diếm sao?

Nam Cung Diệp híp mắt, nhìn nhuyễn kiếm trên tay Thanh nhi, sắc bén vô cùng, mềm nhẹ như nước. Hắn quan sát thấy trên người Doanh Mai cũng luôn giấu một thanh kiếm, với chiếc này, hắn là một đôi đi?

- Người là ai?

- Ta đã sớm nói với ngài, từ nhỏ đi theo tiểu thư, vương gia, trí nhớ của ngài thật không tốt.

Không khí trong thư phòng chợt lạnh, thanh kiếm trên cổ Thanh nhi di động, chạm vào da thịt, máu tươi theo mép kiếm rỉ ra, lây dính một màu đỏ chói mắt trên thân kiếm, Thanh nhi chẳng thèm quan tâm, vẫn bình thản lạnh lùng đứng đó. Nam Cung Diệp biết người này cao ngạo, đi theo Doanh Mai từ bé có lẽ là thật, nhưng nói cô nương này chỉ là một tỷ nữ bình thường, đánh chết hắn cũng không tin. Hắn từng hỏi Hắc Ảnh, nhưng tên kia đã thành người của vương phi mất rồi, một mực trầm lặng không chịu hé răng. Hắn mới không thèm quan tâm tên phản đồ đó.

- Thật sự đi theo nàng từ nhỏ, là một tỷ nữ thân cận?

- Chính là như vậy.

- Đã là tỷ nữ thân cận vì sao hôm thái tử bị ám hại người không quan tâm chủ tử trước tiên lại đứng đó chặn ám khí là làm sao?

Nhắc đến việc này, Thanh nhi quả thật không còn lời nào để nói. Ánh mắt kiên định không hề có trốn tránh, nàng vẫn thẳng người đối diện tầm mắt Nam

Cung Diệp. Thấy Thanh nhi là người ngay thẳng chính trực, hàn khí trong mắt Nam Cung Diệp rút bớt một phần.

- Ta không cần biết ngươi là ai, ngươi phải nhớ rõ thân phận thị nữ thân cận của mình, một khi ta phát hiện dị tâm, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.

Thanh kiểm gác trên cổ Thanh nhi được rút xuống, nàng vốn chẳng để tâm.

- Vương gia, ngài quan tâm tiểu thư ta đều nhìn trong mắt, có điều ngài có thể quan tâm được bao lâu?

Thư phòng tĩnh lặng, Nam Cung Diệp trầm ngâm suy tư, hắn chưa từng nghĩ đến vấn đề này, chỉ biết nàng ở trước mặt, hắn muốn bảo vệ chăm sóc nàng thật tốt. Bao lâu ư? Hắn cũng không biết.

- Nơi ta và tiểu thư sống có một giáo huấn, không được nhắc lên quan hệ với hoàng tộc. Vì người hoàng tộc lạnh nhạt vô tình, tam thể tứ thiếp, vương gia, người có thể chỉ yêu thương một mình tiểu thư sao? Huống hồ...

Thanh nhi trầm lặng, không đành lòng nói sự thật bệnh tình tiểu thư đã nguy cấp lắm rồi, thời gian còn lại cũng không được bao nhiêu.

- Ta hi vọng vương gia thật lòng đối tốt với tiểu thư.

Nói xong không chần chừ mà rời khỏi. Nam Cung Diệp ngồi trong thư phòng ngắm người rất lâu. Chỉ yêu thương một mình nàng sao?

Thanh nhi trở ra thì đêm đã muộn, một mảng tối càng thêm dày đặc. Vừa bước chân vào phòng liền phát hiện bên trong có người. Không phải chứ, đêm nay phòng nàng lại nhộn nhịp như thế? Có nhiều đại nhân vật để ý đến nàng như vậy? Nàng biết giá trị con người mình rất cao, nhưng một đêm mấy bận như này sẽ rất mệt mỏi a. Nàng cảnh giác:

- Ai?

- Là ta.

Giọng Hắc Ảnh, người mình, nàng thờ nhẹ ra một hơi, đi đến chân nến, ánh sáng được tỏa ra khắp căn phòng.

- Hắc Ảnh a, ngươi có thể đừng mặc màu đen dọa người như thế có được hay không?

Hắc Ảnh hơi xấu hổ tiến lên.

- Vương phi cũng bảo ta nên thay màu khác mà ta thấy không quen chút nào.

- Ừ, tiểu thư trước kia cũng một thân màu đen, không phải bây giờ đã khác rồi sao, mặc nhiều tự khác sẽ quen.

- Thanh nhi cô nương, ngươi bị thương?

Hắc Ảnh thấy trên cổ Thanh nhi có vết máu liền sững sờ. Vương phi thì sao? Không việc gì đâu a, hắn vừa gặp xong mà. Thanh nhi lại không hề gì, lấy từ trong người ra lọ thuốc, bôi lên vết thương trên cổ, lại xé tay áo, lộ ra một vết cắt sắc gọn trên cánh tay. Hắc Ảnh liền tiến đến xem xét, đoạt lọ thuốc trên tay Thanh nhi mà bôi lên, lại quán băng gọn gàng. Vừa nhìn, hắn liền biết đây là thủ pháp của ai.

- Là Từ Ảnh làm ư? Hắn thế này là nương tay với cô nương rồi đấy, không dung cô nương đi trêu chọc hắn làm gì, trông hắn trầm lặng ít nói thế thôi nhưng thực ra là người nham hiểm, có thù tất báo.

- Ta chọc hắn làm gì? Là chủ tử nhà ngươi.

Wương phi? Mắt một lúc Hắc Ảnh mới nhận ra người Thanh nhi nói đến là vương gia. Vết thương băng bó đã xong, Thanh nhi liền thấy mệt mỏi.

- Hắc Ảnh, ngươi tới đây có việc gì không?

Hắc Ảnh "A" một tiếng như chợt nhớ ra.

- Ngươi có thư.

Một bức thư được đưa đến trước mặt Thanh nhi. Từ ngày đi theo vương phi, hắn thấy tác dụng lớn nhất của mình là đi truyền tin đấy, một ân vệ tài năng như hắn lại đi làm việc này có mất mặt không chứ. Thanh nhi không vội đọc mà đưa lên ngắm nghía, hắn là thư nhà đi.

- Thanh nhi cô nương có viết thư hỏi âm ta sẽ chuyển giúp.

Nói xong lại như một làn khói đen biến mất ngoài cửa sổ. Không vội đọc thư mà cất kỹ trong người, Thanh nhi quay ra tắt nến lên giường đi ngủ. Một ngày dài mệt mỏi cứ thế trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Nàng dâu có lạnh nhạt với hấn

Hôm sau, Doanh Mai dậy rất sớm, trời vừa tờ mờ sáng đã thấy nàng xuất hiện trên sân tập, một thân bồ y gọn gàng. Mấy năm sống trong quân doanh nàng đã rèn luyện tính kỷ luật, có điều, từ sau khi bị trúng độc, nàng ngủ nhiều hơn nên sáng nay cũng có chút mệt mỏi. Chạy được một vòng liền thấy Nam Cung Diệp xuất hiện, hấn là tới tập ám khí.

- Vương phi tới sớm như vậy?

Doanh Mai không để tâm, trông nàng không khác gì tiểu thư khuê các bình thường, nhưng thực ra sức khỏe lại kém hơn rất nhiều, chạy được ba vòng liền thấy khó thở, hai chân bủn rủn. Doanh Mai cố không được phải vịn cột để thở. Nam Cung Diệp đưa đến một chén nước bị nàng một hơi uống sạch. Đúng là hồ đến đồng bằng bị chó khinh mà, năm xưa dù là một trăm vòng cũng không làm rối loạn nhịp thở của nàng đâu. Doanh Mai biết bây giờ mình không còn như trước, càng phải cố gắng vận phần. Nhịp tim đã hơi chút bình ổn, nàng tiếp tục chạy thêm vòng nữa.

- Mai nhi, nàng cứ hỗn loạn như thế thì không chạy được đâu, hít vào bằng mũi, thở ra bằng miệng, mỗi nhịp thở chạy ba bước.

Doanh Mai cố gắng làm theo, nhưng sao nàng thấy càng khó thở hơn thế nhỉ?

- Dồn khí xuống bụng, thở ra từ từ.

Doanh Mai cười khổ, nàng mà dồn khí được thì đâu cần chạy loạn như thế này. Chạy thêm ba vòng nữa, nàng thực sự chịu không nổi, dựa người vào tường thở dốc, chân tay bủn rủn mà cổ không ngã xuống.

Nam Cung Diệp đến bên cạnh, đặt một tay lên vai, muốn truyền cho nàng ít nhiệt khí. Doanh Mai vùng cánh tay không còn khí lực lên đây ra.

- Đùng truyền cái gì cho ta.

Nói xong, lại một hồi thở dốc. Doanh Mai biết thể chất của mình khác với người thường. Người thường mệt mỏi vì khí huyết không đủ lưu thông, truyền nội lực để tốc độ được đẩy nhanh hơn. Doanh Mai thì khác, kinh mạch tắc nghẽn đứt đoạn. Ngày đó, nàng dùng tất cả nội lực bản thể, lại được tướng quân truyền phần lớn chân khí mới giữ được bình ổn, nếu nhận thêm một chút nhiệt khí nào nữa, thể cân bằng bị phá vỡ, cơ thể nàng sẽ không chịu nổi.

- Ta lại không biết nàng khó chịu đến thế, hôm nay dừng ở đây thôi.

- Ta tự biết phải làm sao.

Doanh Mai lắc đầu, khi đối diện với kẻ địch, người làm gì có thời gian thở dốc? Ngày bé, võ công của nàng kém cỏi không chút tiến bộ, nhưng từ khi gặp đại ca, người đó nói cho nàng biết, muốn có võ công tốt, người phải liều mạng. Thế là mười vòng nàng gian gian khó khó cuối cùng cũng vượt qua. Như mất đi nửa cái mạng, Doanh Mai khó nhọc thở không ra hơi, bình trà trên bàn cũng bị nàng uống cạn sạch, từng giọt mồ hôi thi nhau chảy xuống.

- Vương gia, ta nghĩ kế hoạch của chúng ta phải hoãn đến chiều rồi.- Nàng hiện giờ một chút khí lực cũng không có.

- Nàng cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.

Nam Cung Diệp đưa nàng về Lạc Hà các, Doanh Mai nghỉ ngơi một lúc thấy dễ chịu hơn. Nàng vốn không phải không quan tâm đến luyện ngoại công, trước kia đại ca thường ném nàng vào giữa bầy sói, để nàng chém giết tới mức không ra hình người, một mình trợ trợ giữa đồng xác tanh máu thịt mới thả ra, có điều khi đó sức khỏe tốt, không được dùng nội lực cũng không cảm thấy cả người nhuyển khí như bây giờ.

Thanh nhi mang tới một bát canh được liệu, Doanh Mai uống xong một lúc liền thấy khá hơn. Ngồi thêm một chút nữa, sức khỏe đã hồi phục, nàng đứng lên, đi về hướng nhà bếp.

Sau hôm lớn tiếng đó, nàng đã hỏi được từ Hắc Ảnh nhiều thói quen của Nam Cung Diệp, hấn thật sự không thích đậu đỏ. Doanh Mai đúng là số khổ mà, đi lấy lòng người ta lại chọn đúng món người ta không thích, bi ai vô cùng. Hôm nay, nàng làm món canh hoa đào hạt sen, nhiều năm đích thân vào bếp nên tay nghề của nàng rất khá, hương thơm nhẹ nhàng, vị ngon nồng đậm, ném thử liền hải lòng.

Doanh Mai bưng bát canh đến thư phòng gặp đúng lúc Lâm Tứ từ trong đi ra, nàng nhưn mày, vị Lâm đại phu này thế nhưng nhiều ngày không gặp đây. Hấn trông thấy nàng thì hành lễ rồi bước ra ngoài, không biết suy nghĩ cái gì, đi được một đoạn lại quay lại. Doanh Mai ngồi một bên nhìn Nam Cung Diệp ăn canh thì thấy Lâm Tứ quỳ xuống trước mặt.

- Vương gia, sức khỏe của ngài không được nóng giận, sức khỏe vương phi lại càng không cho phép. Thuộc hạ thế nhưng là một đại phu, hai người có mâu thuẫn gì xin hãy hòa giải với nhau, đừng nên làm tổn hại đến thân thể.

Doanh Mai giật giật khóe mi, nàng và Nam Cung Diệp có mâu thuẫn gì? Lại nhanh chóng bắt được điểm mấu chốt.

- Vương gia, sức khỏe của ngài làm sao?

Nam Cung Diệp cười nhạt:

- Võ công bị phế nay hồi phục lại cũng có ít đi chứng, không có gì đáng ngại.- Rồi lại trầm giọng cảnh cáo.- Còn không mau ra ngoài.

Dĩ nhiên câu sau là nói với Lâm Tứ. Doanh Mai nhướn mày, có cần vội vàng để hấn tránh đi như thế không? Không đợi hấn đồng ý, vuron tay bắt mạch, với khả năng y thuật hạn hẹp của nàng đúng là không nhìn ra bất thường gì. Nam Cung Diệp vuron tay vuốt sợi tóc mai của nàng ra sau gáy, nhìn nàng bằng ánh mắt sâu thẳm đầy tình ý khiến Doanh Mai bị trầm luân mà không thoát ra được.

- Ta đã nói không có gì đáng ngại mà, nàng không cần lo lắng.

Doanh Mai bĩu môi, có quý mới tin. Khôi phục võ công đâu có đơn giản như ăn một chén canh là xong? Dễ như thế thì nàng cũng không phải vật lộn ngày đêm như thế này. Nam Cung Diệp là kẻ bụng dạ đen tối, dù nàng có soi sáng tới đâu cũng không thể nhìn ra cái gì.

- Ta và vương gia nào có mâu thuẫn gì đâu chứ?

- Mai nhi, nàng cứ lạnh nhạt với ta, khiến ta rất đau lòng.

Nam Cung Diệp dáng điệu đau thương khiến khỏe môi Doanh Mai trườn rút một hồi. Nàng lạnh nhạt? Nàng lạnh nhạt mà đích thân xuống bếp nấu canh cho hấn thế à? Năm xưa tướng quân phải mất công vô vàn ta mới được uống một chén đầy nhé. Nam Cung Diệp là tên tham lam vô sỉ, đại gian đại ác mà.

- Ta đâu có lạnh nhạt gì với ngài chứ?

Hai từ "lạnh nhạt" như được rít từ kẽ răng nàng mà ra.

- Ô, vậy nàng gọi một tiếng "Thất gia" nghe xem nào?

Ánh mắt Nam Cung Diệp xuân ý vô hạn, lại dụ dỗ mời gọi. Doanh Mai tự thấy bản thân đã chìm quá sâu rồi. Nàng là lo lắng cho sức khỏe của hấn, sức khỏe đấy!

- Thất gia.

Nam Cung Diệp cười híp mắt, vô cùng sáng khoái hưởng thụ.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Thất gia sẽ càng yêu thương chiều chuộng ta hơn

Đại Sở phát triển phồn vinh, trà lầu tửu lâu là nơi dân chúng tụ họp, tin tức khắp nơi cũng từ đây truyền đi.

- Các người có biết bên Đông Lăng có sự việc gì mới hay không?- Kẻ qua đường Át nói.

- Người muốn nói đến việc Tứ vương tử Đông Lăng bị bắt gặp ở Hương Sắc lâu ư?- Người qua đường Giáp nói. Hương Sắc lâu là thanh lâu có tiếng trên đất Đông Lăng.

- Tứ vương tử Đông Lăng không phải còn đang dưỡng thương sao? Doanh tướng quân đã bị chịu tội rồi kia kìa, chẳng lẽ nói hấn bị thương không nặng như thế?- Người qua đường Bính hỏi.

- Ta nói người nghe, hấn chẳng những không bị thương nặng mà vốn không hề bị thương.

- Như thế nào?

- Thiếu chủ Vân Hạ son trang người đã biết rồi chứ?

- Chính là người được mệnh danh là Hoa công tử trên giang hồ sao?

- Chính là hấn, nghe nói đêm qua hấn đi Hương Sắc lâu, coi trọng hoa khôi ở đấy, lại vào lúc cô nương đó đang tiếp khách. Thế là hấn và vị khách đó đánh nhau một hồi, kéo tới rất nhiều người đến xem, náo nhiệt vô cùng, có người nhận ra vị kia chính là Tứ vương tử Đông Lăng.

- Người nói xem, Tứ vương tử Đông Lăng không ngoan ngoãn nằm giường dưỡng bệnh lại chạy tới thanh lâu tìm hoa khôi, chẳng phải là rất sung mãn rồi

hay sao?

- Quả thật sung mãn, thương thế như thế mà có thể tới thanh lâu tìm hoa khôi rồi.
- Chưa hết, chưa hết, khi đó danh y Sở Tư Doanh cũng ở gần, thấy Tứ vương tử Đông Lăng bị thương liền tiến tới xem xét.
- Rồi sao?
- Hắn nói: "Người này không vấn đề gì".- Người qua đường Át chấp tay sau lưng làm giống bộ dáng Sở Tư Doanh, hắn nói sống động như được chứng kiến tận mắt.
- Chắc là hắn đã khỏi bệnh rồi. Hoàng cung Đông Lăng nhiều được liệu quý thể cơ mà.
- Không hẳn, khi đó có người còn vì hắn mà lo lắng vết thương chưa lành, danh y Sở Tư Doanh liền bắt mạch, một mực khẳng định hắn không bị thương, ít nhất là một năm trở về đây. Các người thử nói xem danh y Sở Tư Doanh rất có tiếng tăm trên giang hồ, sẽ không sai đâu. Một năm gần đây, hắn chính là không bị thương đó.
- Thế tức là khi giao đấu với Doanh tướng quân, hắn bị thương là giả?
- Chính là Đông Lăng vẫn ghi thù trận chiến bốn năm trước nên cố tình hãm hại Doanh tướng quân để ngài phải chết oan uổng.
- Doanh tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, bốn năm trước còn cùng Thất vương gia đánh bại Đông Lăng, hắn là chúng vẫn ghi thù đến giờ. Chẳng lẽ Đại Sở chúng ta lại để Doanh tướng quân chết oan uổng như vậy?
- Đúng thế, đúng thế, sự việc đã rõ ràng, người nói xem hoàng thượng có đòi lại công bằng cho Doanh tướng quân hay không?

Tại một góc trong tửu lâu, Doanh Mai hài lòng gật đầu, Vân Tiêu và Nguyệt Ngũ cũng chưa đến nỗi vô dụng. Ngồi bên cạnh là một nam một nữ. Người nữ mặc váy xanh nhạt, dĩ nhiên là Thanh nhi, thiếp thân thị nữ của nàng. Người nam một thân màu trắng, là "thị vệ" Hắc Ảnh, hắn chân tay lỏng lẻo không biết đặt đâu cho phải. Hôm nay phải ra ngoài với thân phận thị vệ, hắn quả thật đổi một bộ đồ khác. Nhìn thấy hắn một thân màu tím, Doanh Mai nâng trán, sao nàng trông thấy lệ khí càng nặng nề hơn thế? Cho nên dứt khoát bắt hắn mặc màu trắng, sau đó còn hỏi "Cảm giác thế nào"? Tên mặt gỗ đó rất bình thản trả lời: "Giống như không mặc gì ra đường vậy". Chọc cho Thanh nhi cười mãi không thôi. Ngược lại Doanh Mai hiểu cảm giác đó, người Minh Nhất các ai ai cũng trải qua một lần như thế. Là một sát thủ, người không chỉ giỏi về võ công, khả năng ẩn nấp càng phải giỏi. Đầu tiên dạy người cách sắc bén, sau đó dạy người cách che giấu sắc bén đi. Chính vì vậy, trên giang hồ không một tổ chức nào qua mặt được Minh Nhất các về che dấu hơi thở. Doanh Mai nhấp một ngụm trà, đúng là không thể bằng đồ vẫn uống trong phủ, tin tức mong muốn đã nghe được, nàng đứng lên rồi đi, Thanh nhi và Hắc Ảnh cũng theo sát phía sau. Chưa bước chân khỏi cửa liền bị chặn lại, Tổng Từ Yên, người quen a.

- Từ Yên gửi nhiều thiệp mời đến Thất vương phủ như vậy mà không thấy vương phi đáp lại, thế nào hôm nay ngài lại ra ngoài uống trà như vậy?

Thiệp mời ư? Doanh Mai sống trong vương phủ dù im lặng nhưng lại rất bận rộn, đâu để ý đến những thứ nhỏ nhặt ấy, nàng nhớ lại buổi du hồ hôm đó liền thấy trong lòng ngứa ngáy.

- Vương gia lo lắng ta ở vương phủ mãi cũng buồn chán nên khuyên ta ra ngoài giải khuây.

Ánh mắt Tổng Từ Yên xẹt qua hàn ý, giọng nói cũng trầm xuống:

- Vương phi đã nghe tin tức rồi chứ? Hẳn là rất vui mừng đi?
- Sự thật thế nào trong lòng mọi người đều hiểu, vui mừng hay không vui mừng cũng chẳng thể thay đổi được gì.

Doanh Mai cười nhạt, con mắt ngạo nghễ liếc nhìn Tổng Từ Yên, chính là bộ dáng kẻ chiến thắng nhìn người thua cuộc. Nàng ta nắm chặt khăn tay có kim nén tức giận, tiến lên ghé sát vào tai Doanh Mai, bộ dáng rất "thân thiết", cất giọng chỉ đủ cho hai người nghe:

- Đừng vội vui mừng quá sớm, người nghĩ dựa vào tin đồn đó, Hoàng thượng sẽ giải oan cho Doanh Hùng? Còn người có thể sống vui vẻ cùng Thất vương gia được sao? Hả, Doanh tiểu thư?

Nàng ta cố tình nhấn mạnh ba chữ "Doanh tiểu thư", rồi vờ tay phui phui bụi vốn không hề có trên vai áo nàng, sau đó lướt người vào trong. Doanh Mai vốn không hề nghĩ chuyện đến đây liền kết thúc, có điều, nàng ta chắc chắn biết được điều gì đó, nếu không đã không tự tin nói ra như thế.

- Tổng tiểu thư.

Tổng Từ Yên quay người nhìn, có vài phần ngạc nhiên, lại có vài phần coi thường. Doanh Mai tiến đến ghé sát tai, học bộ dáng "thân thiết" của nàng ta:

- Cha ta có được giải oan hay không, một nữ tử như ta không biết được, nhưng mà ta lại biết một điều, Thất gia sẽ càng yêu thương chiều chuộng ta hơn đây, có phải hay không? Tổng tiểu thư?

Phải nói rằng năng lực học tập của nàng rất nhanh, ba chữ "Tổng tiểu thư" được nhấn mạnh, nói xong, nàng còn lấy tay phui phui bụi trên vai Tổng Từ Yên, bộ dáng đó thành công khiến nét mặt nàng ta sa sầm. Doanh Mai nhếch môi cười nhạt, thoải mái vô cùng.

- Thanh nhi, vương gia bảo ta cứ mua sắm thỏa thích. Chúng ta mau tới Ngưng Sắc phường đi.

Không quan tâm đến ánh mắt chằm chặp phía sau, Doanh Mai cứ thế nghênh ngang bước đi. Được một đoạn, Thanh nhi từ phía sau tiến lên hỏi:

- Tiểu thư, nàng ta không gây khó dễ ngài chứ?

Doanh Mai một thân tuần dật tiêu sái, quay lại gõ một nhát vào trán Thanh nhi. Nha đầu này càng ngày càng lăm lo nghĩ, mới có mười mấy tuổi thôi mà đã như lão thái thái.

- Em đã gặp ai gây khó dễ được cho tiểu thư em chưa?

Thanh nhi rất không tình nguyện cụp mắt, không phải năm xưa tiểu thư luôn bị đại tiểu thư bắt nạt à? Ngài còn sợ đến trốn nhà ra đi, cả tháng sau mới dám trở về còn gì? Dĩ nhiên, Thanh nhi không dám nói suy nghĩ trong lòng ra, tính mạng nàng thế nhưng cao giá lắm đấy.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bạch Thiên Thiên

Ngưng Sắc phường

Vài năm này trong kinh thành hình thành một nơi cho các tiểu thư khuê các, phu nhân quyền quý vùng tiền mua sắm, đó là Ngưng Sắc phường. Nơi đây không chỉ có lăng la tơ lụa, váy áo mỹ miều mà còn có ngọc ngà trang sức, khuyên tai vòng cổ, trâm cài châu báu, chạm khắc tinh tế, là nơi các nữ phụ nhân không ai không mơ ước.

Thanh nhi nhìn chằm chằm một bộ trâm cài mã não, nổi bật cao sang yêu thích không buông tay, lại nhìn vài lụa lưu vân mềm mịn như nước, hận không thể đem toàn bộ chúng về nhà, đôi mắt lượn quanh một vòng.

- Tiểu thư, sau này ta nhất định phải thu Ngưng Sắc phường này vào trong túi. Ừm, như vậy giá trị con người của ta sẽ cao hơn một bậc.

Doanh Mai lắc đầu, Thanh nhi người này à, nhìn thấy tiền bạc liền không phân biệt được đông tây nam bắc. Nhưng là người ta có vốn liếng để tự đại, là thiên tài kinh doanh đấy, bàn về giấy tờ sổ sách buôn bán, nàng quả thật chưa gặp ai qua được Thanh nhi.

- Ngưng Sắc phường vài năm liền phát triển như vậy, thế lực sau lưng hẳn là không nhỏ đâu.

Thanh nhi bĩu môi:

- Không nhỏ thì sao? Chưa thử sao biết.

Doanh Mai gật đầu, người này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đã quen cao ngạo tùy hứng, trước giờ chỉ có đi chèn ép người khác làm gì có ai gây khó dễ được cho nàng ấy?

- Được rồi, gói hết chúng lại đi.

Doanh Mai nhìn đồng đồ lớn nhỏ mà ảo não, có nên gọi cả ám vệ ra xách chúng về hay không?

- Khoan đã, bộ y phục này là ta chọn trước cơ mà.

Giọng nói thanh thúy vang lên, Doanh Mai nhìn vị cô nương đang giữ chặt bộ váy hải đường màu lam nhạt, thân hình nhỏ bé, mặt mày lanh lợi đầy sức sống. Cô nương ấy như một hải tử không buông tay món đồ yêu thích. Doanh Mai cười nhạt.

- Nếu ta cứ nhất quyết muốn lấy thì sao?

Cô nương đó bĩu môi lườm nàng:

- Ta chọn trước ngươi cũng không thể lấy đi được. Ngươi mà còn có tình chống đối, ta sẽ đổ thuốc xổ vào đồ ăn của ngươi, cho ngươi đi ba ngày ba đêm mới thôi.

Ha, cô nương này cũng thú vị lắm.

- Ngươi còn không biết ta là ai thì làm sao mà đổ thuốc xổ đây?

- Ai bảo ta không biết, ngươi chính là Thất vương phi, Diệp ca ca thế nhưng lấy phải một người lòng dạ hẹp hòi như ngươi.

Doanh Mai nhún mảy ngọc nhiên, thế nhưng biết nàng cơ đấy, hài tử này cũng thẳng thắn lắm.

- Ta không có hẹp hòi, ta là người tốt, sẽ nhường lại cho người.

Nghe vậy, cô nương đó liền vui mừng hơn hờ, vô cùng sảng khoái nói:

- Thật sao? Người thật là tốt bụng, rất xứng đôi với Diệp ca ca.

Doanh Mai hơi xấu hổ, như vậy liền vui? Nàng trêu chọc hài tử ngây thơ đơn thuần sao? Nhưng câu nói xứng đôi nghe thuận tai lắm. Cô nương đó sau khi có chiến lợi phẩm liền thân thiết với nàng.

- Ta tên là Bạch Thiên Thiên, ta vẫn gọi Diệp ca ca là Diệp ca ca, sau này sẽ gọi người là Thất tẩu tẩu, có được hay không?

Vừa nghe tên nàng ta, đôi mắt Doanh Mai chợt trầm xuống. Bạch Thiên Thiên, nữ nhi Bạch Thừa tướng, mẫu tộc Nam Cung Thành, tính ra chính là biểu muội của Nam Cung Thành rồi. Nghe giọng điệu có vẻ rất thân thiết với Nam Cung Diệp? Vì sao lại thế? Cô nương này rất hào sảng, chỉ tiếc, không cùng phe với nàng, đạo bất đồng, bất tương vi mưu, vẫn không nên có quen biết là tốt nhất.

- Sao vậy? Người không muốn làm bằng hữu với ta?

- Không phải, chỉ là...

- Không phải là tốt rồi, đi, ta dẫn người đi dạo phố.

Không đợi nàng kịp phản ứng đã nắm lấy cánh tay kéo nàng ra phía ngoài, đồ đạc mua được thì kêu lão bản mang về vương phủ. Cô nương này ngây thơ nhiệt tình, Doanh Mai quả thật không biết làm sao, lại nhớ đến kế hoạch với Nam Cung Diệp, vì thế kéo tay nàng ta lại:

- Dạo phố ta cũng đi thấy mệt rồi, hay là chúng ta đến phía tây đình nghỉ mát nói chuyện phiếm?

- Được.- Bạch Thiên Thiên rất sảng khoái gật đầu.

Vì thế hai người dắt tay nhau đến đình nghỉ mát, nơi đây nhìn thẳng ra hồ Nguyệt Thủy, phong cảnh rất đẹp, bây giờ sắp sang mùa hè, hoa sen trong hồ đã có không ít nụ, mùi thơm nhàn nhạt bay vào đình, thư thái thoải mái. Trong đình, hai cô nương đang ngồi trên ghế nói chuyện phiếm, dường như rất vui vẻ, thì thoảng lại vang lên tiếng cười thanh thúy, vài nô tỳ, thị vệ đứng bên cạnh, trong đó có một nô tỳ áo xanh và một thị vệ bạch y nổi bật hơn cả. Bỗng, không khí chợt dao động, ba ám khí xé gió mà đến, thị vệ bạch y võ công không tồi rút kiếm ngăn chặn, ba ám khí chệch hướng ghim sâu vào cột, phát ra một tiếng "phập", phân lộ ra ngoài còn hơi rung rung.

- Ám vệ, đuổi theo.

Bạch y thị vệ lớn giọng phân phó, lập tức hai bóng đen theo hướng ám khí phát ra lao đi. Bạch Thiên Thiên nhìn ba ám khí xếp thẳng hàng trên cột, nhìn không được ngồi xuống run sợ, tay trắng bệch nắm chặt tay Doanh Mai, môi hơi run run lại cố cắn chặt, ngăn nước mắt không được rơi xuống. Doanh Mai nhìn hài tử bị dọa sợ thật không đành lòng, nhẹ nhàng vỗ về:

- Không sao nữa rồi, để ta đưa người về phủ Thừa tướng.

Ngồi trên xe ngựa, ánh mắt Bạch Thiên Thiên chưa hết hoảng loạn, vẫn nắm chặt tay nàng. Bạch Thiên Thiên từ nhỏ là thiên kim tiểu thư Thừa tướng phủ, dù ngày thường có tùy hứng quậy phá nhưng đã bao giờ gặp cảnh ám sát như vậy đâu, ám khí kia còn dừng ngay trước mặt nàng nữa. Doanh Mai dùng tay còn lại vỗ nhẹ, cô nương này cũng được lắm, dù sợ hãi lại không hề kêu la một câu. Xe ngựa đang đi thì dừng lại, Doanh Mai nghi hoặc, nhanh như vậy đã tới phủ Thừa tướng rồi sao?

- Vương phi, Bạch Hạo công tử ở bên ngoài.

Vừa nghe thấy nhắc tên Bạch Hạo, Bạch Thiên Thiên như nhìn thấy bùa cứu mạng, vội vàng vén rèm ra ngoài.

- Đại ca.

Khi nàng xuống xe, thấy Bạch Thiên Thiên đang ôm lấy không buông một nam tử. Doanh Mai cười cười, cũng may giờ này vắng vẻ, người qua đường không có mấy, nếu không để người ngoài nhìn được giữa thanh thiên bạch nhật nữ nhi phủ Thừa tướng ôm riết một nam tử quả thật không hay. Nam tử này bộ dáng hào hoa phong nhã, ôn hòa trấn định, nhìn thấy nàng liền thi lễ:

- Đa tạ Thất vương phi chăm sóc muội muội ta, ngày khác Bạch Hạo sẽ đến Thất phủ cảm tạ sau.

Doanh Mai lắc đầu:

- Đi cùng ta mới khiến Thiên Thiên hoảng sợ như vậy. Bạch công tử mau đưa nàng ấy về nghỉ ngơi đi.

Bạch Hạo gật đầu cảm tạ rồi mới đưa muội muội mình lên xe. Doanh Mai thờ dãi trong lòng, người này là một quý công tử hiểu thư lễ, cũng coi là nhân tài, chỉ tiếc không cùng đường, không thể làm bằng hữu. Đáng tiếc, đáng tiếc a.

Doanh Mai lên xe ngựa về phủ, hôm nay cũng mệt mỏi rồi. Bỗng nàng cảm thấy có sát khí, Thanh nhi kéo nàng sang một bên, một ám khí xuyên qua cửa sổ, bay ngay chớp mũi nàng, hàn khí tỏa ra lạnh lẽo rồi cắm "phập" một tiếng vào thành xe đối diện. Nếu không phải Thanh nhi phản ứng nhanh thì bây giờ nàng không chỉ đổ mồ hôi thế này thôi đâu.

- Vương phi, ngài không sao chứ?

Tiếng Hắc Ảnh bên ngoài vang lên, nàng vén rèm.

- Không sao.

Liên sau đó, có một thích khách hướng nàng phóng tới, mang theo sát khí dày đặc. Hắc Ảnh rút kiếm giao chiến, hai người phi thân lên không, chiêu đối chiêu. Đối phương cũng rất lợi hại, không thua kém Hắc Ảnh chút nào. Chợt trong ngõ nhỏ, một bóng dáng màu đen lướt qua, Doanh Mai ngược mắt, người đó đang nhìn chăm chăm vào nàng rồi rất nhanh biến mất. Ánh mắt đó là muốn nàng đi theo. Dù biết là có ý nhưng không vào hang hùm sao bắt được cọp con.

Doanh Mai nhú mào, tiến lên xem xét, Thanh nhi cũng theo sát phía sau. Trong ngõ nhỏ không một bóng người, im ắng lạ thường. Sau đó đột nhiên ba bóng dáng toàn thân màu đen, mặt che khăn cũng màu đen hiện ra, chưa đợi nàng phản ứng liền rút kiếm tấn công. Ngay tức thì, Thanh nhi che nàng ở phía sau, rút nhuyễn kiếm bên hông ra. Còn chưa động thủ, ba tên thích khách đã lần lượt ngã xuống, tên nào cũng là một chiêu mất mạng, chưa kịp hiểu chuyện gì đã bỏ mình, phía sau chúng là một bóng dáng màu tím, thiết huyết sát phạt, dù mang khăn bịt mặt, Doanh Mai vẫn nhận ra đó là Nam Cung Diệp. Nam Cung Diệp giải quyết ba tên thích khách xong liền phi thân rời đi, một câu cũng không nói, nếu không phải mùi máu tươi nhàn nhạt bay tới thì thật giống như chưa từng xuất hiện.

- Vương phi.

Hắc Ảnh tiến tới, nhìn thấy ba thi thể trong ngõ nhỏ thì xấu hổ cúi đầu. Doanh Mai đi lướt qua hắn, để lại một câu:

- Dương đông kích tây.

Hắn càng cúi đầu thấp hơn, phân phó ám vệ xử lý thi thể. Doanh Mai quay lại xe ngựa, rút ám khí ra ngấm nghĩa một hồi rồi mới cất đi.

Tối

Doanh Mai ăn tối do Thanh nhi mang đến, đậm bạc a, quá đậm bạc, trong lòng lại thấy buồn bực. Từ khi nàng trúng độc đến nay, rất nhiều đồ ăn đều không được động đến, hôm nay ra ngoài vốn định dụ dỗ Thanh nhi mua cho nàng gà nướng bó sen của Minh Hạc lâu, thịt mềm, da béo ngậy cộng với hương thơm ngào ngạt của lá sen, đúng là mỹ vị, rất lâu rồi nàng chưa được động đến, thật là nhớ a. Thế mà Thanh nhi quả quyết phản đối, bữa tối như thường lệ mang lên đậm bạc thế này. Trong lòng một trận ảo não, lại ngửi thấy mùi hương từ đàn, Nam Cung Diệp tới. Rất nhanh, hắn đã bước vào phòng.

- Vương phi ăn tối muộn như vậy.

- Đúng thế.

Nàng trả lời qua loa, nhanh chóng ăn hết để Thanh nhi thu dọn, nàng mới không nói đang nhớ tới món gà nướng của nàng đâu. Nam Cung Diệp thấy nàng ăn xong liền tới bên cạnh rót một chén nước.

- Hôm nay để vương phi phải hoảng sợ rồi. Nàng yên tâm, dám ám sát nàng trước mặt ta, ta sẽ không tha cho hắn.

Doanh Mai uống xong chén nước thấy tâm tình tốt hơn nhiều, nhiều đó sao đủ để nàng sợ hãi?

- Vậy vương gia đã tìm ra kẻ nào chưa?

Nam Cung Diệp vuốt nhẹ mái tóc nàng, mỉm cười, đưa khăn lên lau khóe môi cho nàng, động tác chậm rãi mà tao nhã.

- Mai nhi, nàng nên gọi ta là "Thất gia".

Khuôn mặt hắn góc cạnh hoàn mỹ, cánh môi nhấc lên một độ cong câu hồn, đôi mắt tràn đầy tình ý khiến người ta say mê.

- Thất gia đã tìm ra hung thủ chưa?

- Vẫn đang điều tra.

Doanh Mai co giật khóe môi, đang điều tra thì có cần phải dụ dỗ nàng như thế hay không? Còn tướng hắn nắm chắc rồi đấy, xem gia người triều đình không quan tâm đến nhân sĩ giang hồ là sự thật.

- Chi bằng Thất gia giao cho ta thì sao?

Nam Cung Diệp nhướn mày nhìn nàng. Doanh Mai lấy ra ám khí được lấy trên xe ngựa, ba cạnh sắc nhọn, ở giữa còn khắc một hình tròn.

- Có một tổ chức trên giang hồ được gọi là Thất Vũ các.- Doanh Mai nhếch môi.- Chỉ là tổ chức sát thủ hạng ba mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Sức khỏe của ta rất tốt

Doanh Mai thức dậy sớm, hôm nay nàng phải tăng gấp đôi luyện tập so với hôm qua. Nói thì dễ nhưng làm lại gian khó hơn rất nhiều, hôm qua mất nửa cái mạng mới chạy xong mười vòng, hôm nay chạy xong mười năm vòng quả thật không thở nổi. Doanh Mai muốn đẩy nhanh tiến độ, nàng không còn nhiều thời gian nữa, nhưng với tình hình này đúng là có gấp gấp cũng không được. Nam Cung Diệp không biết sáng sớm đã đi đâu, vì thế Doanh Mai tập xong trở về Lạc Hà các nghỉ ngơi liền lấy một cuốn binh pháp, ở ghế đá sân viện, vừa uống trà vừa đọc.

- Vương phi, thái tử đến.

Doanh Mai như cơn mây, hôm qua sau vụ "ám sát" nàng và Bạch Thiên Thiên, Thất vương phủ liền thông báo với bên ngoài đã bắt được "thích khách". Các bái thiếp hỏi thăm liên tục đến tối tập, ngay cả hoàng thượng cũng đưa nhiều đồ đến trấn an. Dĩ nhiên là cả vụ ám sát lần sau nữa. Một ngày bị ám sát tới hai lần cho nên nàng bị kinh hách quá độ, Thất vương phủ vốn đã đóng cửa không tiếp khách, nay phải tăng thêm ba tầng cửa nữa mới được. Có người nói nàng thật là đen đủi mà, bình thường không ra đại môn không sao, hôm qua khó khăn lắm mới xuất đầu lộ diện lại bị hai lượt thích khách hỏi thăm. Xui xẻo, quá xui xẻo!

Hôm nay thái tử đến dĩ nhiên vì việc nàng bị ám sát hôm qua, thủ pháp của hắn giống y đúc với người ám hại thái tử. Thất vương phủ lại loan tin bắt được thích khách, dĩ nhiên hắn phải đến nghe ngóng, có điều, nàng muốn xem hắn làm cách nào để từ nàng biết được chút gì đây?

- Mời thái tử đến tiền thính đi.

- Vâng.

Tiền thính

Nam Cung Mặc mặc hoàng bào màu vàng, tóc được chải cao, khuôn mặt tinh tế ngay cả khí chất vương giả cũng có năm phần giống Nam Cung Diệp. Hắn ngồi đó uống trà dù im lặng nhưng lại không thể bỏ qua. Doanh Mai tới hắn cũng chỉ nhàn nhạt liếc nhìn.

- Thất gia nhà ta không được khỏe, để thái tử chờ lâu rồi.

- Nghe nói hôm qua Thất đệ muội bị kinh hách, bây giờ xem ra khí sắc cũng không tệ.

Hắn nói có vẻ như quan tâm nhưng thật ra lại là châm chọc.

- Đa tạ thái tử quan tâm rồi.

- Thất đệ muội, Thất vương phủ đã bắt được thích khách rồi ư?

Dĩ nhiên là bắt được, hắn còn được hầu hạ ăn ngon ngủ ấm, là Thất đệ nhà ngươi đấy.

- Bà tên đã chết, được đem đi chôn rồi.

Nam Cung Mặc đặt chén trà xuống, híp mắt nhìn. A, điệu bộ này lại có vài phần giống Nam Cung Diệp đấy, mới nửa ngày không gặp hắn, nàng đã thấy có chút nhớ rồi.

- Thất đệ muội hiểu ta nói đến ai.

Giọng nói Nam Cung Mặc trầm xuống, áp lực vô hình đè ép, có điều Doanh Mai chẳng mấy may ảnh hưởng chút nào. Độ lãnh khí với nàng, Nam Cung Mặc thừa chắc.

- Chuyện đó phải hỏi Thất gia, phận nữ tử như ta không biết được.

- Thất đệ muội tuy là nữ tử, nhưng so với nam nhi lại không thua kém chút nào.

Doanh Mai liếc mắt, nàng biết những biểu hiện của nàng hôm du hồ chắc chắn sẽ dẫn tới nghi ngờ. Vị Nam Cung Mặc này nhìn như thái tử hữu danh vô thực nhưng thế lực hắn nắm trong tay ai mà biết được. Dù không được mẫu tộc ủng hộ, dù không lập công nào quá lớn, nhưng không phải vẫn vững vàng ở vị trí thái tử bao nhiêu năm sao? Có điều, hắn biết được những gì? Trả lời nghi vấn của nàng, Nam Cung Mặc như có như không nói:

- Trong quân doanh, Doanh tướng quân đặc biệt bồi dưỡng một thống lĩnh, trùng hợp người này có cùng họ với ông, chính là Doanh Sơ Tà, Thất đệ muội nói có phải không?

Doanh Mai nhắc mắt, Doanh Sơ Tà đúng là tên của nàng khi ở quân doanh, nhưng như vậy thì sao? Hắn định lấy việc này ra để uy hiếp nàng à?

- Việc quân doanh, một nữ tử như ta sao biết được, có điều, Doanh Sơ Tà đã chết rồi.

Nam Cung Diệp gật đầu, đúng là như vậy. Hắn cầm chén lên định uống lại phát hiện trà đã hết rồi. Thanh nhi tiến đến châm một chén trà cho hắn. Nam Cung Mặc uống xong, hài lòng, hắn nói việc này chỉ để chứng thực người đó có phải Doanh Mai không thôi, kết quả cũng không tệ.

- Doanh tướng quân bị bắt giam, Thất đệ lại khoanh tay đứng nhìn, Thất đệ muội thấy thế nào?

Doanh Mai cụp mắt, thì ra vẫn là lời chuyện này ra. Thái tử chắc không nghĩ Nam Cung Diệp điều tra cũng đưa cho nàng xem đi? Doanh Mai cười nhẹ.

- Thất gia chỉ là vương gia nhân dân, dù có muốn cũng không thể cứu cha ta ra được, ta không trách ngài ấy.

- Vậy sao, trước khi xử tử, Thất đệ có vào ngục thăm Doanh tướng quân, Thất đệ muội có muốn biết họ nói cái gì hay không?

A, thái tử hẳn nghĩ Nam Cung Diệp để ta ở lại vương phủ chỉ vì lợi ích thôi đi? Hắn nghĩ có thể reo rắc nghi ngờ trong lòng ta hay sao? Đáng tiếc hẳn nghĩ nhầm rồi. Doanh Mai chạm tay vào ngọc bội hoa mai trong người. Từ khi nàng nhìn thấy nó liền biết tướng quân là cam nguyện chịu chết, nghĩ đến chuyện đó, trong lòng lại một trận quặn đau. Tướng quân a, vì sao ngài bỏ lại ta? Thái tử, người cũng không biết họ nói chuyện gì đi? Người nghĩ rằng có thể lấy đại một chuyện đem ra lừa ta là được sao? Doanh Mai nâng mắt đối diện hắn, miệng cười nhưng mắt không cười.

- Thái tử từ đâu biết được chuyện bọn họ nói vậy? Ngài quả thật thần thông quảng đại, không gì không làm được, thần thiếp khâm phục.

Nam Cung Mặc vẫn một bộ dáng trấn định như núi thái sơn.

- Vậy là người không muốn biết rồi?

Doanh Mai nhấp một hớp trà, đang định phản bác thì ngửi thấy mùi hương tử đàn, Nam Cung Diệp đã về, nàng cười nhẹ.

- Thất gia đối xử với ta rất tốt, ta không cầu gì hơn nữa.

Ừm, câu này chính là cốt ý để cho hắn nghe thấy đấy!

- Không sao, khi nào muốn biết thì tới tìm ta cũng chưa muộn.

- Thái tử không cần chờ đợi, nàng sẽ không đến tìm người.

Nam Cung Diệp một thân lục y xuất hiện, trên mặt mờ mờ hơi ẩm, hiển nhiên là vội vàng chạy về, trên trán có vài lọn tóc rơi xuống làm tăng thêm phần phong trần. Doanh Mai "ngạc nhiên" tiến đến, vuốt vuốt vạt áo cho hắn.

- Thất gia, người không khỏe thì nên nghỉ ngơi nhiều hơn, sao lại chạy ra đây.

Giọng điệu trách mắng, nhưng lại lộ ra muôn phần chiều chuộng, yêu thương. Nam Cung Diệp nắm lấy tay nàng, ánh mắt tràn đầy tình ý, rõ ràng đã nghe thấy những lời nàng nói trước đó. Hắn rất hài lòng, đan năm ngón tay nàng vào bàn tay to lớn chai sạn của hắn, cất giọng đầy thâm ý:

- Sức khỏe của ta rất tốt.

- Khụ...khụ...

Nam Cung Mặc thấy hắn nên xen ngang xuân ý tình triêu của hai người họ. Khách nhân là hắn cư nhiên bị coi như không khí. Diễn nhu tình mật ý trước mặt hắn à? Ngọt ngọt ngào ngào là xem thường hắn không có ai bên mình có phải không? Hắn không phải không có đâu, là rất nhiều, rất nhiều đấy.

- Khụ... khụ...

Cuối cùng Nam Cung Diệp cũng nhìn thấy hắn.

- Thái tử hoàng huynh không sao chứ?

Có sao đấy có được hay không? Con tim ta tan nát từng mảnh đấy có được không hả?

- Xem ra đạo này thái tử hoàng huynh lao lực quá nhiều.

Nhắc tới chuyện này, ánh mắt thái tử xẹt qua tia lạnh lẽo.

- Chỉ là đuổi mấy con ruồi bọ, có gì lao lực chứ. Ngược lại ta thấy quân lính biên giới Đông Lăng có vẻ nhàn rỗi rồi.

Nam Cung Diệp cười nhạt:

- Nhân rồi cũng không sao, chỉ cần giữ vững trận địa là được
- Vậy thì tốt. Về chuyện của tên thích khách đó ta tin tưởng Thất đệ sẽ giải quyết tốt.

Nam Cung Diệp trở lại, thái tử cũng không thu được gì nữa, liền đứng dậy phui phui ống tay áo.

- Thấy Thất đệ muội không sao, ta cũng nên về rồi. Thất đệ muội, người không muốn bị kinh hách lần nữa thì nên ngoan ngoãn ở trong phủ thôi.
- Chuyện này thái tử hoàng huynh không cần để tâm, ta sẽ bảo vệ tốt vương phi của mình.

Nam Cung Diệp nói xong, bàn tay đan với tay nàng nắm chặt hơn, cũng không thèm tiến thái tử ra cửa mà chỉ mỉm cười nhìn nàng, xuân ý vô hạn.

- Mai nhi, nàng nói lại câu vừa nãy đi.

Dưới ánh mắt mong chờ mòn mỏi, Doanh Mai đưa tay lên vuốt vuốt vạt áo hắn, cất giọng nhẹ nhàng:

- Thất gia, người không khỏe thì nên nghỉ ngơi nhiều hơn, sao lại chạy ra đây.

Thấy Nam Cung Diệp xụ mặt xuống, nàng không nhịn được cười. Rồi lại nhanh chóng quay lại chính sự:

- Thái tử gần đây rất bận rộn sao?

Nam Cung Diệp nhíu mày, tuy Nam Cung Mặc gặp vô số ám sát nhưng chỉ riêng tên thích khách này là không điều tra ra lai lịch nên hắn có phần để tâm, vừa điều tra về thích khách, vừa điều tra thân phận Mai nhi, lại phải giải quyết chuyện quân doanh, thì thoảng còn bị lũ ruồi bọ làm phiền, không bận sao được.

- Nam Cung Thành không nhịn được nữa, phái tới vô số sát thủ.

Doanh Mai giật giật khoe môi, làm thái tử cũng không dễ dàng gì, ngay cả huynh đệ cũng muốn mạng người. Người ta nói giang hồ hiểm ác, nhưng hoàng cung mới là nơi lòng người nham hiểm a.

- Vậy còn chuyện binh sĩ biên quan thì sao?

Nam Cung Diệp vuốt mái tóc nàng:

- Vào thư phòng ta nói cho nàng nghe.

- Được.

Lại nói về Nam Cung Mặc một thân một mình đi ra, trong lòng buồn bực. Người hỏi vì sao ư? Bao nhiêu năm ngâm chiến hết trận này đến ván khác, kẻ thù một mất một còn của người ở trước mặt diễn trò hạnh phúc người có vui nổi không? Nam Cung Mặc tức giận nửa ngày liền nhận ra điều không đúng, đây không phải lối ra của Thất vương phủ, lại nhìn người dẫn đường một thân xanh nhạt, không phải thiếp thân thị nữ của Doanh Mai sao? Nam Cung Mặc cũng đã điều tra, Doanh Mai trong phủ tướng quân nào có thiếp thân thị nữ này. Có ý tứ. Nam Cung Mặc vẫn bước đều đặn theo Thanh nhi cho đến khi vào sau núi giả mới dừng lại, hắn gật đầu, không tới, nơi này nói chuyện ám vệ sẽ không nghe thấy.

Đến nơi, Thanh nhi quay lại, đối diện ánh mắt với hắn.

- Nam Cung Mặc, ta khuyên người không nên gây tổn hại gì cho tiểu thư nhà ta.
- Nam Cung Mặc là tên người có thể gọi hay sao?

Nam Cung Mặc hí mắt, một thân hàn băng lạnh lẽo, sát khí cùng khí chất vương giả đè ép khiến người ta run sợ. Thanh nhi lại chẳng thèm để tâm.

- Người nên tin tưởng lời ta nói, nếu không người sẽ phải hối hận cả đời.

Nam Cung Mặc tức giận, bàn tay ngưng tụ nội lực chụp lấy Thanh nhi, uy thế mười phần. Thanh nhi lùi một bước, nhuyển kiếm vung lên đối chọi, dễ dàng phá giải chiêu thức, rồi lại nhanh chóng cất kiếm đi, thắng người đối diện hắn.

- Đường đường còn lại thái tử có thể tự mình đi được.

Nói xong ngoa ngoắt bước qua hắn trở về. Nam Cung Mặc nhìn bóng dáng xanh nhạt dần đi xa, hí mắt. Vừa rồi tuy hắn chỉ dùng ba thành công lực nhưng uy lực không phải là nhỏ. Từ hôm du hồ, hắn đã biết người này có võ công, không ngờ cũng rất cao cường. Người này ruốc cuộc là ai?

Nam Cung Mặc vừa trở về vừa buồn bực, hắn đến Thất vương phủ để tìm ngọc ả, đôi câu phụ thê kia đã khiến hắn ghen khuấy rồi, một tỷ nữ cũng đi khi dễ hắn. Làm thái tử quả thật không dễ dàng a.

Chương 23: Trong mắt nàng có ta, trong mắt ta có nàng

Thư phòng

Nam Cung Diệp mang ra một chồng sổ con, Doanh Mai lật giờ xem xét, trong số đó có một nét chữ khiến nàng phải liếc nhìn nhiều hơn. Doanh Mai ở quân doanh cũng được ba năm, lại được tướng quân một mực chú ý, vì vậy có giao hảo rất tốt với hầu hết các thống lĩnh, nguyên soái. Trong đó có một người thường xuyên bị nàng trêu chọc, hấn ta lương thiện, đơn thuần, tên là Mộc Thanh Sơ. Trước giờ nàng luôn nghĩ bản thân có mắt nhìn người, nhưng nhìn đồng sổ sách này xem, nét chữ quen thuộc, một đứa trẻ hiền lành ngây thơ như thế, ai mà nghĩ hấn là mật thám chứ? Lại nhìn đến nội dung hấn viết, chỉ ra người mật báo tin tức của cha nàng ra ngoài là Tô nguyên soái. Tô Khải. Doanh Mai nhú mày, Tô Khải này vẫn luôn một mực trung thành, ba năm qua nàng đều xem trong mắt.

Doanh Mai nhìn xem thư tín mà hai mắt tối sầm, loạn, loạn rồi, quân doanh mà nàng biết hào hùng khí khái, binh lính đồng lòng ra chiến trận, cùng nhau trải qua sinh tử, sau mỗi trận đấu lại sáng khoái một bữa ăn thịt nướng, uống rượu vò. Tướng quân vẫn luôn một lòng đối xử với thủ hạ, vậy mà một người là mật thám của Nam Cung Diệp, một người lại làm bại lộ hành tung của ông. Đúng là nuôi ong tay áo mà.

- Thát gia, ta muốn gặp hấn, Tô Khải.

Tô Khải từ sau cái chết của tướng quân vẫn luôn chờ ở kinh thành, còn có khả năng vào cấm vệ quân đấy, thật là tiền đồ vô lượng, không ai sánh bằng, uống công tướng quân coi hấn là nhân tài, thật tâm bồi dưỡng.

- Được, buổi tối chúng ta sẽ đi.

Nam Cung Diệp có vẻ rất thích vuốt tóc nàng, Doanh Mai ngược đôi mắt lên nhìn hấn, long lanh. Trong đôi mắt nàng Nam Cung Diệp thấy hình ảnh bản thân được phản chiếu, thâm tình mà dịu dàng, như thế này thật tốt, trong mắt nàng có ta, trong mắt ta có nàng. Doanh Mai cười giảo hoạt, linh động như một chú mèo tình nghịch.

- Thát gia, tin tức của ngài thật đầy đủ, mật thám ngài cài quả là có tài.

- Hấn nói, người hấn ngưỡng mộ là Doanh thống lĩnh.

Doanh Mai gật đầu, cái tên Mộc Thanh Sơ, nhìn như đơn thuần nhưng thực lại giống chủ tử hấn, một bụng đen tối, không bận tâm đến ma quỷ Nam Cung Diệp, nàng chăm chú vào đồng sổ con. Mất nửa ngày mới xem xong, Doanh Mai thở dài một hơi, tên ngu ngốc Nam Cung Thành cư nhiên bắt tay cùng Đông Lăng, việc giả họa cho tướng quân hấn không thoát khỏi có liên quan. Nghĩ đến số binh lực gần biên giới Đông Lăng, một nửa của Nam Cung Diệp, một nửa của thái tử, hai hồ vốn không ưa gì nhau, thủ hạ khó mà hòa hợp, Nam Cung Thành lại ra sức chia rẽ, tên ngu ngốc đó không hiểu binh sĩ biên cương có ý nghĩa gì sao? Hấn cho rằng bắt tay cùng Đông Lăng rồi sẽ không phải lo nghĩ gì nữa? Doanh Mai ở trong quân doanh mấy năm, hiểu được các binh sĩ đều sẽ lấy kỷ cương làm trọng, hơn nữa hai hồ trấn giữ phía trên đều hiểu rõ lợi hại, không muốn gây xáo động, vì thế quân doanh dù có bất hòa cũng sẽ không đáng ngại, có lẽ vì đó mà hoàng thượng điều binh như vậy. Nam Cung Thành còn cho rằng hấn phong quang vô hạn sao? Còn không chờ được hạ sát thái tử? Hấn kỳ thực không nghĩ đến thái tử vốn không coi hấn là đối thủ đi?

- Thát gia, thư tín Nam Cung Thành liên hệ với Đông Lăng hấn còn giữ trong thư phòng hấn đi?

Nam Cung Diệp ngẩng đầu lên từ một đồng sổ con khác, thấy nàng đã đọc xong thì mỉm cười, vài giây sau mới hiểu câu hỏi của nàng.

- Ta đã vào thư phòng hấn xem thử, không phát hiện được gì.

Doanh Mai bĩu môi, không cho là đúng.

- Ta muốn đích thân xem kia.

Nam Cung Diệp nhú mày, tuy nói tên ngu ngốc Nam Cung Thành không làm được tích sự gì nhưng ám vệ phủ Tứ hoàng tử cũng không phải trang trí. Một mình hấn lên vào không sao, nhưng Mai nhi đã mất hết võ công, rất dễ bị phát hiện.

- Mai nhi, vô cùng nguy hiểm, nàng vẫn không đi thì tốt hơn.

Doanh Mai liếc hấn vô cùng bất mãn lại nhanh chóng thối lui, thay vào là nụ cười ngọt ngào, chủ động cầm tay, tựa đầu vào vai hấn. Đôi mắt chớp chớp câu hồn.

- Thát gia, ta chứng minh năng lực của mình cho ngài xem là được chứ gì?

Giọng nàng thanh thúy như chuông bạc lại mềm mại nước suối, là âm thanh êm tai nhất Nam Cung Diệp từng nghe, hơi thở mang hương thảo mộc như có

như không phá lên cổ hân, nhột nhột, man mát chạy dọc xuống trái tim, làm cho trái tim hân đập nhanh liên hồi, đôi tay mềm mại của nàng đặt lên tay hân thật lạnh. Nam Cung Diệp lật tay ôm trọn bàn tay đang tỏa ra khí lạnh đó, nàng lúc nào cũng thế, bàn tay luôn lạnh hơn so với người thường mấy phần. Ước tới khi đôi tay ấy ấm thêm một chút, Nam Cung Diệp mới nâng mắt, ý bảo nàng tiếp tục. Nhiều ngày tiếp xúc, Mai nhi đem đến cho hân thật nhiều ngạc nhiên, hân thật muốn nhìn xem, năng lực nàng nói là thể loại gì. Doanh Mai liếc mắt, nàng cảm như có như không chỉ về một góc trong phòng, cụ thể là một quyển sách trên giá.

Thư phòng Nam Cung Diệp rất hài hòa, gọn gàng, nhưng làm sao qua được mắt Doanh Mai, việc tìm đồ thế này, bốn, năm tuổi nàng đã học qua rồi, cuốn sách tuy đề rất quy củ, nhưng lại hơi nhô ra một chút, ngay hôm đầu tiên bước vào phòng nàng đã để ý đến nó. Là đệ tử của Thánh Thủ trên giang hồ, khi bước vào một nơi xa lạ, người phải xem xét trong phòng có ẩn giấu bí mật gì hay không? Nếu nàng đoán không nhầm, phía sau cuốn sách đó có một khoảng trống để đồ. Nam Cung Diệp thấy ánh mắt nàng chắc chắn như thế liền biết nàng đã đoán được. Nói không ngạc nhiên là giả, hơn nữa hân còn thấy rất hài lòng, vương phi của hân quả nhiên hơn người, nhưng cũng không thể lung lay ý định ban đầu của hân.

- Thư phòng nàng đã quen thuộc, hiển nhiên có thể nhìn ra.

A, nếu không lộ ra chút bản lĩnh thánh thủ, hân thật không mang nàng đi? Thất gia, từ năm năm tuổi sư phụ đã đem hết tuyệt học truyền dạy cho ta, bao nhiêu năm nay chỉ có hơn chứ không có kém. Có thể nói nhờ một thân tuyệt kỹ này mà dầu trong người không có võ công ta cũng đủ tự tin lẫn lộn giang hồ. Năm xưa lưu truyền một giai thoại, không có cánh cửa nào ngăn được Thánh Thủ, cũng không có đồ vật nào giấu được mắt hân. Nàng lại chính là truyền nhân ưng ý nhất của hân.

Doanh Mai cười cười, đặt một bàn tay lên vạt áo Nam Cung Diệp vuốt vuốt nhẹ nhẹ. Không biết nàng lấy khi nào, lại không thấy tay nàng động ra sao, Nam Cung Diệp cũng không cảm thấy sai khác gì, chỉ biết khi nhìn xuống, trong tay nàng là một chiếc vòng tay phi thủy chỉ có một nửa. Nam Cung Diệp bất khả tư nghị nhìn đồ vật đang phát ra ánh sáng đỏ hồng đó, dù chỉ còn một nửa nhưng chạm khắc tinh tế, tỉ mỉ, mây hồng trời hồng bồng bênh sóng động như thật, đây là vật quan trọng nhất của hân, được hân cất kỹ trong người, vậy mà nàng cũng lấy được, còn ở trước mặt hân mà hân không hề cảm nhận thấy gì. Nam Cung Diệp biết, cái này không liên quan gì đến nội lực hay võ công, mà là kỹ năng. Nam Cung Diệp còn chưa hết ngạc nhiên thì Doanh Mai đã đặt chiếc vòng về tay hân, vội vàng đứng lên, không đợi hân nói câu nào đã lùi một bước, khàn giọng nói:

- Vương gia, thiếp thân mệt mỏi.

Doanh Mai không để hân kịp phản ứng đã bước nhanh khỏi thư phòng, tựa như bên trong có dã thú dọa nàng phải chạy trốn. Về đến Lạc Hà các cũng nhanh chóng đóng cửa lại, hoang mang nhìn vô định vào khoảng không. Nhiều năm đi trộm đã nói cho nàng biết, đồ vật được cất giữ nơi sâu kín nhất trong người chính là đồ vật quan trọng nhất, nửa chiếc vòng đó vừa nhìn đã biết là của nữ nhân, Nam Cung Diệp lại trân trọng như thế, là của người trong lòng hân ư?

Doanh Mai đã tự nhủ sẽ không động tâm nữa, nhưng nàng không làm được, không biết từ khi nào nàng đã hăm sâu vào đầm lầy. Doanh Mai, người là sát thủ, phải luôn luôn cảnh giác, có sao một lần lại một lần đánh mất phòng bị, để người ta chiếm cứ trong trái tim của người sâu như thế.

Doanh Mai cảm thấy tình cảm của mình thật mong manh. Chưa bao giờ nàng thấy tự ti đến thế, một người sắp lia đời như nàng lẽ ra nên tự sinh tự diệt. Nhưng ông trời lại cho nàng gặp hân, cứ thế mà tin tưởng hân. Trong lòng hân có nữ nhân khác, nàng lấy gì để tranh giành đây. Thà không có được, sau này sẽ không phải khổ. Doanh Mai mệt mỏi tựa người vào cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Nửa chiếc vòng làm nên sóng gió

Thư phòng

Nam Cung Diệp đi tới giá sách, bên trên có đủ các thể loại, thi từ ca phú, địa lý tự nhiên, kỳ môn độn giáp. Trong đó có một cuốn binh pháp, không dày, cũng không quá lý thú. Nhưng lại đặc biệt với Nam Cung Diệp, lần đầu tiên, hân thấy một nữ tử đọc binh pháp lại chăm chú đến thế. Ghế đá sân viện, nàng ngồi đó, một thân bạch y, vừa đọc sách vừa uống trà, vô cùng nhàn nhã, xung quanh cây cỏ thừa thớt nhưng chỉ cần có nàng sẽ tràn đầy sức sống. Nam Cung Diệp kéo cuốn sách ra, bên trong có một khe nhỏ, để một chiếc hộp dài khoảng ba gang. Chiếc hộp được làm từ gỗ trầm hương thượng đẳng, chạm khắc hoa mai nổi sống động. Bên trong, một bức tranh được cuộn lại, Nam Cung Diệp thận trọng trải lên bàn.

Trong tranh, một nữ tử đang ngồi uống trà, bạch y phiêu dật nhẹ nhàng như mây. Nữ tử có khuôn mặt tuyệt sắc, đôi mắt sáng long lanh, vừa có sự dịu dàng, lại nhiều hơn là thấu hiểu. Ánh hoàng hôn chiếu tỏa làm cho sắc mặt nữ tử hơi hồng, vài lọn tóc trên trán rủ xuống tùy ý để gió thổi bay. Bên cạnh là một bàn trà, bạch y nữ tử ngồi đó, thoải mái lạ thường. Phía sau có một giá để vũ khí, tưởng chừng như không ăn nhập gì nhưng lại cùng đuôi mây anh khí, bộ dáng hào sảng của nàng phi thường hòa hợp. Vừa có sự dịu dàng mềm mại, vừa có sự cứng rắn nhiệt huyết. Đây là bức tranh đẹp nhất Nam Cung Diệp từng thấy, ngắm nghía một hồi, cánh môi tự động nhấc lên một nụ cười. Trong tranh chính là hình ảnh Doanh Mai ngồi ở sân tập. Hôm đó, sau khi trở về hân đã vẽ bức tranh này, lại cất giữ như trân bảo.

Nam Cung Diệp tới Lạc Hà các thì thấy Doanh Mai đang uống thuốc, nghĩ đến thân thể gầy yếu đó vẫn luôn phải cố gắng chống đỡ, trong lòng một trận quặn đau. Hân đến bên cạnh, đưa cho nàng một miếng mứt hoa quả.

- Mai nhi, tối nay ta đưa nàng đi gặp Tô Khải, hôm khác sẽ lên vào phủ Tứ hoàng tử, thế nào?

- Thất gia tin tưởng năng lực của ta?

Nàng liếc nhìn hắn, giọng nói cũng mềm nhẹ như thường nhưng sao hắn nghe ra mấy phần xa cách?

- Ta nên tin tưởng nàng nhiều hơn mới phải. Nàng học từ bao giờ?

- Năm ta bốn tuổi, nhận một sư phụ, ông truyền dạy cho ta ba năm, sau bị kẻ khác hãm hại, ta may mắn trốn thoát. Có điều, khi đó võ công kém cỏi, để tránh kẻ thù truy đuổi, ta không dám bại lộ thân phận. Sau này, võ công tiến bộ rồi, ta cũng không tìm thấy kẻ thù năm xưa nữa.

Nàng nói nghe thì rất đơn giản, nhưng thực chất khó khăn vô cùng. Ngày đó, khi sư phụ mất, nàng cũng phải giả chết, thiêu cháy một căn nhà, lại sắp đặt một xác bé gái ở đó. Nhưng đối phương cũng là một tay lừa đảo lão luyện, vẫn không tin nàng đã chết, luôn phái người truy sát. Chính lần chạy trốn đó, nàng gặp Đường Thái, khâm phục khi thấy hắn dùng ám khí giết chúng. Một hồi vòng vèo, cuối cùng cũng lừa được hắn dạy tuyệt kỹ cho nàng, tuy vậy, thân phận vẫn không thể bại lộ. Sau này, khi nàng là tam sát thủ, phát lệnh tìm kiếm kẻ thù trước kia, hắn lại là một mực ẩn nấp kỹ lưỡng, tìm thế nào cũng không thấy.

Nam Cung Diệp đi đến bên cạnh, vươn tay định vuốt tóc, bị nàng tránh đi, bàn tay để giữa không trung, cũng không xấu hổ mà thu lại.

- Không sao, bây giờ ta giúp nàng tìm.

- Nhiều năm trôi qua, có lẽ hắn cũng không còn trên đời nữa rồi.

Doanh Mai lắc đầu, vừa định nói đến chính sự liền thấy Thanh nhi bung đồ ăn tối, trong lòng ảo não không thôi, thật đậm bạc a, nàng muốn ăn gà nướng, gà nướng của nàng. Thanh nhi một thân xanh nhạt tiến vào, nhìn thấy Nam Cung Diệp thì có chút ngạc nhiên, cất tiếng hỏi:

- Vương gia có muốn dùng bữa luôn không ạ?

Nam Cung Diệp gật đầu, vì thế Thanh nhi thu dọn chén thuốc vừa uống của Doanh Mai rồi lui ra, lát sau lại mang một phần đồ ăn tối. Doanh Mai và Nam Cung Diệp ăn một bữa cùng nhau, tiếp tục trong im lặng.

Sau khi ăn xong, Thanh nhi đến thu dọn. Doanh Mai ngồi một bên chăm chú pha trà, Nam Cung Diệp im lặng thưởng thức. Vương phi của hắn thật biết hưởng thụ, đồ dùng nào cũng là thượng hạng trong thượng hạng, nhiều đồ là được đặt sẵn, ví dụ như trà này, loại đặc biệt của Mộ Dung gia, trong vương phủ của hắn cũng không có đâu.

- Mai nhi, hôm sau chuyển cho ta ít trà này, được không?

Khuôn mặt hắn nghiêng một góc 40 độ, khoe môi hơi nhếch, ánh mắt tình ý. Thanh nhi đang dọn đồ một bên bỗng ngẩng đầu lên:

- Vương gia, ngài muốn uống trà thì phải trả tiền đó, ta sẽ để lại nửa giá cho ngài.

Nam Cung Diệp thật ngoài ý muốn, chủ tớ hai người giống nhau không sai chút nào, chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt nhìn Doanh Mai. Doanh Mai rất vô tội nhún vai:

- Hết cách, tài sản của ta đều giao cho nàng ấy cả rồi.- Hướng Thanh nhi trừng mắt.- Còn không mau ra ngoài.

Thanh nhi xụ mặt, nhanh chóng thu dọn rồi đi ra. Trong phòng chỉ còn Nam Cung Diệp cùng Doanh Mai, mùi đàn hương, mùi thảo mộc cùng mùi trà xuân xanh thoang thoảng hòa quyện vào nhau, thư thái dễ chịu.

- Mai nhi, nửa chiếc vòng đó....

- Đồ vật của Thất gia ngài cứ giữ, không cần phải nói với ta.

Không để hắn nói hết, nàng đã mạnh mẽ ngăn chặn, thái độ xa cách rõ ràng. Nam Cung Diệp tiến tới, ôm nàng vào lòng, mùi đàn hương cứ thế xông vào mũi, Doanh Mai nhanh nhẹn tránh thoát. Nam Cung Diệp nhướn mày ngạc nhiên, đây không phải cước bộ thối lui hôm trước hắn chỉ cho Hắc Ảnh sao? Không ngờ nàng nhìn xem một lần liền thực hiện được. Nam Cung Diệp không từ bỏ, tiến tới sát khuôn mặt nàng, hơi thở trầm thấp phả bên tai:

- Mai nhi, nàng ghen tị ư?

- Thất gia đừng đùa như vậy.

Nam Cung Diệp tiếp tục tiến tới ôm nàng, lần này nàng không thoát được, hơi thở từ đàn tràn ngập, kích thích từng lỗ chân lông mẫn cảm.

- Thực ra nửa chiếc vòng đó là của mẫu phi ta.

- Vậy sao?

Nam Cung Diệp nhướn mày, chỉ thế thôi? Nàng ngoại trừ lúc đầu ngạc nhiên ra lại không có biểu hiện gì khác, nhanh chóng trấn tĩnh, bộ dáng lạnh nhạt

nếu không liên quan gặt đầu, không phải nàng nên thấy vui về à? Hắn nói sai cái gì rồi sao? Thật là khó hiểu.

- Mai nhi, nàng sao thế?

- Ta vẫn khỏe.

Doanh Mai vẫn một bộ dáng lạnh nhạt, Nam Cung Diệp ngoài ý muốn, nàng rõ ràng biết hắn nói không phải ý đó. Làm sao vậy a. Thật không thể hiểu nổi. Nam Cung Diệp tựa người vào thành ghế, lại điều chỉnh một chút tư thế cho nàng thật thoải mái trong lòng hắn.

- Mai nhi có muốn nghe chuyện xưa không?

Doanh Mai liếc đôi mắt tò mò nhìn hắn, trông giống hệt con mèo nhỏ phát hiện được đồ vật mới. Nam Cung Diệp thở dài, ít ra nàng cũng không còn lạnh nhạt nữa.

- Mẫu phi ta là nữ tử của một quan viên nhỏ, vào cung nhiều năm mới được phụ hoàng sủng ái, lần đó may mắn mang thai được nâng lên làm Tiệp dư. Nhưng bé trai đó vừa ra đời liền bỏ mình, Mẫu phi sức khỏe cũng không tốt. Hai năm sau mới được sủng ái lần nữa, sinh ra ta, được hoàng thượng ban danh hào Lan Chiêu Nghi. Có điều, Mẫu phi số phận vô cùng khổ sở, sức khỏe ngày một suy giảm, năm ta bốn tuổi liền không trụ nổi nữa, nửa chiếc vòng phi thủy đó là Mẫu phi để lại, ta vẫn luôn giữ bên người.

Nam Cung Diệp nói giọng đều đều lạnh nhạt, nhưng Doanh Mai vẫn nghe ra vài phần đau thương tiếc nuối, nàng vòng tay, ôm chặt lấy hắn. Trong lòng loạn thành một mớ, rất nhiều suy nghĩ lướt qua trong đầu, giọng nói mềm nhẹ bất giác thốt ra:

- Đều qua rồi, hiện giờ bên cạnh chàng có ta.

Kỷ thực Doanh Mai rất mâu thuẫn, một mặt muốn tiếp nhận hắn, một mặt sợ khi nàng ra đi sẽ đem đến đau khổ cho hắn. Nam Cung Diệp vuốt mái tóc buông xõa của Doanh Mai, mềm mại như nước cảm giác yêu thích không nổi buông tay. Đôi mắt hắn đối diện với nàng, dù đã nhìn nhiều lần, nhưng hắn vẫn muốn nhìn nhiều hơn, sâu hơn.

- Mai nhi, nàng đừng rời bỏ ta, có được không?

Doanh Mai không dám đối diện với đôi mắt đầy tình ý mong chờ đó, trong lòng không nhịn được run lên, quặn đau, muốn trốn tránh nhưng lại bị hắn ôm chặt, buộc phải đối diện.

- Được không?

Giọng nói Nam Cung Diệp run rẩy như có ma lực dụ dỗ bên tai.

- Được.

Doanh Mai cương quyết rồi nhanh chóng cup mắt, trầm ngâm một lúc lâu mới nói:

- Mẫu tộc chàng bị Lệ Phi hãm hại từng người một, cái chết của Lan Chiêu Nghi cùng đứa trẻ đó, Lệ phi cũng không thoát khỏi liên quan đi?

Nam Cung Diệp hài lòng gật đầu, chỉ mất một lúc nàng đã nhìn rõ vấn đề rồi, vương phi của hắn quả là thông tuệ sáng suốt.

- Đúng vậy, khi đó ta còn bé, không thể làm được gì, có điều, cái chết của Lệ phi vài năm sau chính là do ta gây nên. Sau chuyện đó, ta xin ra chiến trường, phụ hoàng hẳn là biết được mới đồng ý.

Doanh Mai bất khả tự nghị nhìn hắn. Lệ phi chính là mẫu phi thái tử. Chả trách hắn và thái tử luôn đối đầu nhau, thù hận sâu như thế cơ mà. Mẫu thân nhà người giết đại ca ta, giết mẫu phi ta, còn hãm hại toàn bộ người nhà ta, ta chỉ đổi lại mạng của một mình mẫu thân nhà người mà thôi. Có điều, nhớ lại lần gặp mặt trước giữa hắn và thái tử, Doanh Mai thấy có gì đó không đúng, rõ ràng luôn đối chọi, thù địch nhau nhưng dường như lại rất hiểu nhau. Đúng là có thể vì nhiều năm ngấm ngầm tranh đấu nên mới vậy, nhưng mà, nàng vẫn thấy rất rối rắm.

- Quan hệ giữa chàng và thái tử chính xác là gì?

Nam Cung Diệp nhướn mày nhìn, không nghĩ nàng nhạy cảm đến thế:

- Nàng trông thấy thế nào thì chính là như vậy. Mai nhi, nàng lại ghen tị rồi.

Doanh Mai giật giật khóe môi, ghen tị em gái người ấy. Đôi mắt nàng đảo qua một vòng giáo hoạt, rướn người lên, để khuôn mặt mình tiến gần cổ hắn, không thể không nói, Nam Cung Diệp dù mấy năm ở chiến trường, nhưng sau này bảo dưỡng rất tốt, làn da hắn còn mịn màng hơn của nàng nữa. Doanh Mai ghé sát, để hơi thở tùy ý nhiễu loạn trên cổ hắn, giọng nói mềm nhẹ như nước:

- Thất gia, đúng là ta ghen tị đấy, chàng sẽ trách phạt ta sao?

Nam Cung Diệp thật không thể lờ là sự quấy rối đó, con mèo nhỏ của hắn vô cùng đáng yêu, khiến trái tim hắn đập rộn ràng mãi không thôi. Vòng tay ôm nàng càng chặt hơn, giọng nói khàn khàn:

- Đúng là phải trừng phạt.

Vừa nói, hắn vừa cúi đầu xuống thấp hơn, đến khi chỉ cách khuôn mặt nàng vài phân, Doanh Mai lại nhanh chóng thối lui, thoát khỏi vòng tay hắn, yên vị ngồi một góc phía bên, phát ra tiếng cười thanh thúy đầy thoải mái. Nam Cung Diệp nhìn vòng tay trống không cảm thấy rất mất mát trong lòng. Hắn dạy nàng cận chiến là đúng hay sai đây?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Ba kiếm cắt đứt tình huynh đệ

Tô phủ

Màn đêm buông xuống, dịu dàng như vỗ về lòng người, trong Tô phủ vắng lặng không một ánh đèn. Tô nguyên soái là quân nhân, hầu hết thời gian đều ở quân doanh, hơn nữa hắn vốn thích yên tĩnh, quen với bóng tối tĩnh mịch, nên trong Tô phủ gia nhân rất ít, ám vệ không có lấy một người. Đêm, một bóng đen xẹt qua không trung, hơi thở mỏng nhẹ, phi thân vào Tô phủ lưu loát chỉ động chút cành lá. Người này trực tiếp dùng khinh công bay đến phòng ngủ Tô Khải, hắn không mang khăn che mặt, là quân sĩ biên cương sẽ phát hiện người này thế nhưng là Tô nguyên soái.

Trong đêm tối, mọi giác quan đều nhạy bén hơn thường, vừa bước chân vào phòng liền lập tức dừng bước cảnh giác, hắn phát hiện có người bên trong, không chỉ một mà là hai. Thế nhưng có người đến thăm hắn đây, lại giả bất thiện.

- Ai?

- Tô nguyên soái không ở nhà ngủ lại có nhà hứng đi ngắm trăng sao? Ngắm cũng thật là lâu a.

Giọng nói hơi trầm hừ lực vang lên, Tô Khải cứng người, giọng nói này? Vài năm sát cánh chinh chiến, sao hắn không nhận ra giọng quen thuộc này chứ?

- Là người....

Đèn được sáng lên, ánh lửa lập lòe, qua ánh sáng mờ mờ manh manh nhìn thấy người đang quay lưng về phía mình chăm nắn, hình dáng đó là Doanh thống lĩnh không sai, nghi hoặc trong lòng càng sâu. Người đó chậm rãi quay người lại, khuôn mặt quen thuộc, chỉ khác là một thân nữ y làm phần anh khí trên mặt dịu hòa hơn.

- Người còn nhớ ta sao?

- Người... không phải đã chết rồi ư?

Doanh Mai bình thân đi đến trên bàn ngồi cạnh Nam Cung Diệp, hắn nhận ra nàng, không biết nên vui hay buồn đây? Tô Khải nhìn theo Doanh Mai chăm chăm, mắt một lúc mới hiểu ra. Doanh Sơ Tà, Doanh Hùng, hắn nên nhìn ra sớm mới phải, mấy năm nay tướng quân một mực bồi dưỡng Doanh thống lĩnh, yêu cầu cũng cao hơn bọn hắn rất nhiều, không chỉ vì tài năng hơn người mà còn vì đó là nữ nhi của ông đi? Thì ra người cùng bọn hắn lăn lộn chiến trường, người được bọn hắn kính mộ lại là một nữ tử. Suy đoán được thân phận người tới, hắn cũng liền hiểu mục đích hôm nay Doanh Mai tới, không phải để hỏi tội thì là gì?

- Ta nên gọi người là Doanh tiểu thư sao?

Doanh Mai cau mày, hắn không biết bây giờ nàng là Thất vương phi à? Trong lòng khó chịu liền không cho hắn sắc mặt tốt, khí lạnh cứ vậy bộc phát.

- Tô Khải, chúc mừng người sắp được vào Cẩm y vệ, oai phong cỡ nào a?

Tô Khải bước vài bước vào trong phòng, đứng đối diện với hai người. Rõ ràng đây là Tô phủ mà hắn trông còn giống khách nhân hơn.

- Người có biết vì sao hành tung của tướng quân bị bại lộ không? Nội lực của ngài ấy tiêu hao rất nhiều, người có biết vì sao không, Doanh tiểu thư?

Ngay lập tức Doanh Mai như một thanh kiếm sắc bén, tốc độ, khí thế đều lạnh đến ghê người, nàng lao ra, kiếm cũng rút khỏi vỏ, sát khí tăng cao tột cùng khiến Tô Khải phải lùi một bước, chưa kịp phản ứng, một thanh kiếm đã chỉ vào cổ họng hắn, nếu chậm một chút thì cổ hắn đã không còn nguyên vẹn rồi. Doanh Mai cầm kiếm, một thân bạch y lại tỏa ra lệ khí như vừa trải qua một trận chiến, mỗi tác trên người đều nhuốm máu tươi, giống như tu la từ địa ngục mới lên. Nam Cung Diệp nhường mày hứng thú, hóa ra bộ dáng thực sự của nàng rung động đến nhường này, nếu võ công không mất hẳn lệ khí tỏa ra còn mãnh liệt hơn. Tô Khải sau lưng đã ứa ra một tầng mồ hôi, rõ ràng không cảm nhận được nội lực lưu chuyển lại khiến hắn sợ hãi như thế.

- Thì ra người không phải chết mà chỉ bị mất nội lực.

Doanh Mai vì tức giận mà ngực phập phồng lên xuống, tướng quân tiêu hao nội lực chính vì chữa thương cho nàng! Nghe hắn nói, nàng lại không kiềm chế được bộc phát sát khí của một sát thủ chi vương. Hiện giờ đã bình tĩnh hơn nhưng áp suất trong phòng vẫn không giảm chút nào, kiếm giờ lên, vạch một vết thương trên người Tô Khải, máu tươi nhỏ giọt chảy xuống, đỏ thẫm.

- Một kiếm này, trả lại công dạy dỗ của tướng quân.

Tô Khải đứng thẳng, mặc cho máu chảy cũng không chống trả.

- Kiếm này, vì tướng quân đã tin nhầm người.

Kiếm thứ ba Doanh Mai không chút lưu tình nào chém xuống.

- Kiếm này, tình huynh đệ của chúng ta từ nay chấm dứt.

Tô Khải nhúm mày chịu đau, ba nhát kiếm không sâu, nhưng máu chảy cũng không ít, hắn vẫn thẳng người. Tình huynh đệ? Phải rồi, hắn và Doanh thống lĩnh từng tranh chấp tới mức quyết đấu, kết quả mỗi người bị phạt năm mươi trượng, từ đó tình gắn kết thêm bền chặt, hắn nhớ có lần Doanh thống lĩnh gọi vài huynh đệ đi phá một ổ thổ phỉ, trong số đó có hắn, bọn họ lên tướng quân, không quan tâm tới sinh tử chỉ vì một câu nói của nàng. Rất nhiều, rất nhiều hồi ức, bọn hắn cùng đi theo tướng quân vào sinh ra tử mấy năm, cùng luyện tập, cùng lên chiến trường, cùng uống rượu vò, ngày tháng đó, vui vẻ sáng khoái cỡ nào?

Thân kiếm một mảnh đỏ tươi, từng giọt chảy xuống như những bông hoa máu xinh đẹp, Doanh Mai lấy ra một chiếc khăn tay lau kiếm, động tác chậm rãi tao nhã.

- Ai sai người làm vậy?

Tô Khải mím môi không nói một lời. Doanh Mai trước kia ưa thích tính trầm lặng này, bây giờ lại thấy thực phiền chán. Kiếm đã lau sạch, nàng cất kỹ vào người. Nhìn căn phòng một lượt, ánh sáng từ ngọn nến chiếu ra một tầng mờ ảo. Căn phòng không rộng, đồ đạc cũng không nhiều, Doanh Mai đi lục lọi từng góc ngách, cuối cùng dừng lại trên chiếc giường của hắn. Tô Khải hơi sốt ruột tiến lên muốn ngăn cản lại cảm thấy không khí dao động, một vật bay qua chớp mũi hắn, bắn vào tường, rơi xuống đất vỡ tan tã thành những mảnh vụn của chén. Hắn nhìn đến phương hướng phát ra thì thấy Nam Cung Diệp bộ dáng nhàn nhã tùy ý. Hóa ra Thất vương gia võ công không những mất hết mà còn cao thâm như thế. Che dấu cũng thật là sâu.

Chẳng mấy chốc, Doanh Mai lấy ra một hộp vuông nhỏ, tiến lại bàn ngồi cạnh Nam Cung Diệp. Hộp gỗ có khóa, nhưng không thể làm khó nàng, trong sự nóng vội của Tô Khải từ từ mở ra. Bên trong có một thẻ bài màu trắng, bên trên chỉ có duy nhất một chữ "Kim". Nam Cung Diệp nhìn thấy thì hơi ngạc nhiên.

- Kim y vệ.

Doanh Mai nhướn mày, cái này nàng không biết.

- Thất gia, đó là thứ gì.

Nam Cung Diệp đưa mắt nhìn Tô Khải đánh giá. Khi chiếc hộp được mở ra thì hắn bình tĩnh hơn hẳn, im lặng đứng đó. Nam Cung Diệp ôm lấy eo Doanh Mai, dịu giọng nói:

- Là đội quân bí mật của phụ hoàng.

- Người là người của hoàng thượng?

- Ta là thần tử, dĩ nhiên trung thành với hoàng thượng.

Tô Khải rất chính trực nói, còn chấp tay giờ lên cao. Doanh Mai nhúm mày nhìn hắn, Kim y vệ là đội quân bí mật, Tô Khải lại tự do trong quân doanh, hẳn là đã bị trục xuất, bây giờ hắn sắp được vào Cẩm y vệ, Doanh Mai không tin hai việc này không chút liên quan nào.

- Thất gia, chúng ta trở về thôi.

Đã biết được điều mình muốn, Doanh Mai càng thêm rối rắm, vì sao hoàng thượng mau chóng xử tử tướng quân, ông ta biết chắc tướng quân sẽ một mực trung thành đấy, Nam Cung Diệp hẳn biết được điều gì đó, lại không nói cho nàng, vậy thì, nàng sẽ tự mình tìm ra. Nam Cung Diệp ôm lấy eo Doanh Mai, như một làn gió biến mất trong đêm. Tiếp xúc quá gần, hơi thở từ đàn làm nhiều loạn suy nghĩ của nàng. Về Thất phủ, thấy tiền điện sáng đèn, hai người đưa mắt nhìn nhau, có khách tới chơi a.

Nam Cung Diệp ôm Doanh Mai phi thân xuống dưới, chân nhẹ bước tới, qua ánh đèn nhìn thấy trong phòng một nam tử lục y đang ngồi thưởng trà, phong lưu phóng hoạt, đầu mày hơi nhíu, cặp mắt đào hoa hấp lại hương thụ, bộ dáng nhàn nhã biết bao, dĩ nhiên là khi không có một nữ nhân một thân xanh nhạt cố nén tức giận đứng bên cạnh, tay nàng ta còn đặt sẵn ở chuôi kiếm, sẵn sàng rút ra bất cứ lúc nào, chính là Thanh nhi. Còn người ngồi thưởng trà đó là hoa hoa công tử, phong lưu thành tính, Vân Tiêu.

Nam Cung Diệp đưa mắt liếc nhìn Doanh Mai, "người của nàng a?". Doanh Mai vô tội lắc đầu "không phải", hắn chỉ nợ nàng một nhân tình, lần trước náo loạn lộ ra bệnh giả của Đông Phương Hoài đã thanh toán sòng phẳng, hiện tại không ai nợ ai nữa rồi. Doanh Mai bước lên, đá đá vào chân kẻ nhàn nhã kia, rõ ràng sắc mặt đã mệt mỏi đến cực điểm còn làm bộ làm tịch.

- Này, người đến đây làm gì?

Vân Tiêu liếc đôi mắt tà mị nhìn nàng:

- Ta rất nhớ người a, nhớ đến mất ăn mất ngủ đấy.

Giả dối, lại còn bộ dạng đau khổ ôm tim của hấn kia là làm cho ai xem, Doanh Mai không thèm quan tâm, tiếp tục lấy chân đá đá, hất cằm sang một bên.

- Qua bên kia ngồi đi.

Ghế hấn ngồi chính là chủ vị đấy, hấn có biết mình là khách nhân không hả? Vân Tiêu thấy bộ dạng không thèm để ý của nàng liền nhứt chí, đau khổ xuống ghế dưới ngồi. Doanh Mai đang định tiến lên thì bị một bàn tay kéo sang bên cạnh, Nam Cung Diệp rất tự nhiên ngồi xuống. Nàng tròn mắt, được, nàng nhìn, ai bảo hấn mới là chủ đâu. Thế là nàng lặng lẽ ngồi sang ghế bên cạnh.

- Bây giờ thì nói đi.

Mấy hôm nay xử lý nhiều việc nàng mệt chết rồi, rất muốn về phòng đi ngủ, tên dờ hơi này còn đến quấy rầy. Vân Tiêu giờ lộ ra mặt mệt mỏi, rất "chân thành" nói:

- Ta bị Đông Phương Hoài truy sát, người phải giúp ta.

Doanh Mai rất vô tội, nàng đôi mắt buồn ngủ lên:

- Người bị truy sát thì liên quan gì đến ta?

- A, ta vì giúp người mới bị truy sát, bây giờ ngay cả Vân Hạ sơn trang cũng có người chờ sẵn trước cửa đợi lấy mạng ta rồi, người không thể thấy chết mà không cứu, dù sao việc này cũng là do người mà nên. Hơn nữa, chúng ta là bằng hữu bao lâu nay, người không thể xong việc rồi phát tay bỏ đi như vậy. Ta không cần biết, người phải chịu trách nhiệm.

Hấn nói một tràng chẳng khác nào ru ngủ nàng, Doanh Mai đặt tay lên bàn chống đầu, mắt cũng không thèm nâng lên. Vân Tiêu vẫn tiếp tục lái nhai không tha:

- Mà cũng phải nói, người thế mà kêu được Sở Tư Doanh làm việc cho người. Này, ta nói người có nghe không hả? Mệnh của ta sắp không còn nữa người lại nhàn nhã như thế, thật uống công ta giúp người mà.

- Người giúp ta vì giao dịch của chúng ta.

Ngụ ý, giao dịch kết thúc, hấn làm sao cũng không liên quan đến nàng. Sau đó, không có sau đó, vì Doanh Mai đã ngủ mất.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Như vậy có tàn nhẫn lắm không?

Mấy hôm nay quả thực khiến Doanh Mai mệt mỏi, một đêm ngủ không mơ màng, Doanh Mai hơi nhấc mắt, đã lâu rồi không được sáng khoái như thế, ngay cả phòng bị cũng không có. Lập tức, mùi hương từ đàn bay vào mũi, Doanh Mai mở mắt, chớp chớp, lại chớp chớp, trước mặt nàng là bộ ngực vững chắc ẩn dấu dưới lớp nội y. Người này, vòng một tay qua vai nàng chính là Nam Cung Diệp không sai. Doanh Mai giật giật khóe môi, nàng nhớ hôm qua mệt mỏi gục đi, tên nham hiểm này thế nhưng lợi dụng thời cơ như vậy, chớp chớp, lại chớp chớp mắt.

- Thất gia, người đã tỉnh thì nên dậy thôi.

Nam Cung Diệp giật giật mí mắt, vòng tay ôm nàng càng chặt hơn, khuôn mặt hấn chỉ cách nàng vài phân, lỗ chân lông nhỏ cũng nhìn thấy rõ ràng, một lần nữa, nàng ghen tị với làn da của hấn, ánh mắt mê ly còn ngái ngủ thâm tình nhìn nàng.

- Mai nhi, nàng không tức giận ư?

Hơi thở từ đàn phun lên tai nàng nhộn nhạo, tê tê. Doanh Mai cũng không yếu thế, xích gần hấn hơn, cơ thể mềm mại cọ sát vào vòm ngực rắn chắc, hương thảo mộc cũng không thua kém đàn hương, hòa quyện vào nhau như không muốn tách ra, con buồn ngủ vẫn còn làm ánh mắt lạnh lợi giảo hoạt của nàng thêm một vẻ phong tình khác, hơi thở của nàng phả lên tai, kích thích trái tim đang loạn nhịp của hấn.

- Thất gia, sao ta phải tức giận chứ, ta thế nhưng là vương phi của ngài đấy.

Nói xong, nàng nhanh nhẹn muốn thoát. Nam Cung Diệp đã để nàng thoát một lần, làm sao còn mắc lừa chứ, hắn đã sớm phòng bị, vòng ôm chặt hơn, ánh mắt đối diện với mắt nàng, mê ly, sâu thẳm như màn đêm, lại sáng như sao lấp lánh, Doanh Mai không thể kháng cự mà bị hút vào, không thể thoát ra, cũng không muốn thoát ra.

- Đúng vậy, nàng là vương phi của ta.

Khuôn mặt hắn tiến sát, môi kề môi, mũi gần mũi và thảo mộc quyện vào nhau thành một thể, vốn định trêu chọc hắn nhưng lại thành đưa thân vào miệng sói, cổ tình con sói này lại hấp dẫn như thế. Doanh Mai mở miệng nghênh đón đầu lưỡi hắn dễ dàng hoạt động, Nam Cung Diệp cũng không cô phụ tâm chân tình này, đáp trả nhẹ nhàng, ôn nhu, mặt ngọt hấp dẫn khiến cho hắn không muốn dừng, tiếp mãi không thôi. Nhưng Doanh Mai không chịu được, nàng sắp nguyền khí rồi, khó khăn thối lui, khuôn mặt đỏ bừng mà thở dốc. Nam Cung Diệp thương tiếc ôm lấy cơ thể mảnh mai, cầm tựa trên đỉnh đầu, vuốt nhẹ lưng nàng.

- Mai nhi... Mai nhi...

Nam Cung Diệp gọi hoài như vậy, hắn muốn gọi mãi không ngừng, hắn muốn khắc sâu tên nàng vào tâm khảm, hắn muốn bên nàng mãi không chia lìa.

Sân tập

Doanh Mai có kỹ thuật không tồi nên Nam Cung Diệp quyết định dạy nàng đánh cận chiến, hắn phát hiện, vương phi của mình rất nhanh nhạy, căn bản cũng vững chắc. Theo hắn suy đoán, nàng thiên về tốc độ, nhưng trước đó từng học về ngoại công, hơn nữa, mấy năm trên chiến trường Doanh tướng quân dạy nàng không tồi, nhiều thế đứng, ra chiêu của nàng chính là bóng hình của ông. Nam Cung Diệp cũng đi theo Doanh tướng quân nhiều năm nên rất quen thuộc.

Đánh được một hồi, Doanh Mai liền mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, nhưng Nam Cung Diệp lại không hao tổn chút gì, thế là nàng dạy hắn cách phi ám khí của mình. Tam sát thủ trên giang hồ nổi danh vì không ai chống được ám khí nàng phát ra. Người có thể nhìn thấy rõ ràng, lại không thể trốn tránh, bởi lẽ người không nắm được quỹ đạo bay của chúng. Người có thể nghĩ mình không phải mục tiêu, nhưng người không thể ngờ, một giây sau vật kim loại sắc nhọn đã cắt qua cổ người. Đó chính là tam sát thủ. Ám khí của nàng không phải đường đi thẳng bình thường, mà nó có thể biến đổi linh hoạt, thậm chí chuyển hướng ngược lại, dĩ nhiên, đó là khi phong độ của nàng cao nhất, nội lực đủ sâu để khống chế.

Nam Cung Diệp học được cách phi ám khí Đường Môn, cũng chỉ là căn bản, còn lâu mới đạt được trình độ của nàng. Ám khí của nàng tuy xuất phát điểm là dựa vào Đường Môn, nhưng bao năm tung hoành, nàng hoàn toàn sáng tạo cho mình tuyệt chiêu riêng. Ám khí đệ nhất giang hồ cũng không phải nói giỡn. Doanh Mai nói một lượt cho hắn, còn biểu diễn vài lần. Nàng đặt hai mục tiêu, một cái chính diện, một cái sát bên cạnh, ám khí nàng phi, vốn dĩ sẽ ghim vào bia thứ nhất, nhưng gần đến đích lại đột nhiên đổi hướng, ghim trúng hồng tâm của bia thứ hai. Đáy mắt Nam Cung Diệp không dấu vẻ thưởng thức, chính xác, sắc bén, tốc độ tất cả tạo nên một tác phẩm nghệ thuật mà chỉ nàng có được, chính là vương phi của hắn.

Doanh Mai đi đến ngồi trên ghế đá, phía dưới có một đệm lót ấm áp, nàng rót trà, thưởng thức cảnh mỹ nam luyện tập, trước đây đã từng xem qua rồi, lần này vẫn rung động như cũ. Bất giác nàng nhớ đến hành động buổi sáng của hắn, trong mắt dao động, ngũ vị tạp trần.

Ai nói nàng không tức giận chứ, một sát thủ chi vương có bao giờ bị đùa giỡn như thế, nếu là trước đây, có kẻ nào dám tới gần nàng? Có kẻ nào dám phi lễ với nàng? Kết cục không bị thương thì cũng tàn phế. Có điều, bây giờ đã khác, nàng biết rõ thời gian của mình không còn bao lâu, nàng không muốn lãng phí vào những xung đột giận dữ. Vì thế, nàng dung túng những tiếp xúc, những cái ôm của hắn.

Từ bé đến lớn, người thân của nàng có năm người. Đầu tiên là Bích Nguyệt cung chủ, cũng là nghĩa mẫu, có điều, Bích Nguyệt son trang nuôi dạy những đứa trẻ mồ côi, khi nàng đi theo tướng quân, có gia đình của mình cũng coi như cắt bỏ quan hệ với Bích Nguyệt son trang, giờ làm gì còn mặt mũi nào quay lại chứ.

Người thứ hai là sư phụ Thánh Thủ, năm nàng năm tuổi, ông hết lòng bảo vệ, cũng truyền lại sở học cả đời cho nàng. Tiếc rằng, ba năm sau ông bị kẻ thù hãm hại, ra đi trong tiếc nuối.

Tiếp nữa là tỷ tỷ và đại ca, tuy rằng chỉ là kết nghĩa nhưng tình cảm ba người còn thân thiết hơn huynh đệ ruột thịt, nửa năm trước hai người không từ mà biệt bỏ đi, nàng tìm kiếm nhưng cũng lực bất tòng tâm.

Người cuối cùng, là phụ thân nàng, oan khuất mà mất. Người thân của nàng từng người từng người cứ rời bỏ nàng mà đi, để lại nàng một mình cô độc lạc lõng như số phận từ khi sinh ra của nàng, một trẻ mồ côi, bây giờ có thêm Nam Cung Diệp, một mình hắn. Doanh Mai cụp mắt, lần này là ta bỏ chàng ra đi, chàng sẽ không trách ta chứ? Nàng biết rõ mình sớm muộn cũng phải bỏ lại hắn nhưng vẫn muốn hắn khắc ghi bóng hình mình, như vậy có ích kỷ quá không? Nàng muốn hắn một mực yêu nàng, rồi khi nàng mất đi, hắn vẫn phải sống tiếp, như vậy có tàn nhẫn lắm không?

Thanh nhi một thân xanh nhạt tiến tới, trên tay cầm một chén canh, mùi dược liệu bay vào gay mũi, Doanh Mai lại nổi lên nỗi chán ghét, nàng bây giờ duy trì cuộc sống là nhờ vào những thứ ấy. Tiếp nhận chén canh uống một hơi cạn sạch, Doanh Mai đưa bát cho Thanh nhi, ừm, người này là bằng hữu của nàng, bằng hữu đáng tin nhất.

- Tiểu thư, tên Văn Tiêu đó đứng bên ngoài.

Doanh Mai nhắc mắt, tới qua nàng ngủ gục không quan tâm đến hắn, với tính tình Nam Cung Diệp đã sớm đuổi hắn ra khỏi vương phủ rồi chứ? Chắc hẳn hai người đạt được hiệp định nào đó, hình như cũng không liên quan đến nàng đâu. Doanh Mai nhắc môi nở nụ cười.

- Cho hắn vào đây đi.

Một lúc sau, Vân Tiêu tiêu sái đi tới, hẳn đã đến được một lúc mà bị chặn ở ngoài a. Vừa vào, Vân Tiêu đã căng mắt ngạc nhiên, hẳn vừa nhìn thấy gì, thế nhưng Nguyệt Tam lại dạy Nam Cung Diệp tuyệt chiêu của mình. Bọn họ hẳn mới biết nhau được năm tháng, từ khi nàng ta được gả vào Thất phủ đi Hừ, tin tưởng người triều đình đến vậy? Nghe nói, đêm qua hai người ngủ cùng phòng, hẳn rất muốn hỏi, Thất vương gia, hằng đêm ôm một sát thủ đi ngủ, ngài có thấy lạnh sống lưng hay không? Phải nói người này đủ mạnh hay bị điên rồi, hẳn chỉ nghĩ thôi đã thấy rung mình.

Còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, một cô gái mảnh mai, sắc mặt nhợt nhạt của người bệnh tật, lúc đó hẳn nhận thư, trong thư chỉ có một câu: "Đại Sở Thất vương phi" còn có ấn ký hoa mai màu đỏ của Tam sát thủ Nguyệt Tam, qua hỏi thăm hẳn biết tình hình khó khăn của nàng khi đó, cứ tưởng Nguyệt Tam muốn hẳn đến bảo vệ. Ai ngờ khi hẳn đứng trước mặt, nàng lại thân nhiên nói ra một câu: "Ta không cần người bảo vệ, gọi người tới là để thực hiện giao dịch giữa chúng ta", nói xong còn giờ ngọc bội hoa mai lên. Bàng hoàng, khi đó hẳn chính là bàng hoàng, làm thế nào cũng không thể tưởng tượng được Tam sát thủ một dặm chân chân động thiên hạ lại là nữ tử gầy yếu trước mặt. Vì thế khi đi ra gặp được Thất vương, hẳn liền rất hứng thú nhìn Thất vương gia, không biết người này có ba đầu sáu tay không? Hai người họ là quan hệ gì? Nhìn tình tình trước mặt hẳn là không sai đi?

Vân Tiêu đi đến một bên bàn, tự nhiên rót cho mình một chén trà, thanh thanh thơm mát, rất biết hưởng thụ.

- Người thế nhưng dạy tuyệt học của mình cho hẳn, hay là cũng dạy cho ta nữa.

Doanh Mai liếc mắt khinh thường.

- Người ở Thất vương phủ còn chưa trả tiền thuê cho ta đâu?

- Ta là được Thất vương đồng ý đấy, người đừng hòng giờ trò béc lột.

Nam Cung Diệp khi đó cũng dừng luyện tập, đi tới ôm Doanh Mai vào lòng, dịu dàng nói:

- Mai nhi, Thất vương phủ chúng ta quen biết rộng, khi nào mời Đông Phương Hoài tới chơi đi.

Nam Cung Diệp nói đều đều điềm nhiên lại thành công khiến khoe môi Vân Tiêu co giật. Doanh Mai trong lòng giờ lên ngón tay cái, tốt lắm, ta là gọi người truy sát người tới, không phải đuổi người đi đâu. Bây giờ không thể hiện thì còn đợi đến khi nào.

- Đông Phương Hoài ở xa, không mời đến cũng được, có điều, ta rất thích mấy con chim xám bạc của Vân Hạ sơn trang, trong phủ chúng ta có một đàn thì thật tốt a.

Vân Tiêu tròn tròn mắt, háo bóc lột, người có biết để huấn luyện được một con chim đó phải bỏ biết bao công sức không hả? Hẳn đến để tránh nạn chứ không phải để nghe sai bảo. Cổ tình không chọc được phu thê nhà này sao?

- Thất vương phi muốn mấy con chim đó thì có khó gì, ta nuôi cho ngài là được, có điều, yêu cầu về cuộc sống của ta hơi cao, cần phải có mỹ nhân bên cạnh, ta thấy tỷ nữ bên cạnh ngài rất được, chi bằng tặng cho ta?

Vân Tiêu vừa nói vừa giờ bộ dáng phong lưu, tà mị liếc mắt. Nam Cung Diệp vốn không quan tâm, yên lặng thưởng thức chén trà thê tử đưa tới, tay nghề của nàng càng lúc càng tốt rồi, vị ngọt ngọt thấm vào lòng người thật lâu không tan. Doanh Mai lại không nén được nụ cười, xem ra hai năm liệt giường hẳn vẫn chưa có bài học.

- Sao vậy, Thất vương phi không nở ư? Nhưng ta lại nhất quyết chọn nàng ấy đấy.

- Ta dĩ nhiên không vấn đề gì, có điều người có dám lấy hay không?

Vân Tiêu liếc mắt nghi ngờ, hôm qua gặp mặt nàng ta, ngoại trừ nóng nảy, có chút võ công ra còn gì nữa sao? Lúc này Thanh nhi bộ mặt đen lại, nếu ánh mắt hóa thành đao kiếm được thì người Vân Tiêu đã trăm lỗ hồng rồi.

- Vân thiếu chủ đã quên mình liệt giường hai năm như thế nào ư? Không sao, ta có cách để ngài nhớ lại.

Vân Tiêu bất khả tư nghị nhìn Thanh nhi, trong lòng dậy sóng. Hai năm đó là nỗi sỉ nhục lớn nhất của hẳn, là bóng ma ám ảnh chỉ muốn chôn vùi. Đưa mắt nghi ngờ nhìn Doanh Mai, nàng lại rất chân thành gật đầu nói:

- Nàng ấy quả thực có một viên.

Thanh nhi không quan tâm sắc mặt ai đó đã trắng bệch.

- Vân thiếu yên tâm, ta không có thuốc giải, còn người duy nhất có thể giải độc đã rời đi, không biết khi nào mới về, ta có thể đảm bảo người có thể hưởng thụ nó đến thỏa thích mới thôi.

Vân Tiêu run lên, nàng ta biết Nhị các chủ Minh Nhất các đã rời đi, cũng biết đó là người hạ độc hẳn, tin tức này không phải ai cũng biết được, có thể trong tay nàng ta thực sự có một viên. Đáng sợ, thật đáng sợ. Chủ tớ nhà này đều đáng sợ như nhau. Không, toàn bộ Thất vương phủ này đều đáng sợ. Vân Tiêu rất nghi ngờ, hẳn đến đây tránh nạn là đúng hay sai?

- Ha ha, ta chỉ đùa, chỉ đùa thôi, người năng lực như vậy, Tam tiểu thư vẫn nên giữ lại dùng đi.

Gọi luôn tên giang hồ là Tam tiểu thư của nàng ra, xem ra Vân Tiêu đã đủ sợ hãi rồi. Doanh Mai nhàn nhạt lên tiếng:

- Vậy còn bỏ câu đưa thư?

- Ha ha, chỉ là vài con bỏ câu mà thôi, nếu Tam tiểu thư thích thì ta sẽ gửi cho ngài ngay, gửi ngay mà.

Hắn đường đường là thiếu chủ Vân Hạ sơn trang, sao lại lưu lạc đến mức bị một nha hoàn chèn ép như vậy? Sáng nay hắn tới đây để thám thính cơ mà, sao không được nắm thóc mà mất bao gạo như thế. Ba người này, hắn thề sau này thấy họ sẽ đi đường vòng. Vân Tiêu cũng không quản cái gì thăm dò hay không thăm dò nhanh chóng kiểm soát chạy khỏi nơi đó.

Vân Tiêu đi không bao lâu thì có ám vệ tới bẩm báo:

- Vương gia, có người cầu kiến.

Nam Cung Diệp và Doanh Mai liếc mắt nhìn nhau, một giây liền thông hiểu.

- Mời đến tiền viện đi.

- Vâng

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Thất Vũ các

Tiền viện

Doanh Mai cùng Nam Cung Diệp đi tới thì thấy một nam tử đang ngồi, một thân bồ y, áo vải thô sơ, cả người một vẻ chính trực của người giang hồ không sai. Nhiều năm trôi qua, Đường Thái trông như thế nào, Doanh Mai không còn nhớ nổi nữa, khi thấy người trước mặt trí nhớ mới hiện về. Năm đó nàng gặp hắn cũng là lúc chạy trốn truy đuổi trên mặt bãi cát trắng nhiều thứ, hiện giờ chắc chắn hắn không nhận ra nàng đâu.

- Vị huynh đài này, mời ngồi.

Giọng nói nàng hơi trầm hơn so với thường ngày, dù biết hắn không nhận ra mình nhưng cẩn thận vẫn hơn. Nam Cung Diệp yên lặng ngồi cạnh, nhân sĩ giang hồ thì nên để nàng nói chuyện đi, hắn chỉ quan tâm đến kết quả mà thôi, là ai sai bảo hắn ám sát thái tử?

Đường Thái chân tay lỏng ngó nghiêng xuống, hiển nhiên là không quen giao thiệp như vậy, Doanh Mai vừa nhìn liền biết, mấy năm này hắn vẫn ẩn cư, vì sao giờ lại xuất hiện? Doanh Mai không dấu vết giật mí mắt, nhớ đến cái hẹn mười năm nay đã qua gần hai năm. Thiên a, ngày từ đầu ta đã lừa ngươi, ngươi không cho là thật đi? Thanh nhi mang trà tới, nàng nhấp một hớp.

- Vị này là Thất vương gia, ta là vương phi của ngài ấy, huynh đài nên xưng hô thế nào?

Người đó nhìn nàng cùng Nam Cung Diệp như muốn cân nhắc điều gì, một lúc mới đứng dậy:

- Tại hạ tên là Đường Thái, nghe nói Thất vương phi hôm trước gặp thích khách, ta có thể giúp người bắt lại thích khách đó.

Doanh Mai cười xòa, người trong giang hồ vốn tính ngay thẳng, Đường Thái lại ẩn cư bao năm, nói ra được mấy lời này hẳn phải luyện tập nhiều lần đi? Thanh nhi đứng sau không che giấu phần nộ, tay đặt lên chuôi kiếm, gằn giọng hỏi:

- Ngươi chính là Đường Thái của Đường môn?

Đường Thái sững sờ, Đường môn hai mươi năm trước diệt tộc, còn có người nhớ tới sao, lại biết hắn là người Đường môn nữa. Người biết thân phận của hắn chỉ còn một người mà thôi, mà hắn chắc chắn không phải cô nương trước mặt này. Tuy ngạc nhiên nhưng Đường Thái vẫn chính trực thừa nhận:

- Chính là tại hạ.

Thanh nhi nghe xong, lập tức rút kiếm, hướng phía Đường Thái phi thân. Đường Thái cũng nhanh nhạy tránh thoát, muốn hỏi tại sao, có điều Thanh nhi không cho hắn cơ hội, một chiêu tiếp một chiêu đối hắn xông tới. Nam Cung Diệp nâng mắt, từ lần đầu tiên Mai nhi nhắc đến cái tên Đường Thái hắn đã thấy nha hoàn này khác lạ, hiện tại là rất xúc động đi, tức giận như Đường Thái có thâm thù đại hận gì với nàng ta vậy. Nam Cung Diệp dĩ nhiên sẽ không đi ngăn cản, mà ngồi đó, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình mảnh mai bên cạnh, khẽ sát tai nàng thổi khí.

- Tiểu Thanh cô nương là làm sao a?

Doanh Mai liếc mắt, câu hỏi của hắn là phụ mà bàn tay đang qua lại eo nàng mới là chính đi? Có điều, hắn đã hỏi, nàng vẫn nên trả lời chứ? Doanh Mai

nâng cằm, sát tai hất thổi khí, nói giọng nhẹ nhàng chỉ hai người nghe được:

- Năm xưa ta trốn nhà ra giang hồ, gặp phải Đường Thái mà lỡ ngày về. Thanh nhi lần đó bị phạt một tháng cực huân. Ừm, sau một tháng, nàng ấy như thay một lớp da vậy. Thanh nhi từng thề, những gì nàng ấy trải qua sẽ trả lại gấp bội cho hắn, tích tụ đến bây giờ cũng gần mười hai năm rồi, có vẻ thời gian càng dài, mối thù càng sâu a.

Quả thật Nam Cung Diệp không quan tâm đến ân oán hai người họ, chăm chú cọ cọ cằm lên vành tai nàng. Doanh Mai không so đo, quay ra nhìn chiến trường trước mặt, Thanh nhi càng đánh càng nhanh, trên quần áo Đường Thái đã có vài vết rách. Thấy đã đủ lâu nàng mới lên tiếng:

- Thanh nhi, quay về.

Thanh nhi nghe lời, thu kiếm đứng phía sau, khuôn mặt vẫn biểu hiện rõ chưa hết tức giận.

- Vị huynh đài này, gia nhân lỗ mãng, huynh đừng để bụng, mời ngồi.

Đường Thái tuy rằng nể mặt ngồi xuống nhưng vẫn đề cao cảnh giác.

- Huynh đài vừa nói, có thể giúp chúng ta tìm hung thủ? Chẳng lẽ huynh đài không nghe được Thất phủ đã bắt được người rồi sao?

- Thất phủ bắt được người nào đi nữa thì đó cũng không phải hung thủ thật sự.

- Chắc chắn như thế? Ta cũng chắc chắn người ám sát thái tử hôm đó chính là Đường huynh đấy.

Đường Thái sững sờ đứng thẳng dậy, lát sau mới lấy lại bình tĩnh cất tiếng cười.

- Thất vương phi thật khéo đùa, ta tới là để giúp ngài tìm hung thủ, sao có thể là ta được.

Doanh Mai mỉm cười, người chính trực sẽ không biết nói dối. Thái độ của hắn chẳng phải đã nói rõ rồi sao?

- Đường huynh không cần lo lắng, ta biết người có giao dịch với người khác mới làm như vậy, người đó là ai?

Giọng nói nàng đủ nhẹ nhàng lại đủ lạnh lẽo Đường Thái không thể xem nhẹ. Hắn trầm lặng đứng đó suy tư. Doanh Mai cũng không vội, một lúc sau mới lên tiếng.

- Chẳng phải người đến để tìm một người ư? Không muốn biết người đó ra sao nữa à?

Câu nói của nàng như một tảng đá rớt xuống dòng nước phẳng lặng, cuộn sóng này nối tiếp cuộn sóng kia cứ thế nổi lên. Đường Thái không dấu được nóng vội.

- Người đó ở đâu?

Doanh Mai vẫn bình thản uống trà, chợt thấy vành tai nhói đau, cơn đau chạy dọc cơ thể kích thích trái tim nàng, eo cũng bị người nào đó ôm chặt hơn. Nam Cung Diệp thật không giấu nổi tức giận, người Mai nhi nói tới không phải là nàng ư? Khiến cho tên thô kệch này xúc động như vậy, nàng đã làm gì? Gần mười hai năm trước nàng mới có sáu, bảy tuổi thôi. Nhỏ như vậy mà đã đi trêu chọc hoa đào à? Vậy mười tám năm qua nàng đã tạo cho hắn bao nhiêu đối thủ? Hừ, lẽ ra hắn phải gặp nàng sớm hơn, nhốt lại, không để nàng ra ngoài trêu chọc lung tung. Nam Cung Diệp càng già tăng sức mạnh lên vòng tay như muốn giam hãm Doanh Mai lại, không để nàng thoát. Doanh Mai liếc mắt cảnh cáo nhưng không có tác dụng gì, đành để mặc hắn càn quấy.

- Muốn biết tin tức người đó, tùy thuộc vào người thôi.

- Người muốn ám hại thái tử là Thất Vũ các, ta nợ nhân tình hắn một lần nên đồng ý phóng ám khí một lần. Kết quả người kia bị thương hay không ta cũng không quản.

- Phụng Vũ?- Chính là người đứng đầu Thất Vũ các.

- Không, đó là một nam nhân.

Doanh Mai trầm ngâm, nam nhân? Giang hồ muốn nhúng tay vào chuyện triều đình rồi? Lại là Thất Vũ các, tổ chức sát thủ hạng ba mà thôi, chính là lũ ruồi bọ lần trước muốn ám hại nàng. Cứ nghĩ trên giang hồ có biến động gì, xem ra là việc liên quan đến triều đình. Nam Cung Diệp nhướn mày, cái tên Thất Vũ các hắn vẫn chưa quên đâu.

- Những gì ta biết đã nói hết, Thất vương phi có thể nói tung tích của người đó được rồi chứ?

Doanh Mai thoát khỏi đồng suy nghĩ hỗn loạn, ngẩng đầu lên nhìn hắn:

- Ta đúng là quen một người biết phóng ám khí Đường Môn, có điều, người đó đã chết rồi.

Sững sờ, Đường Thái run run, không tin vào điều nàng nói, miệng lắp bắp:

- Không thể nào... Không thể nào...

Doanh Mai dù áy náy trong lòng nhưng nàng cần làm như vậy.

- Người nghĩ rằng vì sao cô nương này lại tức giận như vậy? - Chỉ vào Thanh nhi. - Người nghĩ rơi từ trên núi cao xuống còn sống được ư?

Đường Thái hoảng sợ lui về sau, miệng há ra không thốt lên được từ nào nữa. Sóng ngầm ập đến dồn dập nhấn chìm hắn. Năm đó, chính mắt hắn thấy nàng bị truy đuổi đến vách núi, từ trên vách núi cao mà nhảy xuống. Bao nhiêu năm qua hắn vẫn hi vọng, dù có mòng manh, hắn vẫn chờ người đó. Chờ mãi, đến khi ước hẹn qua đi, hắn lại tự nhủ, không sao, hắn đi tìm nàng là được. Kì thực, hắn biết nàng không thể nào sống nổi, nhưng lại không thể chấp nhận được sự thật đó.

Doanh Mai biết mình tàn nhẫn, nhưng nếu không làm vậy sẽ để lại rất nhiều phiền phức. Mười hai năm trước nàng lừa hắn rồi đi là muốn hắn từ bỏ ý định ngay từ khi đó. Lúc ấy, nàng chỉ hơn bảy tuổi, không hiểu nhân tình thế thái, cũng không nghĩ mười năm sau hắn còn nhớ rõ ràng như vậy, lại càng không thể ngờ sau ước hẹn hai năm hắn một mực ẩn cư lại có thể xuống núi tìm kiếm.

- Người không thích hợp với nơi này, từ đâu đến thì nên trở về đó đi.

Đường Thái như một cái xác bước ra khỏi cửa, mọi vật xung quanh dường như không thể đã động đến hắn. Doanh Mai thờ dài. Kỳ thực những gì nàng nói sơ hờ rất nhiều, nhưng Đường Thái là người đơn giản, hơn nữa, hắn tận mắt chứng kiến "cái chết" của nàng chỉ là tự dối lòng mà thôi. Bên eo chột đau, mùi đàn hương quấn quanh bông trần ngập khoang mũi. Nam Cung Diệp kẻ sát vào nàng, cách mặt nàng chỉ vài phân, nàng thấy rõ từng con tức giận nổi lên trong ánh mắt hắn.

- Mai nhi, nàng không nên giải thích một chút ư?

Doanh Mai trong lòng run lên, nàng cũng không biết bị người ta nhớ mãi không quên như vậy có được hay không. Doanh Mai phát tay cho hạ nhân ra ngoài, lại chủ động ngồi vào lòng hắn, vòng tay lên cổ hắn vuốt ve.

- Thất gia, đây là nói vương phi của ngài rất có sức hấp dẫn, ngài đừng tức giận nữa, ta đã đuổi hắn đi rồi, không phải sao?

Nam Cung Diệp kéo nàng lại gần hơn, bàn tay chai sạn khắc họa khuôn mặt nàng, đôi mắt nhu hòa hơn một chút nhưng vẫn đang chiếu tướng Doanh Mai. Doanh Mai có chút sợ hãi, lại không dám nói sự thật cho hắn biết. Âm khí Đường môn vốn là tuyệt chiêu của gia tộc họ, chỉ truyền cho con cháu trong tộc. Nàng, một ngoại nhân, làm sao học được chứ. Năm đó phải lừa lọc mãi cuối cùng ước hẹn với Đường Thái mười năm, đến lúc trưởng thành sẽ trở thành thê tử hắn. Nhưng mục đích của nàng là học âm khí chứ đâu phải hắn, vì thế sau khi học xong liền giả chết rồi đi, còn để hắn tận mắt chứng kiến, muốn hắn quên đi năm ngày gặp gỡ ấy. Chỉ năm ngày thôi! Khi đó tính tình ngang ngạnh chỉ muốn làm theo những gì mình thích, đâu cần biết đến hậu quả là gì, hazz, bảy tuổi a, nàng đã sớm vứt chuyện này ra sau đầu từ lâu rồi. Doanh Mai liếm môi, nếu để Nam Cung Diệp biết nàng ước hẹn, hậu quả khôn lường a.

Doanh Mai không biết động tác vô ý của nàng lại kích thích Nam Cung Diệp, có điều, hắn còn chưa tra khảo nàng xong, sao để bị dụ dỗ được chứ? Ánh mắt gắt gao chế trụ, không cho nàng trốn tránh, nhìn xem, mười hai năm trôi qua, khúc gỗ vẫn si tình như thế. Bàn tay Doanh Mai nhẹ nhàng cọ sát sau gáy Nam Cung Diệp, hắn lại không gạt ra, để nàng tùy ý làm loạn nơi yếu hại của mình. Doanh Mai cười nhẹ, tiến sát vào người hắn, khuôn mặt cách khuôn mặt hắn vài phân, chớp mũi chạm chớp mũi, cảm nhận hơi thở dồn dập của hắn, nhịp tim bất giác đập nhanh, cánh môi từ từ hạ xuống.

Sự chủ động của nàng đập tan suy nghĩ của Nam Cung Diệp, giờ này hắn còn nghĩ gì đến tra khảo nữa chứ, mở miệng, cảm nhận vị ngon mật ngọt, triền miên cùng truy đuổi, thật thơm, cơ thể mềm mại trong lòng, vị ngọt trong miệng, hắn hưởng một lần liền nghiện, lại thấy không đủ, muốn được yêu thương vuốt ve nàng nhiều hơn nữa. Thế là, bàn tay to của hắn nắm lấy eo nàng, vuốt một đường dọc sống lưng, thân thể trong lòng một trận run rẩy. Nam Cung Diệp cười khê, buông tha đôi môi nàng, lần tìm xuống dưới.

- Vương gia.

Bên ngoài có tiếng thị vệ gọi chặn ngang động tác của Nam Cung Diệp. Nhìn thấy khuôn mặt ai đó thoát trắng thoát xanh, Doanh Mai dù đang bùng mặt thờ dốt cũng không nén nổi cười.

- Chuyện gì?

Từng chữ như được gắn qua kẽ răng của Nam Cung Diệp khiến thị vệ bên ngoài sợ run, vội vàng bẩm báo.

- Vương gia, thái tử tới.

Nam Cung Diệp và Doanh Mai liếc nhau, thông tin cũng thật là nhanh a, Đường Thái vừa đi thái tử liền tới. Nam Cung Diệp bình thân sửa vạt áo cho Doanh Mai, nàng muốn đứng lên lại bị sức mạnh bên eo giữ lại đành yên tĩnh. Sửa soạn xong xuôi, Nam Cung Diệp mới chậm chạp phân phó:

- Mau mời thái tử vào.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Nam Cung Diệp, người kiểm chế lại cho ta

Thái tử một thân kim bào tiến vào, phong thái khoan thai, vừa vào liền nhìn thấy một đôi phu thê đang gặt gao ngồi một chỗ, hừ, lại diễn trò tình cảm trước mặt hắn, hắn mới không thèm quan tâm! Nam Cung Mặc tự nhiên ngồi xuống một bên, Thanh nhi mang trà tới, mùi hương nhàn nhạt, thế nhưng là trà của Mộ Dung gia đây. Nam Cung Diệp nhìn bộ dáng thường thức của hắn, nhíu mày. Ngày đó, Mai nhi dù không thể hiện thái độ gì nhưng hôm sau trong phòng hắn liền xuất hiện một hộp trà, Nam Cung Diệp cọ đầu vào vai nàng mà thỏa mãn trong lòng.

Doanh Mai rất bất đắc dĩ, trước đây Nam Cung Diệp rất thích vuốt tóc nàng, bây giờ lại thay đổi thành cọ vai rồi? Không quan tâm hắn làm loạn, nàng quay về phía khách nhân, nếu nàng không ra mặt tin chắc Thất gia nhà ta sẽ không thêm mở lời vàng ngọc ra đâu:

- Hôm nay thái tử có thì giờ đến Thất phủ, hắn không còn bận rộn nữa?

Nam Cung Diệp không bận tâm đến thái tử đang ngạc nhiên, ghé bên tai Doanh Mai thì thầm:

- Nam Cung Thành càng ngày càng điên cuồng rồi, trong quân doanh hắn cũng động tay động chân không ít.

Doanh Mai ngạc nhiên, Nam Cung Thành thật sự cho rằng thái tử vô dụng đây à? Ngay cả binh sĩ biên cương cũng động tay chân, nhưng mà biên cương có một nửa là người của Nam Cung Diệp đây. Doanh Mai đưa ánh mắt hỏi thăm, Nam Cung Diệp lắc đầu, không cần lo lắng về người của hắn.

Thái tử ngồi một bên rất buồn bực, hai người họ người qua ta lại tự nhiên liếc mắt thật không xem hắn là khách nhân đang tồn tại. Nam Cung Diệp, người ngày ngày ở cùng ái thiếp mà cũng để ý chuyện của ta quá nhỉ?

- Khụ... Khụ... Thất vương phủ vừa rồi có khách tới sao?

- A, đúng là có một người, hắn còn muốn giúp Thất phủ bắt thích khách đấy, có điều Thất phủ đã bắt được rồi, đâu cần đến hắn chứ, ta đã để hắn đi rồi.

Doanh Mai không dấu diếm nói ra, người đến thăm dò cũng quá không kiên nhẫn rồi, nhưng ta đây rộng lượng, người muốn biết cái gì, ta đây sẽ nói hết, tránh cho sau này lại đến Thất phủ quấy rầy. Bên tai chợt đau, Nam Cung Diệp thế nhưng cắn vành tai nàng, tên này là chó à? Lên con ghen cũng không cần phải vậy chứ? Doanh Mai không nhịn được kinh hô một tiếng "A", đè lại bàn tay đang làm loạn trên eo nàng, một bên vẫn nghe thái tử nói:

- Thất đệ có muốn làm giao dịch hay không?

Nam Cung Diệp gục mặt xuống hờn cộ Doanh Mai đột nhiên cất tiếng:

- Mai nhi, ta để râu, thế nào?

Nam Cung Mặc quả thật không nhịn nổi nữa, tức giận nắm một nắm "phịch" xuống bàn.

- Nam Cung Diệp, người kiểm chế lại cho ta.

Nam Cung Diệp lúc này mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt tà mị, sóng tình chưa lui.

- Ta vì sao phải kiểm chế?

Câu nói thành công khiến mặt thái tử đen lại, cái tên đầu muối không ăn này là muốn cái gì? Kỳ thực, lần này đã nghĩ oan cho Nam Cung Diệp rồi, hắn vẫn để cằm cọ cọ vào vai Doanh Mai, vài sợi tóc của nàng rủ xuống, hắn để mặc chúng trên mặt mình tùy ý làm loạn, nghĩ nghĩ, nếu hắn để râu, cọ trên vai nàng hắn thấy rất rất, sẽ thú vị thế nào đây? Nhưng mà hiển nhiên vị thái tử nào đó vô cùng tức giận từng chữ như rít từ kẽ răng mà ra:

- Hôm trước ta thấy có người dùng khinh công từ Minh Hạc lầu bay ra.

Nam Cung Diệp vẫn không thèm để ý. Hắn khôi phục võ công có thể dấu được người khác chứ thái tử này hắn đã biết từ lâu. Lấy chuyện này ra để dọa, hắn mới không sợ đâu. Thấy vẻ mặt không thèm để ý của mỗi vương gia nào đó, khuôn mặt thái tử tức khắc đen lại càng thêm đen.

Doanh Mai không để ý tới hai tên dờ hơi đang chơi trò trẻ con mà quay sang Nam Cung Mặc:

- Thái tử muốn giao dịch thế nào?

Nam Cung Mặc vô cùng ngạc nhiên khi Nam Cung Diệp đầy quyền nói chuyện cho Thất vương phi, lại nhớ tới ký ức không mấy vui vẻ lần trước tới Thất phủ, hắn không quên mình bị một tỷ nữ lên mặt đầu. Thất vương phi này quả là càng dò càng sâu.

- Thư tín Tứ đệ cùng Đông Lăng, hắn là người chưa tra ra đi?

Đôi mắt Doanh Mai híp lại, một tia sát khí bắn ra rồi nhanh chóng biến mất, việc này liên quan đến cái chết của phụ thân nàng đây.

- Thái tử có ý gì?

- Tổng Từ Yên, liên lạc giữa Từ đệ cùng Đông Lăng chắc chắn cùng nàng ta có liên quan, còn liên quan thế nào ta cũng chưa rõ, còn mong Thất đệ tốn sức lực.

Tổng Từ Yên? Lần trước gặp mặt nàng đã xác định vị tiểu thư thướt tha này để tâm tới Thất gia nhà nàng, có điều nàng ta là vị hôn thê của Nam Cung Thành, nhìn từ bề ngoài tình cảm còn rất tốt nữa, hóa ra cũng chỉ vì lợi ích mà thôi. Nàng cũng không quên xuất môn lần trước sau khi gặp mặt nàng ta liền gặp được sát thủ Thất Vũ các đầu. Ừm, khi đó nàng ta còn tự tin nói hoàng thượng sẽ không giải oan cho tướng quân, kỳ thực Doanh Mai cũng nghĩ như thế. Cái chết của tướng quân rõ ràng là một giao dịch, hoàng thượng biết rõ nhưng vẫn quyết định như vậy. Bây giờ nàng chỉ muốn tìm hiểu giao dịch đó là gì, vì sao cha nàng lại cam tâm thực hiện mà bỏ lại nàng.

- Thái tử hoàng huynh mất thời gian ở Thất phủ của ta chỉ bằng về thăm dò Thất Vũ các sẽ tìm được thích khách nhanh hơn đây.

Nam Cung Mặc trầm ngâm, kỳ thực thích khách lần đó chỉ là một phần, thời gian này có hai nhóm thích khách thường xuyên tìm hấn gây phiền toái, mà hấn chỉ tra ra được Nam Cung Thành, nhóm còn lại tra thế nào cũng không tra được người thao túng phía sau, theo giọng điệu của Nam Cung Diệp, hai nhóm này không liên quan chút nào đến hấn, mà do Thất Vũ các gây ra. Người giang hồ? Chẳng trách hấn không tra được, giang hồ không quan tâm tới thế sự triều đình, triều đình cũng vậy, không nhúng tay vào việc của họ, vì vậy hấn hầu như không cài mật thám. Đã biết đáp án thì Nam Cung Mặc cũng không ở lại đây nhìn hai người họ ân ân ái ái làm gì, liền cáo từ rồi đi.

Doanh Mai nhìn theo bóng thái tử đi khuất, Thất Vũ các là thế lực giang hồ, nàng xử lý vẫn thuận tiện hơn người triều đình như họ. Đôi mắt của nàng đảo quanh, Nam Cung Diệp và thái tử có nhiều dây dưa, mâu thuẫn cũng nhiều, không khí hai người gặp mặt quả là vô cùng quỷ dị. Bên eo thấy hơi nhột nhột, Doanh Mai lần nữa dè bần tay to lớn đang làm loạn lại.

- Thái tử đã đi rồi, chàng cũng dừng lại được rồi đó.

Nam Cung Diệp quả thật dừng lại, bàn tay chai sạn chuyển sang nắm lấy tay nàng, đan năm đầu ngón tay với nhau, không một khe hở.

- Mai nhi, tối nay chúng ta có thể lên vào phủ Nam Cung Thành.

Trông mặt Doanh Mai đảo một vòng, tên nham hiểm này không biết tính toán cái gì kết quả cũng không tồi. Nam Cung Diệp vuốt vuốt mái tóc, đặt một nụ hôn trên trán nàng rồi đứng dậy.

- Mai nhi, ta ra ngoài một chuyến, nàng nghỉ ngơi đi, tối nay ta đưa nàng đi.

Doanh Mai gật đầu, cảm thấy may mắn khi cùng phe với Nam Cung Diệp, nhiều thứ cũng thuận tiện, dễ dàng hơn.

Đêm, Tứ hoàng tử phủ.

Hai bóng đen lướt gao cùng một chỗ, tránh ám vệ, né tuần tra, như một con gió, lượn lên đáp xuống, dừng lại trên nóc thư phòng đã tối đen. Nam Cung Diệp có chút ngạc nhiên, Mai nhi dù đã mất hết võ công nhưng khả năng che dấu hơi thở lại đáng nể như thế, ngay cả hấn cũng khó lòng nhận ra nàng ở bên cạnh. Đường lối trong phủ Tứ hoàng tử Nam Cung Diệp đã quen thuộc, nhanh chóng phi thân vào thư phòng, lấy ra một viên dạ minh châu làm căn phòng chìm trong ánh sáng mờ mờ. Doanh Mai không bỏ lỡ thời khắc nào nhanh chóng tìm khắp một lượt, mỗi một góc ngách đều không bỏ qua, tìm kiếm kỹ càng. Nam Cung Diệp đứng một bên thủ hộ, căn phòng này hấn đã vào mấy lần, lần nào cũng tay trắng ra về.

Doanh Mai sờ đông ngó tây, cuối cùng lôi ra một hộp gỗ dưới sàn lên. Nam Cung Diệp nhướn mày, không phải ngạc nhiên bình thường thôi đâu. Hấn tự nhận mình lục tìm căn phòng này không chỉ 1,2 lần mà là chục lần rồi đấy. Hộp gỗ được lôi ra một màu đen tuyền không có hoa văn gì, thậm chí ổ khóa chỗ nào cũng không thấy. Nếu không phải lôi ra từ thư phòng Tứ hoàng tử, Nam Cung Diệp thật cho rằng đó chỉ là một khối gỗ mà thôi.

Nam Cung Diệp và Doanh Mai liếc nhau, hai người ын rút lui, mang đồng gỗ tàn này về nghiên cứu, mặc kệ là cái gì cũng coi như có thu hoạch.

Thất vương phủ, thư phòng.

Doanh Mai ngắm nghía khối gỗ trong tay, Nam Cung Diệp ngồi một bên dò hỏi:

- Thế nào, nàng mở được chứ?

Doanh Mai liếc mắt, nói đùa, nàng là thần trộm đấy, ừm, chính xác là đệ tử của thần trộm, nhưng ông ấy đã chết, danh hiệu ấy không phải là nàng thì là ai? Hộp gỗ không có cửa mở này nàng đã từng sờ qua, là của mẫu chế tác nổi tiếng đời trước, tên ngu ngốc Nam Cung Thành có được nó cũng là một phần bản lĩnh đấy.

Không biết từ đâu Doanh Mai lấy ra hai cây kim một lớn một nhỏ, những ngón tay thon dài của nàng thoăn thoắt xung quanh chiếc hộp khiến người khác nhìn thấy phải hoa mắt chóng mặt. Một lúc lâu sau, đồng gỗ đó như đóa hoa nở rộ trong tay nàng, từng cánh từng cánh mở ra bốn phương tám hướng. Cuối cùng khi còn một cánh, Doanh Mai dừng tay. Nam Cung Diệp lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho nàng, hiển nhiên việc phá giải khóa hộp đã tiêu phí không ít tinh lực của nàng.

- Cửa cuối thường sẽ đặt chuông ngại.

Giọng nói nàng nhàn nhạt nhưng cũng để lộ ra sự trầm trọng. Nam Cung Diệp giữ tay nàng lại, những vết chai sạn ấy khiến tâm tình nàng bình lặng hơn.

- Không cần miễn cưỡng bản thân, mở không được cũng không sao.

Kỳ thật nàng cũng không quá miễn cưỡng, chỉ là cửa cuối cùng thường có ám khí bất ngờ, đối mặt với nguy hiểm, dù đã trải qua nhiều lần, mỗi lần càng khiến nàng phải thêm cẩn thận hơn.

Doanh Mai liếc nhìn Nam Cung Diệp, gật đầu tỏ ý sẵn sàng, bàn tay nàng bắt đầu di chuyển, hai cây kim nhỏ múa lượn trong không gian chỉ tạo ra những vệt sáng lóe lên, ngay khi cánh cửa cuối cùng chuyển động, Nam Cung Diệp ôm lấy Doanh Mai tránh ra xa một bên. Nhưng cũng không có ám khí gì phát ra. Lòng mi Doanh Mai giật giật, vội nói:

- Bể khí.

Nam Cung Diệp nghe theo, còn ôm nàng tránh ra một đoạn xa hơn. Không nhìn thấy luồng khí nào nhưng nhìn mắt thường cũng có thể thấy mặt bàn bị ăn mòn đang lan ra xung quanh. Doanh Mai vùng tay lên, bột trắng theo đó mà ra, tốc độ ăn mòn lập tức dừng lại.

Cái tên Nam Cung Thành này cũng quá nham hiểm đi, độc vô sắc vô vị thế này thật khó phòng bị mà. Doanh Mai tiến tới, lật giở những cuộn giấy bên trong, bàn tay nàng hơi run, khoe mắt giật giật, khoe môi cũng giật giật. Đây, đây là cái thứ gì chứ? Bộ xuân cung đồ 72 tư thế, tư thế nào cũng đủ cả. Doanh Mai lật giở từ đầu đến cuối mà nét mặt càng ngày càng đen. Tên này biến thái à? Đồ vật cất giấu sâu dưới sàn nhà, còn dùng thiết kế của chế tác nổi danh, mà khoa trương hơn là độc được chí mạng tiếp xúc liền bị ăn mòn kia. Tất cả chỉ để cất giấu 72 hình xuân cung đồ này? Hắn có sở thích đặc biệt à? Nàng không tin, nhất định phải có bí mật nào đó. Cầm chiếc hộp đã mở khai, nàng sờ lên sờ xuống, xem trái xem phải, ngó trong ngó ngoài, thậm chí còn giơ lên ánh trăng soi, chỉ thiếu bước tháo ra lắp vào thôi mà cũng không thấy được huyền cơ nào. Doanh Mai thật không thể hiểu nổi. Chân mày cứ nhăn rồi lại nhăn, nghi hoặc hết chỗ này đến chỗ kia.

Nam Cung Diệp cũng không thể hiểu nổi. Tên Nam Cung Thành dù ngu ngốc nhưng cũng không làm việc vô vị vậy đi. Nam Cung Diệp cầm lấy 72 bức tranh sắp qua sắp lại, lật trước lật sau, chòng chành chéo chéo, cuối cùng hắn xác định, suy nghĩ của kẻ động kinh người bình thường không thể nào lý giải được. Doanh Mai đồng ý.

Đêm đã về khuya, ánh trăng lên cao, hai người không tìm được bí mật nào liền trở nên trầm tư. Liên lạc giữa Nam Cung Thành và Đông Lăng hắn sẽ tiêu hủy nhưng chắc chắn sẽ còn ghi chép. Ai cũng muốn nắm đằng chuôi, hắn cũng vậy. Nếu trong thư phòng Nam Cung Thành không tìm được gì giá trị thì vẫn còn Tống Tử Yên, chẳng phải thái tử nói nàng ta cũng dính líu vào sao? Năng lực của thái tử ít ra cũng đáng tin hơn tên động kinh cất giấu xuân cung đồ kia. Ánh mắt Doanh Mai lóe lên, tính kế người khác là nàng thích nhất đấy.

- Người đâu, mời Vân Tiêu công tử tới.

- Rõ.

Một lúc sau, Vân Tiêu mắt nhắm mắt mở bước vào thư phòng. Buổi sáng bị đè bẹp một trận hắn cần phải tỉnh dưỡng, bù đắp tổn thương cho tâm hồn yếu ớt của hắn. Vậy mà đôi phu phụ bất lương này không cho hắn nghỉ ngơi, nửa đêm canh ba gọi hắn tới làm cái gì? Đền bù, hắn phải đòi đền bù mới được.

Vân Tiêu bước tới, không ngó ngang ai mà ngồi xuống đệm êm, đôi mắt vẫn nhắm dường như còn trong mộng đẹp. Hừ, hừ, nửa đêm gọi ta, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết không có ý tốt gì.

- Kinh thành mỹ nữ muôn vàn, Vân Tiêu, ngươi có muốn chơi không?

Mỹ nữ? Vân Tiêu tỉnh cả ngủ, nhắc khéo mắt hững hờ:

- Được chơi thỏa thích à?

Doanh Mai cười như không cười nhìn hắn. Lúc này hắn mới biết mình bị cho vào tròng. Chết tiệt. Ai cho ngươi dễ dụ dễ như thế chứ? Hắn không phải người dễ dãi, tuyệt đối không phải.

- Hừ, đừng tưởng có thể dụ dỗ được ta. Ta không mắc lừa ngươi đâu.

Hừ hừ, người đẹp đều là người độc hết, dù đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nghiêng sông nghiêng núi cũng đừng hòng dụ dỗ được hắn. Hắn kiên định, rất kiên định, vô cùng kiên định đấy.

- Ngươi chắc chứ?

Vân Tiêu gật đầu cái rụp. Dù khí thế nha đầu kia mạnh đến đâu hắn cũng không thể yếu thế được. Chết tiệt! Sao hắn thấy hoang mang thế này?

- Đệ nhất mỹ nữ kinh thành thì sao?

Giọng Doanh Mai mềm nhẹ dụ dỗ, nàng thấy rõ đôi mắt của hoa hoa công tử nào đó đang tỏa sáng. Đệ nhất, đệ nhất đấy! Hắn còn chưa chơi được đệ nhất mỹ nữ nào. Nhưng, nhưng mà....

- Không những là đệ nhất mỹ nữ, tài hoa cũng trác tuyệt vô cùng, lại là khuê môn danh tú. Ngươi yên tâm chơi đùa thỏa thích, những chuyện khác đã có ta đây.

Giọng điệu nhẹ nhàng thanh thúy mới đáng tin cậy làm sao!

- Có thật không?

Doanh Mai gật đầu cái rụp.

- So với vàng còn thật hơn.

Cả đã mắc câu, Doanh Mai rất nhẹ nhàng mà nói cho hắn:

- Tổng Từ Yên, nữ nhi Ngự Sử đài, cũng là vị hôn thê của Tứ hoàng tử Nam Cung Thành. Người muốn chơi thế nào cũng được, chỉ cần tìm ra quan hệ giữa nàng và Nam Cung Thành thực chất ra sao, tiện thể thăm dò Thất Vũ các có vai trò gì trong đó.

- Cái gì?

Lông mi Vân Tiêu hơi run run. Thất Vũ các? Sát thủ à? Cuộc đời hắn mỗi lần gặp nữ sát thủ đều là mỗi lần đen tận răng. Vị Nhị các chủ Minh Nhất các khiến hắn hai năm nằm liệt giường là nỗi kinh hoàng đáng sợ, vị Tam các chủ trước mặt này khiến hắn bị đuổi giết có nhà mà không dám về. Bây giờ lại bảo hắn chui đầu vào một đám sát thủ. Tuy rằng chỉ là tổ chức tam lưu nho nhỏ nhưng hắn vẫn có ám ảnh tâm lý a, ám ảnh tâm lý cực lớn ấy chứ. Hắn bị tổn thương, hắn cần được bù đắp!

- Mười vạn lượng vàng. Nếu không thì đệ nhất cái gì đi nữa ta cũng không làm.

Doanh Mai buồn cười nhìn hắn. Bây giờ người không thể về nhà được, cần nhiều tiền như thế để làm gì? Dù sao cũng phải để ở Thất vương phủ mà thôi, nếu muốn lấy lại chẳng phải nàng chỉ cần tăng phí ở trọ của hắn lên là được à? Đôi mắt Doanh Mai đảo quanh một vòng giáo hoạt. Nam Cung Diệp rất thấu hiểu cười cười sờ tóc nàng.

- Được.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hương Sắc lâu

Doanh Mai mỗi ngày đều luyện tập cận chiến, mười ngày nay đã thành thạo hơn nhiều rồi, nhưng chỉ chống đỡ được mười chiêu của Nam Cung Diệp. Nàng cũng không vội, người ta đã luyện nhiều năm rồi, còn nàng chỉ mới nửa tháng mà thôi.

Trong mười ngày này, Nam Cung Diệp cũng rất chăm chỉ học phóng ám khí. Nhìn uy lực ám khí hắn phi ra mà Doanh Mai muốn rớt trứng mắt. Này, còn là người nửa không? Có để cho nàng sống nữa không? Nàng lăn lộn bao nhiêu năm mới tạo hình được tuyệt chiêu đó, Nam Cung Diệp học trong nửa tháng liền ra hình ra dạng rồi. Bây giờ hắn phi ám khí đã tạo thành độ cong rồi, là độ cong rồi, không còn là đường thẳng nữa đó. Thật khiến cho người ta ghen khuất mà!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, có một truyền nhân như thế, lòng hư vinh của Doanh Mai được đong đầy mất rồi, hơn nữa, người này còn là Thất gia anh tuấn tiêu sái nhà nàng nữa chứ! Đùng là càng nhìn càng thấy thuận mắt. Nàng thấy việc tốt nhất tương quân lâm cho nàng là nhanh chóng kéo hắn về bên nàng, thật là tốt mà.

Còn đang tự cảm khái, từ xa nàng đã nhìn thấy bóng dáng Vân Tiêu, ừm, tên này từ ngày nàng giao nhiệm vụ tiếp cận Tổng Từ Yên liền biến mất không thấy hình dạng, giờ xuất hiện là đạt được kết quả rồi đi?

Doanh Mai rót một chén trà, từ từ thưởng thức. Ngay sau hôm thái tử đến chơi đó nàng liền mang toàn bộ tư liệu Thất Vũ các đến cho Thất gia xem, thân là người trong giang hồ, còn là Tam các chủ tổ chức sát thủ, thông tin nàng nắm giữ có khi còn nhiều hơn của Vô Lăng các, tổ chức tình báo lớn nhất giang hồ ý chứ.

Ngày trước cũng có lần nàng hỏi đại ca, tại sao chúng ta không buôn bán tình báo mà lại đi làm sát thủ? Đại ca rất không để tâm mà nói, chúng ta nắm giữ bí mật của người khác là được rồi, không cần phải bán ra. Khi đó kinh nghiệm lăn lộn giang hồ của nàng chưa nhiều, chưa hiểu hết những gì đại ca nói. Mãi sau này nàng mới hiểu ra, Minh Nhất các là tổ chức sát thủ đã đắc tội với không ít người, nếu để họ biết Minh Nhất các còn nắm giữ nhiều bí mật không thể biết thì sẽ bị công kích từ nhiều phía. Dĩ nhiên đại ca sẽ không sợ nhưng cũng không vì thế mà tìm thêm phiền toái. Ai, đại ca, nhị tỷ, hai người đang ở đâu a? Một mình ta phải giải quyết thật nhiều chuyện, thật vất vả, thật nhàm chán mà.

Vân Tiêu hớn hờ chạy đến, đôi mắt đào hoa đảo quanh, cũng không thèm quan tâm Doanh Mai buồn phiền thở dài một bên mà cầm ấm trà tu một hơi vào bụng, xong còn rất khí độ mà cảm khái trà ngon. Doanh Mai liếc mắt, hắn một hơi cạn sạch như thế thì có cảm nhận được cái gì hay không mà kêu ngon. Phàm phu a tục tử, không thể nào so sánh với Thất gia nhà nàng.

- Thế nào?

- Tam tiểu thư, Tổng Tử Yên đó đẹp thì cũng đẹp thật đấy, nhưng mà cũng độc, quá độc. Ngài biết không, ta phải mất mấy đêm liền mới khiến nàng nói chuyện với ta, ta biết mà, cô nương kinh thành làm sao chống lại sức quyến rũ của người phong lưu anh tuấn, ngọc thụ lâm phong là ta đây. Khi ấy.....

- Nói kết quả.

Doanh Mai rất không có tình nghĩa cắt ngang câu truyện của Vân Tiêu. Nói đùa, để hấn thao thao bất tuyệt như thế thì ba ngày ba đêm cũng chưa xong đâu. Vân Tiêu rất ủy khuất nhìn nàng nhưng dưới áp khí cứng rắn của Doanh Mai hấn không dám cả là thêm nữa, cuối cùng thành thành thật thật khai báo:

- Nàng ta quả thật có liên quan đến Thất Vũ các, tối nay họ sẽ gặp nhau ở Hương Sắc lâu.

Vân Tiêu có ấn tượng rất không tốt với Hương Sắc lâu, lần trước nháo loạn với Đông Phương Hoài chẳng phải cũng ở Hương Sắc lâu sao. Lần ấy hấn còn bị đuổi giết thật thê thảm đấy. Sau đó hấn biết được Hương Sắc lâu là sản vật trong túi Đông Phương Hoài, thảo nào khi ấy hấn thoát ra khỏi sớ như thế. Trên đất Đại Sớ cũng có Hương Sắc lâu, không cần nghĩ cũng biết đây là nơi thu thập tình báo của tên Đông Phương đó. Ai bảo Vân Tiêu hấn thật thông minh đây? Hừ, hừ, dù sao cũng đã làm xong việc rồi, những cái khác không liên quan đến hấn.

- Tam tiểu thư, vậy tiền của ta?

- Đã được chuyển đến viện của người rồi.

Hề hề, mắt Vân Tiêu lập tức tỏa sáng, sự mệt mỏi ẩn hiện giữa hai đầu lông mày cũng biến mất không còn dấu vết. Doanh Mai buồn cười nhìn hấn không nỡ nói cho hấn biết nàng đã trừ một phần chi phí ăn, ở, ngủ, nghỉ của hấn đi rồi. Nhìn bóng dáng hấn ha hờn hờ của Vân Tiêu rồi đi mà Danh Mai dờ khóc dờ cười. Thôi, đành nào hấn cũng biết thôi!

Hương Sắc lâu? Quả thật nàng mới biết Hương Sắc lâu là của Đông Phương Hoài, như vậy người chống lưng phía sau Thất Vũ các chính là Đông Phương Hoài đi? Gần đây nàng hạ lệnh điều tra Thất Vũ các mới khai ra được nhiều điều, tuy chỉ là thế lực tam lưu nhưng trải dài cả Đông Lăng và Đại Sớ, hành động lại vô cùng quỷ dị.

Vốn cho rằng sử dụng Minh Nhất các có thể tiêu diệt Thất Vũ, nhưng nếu có liên quan đến Đông Phương Hoài thì nàng sẽ không động nữa, người ta là người hoàng thất đấy, tiêu diệt cơ sở của người ta trên lãnh thổ của họ, người không muốn sống ở đấy nữa à? Việc này cứ để cho thái tử giải quyết là được rồi.

Người hỏi vì sao không phải là Thất gia nhà nàng ư? Đơn giản là sau khi xem xong tư liệu Thất Vũ các, Thất gia nhà nàng rất không phúc hậu nói:

- Gửi những thứ này cho thái tử chắc hấn sẽ vui lắm. Ồ, tất nhiên là không thể gửi không công rồi.

Vì thế, mỗi vương gia nào đó tâm trạng cực tốt mà tươi cười. Kỳ thực Nam Cung Diệp và thái tử trao đổi cái gì Doanh Mai không hề hay biết, thậm chí không biết họ trao đổi bằng cách nào nữa.

Hôm nay Thất gia nhà nàng ra ngoài giải quyết sự tình, trong thời gian ngắn hấn không thể về được. Thái tử điện hạ, không phải ta không báo cho người mà là không cách nào báo được. Bọn họ có đối phó gì với người thì người hãy tự cầu phúc đi.

Đêm, Hương Sắc lâu.

Đây là nơi ăn chơi thác táng của các quý công tử, quan lại trong kinh thành. Doanh Mai hóa thân thành một quý công tử phong lưu, theo sau là nô bộc tiểu Thanh. Nhìn bóng dáng anh tuấn tiêu sái không do dự bước vào thanh lâu của nàng mà âm vệ run run. Nhìn xem, người không biết còn tưởng vương phi nhà họ là khách quen của nơi này đấy. Nếu để vương gia biết được thì hậu quả thật là khôn lường. Hai âm vệ liếc mắt nhìn nhau, đi theo không? Cuối cùng họ đành nuốt nước mắt, ngậm đắng cay ản thân đi theo.

Tú bà Hương Sắc lâu cũng là người khôn khéo, nhìn thấy "thiếu niên" Doanh Mai mặt mũi thanh tú, một thân bạch y tuấn sái tiêu dật, khí độ bất phàm, ngay cả gã nô bộc cũng hơn người liền biết là quý công tử ra ngoài chơi bời, cất giọng uốn éo quyến rũ:

- Ai gia, công tử này nhìn thật lạ mặt, ngài là lần đầu tiên đến chỗ chúng ta sao? Ngài yên tâm, các cô nương ở đây sẽ phục vụ ngài chu đáo, đảm bảo đến một lần còn muốn đến lần nữa.

Thanh nhi kính cẩn đứng phía sau khước miệng co cắp. Nàng bước vào thanh lâu thấy sinh ý không tồi còn muốn mở một nhà đấy. Nhưng mà sao mới câu đầu tiên đã khiến nàng nổi hết da gà thế này. Tha lỗi cho nàng đạo hạnh kém. Mô phật.

Doanh Mai rất phóng khoáng ném một đỉnh bạc cho tú bà, cất giọng trong trẻo của thiếu niên mới lớn:

- Một khách gian, ta muốn cô nương nổi tiếng nhất ở đây.

Tú bà nhận được bạc thì cười hớn hờ:

- Dạ, dạ, ta sẽ đem cô nương tốt nhất đến cho ngài, đảm bảo ngài thỏa mãn. Tiểu Lục, còn không mau dẫn khách nhân lên lầu.

Doanh Mai không dấu vết tránh xa bàn tay bà ta theo gã nô bộc lên lầu, thật là gay mũi, huân hương nồng nặc hỗn tạp nơi này khiến nàng sắp không chịu đựng được nữa rồi.

Vừa vào phòng Thanh nhi đã đóng cửa, kiểm tra khắp một lượt để đảm bảo an toàn. Xong xuôi nàng nhìn Doanh Mai cười cười:

- Công tử, trước kia ngài trốn ra ngoài chơi là vào những nơi thế này sao?

- Há? Em cho rằng như vậy?

- Công tử quen tay quen chân như thế, hẳn là đã vào những nơi này nhiều lần rồi.

Doanh Mai rất là oan uổng, nàng chỉ giả bộ thôi, nàng rất trong sạch đấy có được không? Nhưng hiển nhiên biểu hiện của nàng không khiến người đối diện tin tưởng vì thế phải nhanh chóng lãng sang chuyện khác:

- Còn không mau hành động.

- A, công tử có muốn đổi ý hay không? Chỗ này của ta còn một ít xuân dược. Công tử, đêm xuân đáng giá ngàn vàng, người trong nhà sẽ không biết được đâu.

Doanh Mai dờ khóc dờ cười, Thanh nhi đây là trêu đùa đến nghiện rồi?

- Công tử nhà em không phải kẻ bừa bãi, dù có muốn cũng phải tìm nhân trong sạch mới được, ừm, như người trong nhà là ổn rồi. Ngược lại là em, có muốn ta gửi thư cho bá phụ không hả?

Thanh nhi cứng họng, công tử, ngài giỏi. Đầu không lại, nàng quay người về phía lô hương, rắc một ít bột phấn lên trên, người bình thường sẽ không phát hiện ra thay đổi gì, còn những người nhạy cảm với dược độc như họ liền thấy thoảng thoảng trong phòng mùi mê dược nhẹ vô cùng nhưng cũng đủ làm thần trí người ta mê mang.

Rất nhanh, một cô nương vấy lụa mỏng manh, thân hình yếu diệu bước tới. Doanh Mai cho gã sai vặt lui xuống lại khiến cô nương đó đàn một khúc. Chưa hết một khúc nàng ta liền đổ gục. Lúc này, giọng nói thanh thúy của Doanh Mai vang lên:

- Âm vệ, đợi ta ở hèm sau.

Vô công của âm vệ không bằng Thanh nhi, đi theo chỉ thêm phiền toái mà thôi.

Thanh nhi liếc mắt nhìn Doanh Mai, thấy nàng gật đầu liền tiến tới ôm nàng, phi thân theo đường cửa sổ ra khỏi phòng.

Kỳ thực khả năng che dấu của Thanh nhi không bằng thuộc hạ Minh Nhất các của nàng, nhưng hôm nay chắc chắn chạm mặt Thất Vũ các, nàng không thể sử dụng họ được. Doanh Mai sắp phải dời đi, không thể chuốc thêm kẻ thù cho Minh Nhất các.

Hai bóng người lên tới hậu viện Hương Sắc lâu mà không kinh động bất cứ ai. Từ sáng tới tối, thời gian gấp gấp Minh Nhất các chỉ tra được đại khái bố cục nơi đây. Con mắt linh động của Doanh Mai quét một vòng. Hậu viện cũng không lớn, nàng liền chỉ tay vào một căn phòng nằm trong khu nghỉ của hạ nhân đang sáng đèn. Tìm chỗ ẩn nấp kín đáo, hai người liền bế khí chờ đợi. Phải đợi khá lâu, tới mức Doanh Mai tưởng tin tức của tên Vân Tiêu đó sai rồi mới có bóng người bước vào. Ngay sau đó là một bóng dáng khác.

Khoảng cách của Doanh Mai và Thanh nhi với hai người trong phòng có thể nghe họ nói chuyện, nhưng cố tình hai người trong phòng không hề hé răng một câu nào. Phương thức trao đổi của họ là những mảnh giấy. Trao đổi xong còn đốt luôn trên ngọn lửa nữa chứ. Doanh Mai rất ảo não. Đây, khác gì không công đến ngắm trăng.

Qua một lúc, một người bước ra khỏi phòng, toàn thân áo đen, lệ khí tỏa ra, Doanh Mai liếc mắt liền biết người đó là sát thủ. Ra dấu với Thanh nhi, ngụ ý nàng ấy ở lại theo dõi người bên trong còn nàng đi theo kẻ vừa bước ra. Mặc dù nàng không có nội lực nhưng khả năng che dấu hơn hẳn Thanh nhi, theo dõi sẽ dễ dàng hơn. Xong, Doanh Mai ẩn mình theo hướng người vừa biến mất.

Đi được một đoạn Doanh Mai liền phát hiện ra vấn đề, có người cũng đi theo người kia. Đường như người đó cũng phát hiện ra, lập tức rút kiếm lao về một hướng. Không hổ là sát thủ, cũng nhạy bén lắm. Trong bóng tối, Doanh Mai yên lặng theo dõi hai người giao đấu, kiếm khí lóe lên, trường phong giao tranh, sát thủ tuy rằng chiêu thức tàn nhẫn, ra chiêu hiểm độc nhưng rõ ràng vô công không bằng người kia. Có điều, người này muốn thắng trong thời gian ngắn hẳn là không được, thời gian càng lâu động tĩnh càng lớn.

Doanh Mai không thể chờ đồng bọn của tên sát thủ đến bắt mình được. Từ trong bóng tối, một ám khí được bắn ra trúng vào vai phải tên sát thủ khiến hắn đau đớn động tác chậm lại. Người theo dõi chớp thời cơ nhanh chóng vung kiếm toàn lực giải quyết tên đó. Xong xuôi mới nhìn về hướng ám khí phát ra:

- Ai?

- Có người tới, còn không mau rời khỏi.

Một giọng nói trong trẻo vang lên. Người này hơi ngạc nhiên, người trong bóng tối hẳn không cảm nhận được hơi thở, hẳn là cao thủ, nhưng lại còn trẻ như vậy? Dù người này là ai, hẳn không phải kẻ thù, nghĩ nghĩ chớp nhoáng, liền phi thân rời khỏi.

Nơi này quả thật đã kinh động người khác, Doanh Mai sẽ không ở lại, thu lấy ám khí đã phát ra, lại dọn dẹp hiện trường một phen, nàng mới thoát đi. Lặn vào bóng đêm, trôi qua tường rào. Ô, bây giờ nàng không có nội lực nên phải trôi tường như vậy đây. Hương Sắc lâu quá thật không thể coi thường, thảo nào tên Vân Tiêu đó nháo như vậy, phải vất vả lắm Doanh Mai mới tới được góc tường này.

Gắng sức trôi ra bên ngoài, nửa tháng luyện ngoại công cũng xem như không uổng phí. Hém sau một chiếc xe ngựa cùng hai gã ám vệ đã chờ sẵn. Hai ám vệ thấy Doanh Mai xuất hiện rất cuộc nhẹ nhõm một hơi. Chờ đợi bên ngoài quả thực khổ sở vô cùng a. Chờ một lúc lâu mà chưa thấy Thanh nhi ra, không khí trên xe im lặng một cách quỷ dị, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng động từ Hương Sắc lâu vọng tới. Chắc hẳn bên trong náo loạn không nhỏ, một gã ám vệ không nhịn được, dò hỏi:

- Vương phi, hay là thuộc hạ vào xem sao?

- Không được, tiếp tục đợi.

Một lúc sau vẫn không thấy bóng dáng Thanh nhi đâu, hém sau cũng không phải nơi có thể ở lại lâu.

- Vương phi, hay người và Ám Tam về trước, thuộc hạ ở đây đợi Thanh nhi cô nương?

- Không được, tiếp tục đợi cho ta.

Giọng điệu Doanh Mai cứng rắn không cho phép phản kháng. Vừa dứt lời liền có vài bóng dáng hướng đến xe ngựa của nàng, những người này một thân đồ đen, lệ khí tỏa ra, vừa tới, kiếm phong sắc bén cũng tới theo. Hai ám vệ liền rút kiếm đánh trả, chỉ nghe thấy tiếng "keng", "keng" của đao kiếm va chạm, tia sáng vụt lên rồi biến mất.

Hai ám vệ tuy võ công cao cường nhưng cũng không đấu lại được cả đám sát thủ. Có hai tên đã vây quanh Doanh Mai, nàng rút nhuyễn kiếm bên hông ra dùng sức chống trả. Kiếm ánh sắc bén, từng chiêu nhằm nơi yếu hại, điên cuồng như thêm khát máu tươi. Hai tên này cũng không ngờ tới, dù tránh né nhưng trên người vẫn có vô số vết thương. Dần dần bọn chúng phối hợp ăn ý hơn, kiếm khí xé gió mà tới, lực đạo mạnh mẽ va chạm với nhuyễn kiếm của Doanh Mai khiến cổ tay nàng tê dần. Bọn chúng kết hợp trái phải, kiếm phong bên trên, ám thủ phía dưới, Doanh Mai dần chống đỡ không nổi, trên người đã xuất hiện vài vết thương. Mũi kiếm lao tới, Doanh Mai lật cổ tay, cả người xoay một độ cong khó tin, tránh thoát nơi yếu hại, đồng thời vung tay chém một nhát kiếm về phía đối phương.

Phía sau lưng không khí dao động, Doanh Mai đồ người sang một bên tránh thoát. Bỗng dao động phía sau chấm dứt, kiếm ánh lóe lên liên hồi, Thanh nhi cả người tỏa ra sát khí, kiếm phong nhanh chóng sắc bén lấy mạng đối phương. Cuối cùng Thanh nhi cũng quay lại. Giải quyết xong thích khách, Thanh nhi liền đi tới bên Doanh Mai, thấy sắc mặt nàng tái nhợt liền kinh hoảng ôm lấy nàng, dùng khinh công phi thân mà đi.

Kỳ thực Doanh Mai đã chống trời hết sức. Nàng không thể dùng ám khí, vừa rồi trong Hương Sắc lâu chỉ là bắt đắc dĩ, tuy bộ mới của nàng có điểm khác với ám khí trước kia nhưng chung quy cũng để lại dấu vết. Lại không thể dùng độc, bọn chúng sẽ tra tới Minh Nhất các. Nàng biết rõ Thanh nhi sẽ nhanh chóng quay về nên trực tiếp dùng nhuyễn kiếm đối đầu với thích khách.

Về tới vương phủ, Doanh Mai liền không chống đỡ được lâm vào hôn mê.

Ngoại truyện:

Vốn dĩ Doanh Mai dự định kéo Vân Tiêu cùng đi Hương Sắc lâu, dù sao hẳn mới là hoa hoa công tử chân chính. Nhưng dù dự đồ thế nào thì tên đó cũng một khúc hai nháo liệu chết không đi, hơn nữa còn nói:

- Ngươi đã không trả hết tiền cho bản công tử thì thôi đi còn định lôi kéo ta đi chết cùng ngươi ư? Bản công tử mới không ngu ngốc như thế. Lừa ta một lần liền nghĩ lừa được lần thứ hai sao? Hừ, còn không mau trả hết tiền cho ta, bản công tử bị tổn thương, bản công tử cần được bù đắp.

Doanh Mai quả thật hết cách với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Mộ Dung Tam tiểu thư

Lúc Doanh Mai tỉnh lại đã là hai ngày sau. Đập vào mắt nàng là bài trí quen thuộc của Lạc Hà các cùng khuôn mặt tiểu tỳ của Nam Cung Diệp. Bàn tay hữu lực của hắn đang nắm lấy tay nàng, truyền chút hơi ấm cho thân thể quanh năm lạnh lẽo ấy. Thấy Doanh Mai đã tỉnh, đôi mắt Nam Cung Diệp sáng lên, nét vui mừng không thể dấu được hiện lên trên khuôn mặt.

- Nàng thấy sao rồi? Lâm Tứ.- Hắn gọi vọng ra bên ngoài.

- Ta không sao.

Doanh Mai hữu khí vô lực đáp lại.

- Nàng không đợi ta trở lại mà tự ý hành động? Nếu xảy ra chuyện gì... Mai nhi, ta rất lo lắng cho nàng.

Vốn định dạy bảo Doanh Mai một phen nhưng nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của nàng trắng bệch, Nam Cung Diệp lại không thể thốt lên lời.

Lâm Tử rất nhanh bước vào, bắt mạch kiểm tra cho Doanh Mai một lượt rồi mới bước ra sắc thuốc.

- Thanh nhi đâu?- Doanh Mai cất tiếng hỏi.

Đôi mắt Nam Cung Diệp lóe lên một tia sát khí, giọng nói cũng lạnh đi vài phần:

- Ta đã nhốt nàng ta lại rồi.

- Ta muốn gặp nàng ấy.

- Mai nhi.- Nam Cung Diệp không đồng ý.

- Ta muốn gặp.

Dưới sự cố chấp của Doanh Mai, Nam Cung Diệp cũng chịu thua, gọi người dẫn Thanh nhi tới. Nàng ấy vẫn mặc trên mình y phục nô bộc, hiển nhiên là vừa trở về liền bị bắt nhốt lại, Nam Cung Diệp cũng chưa dụng hình gì với nàng ấy cả. Y phục nhàu nhum, có nhiều vết bẩn trông có vẻ chật vật nhưng không thể lu mờ khí chất thanh tao cùng ngạo khí của nàng ấy.

- Tiểu thư, người đã tỉnh rồi.

Thanh nhi bước tới trước giường, vươn tay muốn bắt mạch cho nàng lại bị nàng tránh đi, bàn tay hệt hăng để trên không trung.

- Thanh nhi, làm thị nữ cho ta ủy khuất người lắm hả?

Giọng Doanh Mai đều đều, vốn không cảm xúc nhưng người quen thuộc đều phát hiện ra sự lạnh nhạt trong đó. Nam Cung Diệp nhẹ nhàng thở ra một hơi. Hắn vốn không đồng ý giữ Thanh nhi lại, khi nghe Doanh Mai nhắc tới Thanh nhi, hắn còn tưởng nàng vẫn để ý tới thị nữ này, xem ra là hắn nghĩ nhiều rồi. Vương phi của hắn là nữ tử thông tuệ, sao lại không nhìn thấu đây?

- Thanh nhi vốn là thị nữ của người, không có gì ủy khuất cả.

Thanh nhi kính cẩn đứng một bên, bộ dáng thành thật hối lỗi:

- Tiểu thư, ta biết hôm qua là ta sai, không kịp đến nơi hẹn khiến tiểu thư gặp nguy hiểm. Ta cam đoan, sẽ không có lần sau.

Doanh Mai lạnh nhạt liếc nhìn nàng, ánh mắt mang theo sắc bén như nhìn thấu lòng người khiến Thanh nhi không dám nhìn thẳng, cúi đầu tránh né.

- Vậy sao? Tam tiểu thư?

Thanh nhi hoảng sợ quỳ gối, âm thanh vội vàng:

- Nguyệt Thanh chỉ là thị nữ của tiểu thư, lòng trung thành của ta dành cho tiểu thư trời đất chứng giám. Nguyệt Thanh cam nguyện chịu bất cứ hình phạt nào của tiểu thư.

Doanh Mai không nhìn Thanh nhi, giọng nói lạnh lẽo như hăm băng ngàn năm vang lên:

- Miếu của ta quá nhỏ, không đủ để lưu giữ người, mời trở về đi, Mộ Dung Tam tiểu thư.

Đôi mắt Thanh nhi hiện lên sự hoảng loạn, bất ngờ. Tiểu thư đuổi nàng đi, vậy ai ở bên cạnh, ai sẽ sắc thuốc cho tiểu thư. Tiểu thư vốn không tin tưởng được ai.

- Tiểu thư...

- Đi, ngay bây giờ.

Giọng nói lạnh băng cứng rắn của Doanh Mai vang lên không cho phép Thanh nhi phản đối. Không khí trong phòng im lặng một cách quỷ dị. Một lúc lâu sau Thanh nhi đứng lên, cất bước về phía cửa.

Bóng dáng Thanh nhi đi khuất, Nam Cung Diệp nắm tay Doanh Mai, âm giọng lên tiếng:

- Nàng làm tốt lắm.

- Ủ.

Nam Cung Diệp chỉnh gối rồi đỡ Doanh Mai nằm xuống, tay vén tóc mai trên trán của nàng ra sau, đôi mắt thâm tình đầy quan tâm:

- Nàng nghỉ ngơi thêm đi, khi nào thuốc sắc xong ta lại gọi nàng.

- Ủ.

Doanh Mai mệt mỏi nhắm mắt, nặng nề chìm vào giấc ngủ, Nam Cung Diệp vẫn ngồi một bên nắm tay nàng. Hắn đã ngồi như thế hai ngày nay, một nỗi thương tiếc dâng lên, nàng mỏng manh như thế, có sao luôn tạo áp lực cho mình, cứ thế dựa dẫm vào hắn không được sao?

Thư phòng.

Sau khi giúp Doanh Mai uống thuốc rồi đợi nàng chìm vào giấc ngủ, Nam Cung Diệp trở lại thư phòng, hai ngày nay sở con không được xử lý đã chất thành một đống lớn nhưng hắn không bận tâm. Trước mặt Nam Cung Diệp lúc này là Lâm Tứ, Lâm đại phu đã bắt mạch và sắc thuốc cho Doanh Mai hai ngày nay:

- Bệnh tình vương phi thế nào?

- Bẩm vương gia, tốc độ hao mòn kinh mạch của vương phi nhanh hơn thuốc hạ dự đoán, e rằng..

Lâm Tứ không cần nói hết, ý tứ phía sau cũng đã rõ. Bàn tay Nam Cung Diệp siết chặt nổi lên những gân xanh, trước kia hắn cho rằng mình đã trải qua khoảng thời gian bất lực nhất, nhưng lại không thể so với hiện tại, khi tận mắt chứng kiến Doanh Mai hôn mê, không chút huyết sắc nằm trên giường, khi nghe thấy bệnh tình của nàng mà hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn.

- Còn cách nào hay không?

- Thuốc hạ đã gửi thư cho sư phụ, hi vọng ngài ấy có cách.

Nam Cung Diệp trầm mặc phát tay cho Lâm Tứ lui. Ngồi lặng yên trong thư phòng xoa mi tâm, Nam Cung Diệp thấy bản thân thật vô dụng.

Tối, trời mưa.

Con mưa đầu hạ xối xả. Trong không khí vẫn còn cái ẩm ướt, lạnh lẽo giờ lại thêm những giọt mưa cùng khí lạnh đêm tối khiến người ta buốt đến tận xương tủy. Thanh nhi đã quỳ gối trước cửa Lạc Hà các ba canh giờ rồi nhưng cánh cửa trước mặt vẫn lẳng lặng đứng im, như sự im lìm của đêm tối này vậy.

Sau khi ngủ một giấc, Doanh Mai tỉnh táo hơn, nhưng lòng của nàng lại trùng xuống. Phải chăng nàng quá vội vàng? Thời gian ít ỏi mà thứ phải điều tra vẫn kín như bưng. Đồng Lăng dùng gì để ép buộc cha nàng? Cái chết của cha nàng, hoàng thượng nhúng tay như thế nào? Mục đích là gì? Họ đã giao dịch gì với nhau? Có liên quan gì với nàng? Tất cả, tất cả, nàng đều muốn biết, nhưng thời gian chẳng cho nàng lãng phí, vì vậy nàng yêu cầu bản thân và những người xung quanh rất cao.

Những giọt nước mưa rơi xuống mái ngói lộp bộp không yên như tiếng lòng Doanh Mai, dậy sóng, nặng trĩu, không thể thoát ra được. Doanh Mai như một con đại bàng vốn phải sải cánh bay giữa biển khơi nay đôi cánh đã bị gãy, còn bị nhốt trong lồng sắt tù túng, hai mắt bị kín không còn nhìn rõ nữa. Doanh Mai muốn vùng vẫy, muốn thoát ra, nhưng dù vùng vẫy đến kiệt sức cũng không thể nào thoát nổi.

- Nàng ấy vẫn ở ngoài sao?

- Ủ.

Nam Cung Diệp kéo người Doanh Mai nằm gọn trong lòng hắn, bàn tay vỗ vỗ trên bả vai dụ dỗ nàng đi ngủ, nhưng Doanh Mai đã ngủ cả buổi chiều rồi, hiện giờ vô cùng tỉnh táo. Tỉnh táo để suy nghĩ thấu mọi việc. Trong đêm tối tĩnh mịch, giọng nói Doanh Mai vang lên nhẹ nhàng:

- Ta và Thanh nhi cùng lớn lên ở Bích Nguyệt sơn trang. Bích Nguyệt trang chủ cùng mẫu thân ta là tỷ muội kết nghĩa. Sau này khi mẹ ta mất, trang chủ nhận ta làm nghĩa nữ. Bích Nguyệt sơn trang là nơi nuôi dưỡng những đứa trẻ mồ côi như ta và Thanh nhi.

Doanh Mai ngược nhìn Nam Cung Diệp thấy đôi mắt của hắn khép hờ, dường như không để tâm, đợi một lúc không thấy nàng lên tiếng nữa hắn mới "Ủ?" một câu, nhưng Doanh Mai biết hắn vẫn nghe nàng nói, dù một lời cũng vẫn nghe nàng nói. Thế là, nàng tiếp tục kể chuyện, giọng nhẹ nhàng như tâm tình, như giải tỏa nỗi lòng muộn phiền đè nén:

- Lúc nhỏ, Thanh nhi đi theo tỷ tỷ - nữ nhi của nghĩa mẫu. Tình cảm của chúng ta rất tốt, mọi người ở Bích Nguyệt sơn trang đều rất yêu thương nhau. Chúng ta là trẻ mồ côi nên sớm đã coi nơi đó là nhà của mình, mọi người ở đó là huynh đệ của mình. Ta thường hay trốn ra ngoài chơi, đến một ngày gặp được thân nhân của Thanh nhi. Bích Nguyệt sơn trang có một quy tắc, khi người tìm được gia đình, rời khỏi thì người không còn là người của Bích Nguyệt sơn trang nữa. Thanh nhi lựa chọn cùng ta rời khỏi, trở về gia đình chân chính của nàng ấy.

- Ủ.

- Thất gia, từ nhỏ Thanh nhi đã thân thiết với ta, những lúc trốn nhà đều là nàng ấy che giấu giúp, vì vậy thường ngày ta rất bảo vệ nàng ấy. Đến tận khi

Thanh nhi nhận lại gia đình, sợ nàng ấy còn chưa quen hay bị người khác ức hiếp, ta liền ở lại cùng nàng ấy một thời gian đến khi ổn định mới rời đi. Vì vậy, những việc hôm trước Thanh nhi làm khiến ta hết sức thất vọng.

Đợi khi Doanh Mai nói xong, Nam Cung Diệp mới lên tiếng:

- Nàng ta có sự lựa chọn riêng của mình.

- Đúng thế.

Những giọt mưa vẫn rơi không ngừng và Doanh Mai biết Thanh nhi vẫn quỳ ngoài cửa. Nàng có thể hình dung ra bóng lưng thẳng tắp đó, dù quỳ cũng không mất đi khí chất thanh tao. Thanh nhi là một người cao ngạo lại có thể làm được đến mức ấy.

- Ngủ đi.

Giọng nói ấm áp của Nam Cung Diệp vang lên, ngón tay thô ráp của hắn vuốt nhẹ lên vai nàng.

- Ừm.

Hôm sau, trời đã tạnh, những tia nắng cổ hong khô không khí ẩm ướt, dịu dịu lan tỏa làm con người cảm thấy ấm áp hơn. Doanh Mai cũng vậy, không biết ấm áp từ tia nắng ban mai hay ấm áp từ người bên cạnh. Căn phòng trong Lạc Hà các trần ngập mùi từ đàn cùng mùi thảo mộc hòa quyện. Doanh Mai đón buổi sáng bằng cái nhìn chăm chú đầy thâm tình của Nam Cung Diệp. Mỗi khi ở bên hắn nàng đều an tâm mà ngủ rất sâu, dường như bản năng đề phòng của sát thủ bị mài mòn đi vậy.

- Sớm a.

Nam Cung Diệp hôn lên trán nàng rồi giúp nàng rời giường, rửa mặt, chải đầu. Doanh Mai thoải mái hưởng thụ phục vụ của mỹ nam tử. Ừm, Nam Cung Diệp không cần làm gì cả, chỉ cần đẹp thôi cũng đủ làm người ta xao xuyến rồi.

- Hôm nay sứ giả các nước sẽ đến phải không?

Doanh Mai nhớ trước kia hắn nói một tháng sau là sinh thần 43 tuổi của phụ hoàng, tính thời gian hắn không sai biệt lắm đi.

- Ừm, đã đến, lát vào thư phòng ta đem danh sách cho nàng xem một lượt.

Doanh Mai gật đầu. Thị nữ mang bữa sáng vào để ngay ngắn trên bàn.

- Đông Lăng là ai tới?

- Đông Phương Hoài.

Doanh Mai ngạc nhiên nhìn Nam Cung Diệp. Tuy là tứ vương tử nhưng bản lĩnh Đông Phương Hoài hơn hẳn thái tử Đông Lăng, hẳn tự mình đến Đại Sở hẳn là không đơn giản như vậy.

- Ăn sáng trước đã.

Giọng Nam Cung Diệp ôn hòa, Doanh Mai nghe lời ngồi vào bàn, ngẩn ngẩn nhìn chén cháo trước mặt. Gà nướng, gà nướng của nàng a, nàng muốn ăn gà nướng!

- Người ta nói mỹ thực có thể thay com, vị giai nhân ngồi trước mặt ta đây so với mỹ còn đẹp hơn, vì vậy,,, khụ khụ, ừm, khụ khụ, ta vẫn nên ăn cháo thì hay hơn.

Dưới ánh mắt lạnh băng cường ép của Nam Cung Diệp, Doanh Mai không còn cách nào khách đành cúi đầu chịu thua, mặc dù không thích nhưng cũng ngoan ngoãn ăn hết chén cháo.

Thu thập xong xuôi bước ra ngoài cửa liền nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp của Thanh nhi quỳ ngoài sân. Nàng ấy vẫn mặc y phục nô bộc, vải vóc ẩm ướt dính chặt vào thân hình mảnh mai, khuôn mặt tái nhợt, lông mi khẽ run rẩy. Những giọt nước mưa từ y phục chảy xuống đọng thành một vũng xung quanh, ánh nắng buổi sớm không thể hong khô hết được. Thanh nhi thế nhưng quỳ cả một đêm!

Doanh Mai không biết cảm động, tức giận hay vẫn là vô cảm nữa, nàng chậm chậm đi đến trước mặt Thanh nhi:

- Đứng lên!

- Tiểu thư, từ khi quyết định theo ngài rồi khỏi sơn trang, Nguyệt Thanh đã thề cả đời này trung thành với tiểu thư. Xin tiểu thư cho ta một cơ hội chuộc lỗi.

Doanh Mai từ trên cao nhìn xuống, khí tràng tỏa ra khiến người khác phải run sợ. Nàng nhìn thấy rõ sự kiên định của Thanh nhi, nhưng liệu có tin tưởng được không? Lòng người là thứ khó nắm bắt nhất.

- Ta nói này Nguyệt Tam, nàng ta đã quý ở đây cả đêm rồi, đến ta còn bị cảm động cho sắp khóc nữa là. Nếu ngươi đã không nhận thì liền giao cho ta đi, thế nào? Mỹ nhân như tiên thế này bỏ đi thì thật là đáng tiếc, đáng tiếc.

Giọng nói cả chón của Vân Tiêu vang lên, nàng còn chưa tính phí xem diễn của hắn đâu, hắn còn dám ý kiến à?

- Giữ ngươi lại cũng được thôi, có điều tên Vân Tiêu này thật ồn ào, làm cho hắn ngậm miệng lại.

- Vâng.

Thanh nhi lên tiếng rồi đứng dậy chậm chậm bước về phía Vân Tiêu. Vân Tiêu sừng sốt rồi nhanh chóng hoảng sợ lui về phía sau.

- Thanh mỹ nữ, áy, áy, ít nhiều gì nhờ có ta mà ngươi mới được giữ lại, ngươi không thể vong ân phụ nghĩa như thế được. Áy, áy, nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi chớ qua đây.

Doanh Mai buồn cười nhìn hắn, tên phong lưu nhà hắn cũng biết nam nữ thụ thụ bất thân áy hả?

- Đông Phương Hoài sắp tới đây rồi.

- Há?

Trong một giây phút ngạc nhiên, Vân Tiêu hứng trọn một chưởng của Thanh nhi, đau đớn lan tràn nhưng hắn không quan tâm, dù đau cũng không bằng bảo mệnh a, hắn không muốn bị đuổi giết, cái tên âm hồn bất tán, dương hồn bất tán họ Đông Phương kia tới đây để chặn giết hắn à? Vân Tiêu chống lại chưởng đối phương rồi nhanh chóng chạy về phía Doanh Mai giờ giọng nịnh nọt:

- Nguyệt Tam a, Tam tiểu thư a, Tam đại các chủ a.....

Nam Cung Diệp không dấu vết kéo Doanh Mai tránh đi, trầm giọng nói:

- Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ở Thất vương phủ, hắn dù có tới cũng không thể làm gì được ngươi.

Không ngoài ý muốn câu nói của Nam Cung Diệp như liều thuốc an thần với hắn. Đang chuẩn bị cảm thán một tràng liền bị ánh mắt lạnh băng của Doanh Mai dọa cho phải im miệng, giờ tay làm động tác kéo khóa, hắn không nói, không nói là được chứ gì?

- Bỏ câu đưa thư của ta thế nào rồi?

Vân Tiêu chỉ chỉ về phía viện hắn ở, mắt nháy nháy, rồi lại nháy nháy liên mấy phát, miệng không phát ra một câu.

- Nói. - Doanh Mai thật hết kiên nhẫn với hắn.

- Năm con.

Sau đó im lặng, không hé răng thêm từ nào nữa. Doanh Mai hiểu ý hắn đã huấn luyện được năm con, còn đang trong viện của hắn.

- Thanh nhi, ngươi nghỉ ngơi trước đi, chiều đến lấy năm con chim đó về.

- Vâng.

- Tiếp tục huấn luyện thêm năm con nữa.

Doanh Mai bỏ lại một câu cho Vân Tiêu rồi cất bước đi.

- Ta...

Vân Tiêu vừa mở miệng liền thấy cái nhìn lạnh băng đầy sát khí của Tam các chủ nào đó lập tức mất thanh, không dám hé răng. Doanh Mai hài lòng, hài tử ngoan, dễ dạy. Vân Tiêu cảm thấy cuộc đời này ai cũng muốn bóc lột hắn, hắn thật cô độc!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Thói ăn chơi lêu lổng của Doanh Mai

Thư phòng.

Nam Cung Diệp ngồi sau thư án, trước mặt là đồng sở con chất đồng, Doanh Mai ngồi cạnh một bên, trước mặt là đồng tư liệu đầy không kém. Nàng còn chưa động tay vào, giọng nói của Nam Cung Diệp đã vang lên:

- Mai nhi, nàng có biết tối đó thị nữ của nàng trở về muộn là vì sao không?

Doanh Mai lẳng lặng nhìn, chờ hần nói tiếp:

- Nàng ta đã gặp gỡ một người.

Doanh Mai gật đầu.

- Là Nam Cung Mặc.

Doanh Mai bình thản:

- Ta biết.

Nam Cung Diệp ngạc nhiên, nàng biết, biết mà còn giữ nàng ta lại. Nam Cung Mặc và hần là kẻ thù, điều này Thanh nhi kia không có khả năng không rõ, vậy mà nàng ta vẫn có tâm tình gặp gỡ hần. Nam Cung Diệp vẫn chưa quên ngay sau buổi du hồ tên Đường Thái đáng ghét kia phóng ám khí vào Thái tử, người này đã rút kiếm ra đỡ đấy.

- Nàng làm sao biết được?

- Đêm đó, ta cũng gặp một người, dù chỉ là bóng hình cùng giọng nói ta cũng biết đó là ai, Ôn Trác.

Những thông tin Nam Cung Diệp đưa nàng xem trước hôm du hồ đã nói rõ Ôn Trác là người của Thái tử. Nàng tin tưởng Nam Cung Diệp, cũng tin tưởng vào con mắt của mình. Thông tin về Thất Vũ các nàng đã giao một phần cho Nam Cung Mặc, hần có thể điều tra đến buổi gặp mặt đêm đó cũng là bản lĩnh của hần.

Thấy bóng dáng Doanh Mai trầm tư, Nam Cung Diệp rất buồn bực, hần rất muốn hỏi nàng nhớ mãi không quên bóng hình tên họ Ôn đấy à? Từ bóng hình cùng giọng nói nàng liền xác định được người mới gặp mặt một lần? Mỗ vương gia nào đó rất buồn bực mà không chỗ nào phát tiết nên quyết định cho tên Ôn dịch nào đó vào danh sách đen từ từ tính sổ. Ôn đại công tử nhu hòa nhã nhặn hiển nhiên không biết mình được người ta nhớ thương, cũng không thể lý giải được cuộc sống vạn lần đau khổ sau này.

- Thất gia, Thanh nhi có thể không cần quý cả đêm như vậy. Nàng ấy lựa chọn ta thì ta cũng lựa chọn tin tưởng nàng ấy.

- Ý nàng nói đến thân phận Mộ Dung Tam tiểu thư? Thực sự là nàng ta?

- Đúng vậy.

- Mộ Dung Tam tiểu thư bốn năm trước trở về gia tộc sao?

Nam Cung Diệp trầm ngâm, rồi như sáng tỏ điều gì.

- Bốn năm trước, Nam Cung Mặc bị truy đuổi ở núi Bình Thạch, khi ấy hần bị trúng độc, còn bị thương rất nặng. Nhưng một tháng sau, hần nguyên vẹn trở về. Từ đó, hần luôn khiêm tốn điệu thấp, trong tối lại không ngừng tìm kiếm một nữ nhân.

- Ý chàng, nữ nhân đó có thể là Thanh nhi? Núi Bình Thạch, Bình thành gần Đông Lăng sao?

- Đúng vậy.

Doanh Mai dường như cũng sáng tỏ điều gì, trầm ngâm không nói, một lúc sau mới than nhẹ.

- Chuyện này cứ nhìn xem thế nào đã, trước hết cần đối phó với đám sứ giả trước.

Doanh Mai cúi đầu xem tư liệu. Đông Lăng đến là Đông Phương Hoài cùng quận chúa Bì San. Nam Cương là đại công chúa Bách Lý Thiên Diệp. Bắc Yên là Hoa thế tử của Hoa vương phủ. Danh sách khách mời này quả là đủ mặt mũi, Doanh Mai hé mắt nhìn Nam Cung Diệp.

- Thất gia, sứ giả đã đến, ngài không cần phải tiếp đón gì sao?

- Ta là vương gia nhân tân, ngồi một chỗ trong phủ là tốt rồi, việc tiếp đón cứ giao cho bọn họ.

Doanh Mai liếc hần trắng mắt. Nàng không quên một tháng trước hần nhắc nàng phải làm trọn bốn phận nàng dâu đâu, hiện giờ thì sao, chính hần còn không thèm quan tâm nữa là. Nam Cung Diệp cười nhạt.

- Đêm cung yến, chúng ta xuất hiện là đủ rồi. Hiện giờ nàng cần nghỉ ngơi cho tốt, hai hôm nữa ta dẫn nàng ra ngoài chơi, thế nào?

Doanh Mai hớn hờ, được a. Mặc dù biết Thất gia nhà nàng nham hiểm đen tối sẽ không dung đưa nàng ra ngoài nhưng vẫn hơn là ở lì trong phủ. Mặc kệ

trong hồ lô của hắn chứa cái gì, nàng sẽ tiếp chiêu hết.

Hai hôm sau.

Hai ngày nay không biết Nam Cung Diệp thần bí bận rộn cái gì mà không thấy đâu, vì thế Doanh Mai xử lý công sự Minh Nhất các ngay tại Lạc Hà các. Đại ca và Nhị tỷ không biết bao giờ mới trở về, nàng cần lập kế hoạch dự trù vài năm sau cho Minh Nhất các, đến khi đó hắn cũng không quá khó coi đi.

Minh Nhất các là tâm huyết của đại ca cũng như bao công sức của nàng. Đại ca nàng vốn là người Bắc Yên, mấy năm gần đây bận rộn việc triều đình Bắc Yên, không rảnh bận tâm tới Minh Nhất các, vì vậy mọi sự tình buồn bán ngoài sáng hay giao dịch trong tối đều đến tay Doanh Mai, các sự vụ cần ra mặt cũng chính là nàng lên tiếng. Nhị tỷ ấy à, sẽ không bao giờ quan tâm đến một việc nào hết, thi thoảng thấy nhiệm vụ nào trong bảng Thập sát mà ra tay đã là cảm ơn trời đất rồi. Người ngoài nhìn vào thấy Nguyệt Tam mới giống các chủ chân chính. Còn nàng nhìn vào thấy mình như culy luôn bị sai vặt. Hiện giờ hai người họ bỏ đi rồi, nàng cũng hết cách a.

- Vương phi.

Doanh Mai ngẩng mặt lên từ đồng giấy tờ, thấy Hắc Ảnh một thân bạch y xuất hiện. Không tồi, sát khí đã được thu liễm rất nhiều. Hắc Ảnh hiện tại bộ dáng thành thực, phủ trên người một lớp thành như bảo kiếm đã tra vỏ khiến người khác không nhìn ra nông cặn thế nào.

- Chuyện gì?

- Nguyệt Ngũ gửi đến vài thứ.

Doanh Mai chột mí, Minh Nhất các phân chia rất khác khe, chia thành hai ban: đề Minh và đề Nguyệt, giống như đại ca nàng, Minh Nhất, Nhị tỷ và nàng là Nguyệt Nhị, Nguyệt Tam. Nguyệt Ngũ chính là thuộc hạ đắc lực đi theo nàng đã lâu. Sau mấy năm nàng nắm quyền phân chia đã không rõ ràng như trước nữa. Bình thường đến tối Hắc Ảnh mới mang sổ con của Minh Nhất các tới chờ nàng xử lý, nay đột nhiên xuất hiện giữa ban ngày, hẳn là có việc gấp. Doanh Mai lật xem một hồi, trầm tư.

- Thất gia đã về chưa?

- Bẩm vương phi, vương gia đã trở về, đang ở trong thư phòng.

- Ta đã biết, lui đi.

- Rồi.

Thư phòng

Doanh Mai một thân lục y tươi mát trong trẻo tiến đến, trên tay nàng là chén trà xanh vừa pha, hương thơm dịu dịu, trà của Mộ Dung gia đều là trà hảo hạng ngàn kim khó cầu. Doanh Mai bước vào thấy Nam Cung Diệp cúi đầu sau thư án, ánh mắt chăm chú, trên tay không ngừng lật giở. Bạch y tuấn dật vừa vận tôn lên phong thái ôn nhã nhàn tản, đường nét cương nghị trên khuôn mặt khiến người khác phải say mê. Người ta nói, khi nam nhân làm việc là quyến rũ nhất. Doanh Mai đồng ý. Nàng tình nguyện bỏ vạn lượng hoàng kim để lưu giữ khoảnh khắc này. Ai nha, nàng bị nhiễm thói mê tiền của Thanh nhi rồi. Nàng chỉ mê Thất gia thôi, sự thật là vậy, tuyệt đối là như thế.

- Thất gia, uống trà.

Giọng Doanh Mai thanh thúy như chuông bạc như mê như say khiến mỗi nam tử trở về tuổi thiếu thời với những rung động đầu đời, day dứt khó phai.

- Nàng vất vả rồi.

Trà xanh ngọt nhẹ, thấm tận tâm can khiến người thưởng thức trầm luân say mê, không rõ là say trà hay say sắc đẹp giai nhân. Nam Cung Diệp hít một hơi hương thụ, không nhịn được kéo ôn hương nhuyễn ngọc vào lòng. Làn da mềm mại của nàng cọ trên cổ hắn, thật dịu dàng. Nam Cung Diệp tựa cằm vào mái tóc nàng, tham lam mùi hương thảo mộc lay động lòng người ấy.

- Thất gia hứa hôm nay đưa ta đi chơi đó.

Doanh Mai nũng nịu, giọng mềm nhẹ của nàng gọi "Thất gia" mới êm tai làm sao khiến cho mỗi nam tử không kiềm chế được mà ôm nàng chặt hơn.

- Không gấp, buổi tối ta đưa nàng đi.

- Người ta muốn đi ngay bây giờ cơ.

Nam Cung Diệp nhìn rõ đôi mắt giao hoạt của nàng sáng rực như những vì sao lấp lánh trong đêm. Sóng mắt lay động như làn thu thủy, như hồ nước biếc. Mỗi vương gia nheo cái mũi nhỏ nhắn của nàng, cũng chiều nói:

- Thật là ham chơi.

- Hừ, bọn chúng dám đến địa bàn của ta gây sự, chính là không xem mặt mũi của ta vào đâu. Không đánh cho chúng kêu cha gọi mẹ thì ta không phải

Nguyệt Tam nữa.

Bọn chúng mà Doanh Mai nhắc đến không ai khác là sứ giả các nước cùng Thái tử và Tứ hoàng tử. Họ hiện giờ đang ở Nam Bắc phường đánh bạc.

- Ô, Nam Bắc phường là của nàng?

Doanh Mai thoải mái gật đầu khiến Nam Cung Diệp ngạc nhiên. Nam Bắc phường nhưng là sòng bạc đấy, vương phi của hắn còn kinh doanh thứ này? Từ khi nào nàng giờ thói ăn chơi như thế. Là cái tên chơi bồi lêu lổng, ăn chơi chác táng, hoa hoa công tử Vân Tiêu ảnh hưởng xấu đến nàng sao? Ô, ô, Vân Tiêu rất là oan khuất nhé. Cho dù hắn không đứng đắn thật nhưng luận về bài bạc hắn không bằng một phần của Tam cô nương đâu.

Doanh Mai là đệ tử của Thần trộm, ông ấy ngoài trộm vặt ra thì bán lãnh bài bạc cũng là thiên hạ đệ nhất đấy. Từ năm năm tuổi nàng đã lừa được không biết bao nhiêu bạc rồi. Sau này khi sư phụ bị hãm hại cũng giao lại toàn bộ bí kíp tuyệt môn cho nàng.

- Thât gia, có muốn hốt bạc hay không?

- Được thôi.

Vậy là Doanh Mai cùng Nam Cung Diệp mài dao đi kiếm tiền. Vốn nàng định gọi cả Vân Tiêu đi nữa nhưng mỗ vương gia nào đó không đồng ý, sau lại nghĩ có lẽ hắn đang bận rộn sự nghiệp nuôi chim của mình nên không quấy rầy.

Nam Bắc phường

Nam Bắc phường không phải sòng bạc lớn nhất kinh thành, nhưng là sòng bạc thần bí nhất, không ai biết ông chủ sau màn là ai, chỉ biết Nam Bắc phường nổi lên mấy năm gần đây, những ai chọc đến nó đều phải chịu kết cục bi thảm. Kỳ thực, Nam Bắc phường không thuộc thế lực nào cả, không phải của Minh Nhất các, nó chỉ là riêng Doanh Mai mà thôi. Mấy năm trước khi xây dựng thế lực ở Đại Sở, mấu cở bạc Doanh Mai nổi lên, buồn tay buồn chân nên mở ra một Nam Bắc phường cho nàng giải sầu mà thôi.

Khi Doanh Mai và Nam Cung Diệp tới, Nam Bắc phường vẫn nhộn nhịp. Lão bản nhanh mắt liếc thấy liền mời bọn họ vào bên trong. Doanh Mai thoải mái đi phía trước, cất giọng nói:

- Thái tử và Tứ hoàng tử ở đâu?

- Chủ tử, bọn họ ở nhị phòng tầng hai.

- Được rồi, người đi làm việc đi, mang trà và đồ ăn lên.

- Vâng.

Nam Cung Diệp đứng một bên nhìn phong thái thoải mái đương nhiên của nàng mà buồn cười. Hóa ra vương phi của hắn lại tiêu sái phóng khoáng đến thế.

Doanh Mai dắt Nam Cung Diệp lên một phòng tầng hai, bên trong loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện và tiếng đồ thuật. Cửa được đẩy ra, đập vào mắt hai người là một bàn tròn có bốn người đang vây quanh. Hai trong số đó là Thái tử cùng Tứ hoàng tử. Hai người còn lại, một người mặc áo xanh nhạt phiêu dật như trích tiên, ôn nhuận nho nhã, liếc mắt Doanh Mai liền biết đó là Hoa thế tử Hoa Mật Thư của Bắc Yên. Người còn lại một thân tử y âm u hắc ám, con ngươi sắc bén sâu như giếng cổ, chính là Đông Phương Hoài của Đông Lăng.

Hai người đột nhiên xuất hiện khiến người trong phòng cũng ngạc nhiên mất một lúc. Nam Cung Thành là người đầu tiên không nhịn được lên tiếng:

- Thât đệ như thế nào lại xuất hiện ở đây?

Doanh Mai nghĩ đến bộ 72 bức xuân cung đồ mà hắn cất giấu, tự nhiên cảm thấy lạnh tóc gáy. Nam Cung Diệp không nhanh không chậm trả lời:

- Các người chơi vui như vậy mà không gọi ta, ta đành phải tự mình xuất hiện thôi.

Thái tử Nam Cung Mặc giật khóe môi, đầu phải ta không gọi người, có gọi người có đi hay không?

Thấy hai người đến, vị áo xanh trích tiên liền đứng lên, âm giọng nói:

- Hai vị đến thật đúng lúc, tại hạ vốn không quen thuộc đồ thuật, chỉ ngồi đây bồi cho có mà thôi. Nếu hai vị đã đến, ta liền đứng xem một bên là tốt rồi.

Doanh Mai hé mắt nhìn, chắc chắn, công tử phong nhã lễ độ, không hổ là phụ tá đắc lực của đại ca, phong thái giống đến từng cái nhấc tay.

- Hoa thế tử quá lời rồi, tạ ý tốt của Hoa thế tử, chúng ta liền không khách sáo, khi nào có dịp, mời ngài đến chơi Thât vương phủ một chuyến.

Doanh Mai nhìn Hoa Mật Thư đầy thâm ý sâu xa. Rất ít người chú ý đến sự tồn tại của một nữ nhi bên người Nam Cung Diệp là nàng mà Hoa thế tử này một câu hai vị, hai câu hai vị, quả thật khiến người khác phải nâng mắt nhìn, tâm tư tình tứ như thế. Thái tử Nam Cung Mặc đã quen việc Doanh Mai càn quấy, ra mặt chủ động ngay cả khi có Nam Cung Diệp nên rất vẫn đậm phong kinh nhìn bọn họ ngồi xuống ghế. Trái lại, đôi mắt Tứ vương tử Đông Phương Hoài lóe lên một ý tứ không rõ.

- Nghe nói Thất vương phi mang bệnh trong mình từ nhỏ?

- Ừ.

Doanh Mai không để tâm, ngoan ngoãn ngồi trong lòng Nam Cung Diệp tò mò nhìn xung quanh. Bọn họ đây là chơi đồ lớn nhỏ, nếu vậy nàng phải để lộ bản thân rồi. Lòng mi Doanh Mai chớp chớp trông rất hứng thú, y như người mới xem đồ thuật lần đầu vậy. Nam Cung Diệp buồn cười, cùng bọn họ chơi vài vòng lại nghe thấy giọng Doanh Mai thối khí bên tai:

- Đoán xúc xắc.

Trong nháy mắt Nam Cung Diệp liền hiểu ý nàng. Liếc mắt quan tâm cung chiều về phía tiểu nhân nhi liền thấy bộ dáng buồn chán của nàng đang gục trong ngực hắn. Ồ, đúng là đáng về của người không biết gì về bài bạc. Nam Cung Diệp bắt màn đẩy xúc xắc ra mặt bàn:

- Không chơi nữa, thật nhàm chán. Chơi cái gì kích thích hơn đi. Cuộc cũng phải nhiều lên một chút.

Doanh Mai nghe thấy vậy buồn chán trong đáy mắt biến mất, tinh thần cũng hớn hở hẳn lên. Nam Cung Diệp cung chiều vuốt mái tóc nàng. Thái tử Nam Cung Mặc tầm mắt đã bị trơ rồi nên rất bình thản, tâm tĩnh như nước. Đông Phương Hoài hứng thú:

- Thất vương gia muốn chơi kích thích thế nào?

- Chơi đoán số điểm. Đoán đúng thì thắng. Ai dám chơi với ta?

Thái tử Nam Cung Mặc sờ sờ mũi, hồ thẹn nói:

- Ta không chịu được kích thích, mời Tử đệ.

Nói đùa, tính tình đôi phu thê này hẳn cũng có chút hiểu biết đấy. Đột nhiên xuất hiện ở đây, không chinh người mới là lạ. Nam Cung Thành đang bắt màn, liền đồng ý.

- Muốn cuộc cái gì?

- Mươi vạn lượng hoàng kim.

- Được.

Doanh Mai hơi nhướn mày, tên này tài sản cũng thật nhiều.

Nam Cung Thành đồ xong, đến lượt Nam Cung Diệp. Doanh Mai không dấu vết chạm vào cánh tay hắn, một bên đề thấp giọng chỉ đủ hai người nghe nói "mười tám". Nam Cung Diệp cười cười, nàng chắc chắn đến thế? Doanh Mai đắc ý, chỉ là trò trẻ con thôi, thủ pháp quen thuộc nhường này nàng đã chơi chán rồi. Phía sau, đáy mắt Hoa Mạt Thư lóe lên ánh sáng.

Hai ống đồ thuật đang nằm lẳng lẳng trên bàn, Nam Cung Diệp không nhanh không chậm nói "Mười tám", Nam Cung Thành cũng theo ngay sau nói "Mười tám".

Ống đồ thuật của Nam Cung Thành mở ra, ba mặt sáu hướng lên trên, vừa vặn mười tám điểm. Còn của Nam Cung Diệp, sáu, sáu, năm tổng là mười bảy điểm. Kết quả đã rõ.

- Thất gia, người thắng rồi, lần sau phải cho ta đồ đó.

Doanh Mai hớn hở, Nam Cung Diệp mỉm cười gật đầu, ánh mắt nhìn nàng đầy cung chiều và hứng thú. Kì thực hắn cũng cho rằng mình đồ mười tám điểm đấy, tiểu vương phi của hắn thật là lợi hại, chỉ cần chạm nhẹ vào tay hắn thôi cũng thay đổi điểm số thần không biết quỷ không hay. Nam Cung Thành bức bối không có chỗ xả còn muốn đấu thêm ván nữa. Nhìn đáy mắt hiện lên ác độc của hắn, Doanh Mai lại liên tưởng đến bộ 72 xuân cung đồ mà thấy da đầu tê dại. Tha lỗi cho người phạm tục như nàng. Suy nghĩ của tên biến thái không thể theo lẽ thường được, chẳng bao giờ người biết được tiếp theo hắn sẽ làm ra hành động gì nữa. Trái lại, Nam Cung Diệp rất bình thản nói lời khinh bỉ:

- Người về luyện thêm mười năm nữa mới đủ tư cách tới tìm ta.

Nam Cung Diệp rất hưởng thụ, lần đầu tiên được hưởng nhờ oai phong của vương phi nhà mình, cảm giác không chỉ sung sướng có thể hình dung được.

- Tứ vương tử, người có dám đấu hay không?

Đông Phương Hoài nhướn mày giơ tay ra hiệu cho thuộc hạ phía sau. Một nữ tử thân hình bó đen tiến lên. Ồ, Đông Phương Hoài còn con hàng này nữa hả? Chơi tốt.

- Cuộc gì?

- Nghe nói trong tay Tứ vương tử có linh chi ngàn năm, vương phi của ta bệnh nặng quần thân, dùng nó cũng rất tốt.

- Được, nghe nói trong tay Thất vương gia có ngọc bội Kim Phụng.

- Được.

Nam Cung Diệp thoải mái đồng ý như thể vật đó không đáng tiền vậy. Doanh Mai không biết thứ đó là gì, nhưng nhìn sự ngạc nhiên của Thái tử và Nam Cung Thành cũng đủ hiểu ra mức độ quan trọng của nó. Mặc kệ, cũng lắm là nàng đích thân ra tay chứ gì.

- Bắt đầu đi.

Thuộc hạ Đông Phương Hoài tiến lên. Nữ tử đó hiển nhiên là người trong nghề, bàn tay nắm ống thuật điêu luyện, tiếng xì ngầu va vào thành ống cách cách như bản nhạc êm ái. Ống đồ thuật biến hóa thành nhiều hình dạng khác nhau, bàn tay nàng ta như có ma thuật khiến người khác phải hoa mắt. Nhìn bàn tay nàng ta bay múa, ánh mắt Doanh Mai hiện lên tia sát khí khó phát hiện, thủ pháp này quen thuộc như thế, trên giang hồ chỉ có sư phụ nàng có được. Thì ra, hắn vẫn còn sống, tên phản đồ Mạc Đồ, à, nàng còn phải gọi hắn một tiếng nhị sư huynh đấy. Năm xưa, hắn muốn lấy cấp tuyệt môn của sư phụ mà hãm hại đồng môn, bức tử sư phụ. Nếu không phải nàng giả chết trốn chạy thì đã không thoát được. Sau này nàng tìm kiếm hắn mà không thấy bóng dáng đâu, hóa ra là đi theo Đông Phương Hoài. Nhìn thủ pháp nữ tử này, hiển nhiên mới chỉ học được tầng thứ hai. Doanh Mai khinh bỉ, đến sư phụ người, Mạc Đồ gặp phải ta còn không dám lớn tiếng, người khoe mẽ cái gì? Doanh Mai không dấu vết viết lên tay Nam Cung Diệp đang chau mày bên cạnh con số "hai mươi ba", Nam Cung Diệp đưa mắt nhìn, nàng tự tin nhìn lại. Nam Cung Diệp vô cùng ngạc nhiên, thủ pháp nữ tử này rất kỳ quái, hắn không thể nghe ra số điểm bên trong mà Mai nhi lại tự tin như thế?

"Ba" một tiếng, ống đồ thuật đập xuống mặt bàn, im lìm đứng. Đến lượt Doanh Mai, nàng cười cười vơ tạm ba viên xì ngầu vào trong ống, lắc lắc, ống đồ không giữ được xì ngầu, ba viên rơi xuống cách cách trên mặt bàn. Đông Phương Hoài đen mặt, người đề cho một kẻ không biết gì về đồ thuật tới đấu cùng thuộc hạ ta? Không coi mặt mũi ta ra gì sao? Nam Cung Diệp thần nhiên chống lại ánh mắt âm u đó. Thái tử Nam Cung Mặc che miệng cười cười, Nam Cung Thành khinh bỉ, khuôn mặt ôn nhã của Hoa thế tử hiện lên một tia nghi hoặc, chẳng lẽ vừa rồi hắn nhìn sai à?

Doanh Mai thu hết biểu cảm của họ vào trong mắt, xấu hổ cười cười:

- Xin lỗi, xin lỗi, để ta thử lại, ha ha.

Lần thứ hai đỡ hơn nhiều, Doanh Mai trúc tra trúc trắc lắc hai phát liền đặt ống đồ xuống bàn một cách vội vàng như thể sợ viên xì ngầu bên trong rớt ra lần nữa. Mặt Đông Phương Hoài đen càng thêm đen, không kiên nhẫn nói:

- Đoán đi.

Nữ tử phía sau Đông Phương Hoài quần bách, lại có chút sợ sệt, này, người này rõ ràng lần đầu động đến xì ngầu, đồ không ra một quy luật nào cả, bắt nàng đoán làm sao? Cuối cùng nàng ta cắn răng nói:

- Mười.

Doanh Mai rất không phúc hậu chớp chớp mi. Nam Cung Diệp rất bình thản nói:

- Hai mươi ba.

Nam Cung Mặc trầm ngâm không nói, Nam Cung Thành càng thêm khinh bỉ, ba con xúc xắc dù mặt sáu đều ở trên thì tổng cộng chỉ có mười tám, lấy đâu ra hai mươi ba chứ? Nam Cung Diệp hắn không biết tính à? Chỉ có nữ tử áo đen lộ vẻ hoảng sợ trong đáy mắt.

Lúc mở ống của nữ tử đó ra, hai viên sáu điểm, viên còn lại đứng bằng một cạnh, mặt năm và mặt sáu hướng lên trên, tổng cộng chính là hai mươi ba. Ống thuật mở ra, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, càng ngạc nhiên hơn khi Nam Cung Diệp đã đoán đúng. Của Doanh Mai thì một, một, hai, tổng chỉ có bốn điểm mà thôi. Doanh rất vô tâm vô phách mà cười:

- Ha ha, ha ha, thật ngại quá, ta thắng rồi. Thất gia, người thật giỏi.

Nam Cung Diệp chống lại ánh mắt long lanh cùng nụ cười ngọt ngào ấy, bàn tay dịu dàng vuốt tóc nàng.

- Nàng giỏi hơn.

Hình ảnh ngọt ngào vui mừng đó như muốn chọc thủng đôi mắt Đông Phương Hoài. Hắn tức giận đá một phát lên người nữ tử kia.

- Đồ vô dụng.

Nữ tử kia không dám kêu đau, lập tức quỳ xuống, vội vàng nói:

- Xin chủ thượng cho thuộc hạ một cơ hội.

Đông Phương Hoài hít một hơi thật sâu, một lúc sau mới hướng về phía Nam Cung Diệp:

- Thất vương gia thật khiến ta phải lau mắt mà nhìn, hôm khác sẽ tái kiến sau, cáo từ.

Nói xong tức giận xoay người đi. Tùy tùng đi theo hần cũng nói đuôi rời khỏi. Không khí bỗng quý dị, chỉ có duy nhất Doanh Mai không kiêng nể gì mà cười, cười đến nỗi gặp cả người lại. Nam Cung Diệp vỗ lưng nàng:

- Chơi vui?

- Ha ha, vui thật đấy. Chẳng không thấy khuôn mặt hần sao? Hết đen lại trắng, lại đỏ, y như tác kè hoa vậy. Ha ha.

- Được rồi, đừng cười nữa, xấu lắm. Về thôi.

Ồ. Hần vừa bảo gì? Bảo nàng xấu? Hần dám. Chưa kịp tức giận, Doanh Mai đã bị mỗ nam tử nào đó lôi đi. Còn ba vị cao cao tại thượng cứ thế bị bỏ lại tại sông bãi. Nam Cung Thành tức giận bỏ về không thèm để ý tới ai. Nam Cung Mặc xấu hổ hướng Hoa thế tử:

- Đề Hoa thế tử chê cười rồi.

- Đâu có, đâu có, Mặc thái tử nặng lời rồi, ta thấy rất thú vị.

Hoa thế tử rất khách khí trả lời, đôi mắt lóe lên ý tứ sâu xa.

Ngoại truyện:

Khi linh chi ngàn năm được đưa tới Thất vương phủ, Thanh nhi là người sung sướng nhất, đôi mắt nàng tỏa sáng ngăm nhìn bảo bối:

- Tiểu thư, chúng ta phát tài rồi.

Doanh Mai im lặng nhìn trời. Từ đó, trong bát thuốc của nàng có thêm một vị.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Đại ca Lã Tử Ngọc

Doanh Mai sau khi thu được chiến lợi phẩm, tâm tình rất tốt mà cùng Nam Cung Diệp trở về phủ. Đến Lạc Hà các, Nam Cung Diệp mới đỡ nàng ngồi xuống ghế, rót cho nàng một chén trà.

- Nàng muốn giết người đó ư?

Doanh Mai ngạc nhiên, hiển nhiên người hần nói là nữ tử đi theo Đông Phương Hoài, khi đó sát khí của nàng lóe lên rất nhanh mà hần cũng nhận ra. Cẩn mật như thế. Cũng may nàng và hần không phải đối thủ.

- Không, có một người nợ ta, nhưng không phải nàng. Báo thù người đó, hiện giờ ta cũng lực bất tòng tâm.

Nam Cung Diệp nhìn nàng mà lòng thất lại. Hần sợ, rất sợ nàng sẽ bỏ lại hần.

- Mai Nhi, hôm sau ta muốn dẫn nàng đi gặp một người.

- Được.

Doanh Mai chỉ cần biết hần sẽ không hại nàng là được. Nam Cung Diệp thương tiếc vuốt mái tóc mềm mượt của nàng, khuôn mặt hần khẽ sát đến nỗi có thể nhìn thấy từng lỗ chân lông nhỏ mịn. Doanh Mai thật là ghen tị a. Đôi tay chai sạn của nàng chạm lên gò má ấy. Doanh Mai không nở, rất không nở bỏ lại hần.

- Vương gia, Hoa thế tử Bắc Yên cầu kiến.

Tiếng thị vệ vang lên cắt đứt giây phút ân ái hiếm hoi của hai người. Nam Cung Diệp đen mặt, Doanh Mai cười tủm tỉm, hần đến thật là nhanh a.

- Mau mời vào tiền phòng đi.

- Vâng.

- Thất gia, buổi tối ngài muốn dẫn ta đi đâu?

- Đêm nay là lễ Xảo Đồng.

Doanh Mai nhưn mây hứng thú. Ở Đại Sở dân chúng tổ chức ngày lễ Xảo Đồng trước khi thu hoạch mùa màng với hi vọng vụ mùa bội thu. Doanh Mai dù ở Đại Sở mấy năm cũng chưa từng tham dự lễ Xảo Đồng đâu. Nam Cung Diệp cười cười:

- Ta cũng chưa từng tham gia.

Vừa nói chuyện, hai người vừa bước chân đến tiền đình.

Trong khi đó, sùan phòng Lạc Hà các, Thanh nhi đang tổng kết sổ sách mấy tháng nay. Kết quả không tệ lắm, thiên tài kinh doanh như nàng sao có thể lỗ được. Sắp đến đại thọ hoàng thượng, nàng cũng cần chuẩn bị y phục cho tiểu thư và cô gia. Bỗng, một bóng dáng từ ngoài cửa tiến vào, người này một thân bạch y, khí tràng trầm ổn, so với lần trước nàng gặp đã thay đổi rất nhiều, Hắc Ảnh.

- Hắc Ảnh, ngươi nên đổi tên thành Bạch Ảnh đi a. Bộ dáng ngươi bây giờ mới vừa mắt đó.

Hắc Ảnh xấu hổ cúi đầu:

- Kỳ thực vương phi cũng bảo đổi tên cho ta nhưng ta dùng quen tên này rồi, nhất thời không sửa được.

- Ngươi không muốn, tiểu thư sẽ không ép ngươi. Có chuyện gì sao?

- Thanh nhi cô nương, cô có thư.

Thanh nhi tiếp nhận thư, cũng không định xem ngay. Hắc Ảnh đứng một bên, lên tiếng:

- Cô nương không viết thư báo lại sao?

- Không cần, cảm tạ ngươi.

Hắc Ảnh cười ha ha:

- Không có gì, không có gì, ta đã quen làm người đưa thư rồi. Không có việc gì thì ta đi đây.

- Hắc Ảnh, mang ít trà về dùng đi.

- Tốt.

Cầm trong tay gói trà thơm mát, Hắc Ảnh bước chân ra khỏi Lạc Hà các, kỳ thực hắn là người thô kệch, đâu biết thưởng trà là gì chứ.

Tiền đình

Hoa Mạt Thư ngồi một bên thưởng thức trà. Trà hoa nhài hương thoang thoang, vị đậm đà. Người ta nói trà Mộ Dung gia còn hơn trà cống phẩm quả thật không sai. Ngồi một lúc thì hắn trông thấy một đôi bích nhân tiến tới, nữ tử trong treo dịu dàng một bộ lục y thanh mát, nam tử ẩm áp nhã nhặn, một thân bạch y phiêu dật. Hai người sóng vai nhau vô cùng xứng đôi, ý đẹp sánh trời đất.

- Nghe nói tình cảm Thất vương gia và vương phi rất tốt, nay nhìn thấy quả thật không sai.

- Hoa thế tử quá lời rồi, mời ngồi.

Doanh Mai lên tiếng. Vì người nào đó cắt ngang chuyện tốt của mõ vương gia nào đó nên giờ hắn vẫn không vui.

- Hoa thế tử đường xá xa xôi tới đây, không biết đã quen chưa?

Một thân xanh nhạt, Hoa Mạt Thư rất ôn hòa nói:

- Cảm tạ vương phi quan tâm, không biết vương phi muốn gặp tại hạ là có gì chỉ giáo?

Doanh Mai cảm thấy bản thân mình dần dần thay đổi rồi, trước đây nàng ngay thẳng, sáng trong thế cơ mà. Nhất định là nàng bị tên đen tối Nam Cung Diệp ảnh hưởng xấu rồi. Vì vậy, để lấy lại phong độ, nàng không hỏi vòng vo nữa mà thẳng thắn:

- Không biết Lã công tử, Lã Từ Ngọc có tin tức gì chưa?

Hoa Mạt Thư sững sốt, rồi nhanh chóng thu lại khí tràng ôn hòa, nheo mắt nguy hiểm:

- Không biết vương phi đây có quan hệ gì với Lã công tử?

A, trở mặt cũng thật nhanh, điểm này cũng rất giống đại ca nàng. Doanh Mai cười cười nhìn hắn, Hoa Mạt Thư không còn khách khí nữa, khí tràng tỏa ra ép về phía Doanh Mai. Nam Cung Diệp ngồi bên chống lại, ép trả khí tràng còn mạnh mẽ hơn. Ừm. Nam nhân của nàng mới tốt làm sao, mới lợi hại làm sao. Trong không khí giăng co đầy súng lửa ấy, Doanh Mai nhẹ nhàng lên tiếng:

- Ta là muội muội kết nghĩa của huynh ấy. Ngươi xem

Doanh Mai lấy trong người ra một khối ngọc bội hình vuông, bên trên chạm khắc hoa mai nổi. Nam Cung Diệp nhận ra đây là ngọc bội hần đã đưa cho nàng. Ngọc bội này lại có nhiều tác dụng đến thế? Còn được dùng để nhận thân nữa à?

- Vương phi quả thật có quen biết với Lã công tử.

Hoa Mạt Thư nhìn ngọc bội một lúc, trên người công tử cũng có một khối ngọc bội chất liệu như vậy, chỉ khác hoa văn mà thôi.

- Ta biết ngươi là thuộc hạ của đại ca. Đại ca biến mất, ngươi hần cũng tìm kiếm đi, có tra được gì hay không?

Hoa Mạt Thư có chút ngạc nhiên, vị vương phi này biết nhiều như vậy, thực sự là muội muội của công tử? Lại nhìn đến ánh mắt quan tâm không che dấu của nàng, Hoa thế tử lựa chọn tin tưởng.

- Không tra được gì, tại hạ đã lật tung Bắc Yên cũng không thấy dấu vết nào.

Doanh Mai ảo não.

- Vậy còn Lã thừa tướng thì sao?

Đúng vậy, đại ca của nàng chính là nhi tử của Lã thừa tướng Bắc Yên, Lã Tử Ngọc. Lã Tử Ngọc nổi danh khắp tứ quốc là Ngọc công tử ôn nhu nhõ nhõ, điềm đạm hiền hòa, tài hoa trác tuyệt, tứ quốc không ai sánh bằng. Lại nghĩ đến Thất gia nhà mình, Doanh Mai chờ mong, một người nổi văn, một người nổi võ, nếu luận bàn với nhau không biết sẽ thế nào?

Hoa Mạt Thư lắc đầu:

- Lã thừa tướng cũng không tra được manh mối nào, thậm chí nguyên do công tử biến mất cũng không tra ra. Dù bị bắt cóc cũng nên xuất hiện rồi, hiện giờ cũng không thấy đâu.

Ngọc công tử nổi danh là người nho nhã không chút võ công, huynh ấy là người của triều đình, hiển nhiên ngoài nàng và Nhị tỷ ra, những người khác đều không biết võ công đại ca sâu không lường được, lại là các chủ Minh Nhất các lừng lẫy giang hồ. Doanh Mai biết rõ, không có khả năng huynh ấy bị người khác bắt đi, chỉ có thể giải thích là huynh ấy tự bỏ đi, là đi tìm Nhị tỷ ư? Muốn biết, vậy phải tìm lý do Nhị tỷ bỏ đi rồi.

- Ta biết rồi, ngươi tra cho ta một người. Nhị các chủ Minh Nhất các, Nguyệt Tuyết có từng đến Bắc Yên hay không?

- Được.

Vị vương phi này nhìn như ôn hòa nhưng khi đưa ra mệnh lệnh lại mạnh mẽ quyết đoán, ần ần có dáng dấp của công tử, những lời nói ra không cho phép người khác phản đối. Hoa Mạt Thư có thể xác định vị này thực sự là muội muội của công tử.

- Tiểu thư, không biết người có tin tức nào của công tử hay không?

- Ta có thể đảm bảo đại ca không phải bị bắt đi, chỉ là huynh ấy nghĩ không thông việc gì đó thôi, ngươi trở về làm yên lòng người Bắc Yên đi.

- Rồi.

- Việc này tạm thời như thế đã. Tối nay có lễ Xảo Đồng, ngươi có tham gia không?

- Thái tử và Tử hoàng tử mời tất cả sứ giả cùng tham gia.

Hoa Mạt Thư nói xong nhìn nàng không rõ là ý vị gì.

- Tiểu thư nên cẩn thận thì hơn.

Doanh Mai ngoài ý muốn, đây là chấp nhận thân phận nàng à? Chưa kịp lên tiếng, bên tai đã nghe thấy giọng đầy vị chua của vị vương gia nào đó:

- Vương phi của bốn vương không đến lượt Hoa thế tử phải lo lắng.

Doanh Mai xấu hổ cười cười, một bên vỗ yên không để người nào đó phát hỏa, một bên lên tiếng:

- Ta thì sao được chứ? Lễ Xảo Đồng là để vui chơi cơ mà, ngươi cũng nên tận hưởng tranh thủ tìm một nữ tử như ý đi.

Hoa Mạt Thư ngượng ngùng, lễ Xảo Đồng cũng không phải lễ Se Duyên a. Để tránh bị trêu chọc, hần nhanh chóng cáo từ rồi đi. Nhìn bóng dáng như chày trời chết của hần, Doanh Mai cười rất vui vẻ.

- Thất gia, giờ cũng nên nói cho ta đêm nay có trò hay gì chứ?

- Hừ? Trước hết nàng không nên giải thích cho ta về vị đại ca của nàng sao? Ngọc công tử ư?

Người này cũng thật là có kiên nhẫn đi, Doanh Mai cười cười tránh né:

- Ha ha, như chàng thấy đấy, đại ca kết nghĩa, huynh ấy là đại ca kết nghĩa của ta, ha ha.

Nam Cung Diệp nheo mắt nguy hiểm:

- Xem ra tình cảm rất tốt?

- Tốt. Tốt cái khi gì. Bỏ đi mà không thêm nói lời nào. Có bản lĩnh, huynh ấy đi luôn không về đi.

Nam Cung Diệp buồn cười nhìn bộ dáng uất ức của nàng. Như vậy còn bảo không tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Lễ Xảo Đồng

Tối đến, không khí trong kinh thành một mảnh vui mừng, lồng đèn thấp đỏ mọi nẻo đường, tiếng người ồn ào huyền ảo trên các con phố nhộn nhịp. Trước kia, Doanh Mai là sát thủ luôn ẩn mình trong bóng tối, sau lại đi theo tướng quân ra biên cương, nàng chưa từng nghĩ lễ Xảo Đồng lại tràn đầy ắp như thế. Có thể vì khi đó chưa có người bên cạnh nắm tay bước đi cùng nàng.

Trên đường phố, các rạp hàng bày biện trang hoàng, một đôi bích nhân dắt tay nhau mà đi, cả hai người mặc bạch y tinh lữ. Nữ trong treo dịu dàng, nam mạnh mẽ áp áp, sánh đôi bên nhau tự nhiên như trời đất tác hợp. Hai người đi tới đâu đều thu hút sự chú ý của dân chúng, không chỉ vì sắc đẹp tựa thiên tiên, mà còn vì không khí hài hòa ấm áp như thể thế giới chỉ thuộc về hai người, chỉ có hai người sánh đôi mới là sự thực, dân chúng xung quanh không ai nổi lên tiếng phá vỡ bức tranh mỹ lệ đó, lặng lặng mà nhìn.

Doanh Mai và Nam Cung Diệp đi được một đoạn liền gặp đoàn người Thái tử và sứ giả các nước. Hôm nay họ đều mặc thường phục, nhưng không thể che dấu hơi thở vương giả, nhân trung long phượng phát ra. Thái tử mặc áo màu vàng anh tuấn, Nam Cung Thành một bộ lam y tiêu sái, bên cạnh hắn, vị hồng y nữ tử yêu kiều đúng là Tống Từ Yên. Hoa Mạt Thư vẫn một bộ màu xanh nho nhã. Đông Phương Hoài không rời mình bộ tử y âm u, bên cạnh hắn là một nữ tử điểm đạm có lễ, hắn là công chúa Bì San, nàng ta mặc một bộ màu xanh thanh nhã đứng một bên, quả không hổ là công chúa, phong phạm hơn hẳn người thường. Doanh Mai nhìn thấy một nữ tử lạ mặt nữa, nàng một thân hồng y đỏ rực, tiêu sái thoải mái, cả người phát ra một hơi thở hoang dã, không câu nệ tiểu tiết, người này hẳn là trưởng công chúa Nam Cương, Bách Lý Thiên Diệp. Doanh Mai là người giang hồ, đã quen với tính cách hào sảng phóng khoáng nên có hảo cảm với nàng ta ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Chào hỏi lẫn nhau xong, Doanh Mai và Nam Cung Diệp ra nhập đoàn người tiến vào đám đông dân chúng. Doanh Mai đi gần Hoa Mạt Thư bỏ lại cho hắn một câu: "Theo sát thái tử." Hoa Mạt Thư gật đầu, không nói gì.

Lễ Xảo Đồng có nhiều rạp hàng buôn bán, dân chúng còn tổ chức rất nhiều trò chơi ngay giữa đường phố. Doanh Mai đứng xem, nhin không được ham mộ, cuộc sống đơn giản vô lo như vậy mới tốt làm sao.

Đi được một lúc, Nam Cung Diệp liền kéo nàng sang một hướng khác. Dân chúng đông đúc, bị lạc nhau cũng là chuyện đương nhiên. Phía trước, Doanh Mai thấy bóng hình Vân Tiêu, hắn một tay cầm quạt phe phẩy phong lưu, một tay lựa đèn lồng trong sạp. Không biết hắn mua đèn lồng hay đi trên ghẹo nữ tử nữa. Ô, tên này không sợ Đông Phương Hoài à? Biết rõ hắn sẽ xuất hiện trong lễ Xảo Đồng mà còn ngênh ngang ra ngoài chơi như thế?

- Hắn nuôi chim xong rồi.

- Ồ.

Thế nên hắn có thời gian ra ngoài chơi à? Doanh Mai không tiếng động đến gần, không ngoài sự đoán, liền nghe thấy hắn đang thao thao bất tuyệt:

- Cô nương, chỉ có những người tâm tư tinh tế mới làm ra được chiếc đèn lồng khéo léo như này. Cô nương xem chỗ này... Ôi má ơi! Tổ tông của ta, Tam cô nương, cô đi đứng phát ra tiếng động cho ta nhờ có được không? Cứ thế này cô có thể hù chết ta đấy.

- Người có tâm tình nhĩ, không sợ bị đuổi giết nữa hả?

- Hừ, bản công tử phong lưu anh tuấn, đường đường chính chính, sao lại sợ kẻ tiểu nhân âm hiểm chứ. Bản công tử không thêm so đo với bọn chúng thôi có được không hả?

- Nuôi chim xong rồi?

- Xong, ơ, xong mới là lạ, còn lâu mới xong. Người có biết để nuôi một con bồ câu đó tốn bao nhiêu công sức hay không, chúng ba năm mới trưởng thành, một năm chỉ đẻ một lần, như vậy....

- Đi theo dõi Nam Cung Thành cho ta.

Doanh Mai thật đau đầu với hấn. Thấy hấn còn muốn nói gì thêm bèn liếc mắt uy hiếp. Hừ, ít ra chiêu này còn có tác dụng. Còn không mau đi, ở đây mà nhìn à? Dưới quyền uy thúc dục của nàng, cuối cùng hấn cũng cụp đuôi bước đi, ừ, ngoan ngoãn, ừ, nếu không lắm bầm thì sẽ ngoan ngoãn hơn. Doanh Mai quay người hướng Nam Cung Diệp:

- Đi đâu?

- Bên này.

Nói rồi hấn ôm Doanh Mai ẩn trong bóng đêm.

Trong một tòa trạch viện hẻo lánh, bên ngoài nhộn nhịp vui mừng nhưng nơi đây vẫn im ắng lạ thường. Doanh Mai còn nhạy cảm phát hiện ra cơ sở âm vệ ẩn mình trong bóng tối. Sân viện có một cây hoàng lan lá non ít ỏi, đêm tối bao trùm lên đầu cành khẳng khiu. Dưới gốc cây một nam một nữ đang đứng. Nữ mặc hồng y duyên dáng, nam một thân tử y như tu là.

Nữ tử hồng y đó không ai khác chính là Tống Tử Yên, còn nam tử đang đứng quay lưng lại chính là Đông Phương Hoài. Không biết họ nói gì, được một lúc Tống Tử Yên quay xuống, bộ dáng vạn phần trung thành. Doanh Mai hí hóp mắt, Tống Tử Yên quả thật là người của Đông Phương Hoài. Đã nhìn thấy tận mắt, Nam Cung Diệp nhanh chóng ôm Doanh Mai phi thân rời đi, không để bất kỳ ai phát hiện ra.

Thư phòng

- Bọn họ nói cái gì?

Dưới góc độ Doanh Mai chỉ nhìn thấy hình bóng hai người, không nghe thấy họ nói chuyện gì. Nam Cung Diệp lắc đầu.

- Võ công Đông Phương Hoài cũng không kém, ta không tiện tra xét.

Doanh Mai gật đầu, nếu để hấn phát hiện sẽ bứt dây động rừng. Hai người thảo luận một chút liền nghe thấy giọng Vân Tiêu ngoài cửa, một lúc sau hấn đẩy cửa bước vào.

- Thật là chán, thật là chán a, lễ Xảo Đồng của ta, bản công tử còn muốn chơi đâu?

- Tra được gì?

- Ha ha, hôm nay ta gặp một cảnh tượng thật thú vị, các ngươi biết tên Nam Cung Thành đi gặp ai không? Chính là em vợ tương lai của hấn Tống Tử Ngạn. Ta đã nói mà, trước kia gặp được Tống Tử Yên đã thấy quan hệ hai người này không bình thường rồi. Tam tiểu thư, cô nói xem, lễ Xảo Đồng hấn không đi cùng vị hôn thê của mình mà lại hẹn hò cùng em vợ, đây là muốn lấy cả hai à?

Kỳ thực tên Vân Tiêu này ngoài nói nhiều ra thì cũng khá được việc.

- Họ nói cái gì?

- Ai nha, ta làm sao biết được họ nói cái gì? Có điều tên Nam Cung Thành đưa cho Tống Tử Ngạn một thứ? Ngươi biết thứ đó là gì hay không? Xuân dược, xuân dược a. Cái tên Nam Cung Thành còn phải dùng đến cả xuân dược cơ đấy. Ta nói.... Này, này, ánh mắt của ngươi là ý gì hả? Ngươi đừng có nhìn ta như vậy có được không. Ta tuy phong lưu một tí, tuy không đứng đắn một tí nhưng không vô si đến mức ép buộc nữ tử nhà lãnh đầu nhé.

- Được rồi, bạc đã được chuyển đến viện của ngươi rồi.

Hai mắt Vân Tiêu sáng bừng.

- Thật sao, hề hề, ta đi trước đây. A, sau này cần theo dõi ai cứ gọi ta nhé. Công phu nghe lén của ta là nhất đẳng đấy. Ô, ô, được rồi, cáo từ, cáo từ. Hề hề.

Doanh Mai cảm thấy xung quanh mình toàn những kẻ ham tiền, thế giới này không cho nàng lương thiện mà.

Vân Tiêu chưa bước ra khỏi cửa thì Thanh nhi bước vào, trên tay là khay trà xanh hoa nhài, mùi hương thơm ngát khiến cho công tử phong lưu phóng khoáng nào đó phải ngừng bước.

- Ôi, Thanh mỹ nữ, tài nghệ pha trà của Thanh mỹ nữ là nhất đẳng đó. Lại đây, lại đây, rót cho bản công tử một chén nào.

Thanh nhi đặt ấm trà xuống, dưới con mắt long lanh của Vân Tiêu rót một chén cho Doanh Mai, lại rót một chén cho Nam Cung Diệp. Xong, hết rồi, Thanh nhi bước ra khỏi thư phòng. Vân Tiêu không buồn, hấn sẽ không buồn đâu. Tự nhiên rót cho mình một chén trà, rồi lại tự nhiên ngồi xuống một bên. Hấn là con chó nhỏ bị bỏ rơi!

- Ấy, vương gia, ngươi cũng chơi cái thứ này ấy hả?

Doanh Mai nhìn bộ 72 hình xuân cung đồ trong tay Vân Tiêu mà da đầu run lên. Ánh mắt kỳ quái của hắn là ý gì hả?

- Chắc chắc, khẩu vị thật nặng, chắc chắc.

- Thả xuống. Đó là thứ đồ không dành cho cậu độc thân.- Nam Cung Diệp nói.

Doanh Mai không khỏi gờ ngón tay cái lên với Nam Cung Diệp. Ta độc chết người, cho người lăm miệng này.

- Này, này, kể cả ta không xem hình thì cũng phải xem thủ pháp của chúng chứ. Thủ pháp này đã lâu không thấy rồi đấy. Ai nha, cái gì đây? Cảnh Thiên Tu? Ày, bức này này, Diệp Ngừ.

Doanh Mai và Nam Cung Diệp liếc nhau, một bên Vân Tiêu kể thêm vài cái tên nữa.

- Người xem hiểu?

- Đương nhiên là hiểu, phàm nhân như các người làm sao hiểu được sự thâm thúy trong đó.

Nam Cung Diệp nhìn Doanh Mai, chỉ có kẻ thiếu dây mới hiểu được suy nghĩ của kẻ động kinh. Doanh Mai đồng ý. Doanh Mai đưa cho hắn một tờ giấy.

- Người viết lại đi.

Hừ, hừ, lại muốn bóc lột bản công tử sao? Ô, đừng có dùng ánh mắt đấy nhìn ta nữa, sẽ dọa chết người đấy. Được rồi, bản công tử đang vui. Vì số tiền trong viện kia, bản công tử cho các người thấy bản lãnh của ta vậy.

Vân Tiêu cầm lấy bút lông bắt đầu viết. Một lúc sau, một danh sách tên hiện lên. Nam Cung Diệp cầm lên xem xét.

- Là những người đi theo Nam Cung Thành.

Doanh Mai không còn gì để nói. Hắn có cần cất giữ bằng cách biến thái như vậy không hả?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đền bù khác

Sáng hôm sau, Doanh Mai luyện tập xong liền trở về Lạc Hà các. Thanh nhi mang tới một chồng sổ sách.

- Tiểu thư, đây là sổ sách cửa hàng hồi môn của người.

Doanh Mai thoải mái:

- Ta tin tưởng em, em xem rồi làm đi.

Kỳ thực, Doanh Mai không để tâm lắm đến đồ cưới đó. Nàng còn bận việc Minh Nhất các cùng các phe phái triều đình, thật sự không bứt ra thời gian rảnh được.

- Vâng. Tiểu thư, đây là sổ cửa hàng của quan lại trong triều mà ta tra được.

Thanh nhi thật là chu đáo. Doanh Mai nhận lấy cuốn sổ, để một bên, không có ý định xem luôn.

- Thanh nhi, em tìm cho ta một khối ngọc hân mai.

Doanh Mai cảm thấy bản thân khá thân thuộc với ngọc bội. Khối ngọc hoa mai của nàng, còn của đại ca và Nhị tỷ đều do chính tay nàng khắc. Doanh Mai cũng không hề quên Thanh nhi là kẻ có tiền, trong tay bảo tài vô số. A, cứ nhìn Lạc Hà các mà xem, không chỗ nào không có bảo vật. Thanh nhi đứng một bên, cau mày.

- Hân Mai là ngọc hiếm thấy, tìm kiếm cũng mất một khoảng thời gian.

- Không sao, ta đợi.

Doanh Mai dọn đồ xong xuôi mới đi xuống bếp, nấu một bát canh hoa mai hạt sen rồi bung vào thư phòng.

Thư phòng

Hai ngày nữa là thọ thân hoàng thượng, ngay cả vương gia "nhân tàn" như Nam Cung Diệp cũng bận rộn hơn. Nam Cung Diệp ngẩng đầu thấy Doanh Mai một thân nguyệt sắc tinh khôi, đôi mắt lung linh lay động, một thân tố y không nhiễm bụi trần, như đóa hoa phù dung sớm nở trong sương lạnh. Bát canh trên tay nàng còn bốc hơi thơm ngát. Nam Cung Diệp biết đồ mang tới đều là tự tay nàng làm, trong mắt không dấu nổi một tia thâm tình, vừa thương tiếc, vừa thỏa mãn. Nàng là tiểu thư tướng phủ, với mức độ thương yêu nữ nhi của Doanh tướng, dù có ở quân doanh, hẳn cũng không phải động tay vào thứ gì. Nay lại ngày ngày xuống bếp làm canh, mảnh chân tình này, Nam Cung Diệp không thương tiếc sao được?

- Mai Nhi, lại đây.

Doanh Mai tiến tới ngồi xuống bên cạnh, vừa đặt bát canh xuống liền thu dọn đồ sỏ con trên bàn. Sau trận chiến bốn năm trước, Đông Lăng dường như nóng lòng thảo phạt Đại Sở. Cũng phải, Đông Lăng là nước lớn, luôn nuôi chí mở rộng bờ cõi, hiện giờ hai tướng tài Đại Sở, Doanh tướng không còn, Thất vương đã phế, hơn nữa căn cơ Đại Sở nhìn như đã lung lay, hoàng đế tuổi già, thái tử bất tài, lợi dụng Nam Cung Thành là hợp lý nhất. Đông Lăng dường như sức bốn năm, giờ như lão hổ ngủ đông chờ sức vận mình. Thiên thời, địa lợi, chỉ thiếu gió đông nữa thôi. Mà gió đông này hiển nhiên là Nam Cung Thành, còn có mật thám Tổng Tử Yên. Kế hoạch tỉ mỉ như vậy, quả thực đã tâm không vừa.

Doanh Mai đi theo tướng quân ba năm, nhìn qua mật báo liền có thể thấu tóm tình hình. Nam Cung Diệp không khỏi tán thưởng.

- Vương gia, Hoa thể tử cầu kiến.

- Đã biết, mời đến thính phòng đi.

- Vâng.

Tiền thính.

Doanh Mai và Nam Cung Diệp đến liền thấy Hoa Mạt Thư nhàn nhã thưởng trà, một bộ lục y ảm áp như gió xuân. Kỳ thực, những người đi theo đại ca đều bị ảnh hưởng một phần bởi phong thái của huynh ấy, tao nhã, ôn nhàn. Ngay đến chính Doanh Mai, rõ ràng một thân sát khí như bước ra từ máu tươi lại có thể nhẹ nhàng dấu đi, bày ra tư thế đoan trang dịu dàng của tiểu thư khuê các một cách tự nhiên hào phóng.

- Hoa thể tử thích trà hoa nhài như vậy thì lấy một chút về dùng đi.

- Đa tạ tiểu thư.

- Người là thuộc hạ của đại ca, không phải thuộc hạ của ta, không cần thiết gọi tiểu thư.

Doanh Mai vẫn luôn rõ ràng, người nào có thể tin tưởng, người nào có thể sai khiến mà không cần cố kỵ. Hiển nhiên Nam Cung Diệp cũng hiểu điều đó nên mới mời Hoa Mạt Thư đến thính phòng nói chuyện.

- Người là muội muội của công tử, gọi tiểu thư không quá chút nào.

- Phải không? Hoa thể tử?

Doanh Mai híp mắt, khí thế sát thủ chi vương từ từ lộ ra, giọng nói lạnh như hầm băng vạn năm:

- Điều tra về ta thế nào rồi?

Hoa Mạt Thư không thay đổi sắc mặt như thể cho người điều tra Doanh Mai là chuyện đương nhiên. Kỳ thực hẳn cũng không tra được gì. Ba năm trước, Doanh tướng quân nhận lại nữ nhi, người này bệnh nặng quần thân, quanh năm không ra khỏi phủ. Còn trước đó, không có trước đó. Nữ nhi này của ông như từ trên trời rơi xuống vậy. Doanh Mai sớm biết kết quả như vậy, không nhanh không chậm nói:

- Người có tra cũng không tra được, từ mười năm trước ta đã gặp đại ca rồi.

Hoa Mạt Thư không nói. Hẳn vốn không hiểu, một vương công Bắc Yên làm sao thân quen với tiểu thư Tướng phủ Đại Sở đây, khoảng cách không chỉ là xa bình thường đâu. Mười năm, thì ra nàng nhận thức công tử còn sớm hơn cả hắn.

Nam Cung Diệp nhướn mày, mười năm a. Khi ấy, nàng mới có tám tuổi thôi! Nam Cung Diệp không yên, cảm thấy nguy cơ lớn vô cùng!

Doanh Mai muốn hỏi đến chuyện đêm qua thì nghĩ thấy một mùi thuốc quen thuộc, đáy mắt lóe lên tia phiền chán. Thanh nhi bụng bát thuốc tiến đến.

- Tiểu thư, uống thuốc.

Doanh Mai nhận chén, một hơi uống cạn, mày không nhăn lấy một cái. Thanh nhi đưa cho nàng một miếng mứt, cũng không quan tâm hai nam nhân khí tràng mạnh mẽ ngồi phía trên mà bước ra.

- Người vừa rồi là thị nữ của tiểu thư?

Mày kiểm Hoa Mạt Thư hơi nhăn lại, có lẽ bất mãn với thái độ vừa rồi của Thanh nhi.

- Đúng vậy.

- Tiểu thư mắc bệnh từ nhỏ là thật sao?

Doanh Mai cười nhạt, không muốn tiếp tục chủ đề này. Nói đùa, nàng mới uống thuốc vài tháng đã không thể chịu đựng nổi rồi còn nói từ nhỏ ư? Nàng cũng không có kiên trì như vậy.

- Chuyện tôi qua như thế nào rồi?

Lông mày Hoa Mạt Thư vẫn chưa giãn ra, nói:

- Tôi qua, Thái tử lên vào hành cung Đông Phương Hoài, sau đó có gặp gỡ một người. Chính là thị nữ vừa rồi của tiểu thư.

Doanh Mai và Nam Cung Diệp liếc nhau, Thái tử lên vào hành cung Đông Phương Hoài thì có thể giải thích được, còn gặp gỡ Thanh nhi ư?

- Tiểu thư nên xem lại người bên mình một chút.

Doanh Mai bình thần nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng đặt chén xuống.

- Người của ta, ta tự biết phải làm sao. Nam Cung Mặc ở lại hành cung bao lâu?

- Khoảng chừng hai khắc.

Doanh Mai hí mắt, ngón tay gõ mặt bàn không theo quy luật nào.

- Ta đã biết.

Tối, thư phòng.

Không rõ hôm nay Nam Cung Diệp gặm phải gì mà từ sáng tới giờ vẫn mặt ừ mày chau, Doanh Mai dù dỗ dành thế nào cũng không được. Ừm, nàng vốn không giỏi dỗ dành người khác mà.

Trên tay Doanh Mai đang cầm vài bức vẽ, có mây họa sông núi, có chim ưng đại bàng, nét vẽ nhẹ nhàng phóng khoáng, sinh động thoải mái. Nàng tự tay vẽ còn không đẹp được sao? Vậy thì quá mất mặt đại ca rồi. Danh tiếng Ngọc công tử không phải để trang trí thôi đâu. Tài hoa nổi danh tứ quốc cũng không phải là nói bừa. Năm xưa, huynh ấy ép nàng học cầm kỳ thư họa rất khổ sở, vô cùng khổ sở. Khi đó, đại ca rất "triu mến" mà nói với nàng: "Chỉ biết cầm đao chém giết thì không xứng làm muội muội ta". Ai, nàng rất vô vọng, biết sớm thì trước kia đã không trốn nhà mà chăm chỉ học hỏi từ nghĩa mẫu.

Lật giờ một hồi vẫn chưa tìm ra bức nào ưng ý, Doanh Mai bèn mang chúng đến trước mặt Nam Cung Diệp hỏi ý kiến. Mỗ vương gia nào đó nhìn một lượt rồi phán:

- Kỹ thuật vẽ của nàng không tệ.

Ây, khen nàng, tâm tình tốt!

- Ừm, đúng vậy, cầm kỳ thư họa của ta do đích thân đại ca chỉ dạy.

Mỗ vương gia nào đó lập tức đen mặt. Lại tức giận? Nàng vừa nói gì? Đại ca! Không phải là ghen đấy chứ? Ôi, ghen cũng cần mất cả ngày à?

Doanh Mai tiến tới bên cạnh hắn, rất nhẹ nhàng đoạt đi chiếc bút đang viết dở. Ngay khi Nam Cung Diệp quay đầu sang thì nở nụ cười tươi rói, sóng mắt lnh lnh. Đồng tử Nam Cung Diệp co lại.

- Thất gia, người không chọn lấy một bức sao?

Nam Cung Diệp không thể chống lại sức hút từ giọng nói trong veo, thanh thúy ấy, vươn tay kéo nàng nằm trọn trong ngực hắn, bàn tay chai sạn giờ lên vuốt mái tóc mềm mượt, kết hàu khẽ chuyển.

- Mai nhi, đừng nháo.

Tiểu nhân nhi trong ngực bắt mắt cong môi. Nam Cung Diệp khẽ thở dài, sức phòng thủ của hắn là con số không.

- Được rồi, chọn để làm gì?

- Để tú phò long may y phục cho ngài nhé?

- Hử?

Đôi mắt lung linh của Doanh Mai khẽ đảo liên nhìn thấy mõ vương gia nào đó không vui, lập tức mềm giọng an ủi.

- Ai nha, Thất gia, đao kiếm thì ta cảm quen chứ kim chỉ còn chưa một lần động vào. Để tú phùng may áo cho ngài, ta đền bù thứ khác được không?

Nam Cung Diệp nâng tay Doanh Mai lên, ngắm nghía những vết chai đã hằn sâu vào da thịt. Đầu ngón tay là nơi nhạy cảm lại chẳng chịt những vết thương từ đao kiếm và ám khí. Nàng sống cũng không dễ dàng gì.

- Sau này ta sẽ bảo vệ nàng, sẽ không để nàng bị thương nữa.

Doanh Mai nâng mắt nhìn Nam Cung Diệp, cảm nhận được sự đồng điệu. Hắn, cũng giống nàng.

Bỗng, Nam Cung Diệp ôm bổng nàng lên, sải bước ra ngoài. Lạc Hà các ở chủ viện, ngay gần thư phòng, đi vài bước liền đến nơi.

- Thất gia, người làm gì?

Nam Cung Diệp cười nhẹ, Doanh Mai cảm nhận rõ lồng ngực hắn hơi rung lên, âm điệu nhẹ nhàng như làm say lòng nàng.

- Nàng nói, sẽ đền bù thứ khác cho ta.

- A.

Doanh Mai chưa kịp thốt lên lời nào đã bị cướp mất không khí. Môi hắn phủ lên môi nàng, từ dịu dàng quyến luyến đến dây dưa quyết liệt. Sự chủ động của hắn kéo nàng trầm mê, những điều muốn nói đều không cánh mà bay.

Bàn tay Nam Cung Diệp thô ráp đầy vết chai chạm vào da thịt khiến nàng một trận run rẩy. Môi hắn rời xuống dưới, hôn lên xương quai xanh tinh xảo, rồi lại tỉ mỉ gặm cắn vành tai nàng. Nhiệt tình nóng lên, hương tử đàn bao phủ, nàng không đủ sức kháng cự, hắn như tia nắng mặt trời dẫn dắt, thiêu đốt nàng.

Bàn tay Nam Cung Diệp vòng ra sau rút đi búi tóc đen tuyền, sợi tóc mềm mượt chảy xuôi qua kẽ ngón tay. Hương thơm thảo mộc lan tỏa, Nam Cung Diệp hôn lên mái tóc ấy.

Dần dần, hắn xuống thấp hơn.

- Vương gia. Thuộc hạ có việc cần bẩm báo.- Giọng Lâm Tử dồn dập vang lên ngoài cửa.

Nam Cung Diệp không để tâm, bàn tay hắn chạm vào chiếc yếm màu vàng của nàng.

- Vương gia, thuộc hạ có chuyện gấp.

Nam Cung Diệp đen mặt.

Doanh Mai giữ tay hắn lại. Khi tinh táo quay về, nàng liền hiểu Lâm Tử muốn báo việc gì. Nhưng, loại chuyện này...

- Thất gia, người ra xem đi.

Nam Cung Diệp cắn răng. Tốt nhất việc hắn nói đủ gấp. Nếu không... Hừ.

Nam Cung Diệp nhẹ nhàng khoác lại áo cho Doanh Mai.

- Nàng nghỉ ngơi sớm đi.

Sau đó mới cất bước ra khỏi phòng.

Doanh Mai còn chưa thoát ra được khỏi mùi đàn hương. Nàng đến bên cửa sổ, mở ra. Ánh trăng phủ lên thân hình mảnh mai một tầng mờ ảo. Doanh Mai thở dài. Đôi mắt ẩn trong bóng đêm sâu như giếng cổ.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chỉ cần nàng thôi

Thư phòng

Nam Cung Diệp bất mãn, rất bất mãn, giọng nói còn chưa hết khàn khàn:

- Có chuyện gì?

Dưới áp lực hàn băng của chủ tử, Lâm Tứ cất giọng run rẩy:

- Chủ tử, vương phi kinh mạch ngắt đoạn. Khi bị xúc động, khí huyết lưu thông không được, tích tụ vào đường kinh mỏng nhất. Tại huyệt...

- Cho nên?

Nam Cung Diệp không kiên nhẫn, giọng trầm đi một phần.

- Nhiệt hóa công tâm, tâm dẫn...

- Cho nên?

Giọng Nam Cung Diệp đã trầm đến cực điểm. Lâm Tứ cắn răng:

- Vương phi không thể kích động. Viên phòng, là không thể a.

Cả người Nam Cung Diệp tỏa ra hơi thở âm u khiến người khác không dám lại gần.

- Nếu ta vẫn cố tình đây?

Trên trán Lâm Tứ từng giọt mồ hôi cứ thi nhau chảy xuống, hai chân nhũn ra, quỳ rạp xuống đất, sau lưng đã ướt thành một mảng.

- Nhẹ thì khí hỏa huyết ứ. Nặng thì kinh mạch đứt gãy.

Hàn khí âm u mấy năm giấu trong vỏ của Nam Cung Diệp lộ ra, như tu la đến từ địa ngục, chỉ một ánh mắt cũng đủ đoạt mạng người khác. Hắn phát tay cho Lâm Tứ lui ra, ngồi trong thư phòng, cả người bị bao phủ bởi màn đen dày đặc. Đêm tối tĩnh mịch, đôi đồng tử hắn càng tĩnh mịch hơn.

Vàng trắng treo cao trên đầu cành, đêm đã về khuya. Nam Cung Diệp đẩy cửa vào Lạc Hà các, ngoài ý muốn nhìn thấy bóng lưng Doanh Mai cạnh cửa sổ. Ánh trăng chiếu xuống bóng dáng ấy mới nhỏ bé làm sao? Nam Cung Diệp từ phía sau ôm lấy nàng.

- Thất gia. Đã nói chuyện xong rồi.

- Ta xin lỗi.

Âm thanh của Nam Cung Diệp khàn khàn. Giá như, hắn gặp nàng sớm hơn. Giá như, nàng không phải chịu khổ như vậy. Doanh Mai để hắn tựa đầu vào vai mình. Ánh mắt nàng rơi vào cây đình tử gần bờ hồ. Những cành cây khẳng khiu để lại dấu vết của thời gian.

- Tình cảm của ta không thể chứa một hạt bụi nào. Ta không thể chấp nhận việc chia sẻ trọng phụ với kẻ khác. Thế nên...

- Mai nhi, ta chỉ cần nàng, chỉ cần nàng thôi.

Nam Cung Diệp ôm nàng chặt hơn, như thể sợ một khi nơi lồng sẽ vượt mất vậy. Hắn tham lam hương vị thảo mộc:

- Nàng ở lại bên cạnh ta, có được không?

Đáy mắt Doanh Mai không một gợn sóng.

- Ngài là vương gia Đại Sở.

- Vậy thì sao, ta chẳng để tâm.

- Ngài sẽ có người khác.

- Sẽ không có!

Nam Cung Diệp nóng vội, giọng nói có chút run rẩy, lặp lại câu nói vừa rồi:

- Nàng ở lại bên cạnh ta, có được không?

Doanh Mai cảm thấy bản thân thật ích kỷ, độc ác.

- Được.

Doanh Mai nâng mắt nhìn thẳng vào Nam Cung Diệp.

- Thất gia, nếu chàng làm chuyện gì có lỗi với ta, ta sẽ tự mình rời đi, thành toàn cho chàng.

- Sẽ không bao giờ xảy ra điều đó.

Đêm đó, họ ôm nhau. Đêm đó, họ quyết định đi theo con tim của mình, mãi không thay đổi.

Hai hôm sau

Thọ thần 43 tuổi Hoàng thượng, mặc dù không phải năm chẵn, tổ chức cũng không thể qua loa, đại xá, miễn thuế, khắp nơi dân chúng ăn mừng. Doanh Mai từ sớm đã bị lôi dậy, trang điểm, vấn tóc, thay y phục. Hôm nay nàng phải vào cung tham gia yến tiệc.

Nam Cung Diệp một thân áo bào tử y bước tới. Đây là lần đầu tiên nàng trông thấy hần mặc áo bào, khí chất vương giả như phong ấn được giải khai, nhiệt khí áp bức khiến cho người khác không dám nhìn thẳng. Doanh Mai cười cười, nàng rất chờ mong, hần mặc áo giáp sẽ trông như thế nào. Doanh Mai hôm nay mặc bộ cung trang màu tím yên la, búi tóc lưu vân, vừa nhẹ nhàng lại vừa cuốn hút. Hai người đứng cạnh nhau, hài hòa tình lữ. Đây, cũng là do Thanh nhi chuẩn bị chu đáo.

Nam Cung Diệp dắt tay Doanh Mai ra cửa phủ, đỡ nàng lên xe ngựa. Kỳ thực, Doanh Mai cũng có chút khẩn trương. Sau khi thành hôn, vì bệnh tình của Doanh Mai nên loại bỏ các nghi thức phía sau. Đây là lần đầu tiên Doanh Mai vào hoàng cung giữa ban ngày, cũng coi như lần ra mắt đầu tiên của nàng.

Nam Cung Diệp cười cười rót cho nàng một chén trà.

- Nàng sợ sao?

Doanh Mai cau mày, nàng còn chưa từng sợ cái gì đâu. Đàm rỗng hang hổ nàng cũng từng xông vào rồi, nói nàng sợ, chẳng phải mất mặt Tam cô nương lắm à?

- Ta là ngại phiền toái thôi.

Nam Cung Diệp chậm chậm nhấp một ngụm trà.

- Ân, ta biết.

Hần biết cái khi gì? Cái khí độ thông dong đó là sao chứ? Doanh Mai cảm thấy tức giận bèn không thêm nhìn nữa. Nam Cung Diệp bật cười, đem nàng ôm vào trong lòng.

- Mai nhi, hôm nay nàng thật đẹp.

Doanh Mai không nói gì, đã quen với việc hần cọ cẩm vào cổ nàng. Doanh Mai thấy thật lạ, nàng có thể nhanh chóng tin tưởng hần đến vậy. Có lẽ là từ khi cha nàng qua đời, hần vẫn luôn bồi bên nàng, xử lý mọi việc lại quan tâm đến sức khỏe của nàng. Khi hần bón thuốc, Doanh Mai rất nghi hoặc, bản tính đề phòng của mình đi đâu mất rồi? Ở Minh Nhất các, nàng đã quen tâm lạnh tính lạnh. Sát thủ, không tránh có lúc phải bỏ mình, mặc kệ đó là người thân thể nào với người, người cũng không được trả thù. Sinh tử, chỉ là một ý niệm mà thôi. Bản thân mình trải qua, Doanh Mai thấy ý niệm đó thật khó khống chế.

- Vương gia, vương phi, đã tới hoàng cung.

- Đã biết.

Doanh Mai được Nam Cung Diệp đỡ xuống xe. Bình thường nàng mặc đơn giản, sự ruộm rà của cung trang thật không quen lắm.

Cửa hoàng cung nguy nga hiện lên, hoàng cung, đã đứng sừng sững trăm năm nay, là thứ thể hiện quyền lực hoàng thất, cũng là nơi giam cầm tự do con người ta. Thử hỏi, có bao nhiêu người bước chân vào đây mà có thể sống sót đi ra?

Nam Cung Diệp dẫn nàng đến đại điện, sơn son thiếp vàng, thật là xa hoa. Thọ thần Hoàng thượng buổi sáng sẽ tiếp đãi sứ giả, ngự thiện xong chiều sẽ ca múa vui mừng, đến tối mới tổ chức cung yến.

Chỗ ngồi Nam Cung Diệp là thứ hai bên trái, thể hiện địa vị vương gia của hần, chỉ dưới Thái tử mà thôi. Bên cánh phải, sứ giả các nước đã đến đông đủ. Có vài đạo ánh mắt hướng chỗ nàng, dò xét, khinh bỉ, Doanh Mai chẳng để tâm.

- Hoàng thượng gia lâm. Hoàng hậu giá lâm. Thái tử, Tư hoàng tử tới.

Giọng thái giám vang lên ngoài điện. Quan viên đồng loạt quỳ xuống, sứ giả đứng hành lễ. Nam Cung Diệp từ sau trận chiến mất hết võ công, được phong vương gia cùng đặc quyền không phải quý nên Doanh Mai được đứng cùng hần.

Đoàn người tiến vào trong điện, đi đầu là Hoàng thượng một thân hoàng bào, khí thế vương giả, dù đã tứ tuần nhưng không khó để nhìn ra anh khí năm xưa, đôi mắt còn sáng hữu thần. Vừa vào điện, đôi mắt ấy liền quét một vòng, chạm phải ánh mắt dò xét của Doanh Mai thì nhìn lại lâu hơn, thâm trầm như giếng cổ. Người này có thói quen nắm toàn cục trong tay, tâm tư kín đáo, Doanh Mai không dò xét được gì, còn bị khí tràng của Hoàng thượng

đánh úp. Doanh Mai vẫn không cúi đầu, khí tràng vậy, nàng đã được luyện tập nhiều rồi.

Hoàng thượng bước tới long ý, Hoàng hậu đi ngay bên cạnh, cung trang đồ thắm, đoan trang hiền dịu, thời gian càng làm vẻ đẹp của Hoàng hậu thêm đậm thắm, mặn mà. Kỳ thực, Nam Cung Diệp và Thái tử đều mất mẫu phi khi còn rất nhỏ, hai người đều là con thừa tự của Hoàng hậu, dĩ nhiên, chỉ trên danh nghĩa mà thôi.

Thái tử Nam Cung Mặc cùng Nam Cung Thành theo sau vào ghế của mình. Bọn họ đều chưa từng đại hôn, bên người không có nữ nhân. Theo thường lệ hoàng tử, vương gia phải theo lễ tiết tiếp đón sứ giả. Người hỏi vì sao không có Thất gia ư? Thất gia nhà nàng chỉ là một vương gia nhân tàn, góp mặt cho có thôi được không hả?

- Bình thân.

Hoàng thượng trầm thấp nói, lộ ra sự uy nghiêm đế vương. Quan lại lục đục đứng dậy, người nào cũng kính cẩn vào chỗ của mình. Đây là lần đầu tiên Doanh Mai tận mắt chứng kiến cảnh tượng hoàng tráng, trang nghiêm như vậy.

Sau vài lời mở màn cùng sự chào hỏi sứ đoàn các nước. Thái tử Nam Cung Mặc đầu tiên bước ra, tùy tùng bùng lên một cây san hô huyết rồng.

- Nhi tử kính chúc phụ hoàng phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn, chúc Đại Sở ta ngày càng phồn thịnh.

Hoàng thượng gật đầu khen ngợi một câu. Ngay sau đó Nam Cung Thành một thân lục bào bước ra, Doanh Mai nhú mày, đây là chèn ép Thất gia nhà nàng? Nam Cung Thành tuy đứng thứ tư nhưng lại chỉ là hoàng tử, xét về cấp bậc, vẫn đứng sau Thất gia nhà nàng.

Nam Cung Thành mang ra là một bức họa đồ sông núi, vừa có nét hào hùng tráng chí, lại mang vẻ yên bình, đây là bức tranh của danh họa nổi tiếng đã thất truyền từ lâu. Mặt rồng vui vẻ, lại cất tiếng khen. Nhìn thấy ánh mắt tự đắc của hần hướng Thất gia, Doanh Mai nhớ tới 72 bức xuân cung đồ mà mí mắt giật giật. Nàng rất muốn nói cho hần biết, bút tích của danh họa này trong phòng ta còn treo một bức đấy, người đắc ý cái gì? Phải rồi, chính là bức quạt tranh ngọc lan ở giữa phòng nàng.

Đến lượt Nam Cung Diệp và nàng bước ra, cả hai cùng mặc màu tím như một đôi tình lữ đồng điệu. Khi Nam Cung Diệp mặc áo bào, khí thế vương giả lộ ra, Doanh Mai cũng không vì thế mà bị chèn ép, dịu dàng đứng cạnh. Tùy tùng bùng lên một đôi ngọc quan âm.

- Nhi thần chúc phụ hoàng thọ tỷ Nam Sơn.

Hần nói đơn giản, Hoàng thượng cũng chỉ gật đầu một cái.

Khi về chỗ ngồi, Nam Cung Diệp hơi cúi đầu, nói:

- Phụ hoàng rất tò mò về nàng.

Doanh Mai gật đầu, người có gan chống lại ánh mắt Hoàng thượng, không tò mò sao được?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Lễ vật của Đông Lăng

Đông Lăng tài nguyên phong phú là nước hùng mạnh nhất trong tứ quốc. Đông Phương Hoài dẫn đầu bước ra, nói vài câu khách sáo, tùy tùng mang lên một hộp gỗ khá to.

- Đây là lễ vật của Đông Lăng ta, kính chúc Sở hoàng sức khỏe dồi dào, đất nước phồn thịnh.

Đông Phương Hoài có phần tự tin, Hoàng thượng vẫn bình thản không đổi nét mặt. Tâm tư đế vương nào có dễ dò xét như vậy. Ánh mắt mọi người dồn vào hộp gỗ, khi được những tùy tùng mở ra Doanh Mai nghe thấy những tiếng hút khí vang lên. Giữa đại điện là một khay nước, bên trong có hai con rết đỏ rực đang bò quanh. Từ giữa khay nước nhô lên một chân giá đang đỡ một ly rượu. Hương rượu tỏa ra nồng đậm. Doanh Mai nhú mày. Loại rượu này, thật kỳ lạ.

- Đây là bảo vật của Đông Lăng ta, rượu Bách Độc. Loại rượu này được ủ từ trăm loại thảo dược quý cùng trăm loại kỳ độc. Một ly rượu có thể cường thân hộ thể, bách độc bất xâm. Nay, xin dâng tặng Sở hoàng.

Tiếng xì xào bàn tán từ các quan viên vang lên. Doanh Mai nhìn khay nước, với độ rộng đó, lấy ly rượu mà không kinh động hai con rết phía dưới căn bản là không có khả năng. Đây là muốn đánh vào mặt mũi Đại Sở sao? Lễ vật dâng lên, tất nhiên phải nhận, nhưng nhận thế nào đây?

Đông Phương Hoài tự tin như vậy là cho rằng Đại Sở không ai lấy được ly rượu đó sao? Doanh Mai quét mắt một vòng, Thái tử, Nam Cung Thành ngay cả sứ giả như Hoa Mạt Thư cũng chau mày trầm ngâm. Đại công chúa Nam Cung, Bách Lý Thiên Diệp ánh mắt khinh bỉ, không rõ là khinh bỉ ai nữa.

Nam Cương lợi hại về cổ tròng, có lẽ nàng ta đã có cách.

- Thất gia, người thấy thế nào?

- Dùng một trường đu mạnh, tách hai con rết ra mở đường trong thời gian ngắn, rồi chớp thời cơ lấy đi.

Doanh Mai lắc đầu.

- Nước trong khay là nước ăn mòn, phóng trường uy lực lớn sẽ bắn nước ra xung quanh, uy lực nhỏ lại không đủ để mở đường. Hệ số nguy hiểm rất cao.

- Ta có thể thử.

Doanh Mai nhìn chằm chằm vào ly rượu trên giá, bàn tay run run nắm chặt lại. Nếu như, nàng còn võ công thì tốt biết mấy.

- Mai nhi? Nàng sao thế?

- Nếu không chế được hai ám khí cùng một lúc, phóng chúng vây quanh ly rượu thì có thể dùng khinh công đến lấy. Đáng tiếc, ám khí quay thành vòng chàng còn chưa phi được, chứ đừng nói tới không chế hai cái.

Nam Cung Diệp hiểu nổi bất lực của nàng. Vươn bàn tay to lớn nắm lấy tay nàng.

- Mai nhi, nàng đừng tự trách mình nữa.

Ánh mắt Nam Cung Diệp sâu thẳm như biển rộng trời đêm.

- Ta sẽ rất đau lòng.

Doanh Mai chính là thấy khó chịu với bản thân nên mới cố ý nói vậy, để Nam Cung Diệp cũng thấy khó chịu theo. Không ngờ, hắn lại quan tâm cảm giác của nàng hơn. Cuộc đời này có một người bầu bạn như thế quả thật không uổng phí.

- Sao vậy, chẳng lẽ Sở hoàng không hài lòng với lễ vật của Đông Lăng?

Đông Phương Hoài lên tiếng, vang vọng khắp đại điện. Thật là càn rỡ. Có điều, người ta có tư cách càn rỡ. Đông Lăng là nước lớn, tình hình hiện giờ của Đại Sở không thể so được. Một đám văn võ bá quan có giận mà không dám nói, tiếng xì xào bàn tán càng to hơn. Hoàng thượng giờ tay, uy áp để vương lộ ra, tiếng bàn tán lập tức im bặt.

- Lễ vật của Đông Lăng trăm nhận. Có đại thần nào muốn thử sức hay không?

Văn võ bá quan đều cúi mặt không dám nói gì. Hoàng thượng quét mắt một vòng, không lộ ra vui buồn. Nam Cung Mặc đứng dậy, Hoàng thượng giờ tay cho hắn dừng lại, không nói.

- Từ Nghị.

- Có thuộc hạ.

Một người từ bóng tối bước ra, trông trang phục giống như cấm vệ quân, nhưng Doanh Mai cảm nhận được hơi thở giang hồ.

- Thất gia, người này là ai?

- Không tra được lai lịch, hắn có tên trong cấm vệ quân nhưng không thuộc đội nào, trực tiếp theo bên người phụ hoàng.

Doanh Mai chăm chú nhìn người đó, khí tràng này, không sai được.

- Bao lâu rồi?

- Từ khi ta còn nhỏ đã thấy hắn rồi.

Nói vậy ít nhất cũng hơn chục năm. Nếu thực là người giang hồ, có thể đi theo bên người triều đình lâu như thế sao?

- Từ Nghị, người thấy ai có thể nhận lễ vật này?

- Bẩm chủ tử, thuộc hạ tài mọn xin được ra sức.

- Được.

Người tên Từ Nghị đi tới trước khay nước, kiểm rút ra lóe lên không trung từng đợt hàn quang. Không nhìn thấy thân kiếm ra sao, chỉ thấy từng đợt ánh sáng vụt lên ngày một nhiều, càng tới gần ly rượu, ánh sáng đó càng khiến người ta hoa mắt, dường như trên tay hắn không chỉ là một thanh kiếm mà là

hai mươi, ba mươi thanh. Chưa kịp hồi thần đã thấy ly rượu nằm ngay ngắn trên mũi kiếm.

Doanh Mai hai mắt sáng bừng, miệng lẩm bẩm " Vô Ảnh kiếm". Nàng hướng mắt nhìn Hoàng thượng, ánh mắt không dấu nổi sự nghi hoặc cùng tò mò.

Từ Nghị bung ly rượu lên trước mặt Hoàng thượng, ngài nhận lấy, đưa lên miệng từ từ uống, cảm nhận vị bồng rất hòa hân băng cùng nhau ập đến, nét mặt ngài vẫn không chút thay đổi.

- Lễ vật của Đông Lăng rất vừa ý trăm. Tứ vương tử đã tốn công sức rồi.

Đông Phương Hoải đề lại kinh ngạc trong lòng, lễ độ nói:

- Sở hoàng hài lòng là được rồi.

Hoàng thượng trở lại long ý, đưa mắt hết một lượt đại điện, lúc nhìn vào Doanh Mai khóe môi câu lên cười như không cười. Đến bây giờ Doanh Mai vẫn chưa ngừng dò xét Hoàng thượng, lại không nhìn ra hơi thở khác thường nào. Một bậc đế vương, thâm sâu khó dò.

- Mai nhi?

- Người đó tên là Trương Nghị, người giang hồ, chiêu đó gọi là Vô Ảnh Kiếm, vì mỗi chiêu xuất ra, chỉ trông thấy ảo ảnh. Nghe nói hai mươi năm trước hắn bị truy đuổi, bị thương nặng rồi nhảy xuống vách núi.

Nam Cung Diệp không khỏi nhìn người tên Trương Nghị rồi lại nhìn phụ hoàng đang ngồi trên long ý.

- Ý nàng là?

- Hoàng thượng là người giang hồ.

Doanh Mai khẳng định. Không phải không nghĩ đến, nhưng nghe giọng chắc chắn của Doanh Mai, Nam Cung Diệp vẫn bị bất ngờ. Hắn nhớ đến đêm vào ngục thăm Doanh tướng quân, ông nói: " Hoàng cung canh phòng cẩn mật, mật thám Đông Lăng dù tài giỏi cỡ nào đi nữa cũng không có cơ hội hạ độc Hoàng thượng, trúng độc như thế nào, chỉ mình Hoàng thượng biết".

Nam Cung Diệp đưa mắt nhìn về Doanh Mai, có vẻ chính là như thế. Ánh mắt Doanh Mai vẫn chưa dời khay nước giữa đại điện, hiện giờ chỉ còn lại hai con rết đang hoảng loạn bò tới bò lui, bọn chúng cũng không sống được bao lâu nữa. Giọng nói của nàng thêm thâm trầm:

- Hơn nữa, Hoàng thượng bị trúng độc.

Nam Cung Diệp bật khả tư nghị.

- Mai nhi?

- Ly rượu đó, chính là thuốc giải.

Nháy mắt, rất nhiều suy nghĩ đảo trong đầu Nam Cung Diệp. Đông Lăng muốn mạng Doanh tướng quân để đổi lấy ly rượu đó? Khi Doanh tướng mất đi, hàng rào phòng thủ Đại Sở như có một lỗ thủng, họ dựa vào đó để tấn công Đại Sở. Phụ hoàng hiểu rõ nên mới điều động số lượng lớn binh lực vào giáp biên giới hai nước như thế? Vừa là ngăn chặn, vừa khảo nghiệm hãn và Nam Cung Mặc?

Những điểm nghi vấn dường như đã sáng tỏ. Nhưng còn Mai nhi, nàng chỉ là một nữ tử thôi, tranh đấu hai nước, lại đem đến nhiều đau khổ cho nàng như thế? Nhìn thân hình nhỏ bé trước mặt, lòng hắn một trận quặn đau.

- Mai Nhi, nàng còn có ta.

Doanh Mai thoát khỏi những suy tư của mình, nhìn thấy ánh mắt dồn nén của Nam Cung Diệp, tâm nóng lên.

- Đúng vậy, Thất gia, ta còn có ngài.

- Ta sẽ không để nàng chịu ủy khuất.

Thật may mắn, vì nàng gặp được hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chó cắn chó

Theo sau Đông Lăng, Bắc Yến cùng Nam Cung dâng lên lễ vật của mình cùng những lời chúc khách sáo. Qua hết các vị đại thần trong triều cũng đã quá trưa. Hoàng thượng phát tay cho trù phòng dâng lên ngọc thiện.

Doanh Mai rất bất mãn, tại sao đồ ăn trước mặt mà Thất gia không cho nàng ăn. Nàng không muốn ăn hoa quả, không muốn ăn bánh ngọt. Doanh Mai muốn ăn thịt chiên, muốn ăn gà tần cơ. Cuộc đời thật bất công mà.

Trong lúc Doanh Mai bất mãn, Đông Phương Hoài đã nâng ly rượu cất bước lại gần.

- Nghe danh Thất vương gia đã lâu, Hoài xin kính Thất vương gia một ly.

Đông Phương Hoài đứng đối diện Nam Cung Diệp, giờ tay nâng chén. Con mắt Doanh Mai tối lại. Đây là muốn thăm dò Thất gia nhà nàng. Tướng quân đã mất, chỉ còn Thất gia. Đông Lăng muốn biết Thất gia có thực sự mất võ công hay không?

Đông Phương Hoài kính rượu, từ chối sẽ mất thể diện không chỉ của Thất gia mà còn cả Đại Sở. Có điều Thất gia chắc chắn sẽ không để tâm đến mấy thứ đó. Doanh Mai không để Nam Cung Diệp từ chối, vươn tay đón lấy ly rượu:

- Thất gia sức khỏe không tốt, không thể uống rượu. Vương phi ta sẽ thay chàng ấy nhận ý tốt của Tứ vương tử.

Khốn kiếp, ngay cả một nữ tử như nàng, hấn cũng xuất nội lực thăm dò. Đông Phương Hoài quá nham hiểm rồi. Từ cổ tay Doanh Mai bắn ra một cây kim. Đông Phương Hoài chợt thấy nhói đau, bàn tay không tự chủ mà thả lỏng, chén trên tay biến mất, hấn hít mất nguy hiểm. Doanh Mai đáp lại. Mặc dù ta không có nội lực, nhưng người nghĩ gây khó dễ được cho ta sao? Đừng có mơ.

Rượu hoàng cung đều là loại quý hiếm, ây nha, nàng rất lâu rồi không được uống rượu, một chén quá không đủ. Doanh Mai tiếc nuối, liền nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Nam Cung Diệp. Thôi xong!

Tức giận. Cần đồ dành!

- Thất gia.

Giọng mũi mềm nhẹ như mèo kêu gào vào lòng nam tử nào đó. Hấn quay mặt đi, tự nhắc nhở bản thân phải giữ vững lập trường.

Doanh Mai ôm lấy cánh tay hấn, thủ thủ như mê hoặc:

- Ta biết ngài không muốn bại lộ, lại không thể mất mặt Đại Sở. Dù gì ta cũng là Doanh Sở Tà, là thống lĩnh trong quân doanh, làm sao có thể trơ mắt nhìn hấn tự tung tự tác đây?

Nữ nhân này! Rất biết tránh nặng tìm nhẹ! Rõ ràng lo hấn sẽ bại lộ lại cố tình nhận trách nhiệm về mình, làm sao hấn có thể không yêu thương đây?

- Thất gia, đừng giận nữa được không?

- Nàng nói ta sức khỏe không tốt.

Ặc. Không phải chứ? Về mặt Doanh Mai như còn trong mộng. Được rồi, nàng thừa nhận, mình sai lầm rồi.

Chiều, một mảnh ca múa thái bình trong hoàng cung. Doanh Mai vốn rất nhàm chán liền bị Nam Cung Diệp lôi đi.

- Thất gia, đi đâu?

Nam Cung Diệp rất nghiêm túc:

- Đi chứng minh cho nàng thấy, sức khỏe ta tốt hay không?

Còn tức giận a. Lần thứ hai nàng thừa nhận sai lầm vẫn không được sao? Đây là muốn gì a.

- Im nào.

Đi tới khúc quanh, Nam Cung Diệp ôm nàng bay về một phía. Doanh Mai rất thức thời che dấu khí tức.

Hoàng cung lộng lẫy nguy nga, nhưng cũng không thiếu những nơi hẻo lánh, ví dụ như, lãnh cung.

Trong một tòa viện tiêu điều xơ xác, có hai người đứng dưới bóng cây. Nữ tử hồng y thanh lệ nhưng lại bị sự tức giận trên khuôn mặt làm cho vằn vẹo, Tổng Từ Yên.

- Nam Cung Thành, chính ngươi đã sai Tổng Từ Ngạn hạ ngục ta?

- Ha, đúng thì sao? Bản danh sách đó ngươi đã lấy đi còn muốn ta tha cho ngươi?

- Nam Cung Thành, ta đã nói đồ ngươi mất không liên quan đến ta.

- Phải không? Dù sao bây giờ ngươi cũng chỉ là một chiếc giày rách, không đủ tư cách làm chính phi của ta.

- Ngươi muốn bội ước? Đừng quên giao dịch của chúng ta.

- Ha ha. Giao dịch? Tên nhu nhược Nam Cung Mặc còn chưa có chết. Chỉ một Thất Vũ các nhỏ nhoi mà cũng dám trái lệnh ta. Đây chỉ là trừng phạt nhỏ cho ngươi, để ngươi biết, ai mới là chủ tử.

- Nam, Cung, Thành. Ngươi đừng quên, trao đổi của ngươi và Đồng Lăng còn nằm trong tay ta.

Nam Cung Thành âm trầm ngoan độc. Nữ tử vẫn không buông tha.

- Ngươi tưởng có thể vứt bỏ ta sao? Một khi những thứ kia lộ ra, ngươi chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Nam Cung Thành tiến sát tới nữ tử, đè ép nàng xuống:

- Vậy sao, nhưng ngươi đang ở cùng một con thuyền với ta đấy. Tống Từ Yên, mỹ nữ đệ nhất kinh thành, chắc.

- Nam Cung Thành, ngươi, khốn kiếp, mau buông.

- Chắc, chắc, ta cứ nghĩ ngươi bị hạ xuân dược sẽ đến tìm ta. Nói, hôm đó ngươi đi tìm tên ăn mày nào giúp ngươi hả?

- Khốn kiếp. Ta sẽ không tha cho ngươi.

- Ha, còn dám uy hiếp ta. Xem ta dạy dỗ ngươi thế nào?

Doanh Mai trợn mắt nhìn một màn trước mặt. Lượng thông tin quá nhiều, nàng chưa kịp tiêu hóa đã thấy hai người kia lẩn lộn, ừm, dĩ nhiên là một người phảng phất một người cưỡng ép, nhưng như vậy lại càng kích thích, y phục từng lớp từng lớp rơi ra. Bỗng trước mặt tối đen, Doanh Mai bị vây trong mùi hương từ đàn. Nam Cung Diệp ôm nàng rồi xa.

- Ấy, ta còn chưa có xem đủ.

- Xem cái gì mà xem.

- Thất gia, không phải là ngài không tốt thật chứ?

- Nàng!

Nam Cung Diệp giận đỏ mặt. Còn không phải là vì nàng? Doanh Mai cười sáng khoái, hôm nay xem được một vở kịch thật đặc sắc.

- Ấy nha, chó cắn chó, thật xứng đôi.

Nam Cung Diệp tiến tới ôm lấy nàng.

- Đúng vậy, còn phải nhờ công vương phi.

Doanh Mai liếc mắt. Hắn nói đến bộ 72 bức xuân cung đồ kia? Ha, danh sách bị mất, Nam Cung Thành cho rằng người lấy là Tống Từ Yên nên trở mặt với nàng ta. Thật quá tốt.

- Vương gia, xem ra chúng ta phải đến thăm khuê phòng Tống tiểu thư một chuyến rồi.

- Yên tâm, ta đã thăm dò rồi, lúc nào thích hợp sẽ mang nàng đi.

- Được.

Nam Cung Diệp và Doanh Mai thông thả bước đi, chưa ra khỏi lãnh cung, nơi này có sự tiêu điều thê lương không nói lên lời. Doanh Mai nhận thấy Nam Cung Diệp có chút khác thường, quan tâm vỗ vỗ vào mu bàn tay hắn:

- Thất gia?

Nam Cung Diệp chỉ về một hướng, tòa viện hẻo lánh, đã lâu không có người động đến, bụi dãi một lớp dày không được quét dọn.

- Đó là nơi mẫu phi ta từng sống. Khi ta nhỏ, bà ấy phạm phải một sai lầm, bị đẩy tới nơi đó, còn bị hại chết.

Nam Cung Diệp kể rất đơn giản, nhưng Doanh Mai nghe thấy sự chua xót và bất lực trong đó. Nàng rất muốn hỏi là có người hại bà ấy? Là mẫu thân của Thái tử ư? Nhưng mọi lời nói dường như không còn ý nghĩa nữa. Bàn tay nàng thêm dùng sức nắm lấy tay Nam Cung Diệp:

- Chàng có muốn vào trong không?

Nam Cung Diệp lắc đầu, kéo nàng ra khỏi lãnh cung:

- Đi thôi.

Nơi họ dừng lại là một hồ nước trong vắt, những lá sen xanh mướt, ẩn hiện có vài nụ sen be bé. Đầu hè, hoa sen cũng sắp nở rồi. Nàng nhớ, hồ nước trong Lạc Hà các cũng trồng ít sen. Giữa hồ, Nam Cung Diệp xây dựng một đình nghỉ, có hôm nàng hứng thú, sẽ mang cầm ra đó đàn một khúc. Nam Cung Diệp ngồi bên cạnh dường như rất hài lòng vừa nghe cầm vừa thưởng trà. Hóa ra, trong lúc vô tình, nàng và hắn lại có nhiều kỷ niệm đến thế. Hiện tại, nàng rất muốn đàn một khúc cho hắn nghe, nói cho hắn, không sao cả, chỉ cần còn sống, là đủ rồi.

- Diệp ca ca, Thất tẩu tẩu, thì ra hai người trốn đi chơi riêng, hại ta tìm hai người thật vất vả.

Một giọng nói trong veo thanh thúy vang lên, Doanh Mai nhìn lại, ngoài ý muốn trông thấy Bạch Thiên Thiên đang mừng rỡ bước tới. Bạch Thiên Thiên, nữ nhi bảo bối của Tả thừa tướng, mẫu tộc Nam Cung Thành, đưa mắt nhìn Nam Cung Diệp, hắn cũng bất đắc dĩ. Dù biết là phe đối lập, nhưng một cô gái ngây thơ trong sáng như Bạch Thiên Thiên lại khiến hai người họ không thể chối từ.

- Thiên Thiên, hôm nay muội thật xinh đẹp.

Doanh Mai không keo kiệt khen ngợi, Thiên Thiên thân hình nhỏ nhắn như một tiểu loly, khoác trên mình bộ váy màu vàng, như cánh bướm bay lượn giữa vườn hoa. Được khen ngợi, bạn nhỏ Bạch nào đó rất vui.

- Thất tẩu, tẩu thật là tốt. Đi, ta dẫn tẩu đi chơi, còn ăn đồ ăn ngon nữa.

Mắt Doanh Mai sáng lên, đồ ăn ngon? Nhưng ý niệm ngay lập tức bị cắt đứt bởi vì mỗi nam nào đó đã nắm chặt tay lại, không cho nàng thoát khỏi.

Bạch Hạo cuối cùng cũng đã đuổi kịp muội muội mình, nghe nàng nói vậy mà đầu ần ần đau.

- Thiên Thiên, muội xem vương gia và vương phi thân tiên quyền lữ như thế, chúng ta không thể quấy rầy, phải không nào?

Nói xong mới quay sang Nam Cung Diệp cùng Doanh Mai, chấp tay lễ độ nói:

- Thật ngại quá, muội muội ham chơi, mong vương gia và vương phi đừng để bụng.

Nam Cung Diệp gật đầu, nắm tay Doanh Mai hướng phía trước:

- Đi, ta dẫn nàng đến Ngự hoa viên.

Doanh Mai đi theo, có những việc, không cần nói cũng hiểu. Bạch Thiên Thiên còn muốn phản bác lại thì nhìn thấy bóng dáng hai người bước cùng nhau, cảm thấy màu tím cùng váy tím yên ả như quán quýt một chỗ, thân mật như thế, xứng đôi như thế, quả thật không cách nào phá vỡ sự đẹp đẽ ấy được.

Doanh Mai và Nam Cung Diệp đi được một đoạn liền nhìn thấy vài người đang tới, một nữ tử cung trang màu lục cùng nha hoàn của nàng.

- Người chính là Thất vương phi?

Trông rõ sự bất mãn của nàng ta, Doanh Mai ngẩng đầu nhìn trời, nàng đâu có tạo nghiệt gì chứ. Người bất mãn với vị trí vương phi này của nàng thật nhiều. Một Tống Tử Yên không nói, còn có một Bát công chúa, nay lại xuất hiện thêm một người. Cuộc sống không cho nàng lương thiện mà.

Không đợi câu trả lời, nàng ta đã nhanh chân bước tới, giờ tay muốn động thủ. Doanh Mai nháy mắt, cô nương, người đủ mạnh mẽ. Chưa chạm được vào Doanh Mai nàng ta đã bị Nam Cung Diệp ngăn cản.

- Vương Nhược Linh. Người muốn chết.

Đôi mắt Vương Nhược Linh rất quật cường.

- Nam Cung Diệp, ta không nói chuyện với huynh. Hừ, nhu nhược, không tài cán, ta xem huynh bảo vệ cô ta được bao lâu?

Nàng ta quay đầu, Doanh Mai đứng lý hợp tình nói:

- Được trọng phụ mình bảo vệ chẳng phải là khinh thiên nghĩa địa sao?

Vương Nhược Linh hiển nhiên rất bất ngờ, quay đầu lại, Doanh Mai rất bình tĩnh thong dong:

- Cô nương rất bất mãn với vị trí Thất vương phi của ta? Đáng tiếc, vị trí này không phải ai cũng ngồi được đâu.

Vương Nhược Linh nhìn nàng một hồi rồi mới cất tiếng:

- Được, để ta xem, trước Đông Phương San, người giữ vị trí đó kiểu gì.

Nhìn nàng ta đi khuất, Doanh Mai vịn lần ngậy thơ quay sang Nam Cung Diệp hỏi:

- Đông Lăng muốn liên hôn?

Nam Cung Diệp rất chính trực đáp:

- Hắn không phải là ta.

Doanh Mai khinh bỉ, có quỷ mới tin.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Khổng tước cao ngạo

Ngự hoa viên.

Trăm hoa đua nở, cảnh sắc thật lóa mắt người nhìn. Người nghỉ xem, nhiều hoa như vậy, hương thơm vô số, làm thế nào để chọn ra loài hoa đẹp nhất đây?

Trong ngự hoa viên giờ phút này thật đông đúc. Các quý phụ nhân, tiểu thư khuê các buổi sáng không được góp mặt ở đại điển đều tụ tập ở đây. Kỳ thực Thất gia, thân là một vương gia, phải đi tiếp đãi sứ giả, nhưng hắn chẳng quan tâm, một mực bồi bên người Doanh Mai không biết là lo nàng bị bắt nạt hay sợ nàng chạy mất nữa.

- Tiểu thư, cô già.

Doanh Mai nghe tiếng của Thanh nhi, buổi sáng nàng không được phép mang theo nha hoàn nên đã bảo Thanh nhi đợi ở đây, dù sao cung yến buổi tối cũng phải xuất hiện. Thanh nhi lại gần, đưa cho nàng một viên dược hoàn:

- Tiểu thư, hôm nay người chưa uống thuốc.

Doanh Mai đỡ khóc đỡ cười, còn tưởng nàng trốn được một hôm đấy. Nam Cung Diệp nhíu mày, vươn tay.

- Đưa cho ta.

Thanh nhi hiểu ý, lấy từ trong người ra một bình dược, bên trong có hơn chục viên dược hoàn. Nam Cung Diệp cất vào người, nhắc nhở hôm nào nàng quên sẽ dùng đến. Doanh Mai cảm thấy cuộc đời thật đen tối.

Giữa Ngự hoa viên đặt một bục diễn khá lớn, xung quanh hoa tươi nở rộ, đèn lồng đỏ thắm treo bốn góc tỏa sáng cả một vùng. Đơn giản mà xa hoa, yến tiệc trong hoàng cung thật khiến người khác lau mắt nhìn. Nam Cung Diệp dắt Doanh Mai đi tới chỗ ngồi, Thanh nhi kính cẩn đứng phía sau.

Chờ mãi, chờ mãi cuối cùng cung yến cũng diễn ra. Doanh Mai rất nhàm chán, bây giờ sức khỏe không như trước nữa, thật nhanh liền mệt mỏi. Nàng gục vào trong lòng Nam Cung Diệp mắt nhắm mắt mở xem những tiết mục trên đài. Xung quanh không ngớt lời ca ngợi chúc tụng, nịnh nọt vô cùng. Thật nhàm chán, cả một bầu trời nhàm chán. Nhìn sắc mặt vị trên cao kia còn thú vị hơn.

Hoàng thượng thông dong nhấp rượu, như một lão hồ ả ẩn mình trong bóng đêm chờ đợi con mồi xuất hiện. Ngài bình thần ung dung như thế, là để che dấu sự nguy hiểm sắc bén bên trong sao? Không thể không nói, Hoàng thượng nguy trang rất tốt. Doanh Mai chắc chắn ngài là người giang hồ, lại không cảm nhận được hơi thở khác thường nào. Mỗi người ở đây đều đang diễn kịch, còn Hoàng thượng là diễn viên tốt nhất. Doanh Mai ngay thẳng, sáng trong như ngọc lưu ly cảm thấy bản thân không theo kịp bọn họ.

- Thọ lễ của Hoàng thượng, Bì San xin dâng một điệu nhảy chúc mừng.

Cung Yến, các thiếu nữ đều ra sức thể hiện, không ngờ, công chúa Bì San cũng muốn góp vui. Đông Lăng muốn liên hôn là thật? Sắp xếp nội gián chuẩn bị chiến tranh nghe còn thật hơn.

Đáng người Đông Phương San mềm mại quyến rũ, những động tác uyển chuyển trong nền nhạc thật thu hút người nhìn, đến một nữ nhân như Doanh Mai còn phải tán thưởng, chỉ ít nàng ta cũng có chút tài mọn. Âm nhạc đến đoạn cao trào, vòng eo nàng ta không ngừng chuyển động dấy lên dục vọng nam nhân. Nhìn những ánh mắt say mê ngơ ngẩn nhìn nàng ta múa xem. Xuất sắc!

Doanh Mai nhấp một ngụm trà. Đáng tiếc cho Đông Phương San, nếu ở thanh lâu, nàng ta không làm hoa khôi thì còn ai nữa đây. Đáng tiếc, đáng tiếc, nam nhân cao tăng ở đây đâu phải người thường, ai không có chí lớn? Mãn múa hút mắt của Đông Phương San chỉ nhận được sự tán thưởng từ họ mà thôi. Thái tử, Ôn Trắc, Hoa Mạt Thư. A, tên Nam Cung Thành kia trông có vẻ chăm chú đấy. Còn nam nhân nhà nàng ư? Xem nào, tốt lắm, trực tiếp bỏ ngor. Kỳ thực Doanh Mai muốn nói: Thất gia, ngài không cần cố kỵ ta ở đây đâu, người ta bỏ bao nhiêu công sức để quyến rũ ngài, ít ra cũng phải

cho người ta một cái ánh mắt chứ? Này, ta nói thật đấy, ngài đừng bóc vỏ nho nữa.

Điều múa kết thúc, Đông Phương San nhận được rất nhiều lời khen ngợi, ngay cả Hoàng thượng cũng lên tiếng:

- Bì San rất có phong phạm của một công chúa. Đông Lăng quả thật rất biết cách dạy dỗ.

Doanh Mai cúi đầu vừa nhận nhơ từ Thất gia vừa cười thầm, đây là khen nàng ta hay đánh mặt Đông Lăng? Nàng sai lầm rồi, Hoàng thượng không phải một lão hồ mà là một lão hồ ly.

- Đa tạ Sở hoàng khen ngợi, San nhi nghe nói Đại Sở người người tài hoa nên cũng muốn kiến thức một phen. Không biết Thất vương phi có thể cho San nhi mở mang tầm mắt không?

Đáy mắt Doanh Mai lóe lên, thật nhắm vào Thất gia? Công chúa Đông Lăng không thể làm thiếp, muốn vào Thất phủ, trước tiên phải hạ bệ nàng, nói nàng không đủ năng lực, không xứng với vị trí này quả là một lý do tốt! Hoàng thượng thâm trầm, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Doanh Mai. Vương Nhược Linh khinh bỉ nhìn nàng. Nam Cung Diệp lạnh băng:

- Tài hoa của vương phi, mình ta rõ đủ rồi, một vài người không có tư cách để biết đến.

Toàn trường nhất thời im lặng. Trong lòng Doanh Mai nổi bão. Cảm giác được che chở là như vậy sao?

- Chẳng phải muốn kiến thức tài hoa thôi sao. Đại Sở ta kỳ nữ rất nhiều, bản công chúa chơi với người.

Bất công chúa Nam Cung Linh ngang ngược. Không thể không nói, vị công chúa này tuy chanh chua ương ngạnh nhưng rất biết vị trí của mình, bảo vệ mặt mũi Đại Sở và hoàng thất. Doanh Mai không còn thấy nàng ta đáng ghét nữa.

- Linh nhi, không được hồ nháo.

Hoàng thượng đậm bạc lên tiếng, phong phạm để vương khiến người khác không dám trái lời. Những người có ý ủng hộ Bất công chúa liền im bặt. Đây là muốn đẩy vấn đề cho Doanh Mai? Hoàng thượng muốn thử nàng à?

- Bản thể từ nghe nói Thất vương phi tài năng hơn người, cũng muốn kiến thức một phen.

Hoa Mạt Thư cười cười nhìn nàng. Khốn kiếp. Hoa Mạt Thư, giòi cho tên lòng lang dạ sói nhà ngươi, dám bỏ đá xuống giếng. Ta không xử lý ngươi thì không còn là Nguyệt Tam nữa. Hoa Mạt Thư cười cười. Muội muội của công tử sao có thể kém được đây? Sao nhìn thấy ánh mắt tiểu thư mà hân lại thấy run thế nhỉ?

Doanh Mai bình tĩnh thông dong, không mặn không nhạt nói:

- Biểu diễn chỉ là trò đùa của các thiếu nữ mà thôi. Ta đã là thiếu phụ rồi, không còn thích hợp nữa. Tổng Tử Yên tiểu thư, ngươi là đệ nhất tài nữ kinh thành, luận bàn cùng với Bì San công chúa cũng không mất mặt đi? Uh, tốt nhất là múa một bài, để cho công chúa biết thế nào mới là vũ kỹ thực sự.

Doanh Mai không nhanh không chậm đẩy vấn đề cho Tổng Tử Yên, không phải ngươi vừa tình tứ hoan ái xong à? Ta gợi ý ngươi múa để ngươi biết thế nào là lên tiên xuống phàm nhé?

Tổng Tử Yên dịu dàng lên tiếng:

- Tử Yên tài mọn, chỉ bảo vũ kỹ cho Bì San công chúa vẫn nên để vương phi tới thi hơn, Tử Yên xin ra sức đệm nhạc.

Đông Phương San vô cùng tức giận, nàng ta rất tự mãn về vũ kỹ của mình, mà từng người, từng người luôn nói nàng ta kém cỏi, một công chúa quen được xưng tụng sao có thể chấp nhận, tuy nhiên Đông Phương San rõ ràng được dạy dỗ rất tốt, vẫn nhớ được thân phận mình không thể lỗ mẫn.

Doanh Mai nghe Tổng Tử Yên nói thì bật cười vô cùng càn rỡ ngông cuồng.

- Trên đời này, người có thể đệm nhạc cho ta múa chỉ có Thất gia mà thôi.

Thái tử Nam Cung Mặc giật giật môi, các ngươi thể hiện ân ái trong hoàn cảnh này cũng được à? Có cần phải nhìn nhau thâm tình như thế không?

Người chưa quen ăn cầu lương Hoa Mạt Thư bị sặc, ánh mắt ngu ngơ. Tiểu thư, cấp bậc chộc tức người của ngài xa xa trên ta.

Người bị phản bác- Tổng Tử Yên gắt gao nắm chặt bàn tay, móng tay đâm vào da thịt để lại dấu vết thật sâu.

Đông Phương Hoài liếc mắt một lượt hoa viên, ánh mắt nhìn Doanh Mai càng thêm thâm sâu, biết nhất thời không chiếm được tiện nghi gì, đưa mắt ra hiệu gì đó với Đông Phương San. Ngay lập tức Đông Phương San quỳ xuống:

- Bẩm Sở hoàng, kỳ thực San nhi vẫn luôn ngưỡng mộ Thất vương gia, lần này ngàn dặm xa xôi đến Đại Sở chỉ để trông thấy phong thái của ngài ấy.

Giọng nói nhỏ nhẹ khiến người ta thương tiếc, một cô nương yếu điệu lại có thể thâm tình như thế. Quả thật khiến người người cảm động. Đông Phương Hoài đứng lên chấp tay nói:

- Muội muội tình sâu nghĩa nặng, phụ hoàng ta chỉ có thể đáp ứng. Đông Lăng và Đại Sở liên hôn, từ nay tình như thủ túc, gắn bó không rời.

Người nghe chưa kịp cảm thán về Bi San công chúa lại bị những lời Đông Phương Hoài làm cho kinh ngạc. Đôi mắt Hoàng thượng một mảnh tĩnh lặng, không nhìn ra suy nghĩ của ngài.

- Ý của Bi San công chúa là?

Đông Phương San một mặt e lệ lại quyết tâm:

- Theo San nhi thấy, Doanh Mai cô nương không xứng làm Thất vương phi.

Người ta đã nói thẳng như thế rồi, còn cần nói gì nữa đây? Hoa Mạt Thư một bộ dáng xem trò vui.

Nam Cung Diệp bật cười vô cùng can rở ngông cuồng. Điều cười này sao nghe quen quen? Làm một đôi phu thê ân ái chính hiệu, xin hỏi: điều cười cũng cần giống nhau như thế hả?

- Nói như Đông Phương cô nương, ai thích, ta đều phải đáp ứng? Chẳng lẽ ta ra ngoài đường có a miều a cầu theo về cũng phải phong chúng làm vương phi? Ha, thật nực cười.

Công chúa Nam Cung Bách Lý Thiên Diệp nâng mắt, nàng vốn ghét bỏ tranh đấu qua lại. Nam nhân này khiến nàng phải nhìn bằng con mắt khác, đáng tán thưởng.

Doanh Mai giật giật khóe môi, nàng biết Thất gia không biết nể mặt ai mà, có điều, nàng thích. Trong sự sững sờ và tức giận của đối phương, nàng nhẹ nhàng lên tiếng:

- Liên hôn đầu nhất thiết phải là Thất gia nhà ta. Đông Phương cô nương không phải muốn kiến thức tài hoa nữ tử Đại Sở sao? Ta tuy không muốn dạy bảo cô nương, nhưng có thể để tỳ nữ của ta chỉ giáo một hai. Thanh nhi.

Thanh nhi đứng phía sau kiều ngạo không kém:

- Tiểu thư, muốn ta trở tài cũng không phải dễ dàng như vậy.

Mọi người còn đang sững sờ vì tình thế thay đổi, chưa biết phải làm sao. Hoàng thượng liếc mắt tán thưởng. Đánh thật kêu.

Doanh Mai bình tĩnh:

- Không phải người thích cửa hàng đó sao? Ta giúp người thu vào trong túi.

Đó là Ngưng Sắc phường, cửa hàng quần áo trang sức ở kinh thành. Thanh nhi đã ngắm nghe cửa hàng này từ lâu, hôm qua nhận cung trang nàng còn nghe Thanh nhi lái nhai một hồi đấy. Thanh nhi hai mắt tỏa sáng:

- Tiểu thư nói phải giữ lời.

Doanh Mai nâng mắt nhìn trời, tự hỏi vì sao mình có tỳ nữ ham tiền đến vậy.

Một màn cười đùa thoải mái vừa rồi như muốn làm thủng mắt người khác. Đông Phương Hoài phát hỏa:

- Thất vương phi. Việc gì cũng phải có chừng mực.

Doanh Mai nhắc khóe miệng:

- Không biết chừng mực của Tứ vương tử là thế nào? Bỏ thế tử để lấy người khác có tính không? A, Tứ vương tử yên tâm, tỳ nữ của ta tuy kém một chút nhưng chỉ giáo Bi San công chúa cũng không vấn đề gì.

- Thất, vương, phi.

Đông Phương Hoài tức giận, vô cùng tức giận, từng tiếng như rít qua từ kẽ răng. Cả người bao phủ bởi một tầng âm u.

- Có vẻ Tứ vương tử nhớ thương tới vương phi của ta, như vậy thật không tốt.

Ây nha, Thất gia giận, khí lạnh cũng toát ra rồi. Phải dỗ.

- Thất gia, a miều a cầu làm sao so sánh được với ngài chứ? Không tức giận, không tức giận.

- Phụt.

Hoa Mạt Thư không thể kiềm chế được. Vô sỉ, một người so với một người càng thêm vô sỉ. Hần nhin cười sắp nội thương rồi, ha ha. Tiểu thư, hôm nay

được chứng kiến bản lĩnh của ngài không uống công một chuyển của bản thể từ ta, ha ha.

Thái tử Nam Cung Mặc tiếp tục co giật khóe môi, ngơ ngác người ta như thế sẽ không sao chứ? Măng muối muối còn không đủ, phải măng cả ca ca mới vừa lòng sao?

Câu nói của Doanh Mai thật sự khiến toàn trường rung động, người đen, người trắng, người xanh, người đỏ, ha ha, mỗi người một sắc mặt. Thú vị vô cùng. Nam Cung Diệp cũng chiều nhìn nàng, thật là một con thỏ nhỏ nghịch ngợm. Có điều, hần thích.

Công chúa Nam Cung Bách Lý Thiên Diệp nở nụ cười. Đôi phu thê này, thú vị.

Đông Phương Hoài đột nhiên cất tiếng cười làm người ta sồn tóc gáy. Rồi sau đó, không có sau đó. Hần im lặng ngồi xuống chỗ ngồi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Thật đáng sợ! Đây là tiếng lòng của hầu hết quan viên có mặt. Hôm nay trở về bọn họ phải đi tìm đại phu! Phải bốc vài thang thuốc an thần!

Thanh nhi đã đi đến giữa đài cao, nàng kêu người chuẩn bị một bàn thấp cùng một chiếc cổ cầm. Xong xuôi nàng thông dong ngồi xuống, chỉ cần nhìn khi độ kia cũng đã hơn hẳn danh môn khuê tú ở đây. Nàng thoải mái, thân thiết như tri kỷ với cây đàn. Nàng ngồi đó, lưng thẳng, tay vuốt ve dây đàn, giống như một đóa u lan trong sơn cốc, không tranh giành với đời.

Những nốt nhạc nổi lên, không khỏi khiến mọi người trầm trồ kinh ngạc. Du dương như tâm tình thiếu nữ, lại trầm bổng như biển rộng trời cao. Thanh nhi cất tiếng hát, giọng hát trong veo quyến luyến, hòa cùng tiếng đàn, không biết đâu là thực, đâu là mơ. Đoạn điệp khúc, âm điệu dồn dập như thúc giục người ta, giọng hát nàng cao vút, như chú chim không tước vượn cánh bay, cao ngạo như thế, xinh đẹp như thế, không nhà tù nào có thể giam cầm nàng, không khó khăn nào cản bước được nàng. Không tước, mãi luôn là không tước ngẩng cao đầu sánh với trời xanh, cao quý vô cùng. Hôm nay, một hình ảnh không tước cao ngạo của Thanh nhi đều in sâu vào tâm trí mỗi người ngồi đây.

Thanh nhi kết thúc một khúc, chậm chậm xuống đài, vãn vũ bá quan còn chưa hồi phục tinh thần, Doanh Mai lên tiếng khen ngợi:

- Không tồi, đã tiến bộ lên nhiều rồi.

- Tạ tiểu thư.

Nàng bình thần về chỗ của mình, không kiêu ngạo, không sùng nịnh như điều tự nhiên vốn có. Một nhân cách thanh cao như thế. Sao đến giờ này, Nam Cung Mặc mới trông thấy nàng. Về khiếp sợ không thể che dấu được hiện lên trên khuôn mặt hần, đôi tay run run, miệng mấp máy nói không thành câu.

- Quả là tài nữ hơn người, người tên gì?

Nghe giọng Hoàng thượng, cảm xúc của Nam Cung Mặc nhanh chóng được dấu đi, chưa để ai phát hiện.

Thanh nhi phúc thân:

- Bẩm Hoàng thượng, tỳ nữ tên Thanh nhi.

- Người muốn thưởng thứ gì?

Đối mặt với Hoàng thượng, Thanh nhi cũng không sợ hãi, lưu loát trả lời.

- Bẩm Hoàng thượng, tỳ nữ tấu nhạc theo lời dặn của tiểu thư, vốn không cầu mong gì. Hoàng thượng muốn thưởng có thể ban cho tỳ nữ vàng bạc châu báu ạ.

Hoàng thượng được Thanh nhi chọc cười vui vẻ. Không chỉ vì tính tình thẳng thắn đó mà còn vì trận này, Doanh Mai đánh thật hay, người nói ta không đủ tư cách ư? Xem đi, đến tỳ nữ của ta người còn thua kém hơn đấy. Doanh Mai nhấp một ngụm trà, nàng biết Thanh nhi sẽ thế mà. Khí nóng trong ngực bỗng dồn lên, Doanh Mai cau mày, trà này!

Nam Cung Diệp thấy nàng chau mày, nhẹ giọng:

- Mai nhi?

Không chống đỡ được, Doanh Mai hoa lệ phun ra một hùm máu. Bên tai nghe nẩy tiếng thất thanh:

- Mai nhi.

- Tiểu thư.

Thanh nhi nhanh chóng dứt cho nàng một viên dược hoàn. Nam Cung Diệp rất hoảng loạn ôm nàng.

- Cô gia, cần phải trở về.

Nam Cung Diệp không quan tâm đến ai, ôm nàng, vốn định sử dụng khinh công, lại bị Doanh Mai giữ lại, nàng mở to con mắt long lanh nhìn hần, nhắc

nhớ hẳn phải bình tĩnh.

Ngồi một bên, Nam Cung Mặc hít thở hừng thoi, lại nhanh chóng thay bằng vẻ mặt phức tạp, vô định.

Nam Cung Diệp ôm Doanh Mai sai bước thật nhanh ra cửa hoàng cung, lên xe ngựa. Thanh nhi theo sát phía sau.

Xe ngựa phi thật nhanh rời khỏi. Thanh nhi bắt mạch cho nàng, mảy cau thật chặt, cuối cùng chỉ nói một câu:

- Trong trà.

Cả người Nam Cung Diệp như dưới hăm băng mới lên. Trong lúc Thanh nhi lên đài, trà đã được đổi. Kẻ nào dám hại Mai nhi của hắn?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Sinh Ca

Doanh Mai được đưa về Lạc Hà các. Nam Cung Diệp đặt nàng xuống giường, Thanh nhi khóa chặt cửa cùng cửa sổ. Nàng ấy nâng Doanh Mai ngồi dậy, chính mình đi tới phía sau, giờ tay muốn truyền nội lực thì bị Nam Cung Diệp bắt lấy:

- Người làm gì?

Hắn nhớ rõ Doanh Mai từng nói chân khí trong người nàng hỗn loạn, không thể chịu thêm nội lực nào nữa. Thanh nhi gấp gáp:

- Chính khí tiểu thư suy yếu, không thể kìm hãm chất độc. Võ công của ta và tiểu thư cùng nguồn gốc, có thể truyền.

Nam Cung Diệp thả tay ra, đôi mắt vẫn gắt gao nhìn khuôn mặt nữ tử khô sở. Trong lòng hắn còn khô sở hơn. Thời gian càng lâu, lồng ngực Nam Cung Diệp càng nín chặt. Mãi lâu sau, nữ tử trên giường mới mở mắt, đôi mắt ngập tràn ánh nước long lanh như đứa trẻ. Nam Cung Diệp ruốc cuộc cũng thờ ơ ra. Thanh nhi như bị rút hết sức lực, chậm chạp xuống giường, nói:

- Xin cô gia chăm sóc tiểu thư, ta đi sắc thuốc.

- Không cần, người nghỉ ngơi đi, để Lâm Tử sắc thuốc.

Thanh nhi nhắm nghiền, cảm thấy bản thân đứng còn không vững nữa nên gật đầu lui ra. Nam Cung Diệp tiến tới giường, ôm trọn nàng trong lòng, đôi tay hắn run rẩy sợ hãi.

Nữ tử trong ngực sắc mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc, nặng nề nhắm mắt. Không biết do quá mệt mỏi hay do mùi tử đàn bên cạnh mà nàng chìm vào giấc ngủ.

Nam Cung Diệp đôi mắt thâm thúy vuốt ve gương mặt nàng. Đông Phương Hoài có tức giận đi nữa cũng không thể trong thời gian ngắn động tay ở hoàng cung được. Người hạ độc là ai? Nam Cung Thành? Nam Cung Mặc hay là Hoàng thượng? Nam Cung Thành chưa có được năng lực bậc ấy. Mà người có khả năng lớn nhất...

Đêm.

Bầu trời nhiều mây che khuất ánh trăng. Cây cối chìm trong sự im lìm, đen tối. Đông Cung, viện của Thái tử vẫn còn sáng đèn. Nam Cung Mặc đứng trước cửa sổ, đôi mắt đen thẫm nhìn vào khoảng không tĩnh lặng.

- Chủ tử, có người xông vào Đông Cung.

Đôi mắt Nam Cung Mặc khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng thở ra.

- Không cần kinh động người đó. Người lui đi. Chút nữa trong phòng ta có tiếng động nào cũng không được phép vào.

Ám vệ ngạc nhiên nhưng vẫn cung kính:

- Rõ.

Người sắp tới. Về mặt Nam Cung Mặc biến đổi, một tia hoài niệm, một tia vui sướng, lại một tia phức tạp. Mối hận khế động, lăm lăm:

- Sinh Ca.

Bóng đen tìm được đến chủ viện Nam Cung Mặc, cửa phòng vừa mở ra đã lập tức phi kiếm về bóng dáng bên trong. Nam Cung Mặc nhanh nhẹn tránh thoát. Một kiếm không trúng, bóng đen tiếp tục huy kiếm trong tay, từng chiêu từng chiêu như muốn đoạt mạng. Nam Cung Mặc lại nhân nhả tránh né:

- Không cần đánh nữa, ngươi không thắng được ta.

Bóng đen không buông tha, vẫn chiêu chiêu phóng tới.

- Nam Cung Mặc, ta không chỉ một lần cảnh cáo ngươi không được gây hại tới nàng ấy.

Bóng đen vừa chất vấn vừa tới không ngừng, dường như rất tức giận. Nam Cung Mặc bất đắc dĩ, tránh một chiêu, vờn tay bắt lấy cổ tay đối phương, hơi dùng lực đoạt lấy kiếm, ép người đó sát vào tường.

- Được rồi, không một sao?

Người tới không đeo mặt nạ, đích thực là Thanh nhi cô nương.

- Nam Cung Mặc, ngươi dám nói độc được hôm nay không phải do ngươi hạ?

Nam Cung Mặc cười khỏ.

- Đúng vậy, độc là do ta hạ.

Nghe thấy hần xác nhận, Thanh nhi tức giận, phóng ra một chiêu. Nam Cung Mặc dùng ba phần nội lực đỡ lấy. Lại không ngờ, ba phần của hần khiến nữ tử lui về sau, người sắp đập vào tường. Nam Cung Mặc vội vờn tay ra kéo eo nàng lại, cả hai cùng ngã xuống giường. Hần có chút ngạc nhiên, ba lần chạm mặt, nàng đâu có yếu ớt như vậy. Lại nghĩ đến độc được đã hạ cho Doanh Mai. Nàng vậy mà.. Nam Cung Mặc thở dài. Đều do hần cả.

- Sênh Ca, là nàng ư?

Bị Nam Cung Mặc khóa gọn bên dưới, Thanh nhi tức giận:

- Buông tay.

- Sao ta có thể buông tay!

Nam Cung Mặc cúi xuống, ngửi mùi hương trên cổ nàng, rồi từ vạt áo lấy ra một lọ được. Thanh nhi nhận ra, đó là lọ nàng đưa cho hần khi bị Đường Thái ám sát. Nam Cung Mặc đưa lên mũi hít ngửi.

- Hương nhài ư? Ta lẽ ra phải nhận ra từ sớm mới phải.

Hừ, Thanh nhi hơi động, bột phấn bay ra, Nam Cung Mặc thả tay, nhanh chóng thối lui. Nàng được giải thoát, đứng lên.

- Nam Cung Mặc, nhận ra thì sao? Không nhận ra thì sao? Tôn thương nàng, ta sẽ không tha cho ngươi.

Bột phấn tan hết, Nam Cung Mặc vờn tay kéo lấy nàng. Sức của Thanh nhi sao bì lại được, hơn nữa lại vừa tiêu hao phần lớn nội lực, nhanh chóng bị hần kéo vào người, ngồi lên đùi hần.

- Ta không làm hại nàng ấy là được chứ gì? Sênh Ca, ta tìm nàng thật khó sở.

Nam Cung Mặc tham lam hít lấy hương hoa nhài trên người nàng, hương thơm này, vẫn quen thuộc như bốn năm trước, nàng vẫn xinh đẹp cao ngạo như thế.

- Nam Cung Mặc, không sợ ta độc chết ngươi sao?

- Nàng không nở.

- Có gì không nở.

Thanh nhi vung tay, thân thể Nam Cung Mặc ngay lập tức cứng ngắc. Thanh nhi từ trong lòng hần đứng lên, quay lưng bước ra cửa.

- Nam Cung Mặc, nhớ kỹ những lời ngươi vừa nói. Ta mặc kệ ngươi và Nam Cung Diệp tranh đấu thế nào, một khi thương hại đến nàng ấy, ta tuyệt đối sẽ tìm ngươi tính sổ.

Thanh nhi không do dự bước ra ngoài, dùng khinh công biến mất trong đêm. Trong phòng, Nam Cung Mặc nhếch khóe môi, từ từ đứng dậy. Hần đi đến một góc lấy ra hộp gỗ, nhẹ nhàng mở, một chiếc tiều ngọc chạm khắc tỉ mỉ, ngọc băng thuần khiết phát sáng nhẹ nhàng. Nam Cung Mặc nâng ngọc tiều, thổi một nhạc khúc.

Hôm sau

Doanh Mai mở mắt liền trông thấy vạt áo trắng của nam nhân, vòng tay quen thuộc, mùi hương từ đàn quen thuộc, Nam Cung Diệp.

- Tỉnh?

Ừ, cả giọng nói cũng quen thuộc.

- Chưa tỉnh, người ta còn chưa thấy ấm áp đâu.

Nam Cung Diệp buồn cười nhìn con thỏ nghịch ngợm trong lòng, vòng tay ôm càng chặt hơn.

- Như này đã đủ ấm áp?

- Ừm, thoải mái.

Kết hấu Nam Cung Diệp lẩn hai vòng, thân dưới hơi nóng, chết tiệt, thức dậy sớm như vậy làm gì?

Doanh Mai cười thanh thúy, thối lui, vặn vẹo eo nhúc nhai.

- Ấy, ta ra trước, Thất gia cứ thoải mái hưởng thụ.

Sắc mặt Nam Cung Diệp đen một mảng. Mới vừa khỏi bệnh đã biết chọc người khác rồi.

- Vương gia, vương phi, Hoa thế tử cầu kiến.

Thị vệ ngoài cửa thông báo.

- A, ta đã biết, mời đến tiền thính đi.

- Vâng.

Doanh Mai thu dọn xong xuôi rồi đến tiền thính. Hoa Mạt Thụ vẫn một bộ dáng công tử ôn nhả, thấy nàng bước vào, nháy mắt tiến lên.

- Tiểu thư, người sao rồi?

- Không có việc gì.

Hoa Mạt Thụ trông sắc mặt nàng nhợt nhạt, lại nhớ đến bát thuốc lần trước bắt gặp, dù gì cũng là muối muối của công tử, chứng kiến cảnh tượng thô huyết hoa lệ ấy, trong lòng hẳn cũng rất khâm trọng.

- Tới qua, thị nữ của ngài đến Đông Cung.

- Ừ.

- Tiểu thư...

- Yến tiệc hôm qua kết thúc thế nào?

Doanh Mai không nề tình cắt đứt lời hắn nói.

- Sau khi người rời đi cũng không phát sinh thêm gì cả. Đông Lăng sẽ không dùng Đông Phương San lên hôn nữa.

Có nghĩa là sẽ dùng người khác à? Doanh Mai nhướn mày. Nếu là trước kia, đến một người nàng giết một người, đến hai người nàng giết cả đôi. Nhưng bây giờ. Doanh Mai cười khỏ, nàng rất có lòng tin với Thất gia. Doanh Mai đang suy nghĩ bỗng ngửi thấy mùi thuốc, đùa gì thế? Bây giờ không những phải uống thuốc sớm hơn, mà độc được cũng nhiều hơn sao?

- Tiểu thư, uống thuốc.

Thanh nhi cẩn thận bưng bát thuốc tiến đến. Đợi nàng uống xong đưa lên một miếng mứt hoa quả. Doanh Mai chưa vội đưa lại chén cho nàng ấy, cười như không cười, nói:

- Thanh nhi, hôm qua ta hứa giúp em thu vào Ngưng Sắc phường, em nhớ sao?

Thanh nhi thẳng lưng đứng đó, liếc mắt nhìn Hoa Mạt Thụ, thu hồi rồi mới nói:

- Vâng.

- Tốt lắm, có điều, em có biết Ngưng Sắc phường là của ai không?

Doanh Mai không nhanh không chậm nói tiếp:

- Chính là của Thái tử.

Nhìn sắc mặt ngạc nhiên của Thanh nhi, Doanh Mai vẫn thập phần bình tĩnh:

- Em còn muốn lấy chứ?

Thanh nhi có chút hoảng sợ nhìn nàng.

- Không, không cần. Ta quản lý số cửa hàng tiểu thư giao cho liền đủ rồi.

- Em chắc chứ?

Thanh nhi gật đầu chắc chắn:

- Cũng chỉ là một cửa hàng mà thôi. Số cửa hàng tiểu thư giao cho còn tốt hơn nhiều.

Doanh Mai đưa chén thuốc đã cạn cho Thanh nhi.

- Được rồi, ta tin em.

Bóng dáng Thanh nhi lui hẳn. Doanh Mai nhàn nhã nhấp một ngụm trà, thưởng thức xong mới nói:

- Người mà ta nhận định. Dù có chuyện riêng gì cũng sẽ không phản bội ta.

Hoa Mạt Thư nhìn dáng vẻ đó, sự thông dong mà nắm rõ đó, chẳng phải vô cùng giống công tử hay sao? Chính bản thân hắn, dù công tử không ở, cũng nguyện nghe theo sai khiến của nàng. Không thể phủ nhận từ nàng toát ra khí độ khiến người khác cam tâm làm việc, nhưng xuất phát điểm là từ sự trung thành của hắn với công tử.

- Hoa Mạt Thư, người rất muốn thấy ta trở tài hả?

Hoa Mạt Thư run lên, đây là xử lý câu nói trong yến tiệc của hắn?

- Tiểu, tiểu thư. Thuộc hạ chỉ đùa mà thôi.

- Vậy sao? Ta có thể làm cho người chơi đùa vui vẻ hơn nữa đấy.

- Không, không cần. Tiểu thư, ta sai rồi.

Doanh Mai chạm tay vào chén trà, miết miết vòng tròn trên đó. Sự ung dung của nàng khiến cho tâm mối công tử nào đó treo cao lơ lửng.

- Ta nghe nói, người có một khối ngọc Băng Phách.

Ách, không phải chứ? Phí xem diễn cao như thế? Doanh Mai liếc mắt. Hoa Mạt Thư lạnh run.

- Được, được. Thuộc hạ sẽ sai người mang đến ngay.

Doanh Mai gật đầu. Ừm, tốt lắm, rất ngoan. Hoa Mạt Thư cảm thấy cuộc đời thật thiếu thốn. Hắn cần nhanh chóng chạy khỏi nơi này, trở về với vòng tay của mẫu thân.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chó nhỏ đáng thương

Doanh Mai thổ huyết trước mặt văn võ bá quan toàn trường, Thất vương phủ chỉ nói nàng bị bệnh cũ tái phát, nên bái thiếp hỏi thăm, bỏ được thuốc tốt kéo đến chập phòng. Ngay đến cả Hoàng hậu cũng ân cần truyền lời, muốn nàng sau khi bệnh tình thuyên giảm thì vào cung một chuyến. Thế tức là việc đầu tiên nàng bước chân ra khỏi phủ là phải đến hoàng cung à? Doanh Mai chậm chạp trong Thất phủ đường bệnh, vài ngày chưa lộ mặt ra thì nhận được tin sứ giả Bắc Yên chuẩn bị trở về. Ồ, cái tên Hoa Mạt Thư này không đưa ngọc cho nàng à? Dám chạy sao?

Cách kinh thành mười dặm về phía Tây có một đình nghỉ chân gọi là Điểm Lưu nơi dừng để đưa tiễn người đi xa. Khi Doanh Mai tới, Hoa Mạt Thư đã chờ sẵn ở đó, một bộ lục y đường như rất thông dong.

- Tiểu thư, ta đợi ngài thật lâu, còn tưởng ngài sẽ không đến đây.
- Đồ của ta?
- Ày, thật là nóng vội, chỉ ít cũng phải tỏ vẻ lưu luyến ta một chút chứ?
- Biển.
- Ai, lại đây, lại đây, chúng ta tâm sự một chút nào?
- A, người muốn tâm sự sao?

Nhìn đầy mắt Doanh Mai, Hoa Mạt Thư thấy lạnh run. Chết tiệt, sao cả người hấn lại cứng ngắc hết thế này?

- Tiểu thư, tha mạng.
- Nói đi, tâm sự thế nào?

Doanh Mai ngồi xuống đối diện hấn.

- Ách, không có gì.
- Đồ đâu?

Đại khái bởi vì bạn nhỏ nào đó đáng thương hề hề chớp mắt nhìn, hơn nữa hấn cứ cứng ngắc như vậy sẽ không tiện lấy đồ ra nên Doanh Mai đưa cho hấn giải được.

- Đây là những gì ta tra được về Nhị các chủ Minh Nhất các.

Doanh Mai nhận lấy một tập giấy. Kỳ thực nàng cũng đã tra xét, có điều dù sao Nhị tỷ cũng biến mất trên đất Bắc Yến, Hoa Mạt Thư điều tra cũng có thêm ít hi vọng.

Hoa Mạt Thư len lén lại gần, cười rất nịnh hót.

- Tiểu thư, người nói, công tử và vị Nhị các chủ này có quan hệ gì?

Doanh Mai nhướn mày.

- Ày, tiểu thư, người xem, nơi cuối cùng bắt gặp Nhị các chủ là Bắc Yến, thời gian biến mất lại trùng hợp đến thế. Không phải...
- Không phải cái gì?
- Không phải... Công tử chạy theo mỹ nhân chứ?

Doanh Mai nhìn hấn, rất bình tĩnh:

- Công tử nhà người đúng là chạy theo mỹ nhân.
- Ách, không phải chứ? Khẩu vị cũng nặng quá đi.

Doanh Mai tâm vững như bàn thạch:

- Vậy nên, trở về yên ổn đám người Bắc Yến đi.
- Nhưng... Có khi nào... Vị Nhị các chủ đó nổi giận mà động tay động chân với công tử? Hay... Công tử bị nàng ta bắt cóc à.

Doanh Mai liếc mắt cảnh cáo:

- Đừng có suy nghĩ vớ vẩn. Ta nói rồi, công tử nhà người chỉ không nghĩ thông việc gì thôi. Không có việc gì thì đừng suy diễn lung tung.

Hoa Mạt Thư làm bộ ủy khuất. Tiểu thư nói vậy càng khiến người ta nghĩ nhiều hơn. Nghĩ không thông? Chẳng phải ám chỉ đến chuyện tình cảm à? Một nam một nữ thì còn chuyện tình cảm gì nữa chứ? Coi hấn là kẻ lên ba à? Công tử vẫn nhả như vậy mà đi cùng sát thủ lạnh băng. Nghĩ tới tổ hợp kỳ dị này, Hoa Mạt Thư không nhịn được rùng mình. Có điều, chỉ ít cũng xác định công tử không sao.

- Ngọc Băng Phách đâu?

Hoa Mạt Thư giật giật môi. Nhớ thật giai. Hấn rất luyến tiếc mà lôi ra một hộp gỗ nhỏ.

- Tiểu thư, người cần nó làm gì?

- Đó là chuyện của ta.

Doanh Mai mở hộp. Một khối ngọc thuần băng sáng bóng. Chất ngọc mịn, trong suốt, tỏa ra khí lạnh lạnh dịu nhẹ. Hải lòng thu chiếc hộp vào trong tay, đồ tốt, rất phù hợp.

- Tiểu thư, người nhất định phải sử dụng nó thật tốt đấy.

Doanh Mai liếc mắt thấy bộ dạng không nở rời xa của Hoa Mạt Thư, nàng đen mặt, hừ, người tình trong mộng của người đấy à?

- Còn không mau xuất phát, muốn ở lại Đại Sở thêm một ngày sao?

- Ta chỉ muốn nhìn bảo bối thêm một lát mà thôi.

- Hừ, người không đi thì ta đi.

- Ấy, tiểu thư, đừng đi mà, tiểu thư.

Đáng thương Hoa Mạt Thư dù có gọi thế nào cũng không níu kéo được bóng dáng đang dần đi xa. Bảo bối a. Chúng ta xa cách từ đây a. Ôi, thật là không nở mà.

Hoàng cung

Lần thứ hai Doanh Mai tiến đến hoàng cung, vẫn là cung điện nguy nga, đài các, cảnh sắc được bố trí tỉ mỉ đẹp mắt. Những thứ càng đẹp càng che dấu vẻ lạnh lẽo bên trong. Với hoàng cung, đó là tình người nguội lạnh.

Lần thứ hai gặp mặt, Hoàng hậu vô cùng quan tâm ân cần săn sóc với Doanh Mai, như thể Doanh Mai chính là con ruột của bà vậy. Không thể không nói, Hoàng hậu rất khéo léo, là người khéo léo nhất trong chốn phi tần, có thể ngồi yên vị trí này nhiều năm, đâu có tầm thường.

Bồi Hoàng hậu gần hai canh giờ, rất "thực lòng" nghe những lời quan tâm, chỉ dạy của ngài, quả thật là tình yêu thương vô bờ bến khiến người ta cảm động rơi nước mắt. Chỉ đáng tiếc, Doanh Mai đạo hạnh kém, tài sơ học thiển, chỉ biết im lặng, một mực vâng dạ.

Bước ra khỏi Phụng Nghi cung, Doanh Mai cảm thấy toàn thân mệt mỏi, hai canh giờ a, tiêu tốn quá nhiều sức lực. Một thái giám cung kính đến trước mặt nàng, cất giọng the thé:

- Hoàng thượng sai nô tài đợi vương phi ở đây. Mời vương phi đi theo nô tài.

Doanh Mai sớm đã thông suốt, bước theo. Người truyền nàng vào cung lần này hẳn là Hoàng thượng đi. Trong cung yến, Hoàng thượng đã dò xét nàng một lần, vẫn chưa thỏa mãn?

Ngự thư phòng

Doanh Mai đứng trước cửa, tà áo lay động theo làn gió. Đúng là nơi nào dành cho vua thì nơi đó xa hoa. Đợi thái giám bẩm báo đi ra, nàng mới được vào.

Trong Ngự thư phòng, hoàng thượng ngồi sau thư án, từng chồng tấu chương thật dày chiếm hết một chiếc bàn dài. Mùi long tiên hương thoang thoang, Doanh Mai trầm nghĩ, dù có hương an thần cũng phải mệt mỏi với số tấu chương đó. Ruốc cuộc người người tranh đoạt vị trí này là sao chứ? Ngay chính vị Hoàng thượng đang ngồi đây cũng không tránh khỏi chém giết huynh đệ, một đường tàn sát đầm máu để lên ngôi cao. Đừng trông bề ngoài ngài ôn hòa mà bị mắc lừa, thực chất bên trong còn sắc lạnh hơn mũi dao.

- Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.

Từ lúc Doanh Mai bước chân vào, Hoàng thượng vẫn không ngừng dò xét, cử chỉ khoan thai đúng mực, bạch y nhẹ nhàng uyển chuyển, phong thái của tiểu thư khuê các được dạy dỗ cẩn thận, nói người này thân kinh sa trường, ai tin đấy?

- Đông Lăng điều thêm hai mươi vạn binh sĩ đến biên giới muốn xâm chiếm Đại Sở, người thấy nên làm thế nào?

Doanh Mai vẫn thông thả phúc thân:

- Thần thiếp chỉ là một nữ tử, không dám có chủ kiến gì.

- Không sao, người là nữ nhi Doanh Hùng tướng quân hẳn sẽ có cái nhìn hơn người, cứ việc nói, ta sẽ không trách tội. Người thấy, cử ai đi là thích hợp nhất?

- Thần thiếp hiểu biết nông cạn, xin Hoàng thượng thứ tội.

- Vậy sao? Hiểu biết nông cạn hay là không muốn nói? Hả? Doanh thống lĩnh, Doanh Sơ Tà?

Tô Khải là người của Hoàng thượng, thân phận Doanh thống lĩnh này của nàng đã sớm bại lộ rồi, thẳng thắn mới là điều cần làm.

- Khởi bẩm Hoàng thượng, thần thiếp may mắn tìm được phụ thân, chỉ mong được thân cận thêm với ông ấy, không hề có ý định dấu giếm, xin Hoàng thượng trách phạt.

Giọng điệu Doanh Mai chân thành cảm động, Hoàng thượng nhất thời cũng không dò xét được gì, bèn nở nụ cười.

- Xem ra ngươi với Doanh Hùng tướng quân tình cảm rất tốt. Ta ban chết cho ông ấy ngươi có phục hay không?

Doanh Mai cười nhẹ, nói tới, mục đích là đây sao? Doanh Mai đứng thẳng, người muốn dò xét không chỉ có mình Hoàng thượng đâu.

- Phục hay không phục thì có thay đổi được gì chứ? Hoàng thượng nào có hỏi ý kiến ta?

Đối mặt với sự thâm trầm của Hoàng thượng, trên mặt Doanh Mai không chút biểu tình. Mặt rồng giận dữ, quát lớn:

- Làm càn, dám vô lễ với trẫm đáng bị xử tử.

- Hoàng thượng sẽ không xử tử ta.

- Ngươi cho là như thế?

Doanh Mai rất tự tin:

- Tướng quân cam nguyện chịu tội hửn đã có giao ước với Hoàng thượng, mà giao ước đó, thoát không khỏi liên quan đến ta.

Ánh mắt Hoàng thượng vẫn bắn thẳng về phía Doanh Mai, khí thế đế vương đè ép cũng không khiến nàng lùi bước, không hổ là thống lĩnh đội quân tinh nhuệ, quả cảm sáng suốt, nếu là nam tử ắt điểm áp quần hùng. Mặt rồng hài lòng.

- Nữ nhi Doanh Hùng cũng không làm mất mặt ông ấy. Đúng vậy, trẫm đã hứa với Doanh Hùng sẽ đảm bảo cuộc sống bình yên cho ngươi. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn sống trong Thất phủ sẽ không sao cả.

Doanh Mai chau mày, chưa đủ, cầu yên ổn ư? Vậy bệnh tình của nàng, tướng quân dự tính thế nào? Nhất định tướng quân còn để lại cho nàng thứ gì đó, không chỉ có lời hứa này của Hoàng thượng. Tướng quân, ruộng cuộc người đang giấu cái gì? Doanh Mai suy tư rất nhanh, nàng nhất định sẽ tìm hiểu rõ dự tính của ông ấy. Điều cần tra đã xong, hiện giờ là lúc nàng thể hiện thái độ. Doanh Mai làm tư thế nhà binh, lấy thái độ phục tùng của một binh sĩ quỳ xuống:

- Hoàng thượng, thuộc hạ rõ ràng Doanh tướng quân cam nguyện làm vậy. Càng rõ ràng hơn, tướng quân không phải trung thành với Hoàng thượng mà là trung thành với Đại Sở. Thuộc hạ là tướng sĩ dưới trướng ông ấy, tất nhiên cũng sẽ trung thành với Đại Sở.

Hoàng thượng chăm chú nhìn Doanh Mai, không, hiện giờ là thống lĩnh Doanh Sơ Tà, sự cứng rắn kỷ luật từ trong xương tủy phát ra, hồi lâu mới hài lòng nói:

- Tốt, lui đi.

- Vâng.

Trong Ngự thư phòng khuôn mặt Hoàng thượng bị bóng tối che dấu một nửa, đáy mắt thâm sâu như giếng cổ. Chưa đủ. Nữ nhân này còn chưa lộ ra đủ.

Thất vương phủ.

Lúc Doanh Mai trở về đã là buổi chiều. Nàng suy nghĩ rất nhiều, nhất định phải đến Bình thành, nơi tướng quân bị bắt. Trước khi đi cần thiết giải quyết xong vấn đề nơi đây. Tổng Từ Yên có vẻ chính là Phụng Vũ, các chủ Thất Vũ các, giang hồ nên để người giang hồ giải quyết, vì thế nàng cất bước đến viện Vân Tiêu ở lại.

Viện này tên là Phong Bách uyển, ừm, tên Vân Tiêu này rất biết chọn lựa đấy, đi ở nhờ nhà người ta cũng phải chọn viện ưng ý nhất. Đúng là kênh kiệu.

Phong Bách uyển là nằm về phía nam vương phủ, đông âm hè mát, hơn nữa nơi đây trồng rất nhiều cây cối, mỗi khi gió thổi qua lá cây xào xạc tạo ra một bản nhạc tự nhiên du dương. Quả thực là hợp lòng người. Sau này có hài tử phải giành viện này cho hửn mới được. Doanh Mai cười nhạt, có thể đến ngày ấy sao?

Chủ viện Phong Bách uyển, Doanh Mai rất ngoài ý muốn nhìn thấy một bóng dáng đang ngồi thẩn thờ. Doanh Mai nháy mắt, lại nháy mắt. Nàng nhìn nhầm à? Vân Tiêu lại có lúc trông vô hồn như thế? Trông giống một tượng sáp không cảm xúc mặc người ta làm càn. Nháy mắt, tiếp tục nháy mắt.

- Vân Tiêu.

Không cảm xúc.

- Vân Tiêu.

Không cảm xúc lần hai.

- Mỹ nữ tìm người kia.

- A.

A, có cảm xúc. Nhưng mà, gì thế này? Không phải hẳn nên vui mừng sung sướng à? Biểu tình hoảng sợ đó là sao?

- Người. Không sao chứ?

- Người, người nói ai tìm ta? Ma nữ?

- Ma nữ? Sao có thể. Là mỹ nữ, mỹ nữ mới đúng.

- Không, không thể nào.

Vân Tiêu hoảng sợ lắm lắm. Doanh Mai rất bất an. Hôm nay tên này bị đứt dây à?

- Người, uống thuốc chưa? Còn nhớ mình là ai không?

Trả lời Doanh Mai là những tiếng lắm lắm không ra đầu đuôi của hẳn:

- Đáng sợ, thật đáng sợ... Không, không thể bị bắt... Đúng thế... Vân Tiêu là một công tử phong lưu anh tuấn không thể bị bắt được.

Kỳ thực, những điều hẳn lắm lắm Doanh Mai không thể hiểu dù chỉ một chút. Chỉ thấy hẳn đập bàn dường như rất quyết tâm.

- Ta phải đi, phải rời khỏi đây.

Vân Tiêu nhanh chóng chạy vào trong thu dọn hành lý, vợ vội vài bộ y phục, thậm chí rương bạc nàng chuyển vào cho hẳn mới dùng được một nửa cũng không quan tâm, chỉ lấy vài thanh nhét vội vào người. Doanh Mai ngạc nhiên vô cùng:

- Nhưng mà người đi đâu?

Bỗng chốc như bị điểm huyết, cả người Vân Tiêu mềm nhũn tụt xuống nền nhà, lại tiếp tục lắm lắm:

- Đúng, đi đâu, đi đâu được.

Doanh Mai nâng trán, nàng sai lắm rồi, người hãy đi, mau đi đi, đâu cũng được, miễn không phải Thất phu.

Cuối cùng, Doanh Mai ôm một tia hi vọng nhỏ nhoi:

- Mấy con chim của người còn sống chứ?

Trả lời nàng là vẻ mặt thần thò vô hồn của hẳn. Trông hẳn mới tuyệt vọng lắm sao!

Tia hi vọng cuối cùng cũng tắt nhúm, nàng rất rối bời, có nên gọi phụ mẫu hẳn đến khiêng người về không? Hay là thôi đi, tránh cho họ nghĩ Thất phu ngược đãi thể xác và tinh thần hẳn. Xem mạch tượng cũng đâu phải trúng độc cơ chứ? Có lẽ con chó nhỏ này gặp phải đả kích nào đó chăng? Hoảng loạn như thế. Thật đáng thương!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Người đang ở đất Đại Sở

Mấy ngày nay không hiểu Thất gia bận rộn gì mà không thấy đâu. Doanh Mai luyện tập xong liền ngồi xuống nghỉ ngơi. Công phu bây giờ của nàng đã tiến bộ khá nhiều, đủ để không làm mất mặt Thất gia.

- Tiểu thư, uống thuốc.

Thanh nhi bưng một bát thuốc nhẹ nhàng bước tới. Thanh nhi là người tỉ mỉ, những ngày qua nàng được chăm sóc chu đáo vô cùng.

- Chút nữa ta sẽ ra ngoài.

- Vâng, để em sắp xếp.

Doanh Mai thay đồ xong chuẩn bị ra khỏi phủ. Thanh nhi đi theo phía sau. Vừa bước ra cửa phủ liền nhìn thấy từng rương đồ được chuyển vào. Doanh Mai rất ngạc nhiên, đứng lại hỏi. Có một thái giám bước tới cung kính:

- Bẩm vương phi, đây là Hoàng thượng thưởng cho khúc nhạc lần trước của Thanh nhi cô nương.

Doanh Mai nghi hoặc, sao bây giờ mới thưởng. Sẽ không liên quan đến việc hôm qua nàng vào cung đi? Thanh nhi cũng kinh ngạc vô cùng, từ hôm cung yến đến nay đã năm, sáu ngày rồi.

- Tiểu thư?

Thanh nhi tuy cả người đầy hơi tiền nhưng rất biết chừng mực, cái gì lấy được, cái gì không thể lấy, nàng ấy đều rất rõ ràng. Doanh Mai phát tay:

- Số vàng này thưởng cho em thì em cứ sắp xếp đi. Xong xuôi thì đi xem xét vài cửa hàng, không cần phải đi theo ta.

Không đợi Thanh nhi phản bác, Doanh Mai đã bước ra ngoài. Thanh nhi tuy là tỷ nữ nhưng Doanh Mai chưa bao giờ coi như vậy, nàng ấy cũng có riêng tư, có công việc phải giải quyết. Hơn nữa nàng một mình hành tẩu giang hồ nhiều năm đã thành thói quen rồi.

Doanh Mai chậm chậm đi dạo, nhìn qua các cửa hàng của mình, hài lòng, phát triển rất tốt a. Thanh nhi quả là thiên tài kinh doanh mà. Rất lâu rồi, nàng chưa đi dạo kinh thành, không khí nhộn nhịp cũng khiến nàng vui lây. Doanh Mai bước vào một cửa hàng đồ rèn.

- Ông chủ, có dụng cụ chạm khắc hay không?

- Cô nương, ở bên kia.

Doanh Mai đi tới chọn lấy một bộ đồ vừa tay.

- Ông chủ, mài sắc cho ta.

- Được ngay, cô nương chờ một chút.

Rất nhanh ông chủ đã làm xong. Doanh Mai thử lại, hài lòng trả tiền bước ra.

Doanh Mai định đến Minh Hạc lâu dùng cơm, hiếm có dịp một mình tự tại như này, nàng rất nhớ món gà bó sen a, béo gậy, giòn tan, hương vị đậm đà, thật là mỹ vị a. Bỗng, trước mặt bị cản lại, đó là một người thâm trầm, từ y tím sẫm, Đông Phương Hoài.

- Không biết ta có thể nói chuyện cùng Thất vương phi vài câu được không?

- Tứ vương tử thật khách sáo. Ta đang muốn đi Minh Hạc lâu dùng bữa, ngài đi cùng không?

- Minh Hạc lâu quá đông người, mời Thất vương phi đi theo ta.

Đông Phương Hoài vừa dứt lời, bốn bóng đen đã vây quanh nàng. Doanh Mai nhún vai, không còn cách nào khác a.

Doanh Mai đi theo hắn đến một tòa đình, gât đầu, nơi này rất tốt, đủ yên tĩnh lại không quá bí mật.

Trà Bích La xuân thoang thoảng, so với trà của Mộ Dung gia thì vẫn kém một chút. Có cũng tốt, Doanh Mai yên lặng thưởng thức.

- Vương phi ở Thất phủ sống tốt chứ?

Doanh Mai liếc mắt:

- Tứ vương tử có vẻ quan tâm hơi rộng thì phải?

Đông Phương Hoài cười, nụ cười mỉa mai.

- Có ý muốn đến Đông Lăng hay không?

Đôi mắt Doanh Mai xoay chuyển, dự đoán được nàng lợi ích cũng rất lớn đấy. Không phải Đông Lăng muốn động binh sao?

- Rồi sẽ đến một chuyến, khi ấy ta và Thất gia phải làm phiền Tứ vương tử rồi.

- Ha ha, ta mời, là một mình cô nương mà thôi.

Doanh Mai nhú mảy, rất không thích cách hấn gọi nàng là cô nương.

- Sao? Ta có thể hiểu Tứ vương tử hứng thú với ta không?

Đông Phương Hoài cười tà mị, gương mặt đỏ cũng có lải lải, quả thật điên đảo chứng sinh.

- Phải thì sao?

- Ta rất tò mò, vì sao thế? Vì trong cung yến ta khiến ngươi tức giận? Hay, vì phụ thân ta đã làm ngươi bị thương?

Doanh Mai trêu tức nói, thù oán giữa nàng và hấn đâu chỉ đơn giản một hai câu là nói hết, có hứng thú ư? Có ý muốn lấy mạng nàng mới đúng.

- Những thứ đó cũng thôi đi, điều ta tò mò hơn là ngươi và phụ thân ta đã giao dịch những gì?

Đông Phương Hoài không còn bộ dáng mê hoặc nữa, thay vào đó là sự thâm trầm đáng sợ:

- Muốn biết sao? Tối Đông Lăng rồi, ta sẽ cho ngươi biết.

- Nếu ta không đi thì sao đây?

- Không đi?

Lập tức bốn bóng đen vây quanh lấy Doanh Mai, sát khí tỏa ra khiến người khác phải kinh sợ.

- Vậy thì ta đành phải ép buộc.

Bốn bóng đen động thủ. Tức thì bên cạnh nàng xuất hiện hai ám vệ rút kiếm chống trả. Doanh Mai nhàn nhã nhấp một ngụm trà, tán thưởng. Ám vệ Thất phủ được dạy dỗ rất tốt, thân thủ không tồi, làm cho bốn bóng đen kia gặp nhiều khó khăn, có điều thời gian dài có lẽ không được. Doanh Mai đứng lên, phui phui bụi vốn không có trên tay áo.

- Đa tạ thịnh ý của Tứ vương tử, cũng đa tạ trà của ngài, nếu không có thêm vài hương vị khác thì sẽ ngon hơn nhiều. Không thể quấy rầy thêm nữa. Cáo từ.

Đông Phương Hoài chưa đạt được mục đích, nào dễ dàng buông tha, hôm nay phải bắt được nàng. Hấn phi thân về phía Doanh Mai, tung ra một trường. Trường phong bén nhọn, khí thế áp đảo. Ngay khi sắp chạm vào Doanh Mai, một bóng dáng màu trắng hiện ra, đối chọi với hấn. Đông Phương Hoài kinh ngạc, hiển nhiên người này hơn hấn hai ám vệ trước đó. Hai bóng người một tím một trắng giao thủ với nhau, nhất thời không ai chiếm thượng phong. Người này không ai khác chính là Hắc Ảnh. Doanh Mai nhàn nhã:

- Đông Phương Hoài, nên nhớ, ngươi đang ở đất Đại Sở.

Bóng dáng Doanh Mai biến mất, hai ám vệ cùng Hắc Ảnh cũng phi thân rời đi.

Đông Phương Hoài tức giận, đáy mắt hiện lên sát khí nồng đậm.

Doanh Mai trở về Thất vương phủ thấy Nam Cung Diệp đang dùng bữa. May quá! Nàng đã ăn ở Minh Hạc lâu rồi, không cần dùng đồ nhạt nhẽo nữa.

- Thất gia.

Nam Cung Diệp đi tới ôm lấy nàng. Mấy ngày không gặp thật là nhớ.

- Mai nhi, vừa rồi nàng đi đâu?

- A, ta ra ngoài đi dạo a?

- Đi dạo cũng gặp được Đông Phương Hoài ư? Trùng hợp thật đấy!

Doanh Mai nhú mảy, giọng điệu này là ý gì nhỉ? Nghi hoặc nhìn hấn.

- Lần sau không được ra ngoài một mình. Lần đầu thất thủ, sau này hấn sẽ chuẩn bị nhiều hơn.

Doanh Mai gật đầu, xem như đã hiểu. Nam Cung Diệp giờ giọng dịu dõ:

- Ta dẫn nàng đi dâng hương, nhé?

Doanh Mai liếc mắt, hấn rảnh à? Mấy ngày nay bận rộn lắm mà.

- Điều theo ý Thất gia.

Phía tây kinh thành có núi Trù Tích. Trên núi có chùa Trù Tích, trong chùa đều là cao tăng đắc đạo được người người xưng tụng. Nam Cung Diệp nhân nhả nắm tay Doanh Mai bước từng bước trên bậc thang. May mắn công phu của nàng không tồi, có thể theo kịp tiến độ của hắn. Cảnh sắc bên đường đẹp vô cùng, êm đềm thoải mái. Doanh Mai vẫn luôn hi vọng một ngày nào đó có thể nhả nhả mà sống, vô ưu vô lo, cùng hắn dặt tay ngắm cảnh non sông, hai người phiêu bạt giang hồ cũng không tệ.

Không phải ngày lễ gì nên chùa Trù Tích yên tĩnh thanh tịnh. Nam Cung Diệp dặt nàng đi vào hậu viện, vòng vèo một hồi đến một đình nghỉ mát. Một lão giả ngồi đánh cờ một mình trong đó, nhả nhả ung dung, tiên phong đạo cốt.

Nam Cung Diệp đàm đạo với lão giả rất nhiều vấn đề, thiên văn địa lý, thơ từ ca phú, kinh pháp phật môn, Doanh Mai không khỏi khâm phục, thật là bác học đại tài, nhả một bộ dáng ôn nhuận, giống như một công tử văn nhả. Nàng đã từng thấy khi nhả giết người, mũi kiếm vung lên, sát khí chưa ra đã lấy mạng ba người. Đã từng thấy nhả giải quyết sự vụ, mạnh mẽ quyết đoán. Cũng thấy nhả nhả tự tại, hay khi thâm tình, thậm chí cả lúc nhả run rẩy ôm nàng nhẹ giọng thủ thi: "Mai nhả, đừng bỏ lại ta". Ruốc cuộc thi, đâu mới là con người thực của nhả?

- Lâm sư phụ, nội nhả mạng bệnh trong người, cảm phiền ngài xem cho nhả ấy một chút.

Doanh Mai ngạc nhiên, Nam Cung Diệp nói chuyện suốt hai canh giờ, mục đích là vậy sao? Nhả một người cao ngạo, lại có thể kiên nhả vì nhả mà cầu người như thế? Có một dòng nước ấm chảy qua trái tim. Dù cho Nam Cung Diệp có bộ dáng gì, chỉ cần biết trong lòng nhả có nhả, vậy là đủ rồi.

Lâm sư phụ nhả Doanh Mai một lượt từ trên xuống dưới. Mãi sau mới gật đầu, nói:

- Vương phi rất có kiên nhả.

Doanh Mai tự thấy xấu hổ về lời khen đó.

- Sư phụ quá lời rồi.

- Phiền vương phi để tay ra.

Doanh Mai giờ tay, cổ tay nhỏ bé trắng ngần, đây là do khí huyết không thông.

Sau khi bắt mạch xong, Lâm sư phụ trầm ngâm rất lâu mới lên tiếng:

- Dược liệu vương phi đang dùng có độc tính rất cao. Lão sẽ kê một đơn khác cho ngài, dù không thể chữa khỏi nhưng cũng làm chậm tốc độ xâm nhả.

- Vậy đã tốt lắm rồi, đa tạ Lâm sư phụ.

Doanh Mai cười nói. Nam Cung Diệp lại trầm ngâm không lên tiếng.

- Vương phi, người nôn nóng quá độ, khí huyết tích tụ, bệnh tình mới nặng lên. Lão xin khuyên người một câu, mọi việc đều có nguồn con, sức người dù có mạnh đến đâu cũng không đổi được thiên mệnh. Mong vương phi đừng nên quá cưỡng cầu.

Bề ngoài Doanh Mai biểu hiện thông dong điềm tĩnh nhưng sóng ngầm trong lòng không lúc nào ngừng. Phụ thân có điều che giấu, thời gian của nhả lại không còn nhiều, sao có thể không nóng vội đây?

- Lâm sư phụ dụng tâm rồi, Doanh Mai xin nhả.

Trên đường về, Nam Cung Diệp dặt tay nhả, một mực im lặng, hô hấp lúc nặng lúc nhẹ như tận lực khắc chế cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cổ trùng

Thất vương phủ

Doanh Mai cùng Nam Cung Diệp trở về Thất phủ mà cứ ngỡ mình đi lầm. Nơi hoang tàn này là sao a? Hoa viên trước kia xinh đẹp là thế mà giờ đây thành một bãi hoang tàn như có một trận chiến sinh tử vừa trải qua vậy. Cây cối bị đao kiếm chém thành tro bụi, cành lá vương vãi còn chưa kịp dọn, bồn hoa, chậu cảnh cũng chịu chung số phận, không còn cái nào lành lặn. Doanh Mai nghĩ mình đang nằm mơ vậy, Thất phủ khi nào lưu lạc đến trình độ này? Nàng liếc nhả Nam Cung Diệp, thấy sắc mặt nhả khó coi nay càng thêm đen. Xin mặc niệm cho hung thủ a.

- Xây ra chuyện gì?

Lưu quán gia từ đâu hốt hải chạy ra.

- Vương gia, vương phi, cuối cùng hai người cũng đã trở về rồi.

Lưu quán gia lau mồ hôi, thân già này đã kiệt sức rồi a.

- Đây là làm sao?

- Vương gia, là, là công chúa Nam Cương đến tìm hai người, ám vệ ngăn cản không được nên mới vậy a.

Thất vương phủ quanh năm đóng cửa, ám vệ nào dám cho người khác tùy tiện bước vào. Đại công chúa Nam Cương lại ngang ngược vô cùng, một lời không nói liền ra tay động thủ, kết quả tạo thành hoa viên bừa bộn như vậy. Lưu quán gia sợ vị đại thần này sẽ còn tàn phá hơn nữa mới ra sức khuyên can, mời mọc được ngài tới tiền sảnh.

Doanh Mai thờ dài, còn có người vô pháp vô thiên hơn cả nàng.

Tiền sảnh

Công chúa Nam Cương Bách Lý Thiên Diệp ngồi trên chủ vị uống trà, kỳ thực nàng không thích thói thường trà của người phương Bắc, có điều trà trong Thất phủ không tồi chút nào. Bách Lý Thiên Diệp một thân đỏ rực, nồng nhiệt tùy ý, rực rỡ chói mắt. Doanh Mai cảm thấy Bách Lý công chúa tùy tâm sở dục rất phù hợp với màu đỏ này, như một ngọn lửa bùng cháy trong đêm khiến người ta nhiệt huyết sôi trào. Kỳ thực Doanh Mai cũng từng mặc màu đỏ, đó là một sắc thái hoàn toàn khác, lệ khí của sát thủ cứ thế nở rộ như những bông hoa máu xinh đẹp, diễm lệ. Nhị tỷ trông thấy, khinh thường nói:

- Người vừa bước ra từ vũng máu đấy à? Mùi tanh nồng nặc cả người. Đừng để ta trông thấy lần thứ hai.

Vì vậy về sau, để che dấu lệ khí, trong tủ đồ của nàng chỉ có những màu trắng sáng dịu dàng.

Nam Cung Diệp dặt tay Doanh Mai ngồi xuống dưới. Biết sao được, người ta là công chúa, người ta có quyền lộng hành. Có điều, Thất gia bình lặng như vậy, lại để người ta sống yên ổn sao? Đương nhiên là không. Doanh Mai có thể tưởng tượng ra cuộc sống u ám sau này của vị công chúa nào đó.

- Cách thức công chúa đến thăm Thất phủ thật khiến người ta kinh tâm động phách.

- Còn không phải các người đi quá lâu.

Nhắc tới, sắc mặt Thất gia trầm xuống. Doanh Mai vội chuyển đề tài:

- Công chúa đến quý phủ là có chuyện gì chỉ giáo?

Bách Lý Thiên Diệp dò hỏi:

- Nghe nói trong Thất phủ có một vị khách?

- Ai?

- Là người có đôi mắt đen dài, mặc lục y, hay cầm quạt.

- Vân Tiêu?

Bách Lý công chúa lăm bắm một mình:

- Thì ra hần tên là Vân Tiêu.

Doanh Mai nghi hoặc:

- Người tìm hần làm gì?

- Đó là chuyện của ta.

Cái thái độ ngang ngạnh này! Bỗng nhiên trong đầu Doanh Mai nảy lên một suy nghĩ đáng sợ. Vân Tiêu hoảng loạn như vậy không phải do vị công chúa này ban cho chứ? Nàng ta chính là ma nữ mà Vân Tiêu nhắc đến? Nghĩ đến thảm cảnh của hoa viên, Doanh Mai gật đầu, đúng vậy, nàng ta chính xác là ma nữ. Xin hỏi ma nữ đại nhân, ngài đã làm gì mà để lại ám ảnh sâu sắc cho bạn chó nhỏ như thế?

- Hần đã đi rồi.

Kỳ thực lúc nghe tin Vân Tiêu bỏ đi, Doanh Mai vô cùng rối rắm, hần bất ổn như thế, chạy ra ngoài sẽ không sao chứ? Bây giờ nàng lại nghĩ, hần ở lại đây mới là có sao đấy!

- Đi đâu?

- Ta vì sao phải nói a?

Lời vừa dứt, Bách Lý công chúa liền vùng vằng hướng tới Doanh Mai. Trên đời này có người không nói lý lẽ như vậy đấy! Nam Cung Diệp vùng tay lên khiến cho nàng ta phải lùi về sau một bước.

- Hừ, một đôi phu bệnh thê ốm, đều còn sống không bao lâu nữa lại khiến người ta chán ghét như vậy?

Nam Cung Diệp trầm giọng:

- Bách Lý công chúa, người đi được rồi đó.

Doanh Mai bắt được trọng điểm:

- Người nói ai bệnh?

Đại khái bởi vì khí tràng của Nam Cung Diệp quá mạnh mẽ khiến đại công chúa nào đó cũng phải sợ hãi:

- Dĩ nhiên là người bị bệnh, phun một đống máu như thế thì còn sống được bao lâu chứ?

Chết tiệt. Sao áp khí càng ngày càng nặng nề thế này? Nam Cung Diệp, coi như người lợi hại.

- Hừ, có một người mà Thất phủ cũng không giữ nổi, ta còn ở đây làm gì?

Bách Lý Thiên Diệp không còn muốn ở lại nơi ngột ngạt đó nữa. Nam Cung Diệp, người chờ đó!

Nàng ta dời đi, Doanh Mai còn chưa kịp suy nghĩ gì đã thấy Nam Cung Diệp nắm tay nàng:

- Mai nhi, tối nay chúng ta đi vào Tổng phủ nhé?

Doanh Mai đảo mắt, đôi chủ đề! Có uẩn khuất! Chẳng phải có một lần Lâm Tứ khuyên bọn họ không nên giận dữ nhau, còn nói sức khỏe hẳn không tốt sao? Ruốc cuộc là hẳn bị sao?

- Được a, ta rất tò mò Tổng tiểu thư này cất giấu cái gì?

- Thất gia, người nói, Tổng Từ Yên bị hạ xuân được lại không đi tìm Nam Cung Thành, nàng ta tìm ai?

- Nàng ta là người của ai?

Doanh Mai búng tỉnh:

- Đông Phương Hoài.

Nam Cung Diệp cung chiêu nheo cái mũi nhỏ của nàng:

- Thông minh.

Đêm

Tổng phủ. Tổng Viễn làm đến chức Ngự sử đài, chỉ là chức quan tam phẩm. May mắn có nữ nhi lọt vào mắt Tứ hoàng tử nên địa vị trong triều mới cao một chút. Có lần Doanh Mai thắc mắc: Nam Cung Thành đã tâm bụng bụng như vậy lại để ý tới nữ nhi quan tam phẩm này? Hiện giờ nàng đã hiểu, giao dịch của bọn họ đâu có đơn giản? Nắm được Tổng Từ Yên, khác nào có Thất Vũ trong tay làm việc cho hắn? Tên này cũng rất biết tính toán.

Tổng phủ im ắng vô cùng, khuê phòng của Tổng Từ Yên một mảnh tối đen, dường như đã ngủ. Có điều Doanh Mai biết, Nam Cung Diệp đã động tay động chân gì đó khiến nàng ta rời đi rồi. Để thêm chắc chắn, buổi chiều nàng cũng phân phó Minh Nhất các kiếm thêm cho nàng ta chút việc để làm. Vì vậy hiện giờ trong phòng Tổng Từ Yên căn bản không có ai.

Nhẹ nhàng phi cửa sổ vào, Nam Cung Diệp buông tay đặt trên eo Doanh Mai ra, lấy từ trong người một viên dạ minh châu tỏa ánh sáng mờ mờ. Doanh Mai cầm lấy soi từng góc ngách của căn phòng, không bỏ sót bất kỳ nơi nhỏ hẹp nào, nói là lật tung từng tác lên cũng không quá, thậm chí mấy cuốn sách, vài cuộn tranh đều được mở ra xem xét. Qua hồi lâu mới quay sang Nam Cung Diệp lắc đầu. Tổng Từ Yên vô cùng cẩn thận, nói chuyện với người của mình, trên địa bàn của mình còn phải viết ra giấy nữa cơ mà. Mật thám Đông Lăng quả nhiên không tầm thường.

Không thu hoạch được gì, hai người trở về Thất phủ.

Lạc Hà các

Nam Cung Diệp ôm Doanh Mai lên giường, thân thể mềm mại của nàng có mùi hương thảo mộc khiến hắn mê mẩn.

- Không tìm thấy cũng không hề gì, ta đã sai người nhìn chăm chăm nàng ta.

Doanh Mai gật đầu:

- Có lẽ nàng ta để ở Thất Vũ các. Phải rồi, tổng bộ Thất Vũ cùng các cộc ngăm, hôm sau ta sẽ mang cho chàng xem.

Nam Cung Diệp kéo nàng vào lòng, để nàng gối đầu lên cánh tay, bàn tay còn lại vuốt ve mái tóc buông xõa mềm mượt.

- Không cần vội vàng. Nàng ta cũng không thể gây nên sóng to gió lớn được. Mai nhi, ta đã sắp xếp để vài ngày nữa chúng ta đi tới Bình thành.

Doanh Mai muốn làm cái gì, Nam Cung Diệp đều hiểu, có điều, vài ngày nữa sao? Người vội vàng là hấn mới đúng, muốn nàng nhanh chóng rời xa kinh thành ư? Hấn không muốn cho nàng gặp ai?

- Kỳ thực, ta...

Lời chưa nói hết đã bị Nam Cung Diệp nuốt lấy, đôi môi hấn áp xuống, không cho nàng thời gian chần chờ, nhiệt tình nóng bỏng, quần quýt dây dưa. Đến khi thần trí Doanh Mai mơ hồ, hô hấp khó khăn hấn mới nặng nề dừng lại. Bàn tay vỗ vỗ vai nàng như dự dõ:

- Ngủ đi.

Vài hôm sau dù bận đến đâu, Nam Cung Diệp cũng bồi bên cạnh, dường như sợ nàng chạy mất vậy. Thật vất vả mới chờ được lúc hấn phải ra khỏi phủ. Doanh Mai trốn ra ngoài, không kinh động ám vệ, chỉ mang theo một mình Hắc Ảnh.

Hành cung là nơi để sứ giả các nước ở lại. Hai hôm trước Đông Phương Hoài đã mang người Đông Lăng trở về, chỉ còn lại mình công chúa Bách Lý Thiên Diệp của Nam Cung vẫn chậm chạp chưa chịu rời đi. Nàng ta nói, mình còn chưa ngắm đủ cảnh sắc Đại Sở, chưa hưởng hết món ngon Đại Sở nên cứ dây dưa mãi.

Khi Doanh Mai tới hành cung, Bách Lý Thiên Diệp đang nhàm chán nằm phơi nắng. Bộ dáng lười biếng cùng bộ hồng y rực rỡ trên người trông chả thích hợp chút nào. Người ngồi xem, bề ngoài trông quyết liệt là thế mà bên trong lại uể oải vạn phần. Trông thấy Doanh Mai, nàng ta tươi tỉnh hẳn lên:

- Doanh Mai, cuối cùng ngươi cũng tới rồi. Ta còn tưởng ngươi bị nhốt trong Thất phủ chứ. Ngươi không biết tên Nam Cung Diệp nhà ngươi đáng ghét thế nào đâu, đã không cho ta vào Thất phủ cũng thôi đi, hấn còn cho người hạ ngục, ép ta lên xe về Nam Cung. Hừ, muốn bản công chúa đi đâu có dễ như thế?

Doanh Mai giật giật khóe môi, có phải người này là Vân Tiêu cải trang thành hay không? Sao nàng thấy có báng dáng hấn đâu đây nhỉ? Trong lúc Doanh Mai còn ngơ ngàng, vị đại công chúa nào đó vẫn chưa dừng lại:

- Sao ngươi có thể chịu đựng được tên lòng dạ đen tối, độc ác, nham hiểm này cơ chứ. Doanh Mai, ta nói ngươi, tuyệt đối không thể học tên đó đi hại người khác như vậy.

Dường như nàng ta còn muốn kể hết bất mãn của mình ra. Doanh Mai dù biết Bách Lý công chúa rất hào sảng, nhưng cũng khó mà chấp nhận cảnh tượng này, vừa đẩy đi một tên Vân Tiêu liền gặp Bách Lý Thiên Diệp, quả là cực phẩm.

- Khụ... Khụ...

- A, ta biết ngươi sẽ đến mà. Ta đang đợi ngươi đấy?

Cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của công chúa đại nhân. Thật là vất vả.

- Thiên Diệp, ta có thể cho ngươi biết tung tích của Vân Tiêu, thậm chí là nhà hấn ở đâu, đã làm những gì trong những năm qua. Còn ngươi biết những gì thì tường tận nói hết ra.

- Ngươi muốn biết tất cả?

- Dĩ nhiên.

Doanh Mai lấy ra một chồng tài liệu:

- Đây là những gì liên quan đến Vân Tiêu, bao gồm cả sở thích, thói quen, không thiếu một thứ.

Thậm chí đã từng chạm qua nữ tử nào cũng rất chi tiết. Doanh Mai yên lặng bỏ sung trong lòng.

Bách Lý Thiên Diệp nhìn chồng sổ đó, thái độ trở nên nghiêm túc:

- Trong người Nam Cung Diệp có cổ trùng, có lẽ khoảng bốn năm trước.

Cổ trùng? Thảo nào nàng bắt mạch lại không tra ra gì cả. Bốn năm trước, chính là trận chiến với Đông Lăng?

- Theo ta quan sát đó là Hấp Huyết cổ. Người trúng cổ, mỗi tháng phát tác một lần vào đêm trăng tròn, cả người khí huyết đảo lộn, chịu đau đớn thống khổ không kém gì thay kinh phạt tùy.

Bàn tay Doanh Mai nắm chặt, trắng bệch, gân xanh nổi cả lên. Trăng tròn mỗi tháng? Nghĩ lại dường như, chưa đêm trăng tròn nào hấn xuất hiện bên cạnh nàng cả. Ví dụ như, hôm nay! Doanh Mai cảm thấy lồng ngực nghẹn tắc một khối. Bốn năm qua, hấn chịu đựng thế nào?

- Giải ra sao?

- Hấp Huyết cổ là cấm cổ của Nam Cương. Ta còn không không biết nuôi ra sao, chứ đừng nói đến cách giải.

Doanh Mai trầm ngâm một hồi rồi đứng dậy, cầm luôn cả đồng sổ sách về Vân Tiêu, học bộ dáng ngang ngược của người nào đó:

- Hừ, có một con trùng mà cũng không giải được, ta còn đưa người thứ này làm gì?

Bách Lý Thiên Diệp tròn mắt ngạc nhiên. Nàng đã nói mà, ở cùng với tên Nam Cung Diệp đâu có tốt đẹp gì? Thấy chưa, nham hiểm y như hấn. Được rồi, nàng thừa nhận, mình rất thương thức đôi phu thê này.

- Tuy ta không giải được nhưng biết một người có thể giải.

Doanh Mai dừng chân, ngồi xuống chờ đợi.

Bách Lý Thiên Diệp chậm chạp không nói, cố ý cho nàng sốt ruột. Có điều, Bách Lý công chúa đánh giá thấp sự kiên nhẫn của Doanh Mai rồi, trông bộ dáng nhàn nhả uống trà của nàng ta kìa, người khác không biết còn tưởng nàng ta chẳng hề để tâm đấy. Cuối cùng Bách Lý Thiên Diệp quả thật không thể độ được với Doanh Mai, lấy ra một khối ngọc. Ngọc cầu thượng hạng, màu tím dụ hoặc.

- Tam thức của ta nghiên cứu rất sâu về cổ, Nam Cương ngoài ông ấy ra thì không có người thứ hai có thể giải. Có điều, ông ấy ẩn cư đã nhiều năm rồi. Ta có thể chỉ cho người nơi ở của thức ấy, cũng cho người mượn tín vật của ta, có thể thuyết phục thức ấy hay không đều dựa vào năng lực của các người.

Doanh Mai cầm lấy ngọc bội hình trăng khuyết màu tím, chạm khắc hoa văn cổ xưa. Nàng biết, đây là một vật quan trọng. Ân tình này của Bách Lý công chúa, Doanh Mai sẽ nhớ.

- Được. Đa tạ.

Để lại đồng sổ sách, Doanh Mai quay người, trước khi rời khỏi, nàng nói:

- Kỳ thực, người rất giống với tên Vân Tiêu đó.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tổng bộ Minh Nhất các

Doanh Mai trở về Thất vương phủ đêm đã về khuya. Mặt trăng tròn trịa lại không thể soi sáng mảnh u ám trong lòng nàng. Nam Cung Diệp không hề có trong phủ! Nam nhân có kiêu ngạo của nam nhân, không muốn để người khác thấy bộ dáng chật vật của mình. Doanh Mai sẽ đợi. Nàng cứ thế ngồi trong Lạc Hà các một đêm.

Ánh sáng mờ mờ qua khung cửa chiếu vào, trời hừng sáng. Sát thủ đã quen với đêm tối nhưng đêm nay thật dài với nàng. Nỗi đau đớn thay kinh phạt tùy thống khổ dường nào nàng vô cùng rõ ràng. Khi trúng độc, đường kinh mạch của Doanh Mai chậm rãi nứt ra, độc tố từng chút, từng chút ăn mòn, tiêu hủy chúng. Thống khổ ấy, còn hơn cả việc bị rút gân, lột da. Một lần trải qua, nỗi đau đó ám ảnh đến cả trong mộng hiện tại. Ruốc cuộc Nam Cung Diệp đã sống qua mỗi tháng của bốn năm này thế nào?

Nàng nhất định sẽ không tha kẻ hạ độc hấn. Nhất định khiến hấn phải chịu thống khổ gấp trăm lần. Đấy mắt Doanh Mai hiện lên sát khí nồng đậm. Một lúc sau liền tan vỡ thành những khổ sở bất lực.

Trời sáng rõ hơn một chút, Doanh Mai rời giường, đi tới sân tập rèn luyện như ngày thường. Sau khi uống thuốc xong, nàng tới phòng bếp nấu một bát canh, còn cho thêm vài giọt dược liệu bổ máu.

Nam Cung Diệp sáng sớm về phủ đã vào thư phòng. Khi Doanh Mai tới, hấn đang cúi đầu xử lý công vụ, bàn tay vung bút vẫn nhẹ nhàng dứt khoát. Trông hấn hoàn toàn không khác thường nếu không chú ý đến sự mệt mỏi ẩn hiện giữa hai đầu lông mày. Vậy mới rõ, hấn là người kiên trì cỡ nào. Doanh Mai tự nhận bản thân không bằng, ít nhất khi trúng độc, nàng không chỉ một lần có ý định tự kết liễu.

Doanh Mai một thân bạch y ngồi xuống, đặt bát canh bên cạnh, nhẹ giọng:

- Thắt gia, cả đêm không về rồi, chàng nghỉ ngơi một chút đi, được không?
- Ta không sao. Ngày mai chúng ta xuất phát rồi.

Vậy nên hẳn phải xử lý xong công việc mới thôi? Trong lòng Doanh Mai một mảnh hỗn độn, không biết là tư vị gì nữa. Đặt chén canh hẳn dùng xong sang một bên, Doanh Mai nhẹ giọng:

- Thắt gia, trước khi tới Bình thành, ngài có thể cùng ta tới một nơi được không?

Nam Cung Diệp cảnh giác:

- Đi đâu?
- Bích Nguyệt sơn trang, nơi ta lớn lên. Ta muốn dẫn chàng tới đó.

Nam Cung Diệp nhìn nàng một hồi, rất lâu mới gật đầu:

- Được, ta đi cùng nàng.

Doanh Mai cảm thấy áy náy:

- Thắt gia, kỳ thực cũng không cần phải vội vàng như thế.

Nam Cung Diệp kéo nàng ôm vào trong lòng, bàn tay vuốt ve mái tóc đã sớm quen thuộc.

- Thắt gia, những công vụ này, ta giúp chàng một tay nhé?

Doanh Mai nhẹ giọng nói, trước đây đưa cho nàng đều là những thứ hẳn đã xem qua, vì được ôm trong ngực nên không nhìn thấy đôi mắt Nam Cung Diệp ánh lên một tia u ám. Thấy hẳn chậm chạp không trả lời nàng liền thấy bất an trong lòng.

- Dù gì ta cũng là Doanh Sơ Tà, Doanh thống lĩnh của đội quân tinh nhuệ, vậy cũng không được sao?

Đôi mắt long lanh ngẩng lên mong chờ, Nam Cung Diệp ảm áp cười:

- Không phải là không được, chỉ sợ nàng vất vả thôi.

Doanh Mai lập tức vui vẻ:

- Ta không vất vả, cứ quyết định vậy đi.

Ngày hôm đó, Doanh Mai ở trong thư phòng cùng Nam Cung Diệp, giúp hắn phân loại mật vụ, lại cùng thảo luận vài sự vụ trong khả năng của nàng. Xế chiều, công sự cũng tương đối yên ổn, nàng nói:

- Thắt gia, người còn nhớ thiếu ta một lần làm hộ vệ không?

Nam Cung Diệp gật đầu, đó là khi hắn học tuyệt chiêu phi âm khí của nàng.

- Bao giờ?
- Đêm nay, Núi Vân Vụ.

Nam Cung Diệp nheo mắt, lần trước trốn khỏi vương phủ, nàng đã ngất ở đó.

- Được.

Đêm, vầng trăng tròn lên cao chiếu sáng mọi góc ngách trong kinh thành. Ngoại thành, ánh sáng ấy chỉ khiến núi Vân Vụ thêm mờ ảo. Ngọn núi quanh năm được bao bọc trong sương mù này, nghe nói là nơi tụ tập của nhiều bầy sói khác nhau, nghe nói những người có can đảm đi thăm dò đều một đi không trở lại.

Đề lên núi, phải vượt qua cả một rừng thông rộng lớn mờ ảo. Nếu người không hiểu trận pháp, người có thể ở lại đây suốt đời. Nếu mỗi bước đi của người không cẩn thận, người có thể bỏ mạng mà không rõ lý do. Nam Cung Diệp quả thật được mở mang tầm mắt, bản thân hắn muốn vượt qua cũng sẽ không dễ dàng gì.

- Nàng xây dựng nơi này? Trận pháp không tệ.

Doanh Mai kéo tay hắn bước đi, một bên nhẹ giọng giải thích:

- Nơi này là ta chọn, còn trận pháp, là học hỏi từ đại ca.
- Ngọc công tử ư? Thật muốn gặp mặt hần một lần xem sao.
- Nhất định chàng sẽ gặp được thôi, đại ca là người thân của ta.

Nam Cung Diệp nhún mồm, hai chữ "người thân" của nàng đầu phải dễ dàng mà có, ít nhất Thanh nhi cô nương, người có thể sắc thuốc cho nàng cũng chưa được.

- Thát gia, chàng hứng thú với trận pháp ư?
- Cũng tạm tạm.

Doanh Mai hiểu, với người như Nam Cung Diệp, không có gì là hứng thú tuyệt đối cả.

- Vậy còn ta, chàng hứng thú với ta bao nhiêu?

Doanh Mai chưa từng nghĩ có một ngày mình lại như những nữ tử khuê phòng, mong mỏi tình cảm một người. Thời gian chờ đợi càng lâu, tâm nhắc lên càng cao.

- Ta không hứng thú với nàng.

Đôi mắt Nam Cung Diệp sáng rõ thể hiện sự chân thật phát ra từ nội tâm:

- Nàng, là tất cả những gì ta có.

Núi Vân Vụ quanh năm sương mù bao phủ không một tia sáng. Nhưng Doanh Mai lại cảm nhận được sự chân thực chưa từng có. Mặc kệ có thực hiện được mong muốn hay không, mặc kệ còn sống được bao lâu, chỉ cần hần ở bên nàng như lúc này là đủ.

Tới lưng chừng núi, Doanh Mai dừng chân, lấy ra một chiếc mặt nạ bạch ngọc. Ngọc trắng trong thuần khiết, không chạm khắc bất kỳ hoa văn nào lại khiến cho người ta sợ hãi, giống như sắt thủ, không cần chiêu thức hoa lệ rườm rà mà chỉ lạnh lùng sắc bén lấy mạng con mồi. Doanh Mai chỉ tay lên đỉnh núi:

- Ở trên đó.

Nam Cung Diệp ôm nàng phi thân lên. Càng lên cao càng thấy nhiều hơi thở ẩn trong bóng tối. Mặc dù có võ công cao cường nhưng nếu không có Doanh Mai chỉ dẫn căn bản Nam Cung Diệp không thể lên đến đỉnh mà không bị phát hiện. Hiện giờ hần mới cảm nhận sâu sắc thế lực trong tay vị vương phi của mình lớn mạnh cỡ nào.

Doanh Mai và Nam Cung Diệp đứng trên một thân cây trong sân viện. Đỉnh núi Vân Vụ này là một tay Doanh Mai tạo nên, từ việc chọn địa điểm, xây dựng chạm bầy lân trang viên bên trong, từng cành cây ngọn cỏ đều là tâm huyết của nàng. Đỉnh núi Vân Vụ không hề nhiều mây như người ta vẫn nghĩ, nơi đây một mảnh thanh minh trong lành. Buổi sáng còn có thể chơi đùa cùng những đám mây vờn lành lạnh. Quả thực khí tự quy tề, linh khí không phải người thường có thể tưởng tượng. Lầu các, sân viện nơi đây cũng được Doanh Mai tỉ mỉ bố trí, vừa tạo thành một mê trận, vừa có đường lui an toàn xuống núi. Một trọng địa Minh Nhất các như vậy đã tiêu tốn gần một năm của nàng. Khi xây xong cứ điểm tại Đại Sở, Doanh Mai thực sự bội phục đại ca, vèn vẹn sáu tháng liền xây dựng được cứ điểm tại Bắc Yên. Hiệu suất đó, không chỉ đơn giản là cường đại thôi đâu.

Trong phòng nghị có tám nhân ảnh, ai cũng một màu đen tuyền, khăn che kín mặt, lệ khí không bị áp chế đồng thời phóng xuất tạo thành một không khí ngưng đọng, khát máu mà người thường không thể chịu nổi. Đó là những người trong bang Thập Tam sát. Bang Thập Tam sát là danh sách những người đứng đầu có quyền điều hành Minh Nhất các, ngoài ba vị các chủ còn có mười vị đầu bang sát thủ. Kỳ thực khi thành lập Minh Nhất các, hầu hết đều là thuộc hạ của đại ca, đứng đề Minh, một phần là người đi theo nàng, đứng đề Nguyệt. Mới đầu, sự phân hóa còn khá gay gắt, có điều đại ca thực sự coi nàng là culy sai bảo, nhất là hai năm trở lại đây, gần như giao hết toàn bộ Minh Nhất các cho nàng quản lý nên đã sớm không còn sự phân chia đó nữa.

Vì vậy giờ khắc này người ngoài nhìn vào sẽ cảm nhận được sát khí áp bách, còn thực tế bên trong là một mảnh vui đùa náo nhiệt.

- Ta nói Lão Cửu, cửa hàng của ngươi một năm rồi chưa thu về chút lợi nhuận nào chỉ bằng sớm đóng cửa đi a.
- Ai, ta cũng không có cách nào a, hay là ta xin với tiểu thư điều người tới hỗ trợ. Yên tâm, yên tâm, Nam Cương có nhiều đồ chơi thú vị lắm.
- Đùng, đùng, Lão Cửu, ta chỉ đùa thôi, cửa hàng của ta còn chưa lo xong nữa là.

Đùng đùa hần như thế. Nam Cương không phải nắng nóng bức người thì cũng là mấy con bọ con sâu có thể cắn chết người. Hần cứ yên ổn ở Đông Lăng là tốt rồi.

- Ha ha, Lão Lục nói phải đó, ta nghe nói mấy hôm trước có người đến phá cửa hàng của hần đấy.
- Nguyệt Thập muội, ngươi lại chê cười ta. Hazz, phá đi, phá đi, ta cho bọn chúng phá. Đám người hoàng thất thật là khó hầu hạ mà.

Bộ dáng bất cần của Minh Lục khiến cho những người đứng đầu bảng sát thủ phải cười lớn. Kỳ thực khi không là sát thủ, khoác trên mình bộ đồ khác, bọn họ chính là những người dân "lương thiện" bình thường.

Đang đùa cợt, bỗng cánh cửa bị đẩy vào. Cả tám người ngay tức thì im bật, cảnh giác, bọn họ chính là những cao thủ nhất đẳng, lại không phát hiện ra khí tức người tới. Mặc dù đã đoán được người có thể vô thanh vô thức lên đỉnh Vân Vụ tiến vào phòng này là ai, nhưng bản năng sát thủ của họ vẫn được dâng cao. Cho đến khi nhìn thấy một bóng dáng màu đen, trên mặt đeo mặt nạ bạch ngọc, khí áp sắc bén, họ mới thu lại cảnh giác đồng thời đứng lên, tay chấp kiếm trước ngực.

- Tam tiểu thư.

Doanh Mai thông dong tiến tới ghé cao nhất, nhàn nhả quét qua họ một lượt.

- Ngồi đi.

- Vâng.

Doanh Mai yên lặng thưởng thức một hạm trà, chậm chạp không lên tiếng.

Tám người đưa mắt tò mò nhìn nhau. Thường thì khi bảng Thập Tam sát được triệu tập đủ tức là có chuyện quan trọng của Minh Nhất các. Nhưng?

"Nam nhân này là ai?"

"Sao ngươi biết là nam nhân, hẩn che mặt mà"

"Lão Lục, ta là tú bà đấy, còn không phân biệt được nam nhân, nữ nhân à?"

"Nghe nói tiểu thư mới thu một người, có phải hẩn không, Lão Ngũ?"

"Đừng hỏi ta, tuy ta ở Đại Sở thật nhưng không rõ ràng lắm chuyện của tiểu thư"

"Ta thấy hẩn nhất định rất soái, có khi nào là tiểu tình nhân bé nhỏ của tiểu thư không?"

"Thập muội, soái hay không muội còn nhìn được nữa hả?"

"Hazz, nam nhân các ngươi làm sao mà hiểu được. Ta nói a..."

- Lão Bát và Thập Nhất đâu?

Đang trao đổi tình cảm bằng mắt, tám người nghe Doanh Mai nói đều được kéo về hiện thực.

- Tiểu thư, tính tình lão Bát người cũng hiểu, chỉ thích cầm dao giết người chứ không thích cầm bút làm thơ. Hẩn, chắc đang làm nhiệm vụ. Còn Thập Nhất a, hình như đang theo đuổi tú bà.

- Gì?

- Há?

Cả một đám tròn mắt há mồm khi nghe đến hai từ "tú bà". Sát thủ như bọn họ tuy ngày thường có vui vẻ đùa cợt nhưng đều hiểu rõ một điều, tay bọn họ đã dính quá nhiều máu, lại có thể bị người khác giết bất cứ lúc nào, vậy nên, không ai dám nghĩ đến chuyện tình cảm.

Doanh Mai gạt đầu, không để họ kịp thảo luận sau gờ ngang.

- Hôm nay triệu tập mọi người là để thông báo một chuyện.

Doanh Mai miết vòng tròn quanh miệng chén, chờ bọn họ tập trung tinh thần cao nhất.

- Ta sẽ thay đổi một số phân vị của Minh Nhất. Các người cứ theo đó mà làm.

Tám người nhận được cuốn sổ ghi sự chuyển đổi đều cau mày. Đây là muốn phân quyền lực ra?

- Tiểu thư, Thiếu gia không ở đây, ta nghĩ những thứ này nên đợi ngài ấy về.

Doanh Mai bình tĩnh đặt chén trà trên tay xuống.

- Sao?

Giọng điệu nhẹ nhàng những khí áp tỏa ra khiến tám người ngồi đây khó thở. Bọn họ đều từng sống, võ công của tiểu thư tiến bộ rồi?

- Ý của ta, các người dám không nghe?

Sắc mặt tám người càng ngày càng trắng, nội khí đè ép lại thêm mạnh mẽ. Người yếu nhất, Nguyệt Thập Tam nhanh chóng không chống đỡ được, cắn răng:

- Thuộc hạ xin nghe theo tiểu thư.

Dần dần, cả tám người cùng đồng loạt hô:

- Thuộc hạ xin nghe theo tiểu thư.

Doanh Mai nhếch môi cười:

- Rất tốt.

Lúc này khí tràng đè ép mới biến mất. Doanh Mai nhìn một lượt tám người mồ hôi lấm tấm trên trán.

- Kỳ thực, việc phân chia này ta đã suy nghĩ từ lâu. Đại ca có việc bận của huynh ấy, ta cũng có việc riêng của ta, không thể ngày ngày quản Minh Nhất các được. Phân chia quyền lực ra sẽ vất vả cho các người. Ta hi vọng các người có thể đồng lòng điều hành Minh Nhất các những lúc ta vắng mặt. Thế nào? Các người có làm được không?

Vừa đám vừa xoa, một đám sát thủ có khổ mà không thể nói, bọn họ cũng muốn nghỉ ngơi a.

- Thuộc hạ thề không phụ sự giao phó của tiểu thư.

- Tốt, sau này việc liên hệ với ta sẽ do Nguyệt Ngũ phụ trách, lui cả đi.

- Rồi.

Tám người đồng loạt lui xuống. Minh Tứ đi sau cùng, nhìn sâu vào bóng dáng trong phòng một lần, ánh mắt lóe lên gì đó rồi mới đưa tay ra khép cửa.

Chỉ còn hai người trong phòng, Nam Cung Diệp tiến tới ôm lấy thân hình đã mệt mỏi của nàng. Doanh Mai lắc đầu, ý bảo không sao. Kỳ thực khí tràng vừa rồi là từ Nam Cung Diệp phát ra, hẳn phát dẫn qua nàng nên mới lừa được bọn họ. Doanh Mai đưa Nam Cung Diệp tới tổng bộ coi như đã lộ hết bí mật trước mặt hắn.

- Thất gia, thế nào?

Nam Cung Diệp gật đầu:

- Một đám cao thủ, cần phải lấy bạo chế bạo.

Đúng vậy, cao thủ Minh Nhất các ai không phải người tâm cao khí ngạo. Muốn thu phục, trước hết phải áp chế được bọn họ. Họ không sợ quyền thế, cũng không thiếu tiền bạc, chỉ có sức mạnh chân chính mới làm họ can tâm tình nguyện. Đây cũng chính là cách sinh tồn của Minh Nhất các.

- Thất gia, đi, ta đưa chàng đi thăm quan một vòng.

- Được.

Nam Cung Diệp nhìn bàn tay được Doanh Mai nắm chặt, hài lòng. Cảm giác này thật tốt.

Một đám sát thủ lấp ló đằng xa tiếp tục giao lưu tình cảm bằng mắt.

"Ta đã nói là tiểu tình nhân của tiểu thư mà. Một đám đàn ông các người đã tin chưa?"

"Ai, một Thập Nhất còn chưa đủ, giờ lại thêm Tam tiểu thư. Có khi Thiếu gia và Nhị tiểu thư cũng đang vui vẻ cùng tình nhân mà bỏ chúng ta ý chứ."

"Có thể lắm. Nhị tiểu thư thì không nói làm gì, Thiếu gia trước kia bỏ rơi chúng ta cũng chỉ sáu tháng là quay lại. Hiện giờ đã sáu tháng ba ngày rồi a."

"Ai, thật ghen tị mà. Ta cũng phải nhanh chóng kiếm lão bà mới được."

"Người mà có thời gian rảnh như thế thì phụ giúp ta đi. Ôi, lại giao thêm việc, mệt chết lão nương rồi"

"Áy, áy, không rảnh, ta không rảnh, ta không tìm lão bà nữa."

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ta không có tiền đâu

Sáng hôm sau, Doanh Mai và Nam Cung Diệp theo kế hoạch dời đi. Thắt vương phủ sẽ nói với bên ngoài rằng hai người đi du sơn ngoạn thủy, dù sao một vương gia nhân tử và một vương phi bệnh tật cũng không làm nên trò trống gì. Đi theo có Lâm Tứ và Thanh nhi. Doanh Mai cảm thấy nàng và Thắt gia thực sự ốm yếu không chịu nổi rồi. Mỗi lần ra khỏi cửa bắt buộc phải mang theo đại phu. Vốn Hắc Ảnh cũng muốn đi theo, nhưng Minh Nhất các đôi mới, sẽ có nhiều vấn đề, nàng để hắc ở lại để tiện liên lạc.

Xe ngựa ra khỏi cổng thành mười dặm thì nghe tiếng vó ngựa vang lên đằng sau. Thái tử Nam Cung Mặc cùng Ôn Trác công tử phi ngựa tiến tới. Nam Cung Diệp kêu dừng xe.

- Thắt đệ, người vội đi đâu?

- Đi du ngoạn, đại ca thật quan tâm ta.

Nam Cung Mặc bĩu môi. Còn lâu nhá.

- Ha ha, vừa lúc ta cũng đang rảnh, đi cùng với hai người vậy.

Nam Cung Diệp nhìn chằm chằm Thái tử một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng nhân nhật phun ra một câu:

- Bản danh sách đó ta đưa cho người mà người có thể rảnh được. Vậy thì... Chắc, chắc. Đừng là người rảnh thật.

Doanh Mai ngạc nhiên, là bản danh sách dịch từ 72 bộ xuân cung đồ của Nam Cung Thành? Nam Cung Diệp gật đầu, đúng thế.

Nam Cung Mặc sờ sờ mũi.

- Cũng không có gì to tát cả. Ta trình lên phụ hoàng, tin tưởng ngài có cách không chế. Ôn Trác, người trở về đi.

- Thái tử?

Hiển nhiên Ôn đại công tử không nghĩ Thái tử cứ thế bỏ mặc mọi chuyện đi theo họ.

- Ài, sao người phiền phức thế hả? Đi đi, đi đi. Ta không muốn trông thấy bản mặt người nữa.

Người bị ghét bỏ- Ôn công tử: "..... "

Sao hắc lại có một chủ tử như vậy chứ? Người nói xem phụ thê người ta ân ái hưởng thụ thế giới hai người, người mặt dày đi theo làm cái gì a. Ô ô, được rồi, không cần trừng nữa. Ta quay về là được chứ gì?

Doanh Mai chau mày, chuyến đi lần này có mục đích cả, nếu để Thái tử biết được, vậy thì... Nam Cung Diệp ngược lại thần nhiên:

- Mặc kệ hắc đi.

Thắt gia đã lên tiếng, nàng còn có thể nói gì?

Thái tử Nam Cung Mặc đi tới xe ngựa phía sau, mở rèm trông thấy Lâm Tứ cùng Thanh nhi bên trong, sắc mặt lập tức trầm xuống.

- Lâm Tứ, xuống xe.

- Ta...

- Cút ngay.

Lâm đại phu nào đó rất ủy khuất, chủ tử bắt nạt hắc thì thôi đi, giờ lại thêm một người nữa hả? Đại khái ánh mắt người nào đó quá đáng sợ, Lâm đại phu không thể chịu nổi khí tràng ấy nên đành xuống xe. Cũng không thể lên xe trước quấy rầy chủ tử và vương phi được. Lâm Tứ ngửa mặt lên trời khóc ròng. Hắc đã làm gì? Hắc đã sai ở đâu? Hắc cũng muốn ngồi xe ngựa a. Trên xe, Nam Cung Mặc lập tức thu hồi khí tràng, quay sang người đối diện nở một nụ cười tươi như hoa:

- Sinh Ca.

Mồ nữ nào đó không để tâm.

- Nàng cứ nhất định phải đi theo họ thế hả? Xem cái tên đáng ghét đó vui vẻ làm gì chứ? Chi bằng quay về cùng ta.

Nhận được cái nhìn lạnh băng của ai đó, Nam Cung Mặc nhanh chóng đổi giọng.

- Ha ha. Thực ra đi ra ngoài cũng tốt. Vừa dịp chúng ta đi du ngoạn luôn.

Thanh nhi nâng trán. Ai đó mang tên này phiền phức này trở về đi. Trước kia hần đâu có như vậy, sao giờ lại vô sỉ thế chứ?

Không được đáp lại cũng không sao, mỗi nam tử vẫn thao thao bất tuyệt một mình. Đột nhiên xe ngựa dừng lại, rèm che được vén lên. Lâm Tứ rất tự nhiên bước vào, uống một chén trà rồi lăn ra sập ngủ. Bềnh bễ sau kinh ngạc, vị Thái tử nào đó đen mặt.

- Này, này, cái tên khốn kiếp nhà ngươi, ai cho ngươi lên xe của bốn thái tử? Cút xuống cho ta.

- Ai, Thái tử đại nhân, xe này là xe của Thất vương phủ, không phải của ngài. Ta rất buồn ngủ, ngồi trên lưng ngựa rất mệt a.

Kỳ thật Lâm Tứ chưa từng làm chuyện mặt dày như vậy bao giờ. Ai bảo hần có một chủ tử thích tính kẻ người khác chứ? Lệnh của chủ tử, không thể cãi a.

Sắc mặt Nam Cung Mặc đã đen đến cực điểm.

- Nam Cung Diệp, cái tên khốn kiếp nhà ngươi!

Trong khi đó, trên chiếc xe ngựa khác Doanh Mai hứng trí bưng bưng lời kéo Nam Cung Diệp học trận pháp. Nàng thừa nhận mấy năm nay dù có học tập nhưng chỉ biết chút da lông, những trận pháp cao cấp phức tạp vẫn như mê cung với nàng. Nam Cung Diệp dĩ nhiên rất sẵn lòng, chuyện đi này đều do Mai nghĩ lên kế hoạch, hần chỉ cần nghe theo thôi, bao gồm cả những thủ tiêu khiến như vậy.

Quả thật Doanh Mai lên kế hoạch rất chu đáo, khi nào đi, khi nào nghỉ đều rất hợp lý. Ấu cũng là vì trước đây thường đi dạo giang hồ.

Năm ngày nay xe ngựa phía sau luôn diễn ra một hình ảnh, một nam một nữ tranh luận về y dược rất sôi nổi. Nam tử còn lại nghe cái hiểu cái không, mặt đen đến mức tê liệt rồi dần dần chấp nhận. Hần phải nghĩ ra kế sách đánh chiếm lâu dài mới được.

Ngược lại Lâm Tứ càng thảo luận càng hăng say. Hần không ngờ Thanh nhi cô nương lại thông hiểu rất nhiều thứ. Có thể bệnh trạng nàng ấy không bằng hần nhưng hiểu biết về dược lý, thảo mộc quả là nhất đẳng. Hóa ra nàng ấy đã tiếp xúc với thảo dược từ nhỏ, biết rõ loại nào trồng cần nhiều nước, loại nào bao lâu thu hoạch là tốt nhất, đến việc sắc thuốc phải canh lửa ra sao, nói là cao thâm uyên bác cũng không quá.

Kỳ thực Nam Cung Mặc cũng vô cùng kinh ngạc, nhất là sự thật Doanh Mai bệnh tật quần thân. Vài lần gặp mặt, nàng ta đều một bộ dáng thong dong không sao cả làm hần nghĩ đó chỉ là tin đồn, đến khi tận mắt thấy Sênh Ca sắc thuốc, canh chừng lửa từng ly từng tí hần mới rõ bệnh của Doanh Mai không chỉ nặng bình thường thôi đâu.

Xế chiều ngày thứ năm, xe ngựa tới Bì Lâm, cánh rừng rộng lớn nhất Đại Sở, qua Bì Lâm đi thêm hai thành trì cùng một thung lũng nữa là tới Nam Cương. Đứng trước bia rừng, Thái tử Nam Cung Mặc nghỉ hoặc:

- Đêm nay đi qua đây à?

Đừng đùa thế chứ, Bì Lâm này nguy cơ trùng trùng, ban đêm xông vào đây để thử xem xương có cứng không à?

- Đúng vậy, hiện tại xuất phát đến tối mai ra khỏi rừng là vừa kịp.

- Bình thường không phải đi một ngày à? Sao chúng ta phải đi ngày rủi thế?

Doanh Mai liếc mắt:

- Ta thích ngắm cảnh như vậy đấy. Nếu Thái tử không muốn thì có thể dừng lại tại đây. Cáo từ.

- Ấy, ta nói không đi khi nào chứ? Ngắm rừng về đêm cũng có phong vị khác, rất tốt. Sênh Ca, nàng phải đi cạnh ta đấy. Lại đây, lại đây nào, nắm tay ta.

Thanh nhi vẫn chưa quen được giọng điệu này của hần.

- Nam Cung Mặc, ta không cần ngươi bảo vệ.

- Ai nói ta bảo vệ nàng?

- Ngươi?

- Là ta sợ a. Nàng phải bảo vệ ta. Nàng đã hứa sẽ chịu trách nhiệm với ta cơ mà. Không thể nuốt lời được.

Thanh nhi nâng mắt nhìn trời. Tên này là ai a, nàng không quen hần. A Mặc mà nàng quen không phải như thế.

Doanh Mai nhìn bàn tay đang nắm chặt đó nhìn không được khéo môi gật gật. Thái tử, khiến tổn nhả nhận của ngài đâu rồi?

- Được rồi, đi thôi.

Nam Cung Diệp nắm tay nàng đi về phía trước. Mọi người lục đục theo sau.

Đi được một đoạn, Nam Cung Diệp bỗng dừng lại. Doanh Mai hí hóp, nàng ngửi được mùi nguy hiểm. Âm vệ cảnh giác nhìn tứ phía. Từ trên không trung rơi xuống vài đạo bóng dáng, sát khí tỏa ra. Doanh Mai liếc mắt rồi lại nhìn Nam Cung Mặc. Chắc, làm Thái tử đúng là con mồi cho người ta đuổi giết mà. Mới đi đến ngày thứ năm mà đã có người chặn đường rồi. Người tới ngày một đông, cơ hồ phải đến gần trăm người đang vây quanh họ. Doanh Mai giật giật môi, giời lắm, đủ mạnh tay. Để ám sát vài người bọn họ mà điều động cả trăm sát thủ nhất đẳng. Ừm, cũng có chút mặt mũi nhỉ.

- Các vị, đón tiếp cũng thật nồng hậu a. Người các vị muốn đây- Chỉ vào Nam Cung Mặc- Các vị cứ chém giết thoải mái, chúng ta sẽ không ngăn cản.

Tên đứng đầu quai dị nhìn Doanh Mai:

- Tốt lắm, còn biết người chúng ta muốn là ai. Có điều tất cả các người, đừng hòng nghĩ còn mạng mà rời khỏi đây.

- Vậy sao?

- Động thủ.

Lập tức trăm tên sát thủ phi vào nhóm người Doanh Mai. Năm âm vệ Nam Cung Diệp mang theo rút kiếm chắn trước. Dù âm vệ võ công có cao tới đâu cũng không địch lại số đông sát thủ, nhiều tên đã vượt qua vòng vây tiến về Nam Cung Mặc. Không biết từ bao giờ bàn tay hắc nắm lấy Thanh nhi đã buông ra, rút kiếm chém một đao, hai sát thủ đồng loạt ngã xuống. Thanh nhi cũng tham gia cuộc chiến.

- Sênh Ca, ta bảo nàng đi cơ mà.

- Người không có tư cách ra lệnh cho ta.

- Sênh Ca.

Bên phía Nam Cung Diệp cũng có vài sát thủ bao vây. Hắn một tay vung kiếm, một tay ôm Doanh Mai chặt trong lòng.

- Thất gia, thả ta xuống.

- Không cần.

Doanh Mai giãy giụa cũng thoát được, lại sợ làm hắc phân tâm.

- Khốn kiếp, các người không động thủ còn chờ đến khi nào?

Doanh Mai vừa dứt lời, từ trên không trung phi xuống một nhóm người áo đen, lập tức rút kiếm đầu lại nhóm đầu tiên. Người mới tới võ công cao cường, cùng âm vệ rất nhanh xử trí toàn bộ sát thủ, tên cuối cùng ngã xuống, bọn họ không nói một lời liền rời đi.

Sau khi xác định Sênh Ca không sao, Nam Cung Mặc hứng thú nhìn Doanh Mai, hai mươi người đến sau, vừa nhìn liền biết là sát thủ. Hắc bây giờ mới biết sát thủ cũng đi làm bảo tiêu đấy.

- Ai nha, Thất đệ muội còn giữ hàng như vậy sao? Quả là cực phẩm a.

Doanh Mai nhếch môi, tiến tới chỗ hắc vươn tay. Nam Cung Mặc nghi hoặc.

- Người nghĩ họ hít khí trời để sống à? Sát thủ là nhắm vào người. Người mau trả tiền thuê họ đi.

Nam Cung Mặc nhìn chằm chằm bàn tay ấy một hồi, cuối cùng quay sang Thanh nhi cười ngọt ngào:

- Sênh Ca, trả tiền đi.

- Cái gì?

- Chẳng phải nàng sẽ nuôi ta sao? Những thứ này đương nhiên là nàng trả rồi. Ta không có tiền đâu.

Thanh nhi trừng mắt. Đó là khi ta không biết người là Thái tử. Khốn kiếp. Người có thể vô sỉ hơn nữa không?

Đến Nam Cung Diệp cũng không nhận được khoe môi giật giật. Mấy năm gần đây tên này không đi buôn bán à? Chẳng lẽ tin tức của âm vệ là sai? Ai, kẻ nào to gan giả mạo đại ca hắc?

- Thế tóm lại là người có trả tiền không? Thanh nhi?

Thanh nhi cắn răng:

- Có trà.

- Được, tạm thời cho các người nợ, ra khỏi đây sẽ đòi sau.

Thu dọn xong, Nam Cung Diệp dắt tay Doanh Mai đi tiếp. Mọi người trầm mặc theo sau, đó là không nói đến một tên động kinh cứ thỉnh thoảng nở nụ cười.

Ngoại truyện:

Cả một thời gian dài sau đó, có một màn hội thoại cứ được lặp đi lặp lại:

- Sênh Ca, vì sao nàng không đi? Là lo lắng cho ta sao?

- Tiểu thư còn chưa đi, ta không thể rời được.

- Ha ha, ta biết nàng muốn sát cánh bên ta mà. Sênh Ca, nàng yên tâm, sau này ta tuyệt đối sẽ không buông tay nàng ra.

- Nam Cung Mặc, người không hiểu ta nói gì hả?

- Hiểu, hiểu, tấm lòng của nàng ta đều hiểu.

- Nam Cung Mặc, người im miệng cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Bì Lâm

Bì Lâm, càng đi sâu càng thêm u ám. Đến một đoạn đất trống, Doanh Mai ra hiệu dừng lại, phân phó mọi người.

- Chia hai nửa, nghỉ ngơi hai canh giờ rồi đi tiếp.

Nam Cung Diệp ôm Doanh Mai phi lên một thân cây, che chở nàng trong lòng.

Một lúc sau, Nam Cung Diệp mở mắt cảnh giác, Nam Cung Mặc và Thanh nhi đang ngồi trước đồng lửa cũng đứng lên nhìn bốn phía. Nam Cung Diệp hơi động khiến Doanh Mai tỉnh giấc. Nàng nâng mí mắt ngửi ngửi một hồi rồi vỗ vỗ lên bàn tay hần.

- Đàn sói, đừng lo lắng, ngủ tiếp đi.

Nam Cung Diệp nhớ trên núi Vân Vụ đã gặp qua vô số đàn sói nhưng vẫn chưa bỏ đi cảnh giác. Rất nhanh sau, những đôi mắt lấp lờ trong đêm tiếp cận họ. Nam Cung Mặc liếc mắt lên thân cây, cả một đàn sói tiếp cận, hai người họ vẫn yên lặng ngủ được à? Đàn sói rất nhanh vây quanh họ, không khí căng thẳng cực điểm. Thanh nhi đề tay lên nhuyển kiếm, sẵn sàng rút ra bất cứ lúc nào. Đột nhiên, tiếng tiêu vang lên, lúc trầm lúc bổng, réo rắt du dương. Đàn sói dường như nghe hiểu tiếng tiêu, theo trật tự vòng quanh họ. Nam Cung Mặc nhíu mày càng thêm cảnh giác. Đột nhiên, đàn sói nằm xuống, an tĩnh nhắm mắt, tiếng tiêu cũng chấm dứt. Cái hình ảnh quý dị gì thế này? Từ khi nào sói có thể an tĩnh ngủ như thế? Nam Cung Mặc kinh ngạc chớp mắt, lại tiếp tục chớp mắt, mãi sau mới hướng mắt lên thân cây. Nơi đó phát ra một giọng nói mềm nhẹ:

- Nên làm gì thì làm đi, không cần đề ý.

Nam Cung Mặc co rút khóe miệng. Người, đủ cường hãn.

Doanh Mai lên kế hoạch cho chuyến đi, đương nhiên sẽ phòng bị cả những lúc đêm tối thế này. Sói, nàng đã sống chung với chúng mấy năm nay rồi. Minh Nhất các là nơi huấn luyện sói duy nhất mà nàng thấy. Việc dụ chúng đến và chỉ huy chúng chỉ là việc cơm bữa thôi.

Mọi người nhìn thấy đàn sói nằm đó không có động tác nào khác cũng bớt đi vài phần cảnh giác, nhưng còn việc nghỉ ngơi ư? Ta hỏi người có ai đủ mạnh mẽ để yên tâm ngủ giữa bầy sói không? À, dĩ nhiên ngoài hai vị đang nằm trên cây kia.

- Sợ cái gì? Bọn chúng còn đáng tin hơn con người.

Dường như hiểu bọn họ lo lắng cái gì, giọng nói mềm nhẹ tiếp tục vang lên, vì thế, âm vệ tiếp tục chia nhau nghỉ ngơi. Ngủ giữa đàn sói, trải nghiệm này đủ mới mẻ, đủ khiến người ta kinh tâm động phách.

Sáng sớm tiếng tiêu lại vang lên, đàn sói rất "nhẹ nhàng" rời đi. Mọi người thu dọn xong xuôi, tiếp tục lên đường. Nam Cung Mặc rất vui diệu nhìn Doanh

Mai như muốn nhìn xem nàng có chỗ nào khác thường không? Doanh Mai cười nhạt.

- Tò mò?

Mắt tỏa sáng, đầu gật gật.

- Có muốn sống chung với chúng vài ngày không?

Hoàng sợ lắc đầu.

Ngược lại Nam Cung Diệp gật đầu:

- Ý kiến không tồi. Khi nào có dịp có thể cho hắn trải nghiệm một phen.

Kinh hoàng lùi về sau. Ác ma. Phu thê hai người chính là ác ma.

Thanh nhi tò mò nhìn lại.

- Tiểu thư, Hắc Ảnh thử qua rồi đúng không? Ta cũng muốn thử.

- Được, ra khỏi đây sẽ dẫn em đi.

- Ấy, ấy, còn có ta. Ta đi, ta đi a.

Doanh Mai liếc mắt khinh thường.

Một đám ám vệ: "..... "

Đi gần hết một ngày, Nam Cung Mặc thật sự được mở mang tầm mắt. Trên đường đi quả thật hữu kinh vô hiểm. Doanh Mai này có phải từng đi qua Bì Lâm rồi hay không? Có lần hắn không nhận được hỏi Sênh Ca, nàng ấy trầm ngâm gật đầu một cái, thần bí nói:

- Có thể lắm!

Thế là ý gì? Hắn không hiểu a. Doanh Mai này ruốc cuộc là ai? Ánh mắt Nam Cung Mặc lóe lên.

Xế chiều, đoàn người dừng lại trước một rừng cây rộng lớn. Nam Cung Mặc rất nghi hoặc, đi cả ngày rồi tại sao vẫn chưa ra khỏi đây vậy? Doanh Mai này đi có đúng đường không?

- Dừng lại đây nghỉ ngơi một chút.

Phân phó xong nàng kéo Nam Cung Diệp sang một bên. Những hòn đá lồi chồm hai bên đường.

- Thất gia, kỳ thực Bích Nguyệt sơn trang không phải ở đây.

- Hừm?

- Ta đã đi gặp Bách Lý công chúa.

Đôi mắt Nam Cung Diệp trầm xuống. Doanh Mai tiến tới ôm hắn.

- Bách Lý công chúa nói Tam thúc nàng ấy có thể giải cổ độc của chàng.

Doanh Mai ngẩng lên đôi mắt long lanh.

- Thất gia, ta muốn thử.

Nam Cung Diệp sâu thẳm nhìn nàng, bàn tay phác họa khuôn mặt nhỏ nhắn.

- Mai nhi, tuy ta không rõ nàng định làm gì nhưng cũng hiểu được đại khái. Ta đang đợi nàng thành thật với ta.

- Thất gia?

- Giống như nàng theo ta lên núi Trù Tích, ta cũng có thể giao bản thân mình cho nàng.

Doanh Mai hiểu rõ Nam Cung Diệp cao ngạo cỡ nào lại có thể giao bản thân cho nàng, người này, sao có thể không yêu đây? Doanh Mai nở nụ cười, nhón chân phủ môi mình lên môi hắn. Đôi mắt Nam Cung Diệp co lại, nàng chưa từng nhiệt tình như vậy. Tiếp xúc thân mật ngọt ngào nhưng vẫn chưa đủ với Nam Cung Diệp, hắn nhanh chóng chủ động đỡ lấy gáy Doanh Mai, hé mở đôi môi, thay thế hô hấp của nàng bằng mùi hương tử đàn. Dây dưa dòn dập cho đến khi Doanh Mai nhuyền khí mới quyến luyến rời đi.

- Mai nhi.... Mai nhi...

Doanh Mai cố gắng bình ổn lại nhịp thở. Nàng thích nghe hần gọi tên mình như vậy, mỗi tối, được hần ôm vừa vỗ lưng vừa thủ thủ gọi tên đưa nàng vào giấc ngủ.

Trở lại chỗ cũ mọi người đã thu thập xong. Nam Cung Diệp nhìn cánh rừng trước mặt, nơi này sắp đặt trận pháp, dù thế nào hần không chỉ tiến vào mà còn phải phá giải được nó.

- Thất vương phi, chúng ta đợi ngài ở đây thôi.- Tiếng nói ngay gần họ vang lên.

- Không cần, nhiệm vụ của các ngươi đã hoàn thành, trở về đi.

Gió hơi động, trên không trung rút đi vài hơi thở, một bóng đen phi xuống.

- Thất vương phi, ta đi theo ngài.

Doanh Mai nhìn trên dưới hần một lượt, cười cười:

- Nghe nói ngươi sắp có lão bà.

Người áo đen không được tự nhiên gãi đầu, mặc dù trên đầu hần cũng bọc vải đen, có gãi cũng không ra cái gì cả.

- Nàng nói ta quá éo lá, không phù hợp tiêu chuẩn của nàng.

Một đám ám vệ muốn rút con mắt, hôm qua là kẻ nào điên cuồng chém giết sát thủ, là kẻ nào huyết tinh đầy người? Bọn họ cảm thấy mình sống ngày càng thật lười rồi.

- Được rồi, ngươi đi sau đi.

- Rồi.

Thái tử Nam Cung Mặc nheo mắt nhìn, thái độ phục tùng cung kính đó là bởi làm sao?

- Hần là Thập Nhất?

Giọng nói trầm nhẹ bên tai, Doanh Mai gật đầu thay câu trả lời.

Nam Cung Diệp nắm tay Doanh Mai không chút do dự đi về phía trước.

- Theo bước chân ta, mọi người không được tự ý chạm lung tung.

- Vâng.

Nam Cung Diệp dẫn đầu, bước từng bước, khi sang phải khi sang trái, lúc lên trên, lúc xuống dưới, có khi lại phi thân lên cây xoay một vòng. Vừa đi, vừa giải thích cho Doanh Mai tỉ mỉ kỹ càng. Thái tử Nam Cung Mặc nghe một bên không rõ là tư vị gì. Hần tự nhận bản thân không thể phá giải hoàn mỹ đến vậy.

Vòng quanh một thân cây, cảnh sắc bỗng thay đổi, trở nên xơ xác tiêu điều, gió giật chớp rền, mùi tử vong chết chóc ngập tràn. Từ dưới nhô lên từng chút rồi dần dần thành hình, một sinh vật kỳ lạ cao gấp rưỡi con người, được kết hợp từ đất, đá và thân cây. Sinh vật đó gằm lên một tiếng, hai tay đập vào nhau, bụi đất rơi xuống. Một đám ám vệ rút kiếm đề phòng. Thái tử Nam Cung Mặc quái dị quay sang đôi phu thê nọ đôi môi giật giật, các ngươi chơi cái quái gì vậy? Cái thứ xù xì xấu xí này là sao? Có cần chơi lớn như vậy hay không?

Xung quanh họ từng mô đất nhô lên, Doanh Mai liếc mắt, Thập Nhất chém một kiếm, mô đất chia thành hai, hai phần đó tiếp tục phát triển. Doanh Mai trầm xuống, bọn chúng càng bị thương số lượng sẽ càng nhiều. Điểm yếu, điểm yếu ở đâu?

- Chặt đầu.

Thập Nhất chém về sinh vật đầu tiên, chiếc đầu tròn lóc lẩn một bên, thân hình đất đá ngã xuống, bụi mù tung lên. Ngay sau đó lại tập hợp thành một đám, bắt đầu hình thành thân mình. Doanh Mai nhìn Nam Cung Diệp, hần vẫn ngửa mặt lên trời ngắm nghía gì đó. Theo hướng hần nhìn chỉ là một vùng trời âm đạm thất sắc.

Một đám sinh vật hình thành rất nhanh, bọn chúng gằm lên, đập tay vào nhau, đồng loạt điên cuồng hướng về phía họ. Mọi người biến sắc, vừa tránh né, vừa chống trả, tìm thời cơ chặt đầu chúng xuống, hiện giờ đây là cách duy nhất họ làm được. Có điều sinh vật này vô cùng cuồng bạo, lại không hề cảm giác được đau đớn, chúng chỉ biết tấn công, tấn công và tấn công. Trên người ám vệ đã xuất hiện vô số vết thương. Nam Cung Diệp vẫn bất động nhìn về một hướng. Doanh Mai, Thập Nhất, Lâm Tứ vây xung quanh hần. Nam Cung Mặc vừa chém chết một con quái vật, bụi mù tung lên hần không kịp tránh né. Một bên vuốt mặt, một bên lớn tiếng quát:

- Khốn kiếp Nam Cung Diệp, người mà chưa xong thì mạng cũng không còn đâu.

- Đông, tây, nam, bắc có bốn gốc cây, cần phóng trường đồng thời vào đó. Đại ca, Lâm Tứ, Thập Nhất, Thanh nhi, các người...

- Sinh Ca đi cùng ta.

Nam Cung Diệp liếc mắt.

- Ám Nhất, Ly Hồn hai người cùng một phía. Ám vệ còn lại đối phó bọn chúng.

Ly Hồn nhìn về phía Thái tử Nam Cung Mặc, thấy hắn gật đầu mới theo sau Ám Nhất. Từng người di chuyển đến vị trí định sẵn, Nam Cung Diệp nắm tay Doanh Mai đứng chính giữa.

- Động thủ.

Lập tức sáu người đồng thời phóng trường, Nam Cung Diệp dùng toàn lực chém một kiếm xuống dưới đất, sức mạnh ngàn cân, chấn động cả khu rừng. Một kiếm như thiên lôi địa chấn, cỏ cây bị dạt sang xung quanh. Đất dưới chân bị đảo lộn, Nam Cung Diệp ôm Doanh Mai vào lòng, che chở nàng qua từng cơn gió rít. Một lúc sau, gió rền yếu dần rồi tắt hẳn, khu rừng trở lên yên tĩnh. Doanh Mai ngẩng đầu phát hiện khung cảnh xung quanh họ đã thay đổi.

- Kẻ nào dám quấy rối nơi ở của ta?

Từ xa vang vọng một tiếng nói hùng hồn. Thuật cách âm sao? Nội lực người này vô cùng cường đại.

- Tiền bối, tại hạ là bằng hữu của Bách Lý Thiên Diệp, nàng ấy có vật muốn gửi đến ngài, hi vọng ngài hãy gặp mặt ta một lần.

- Hừ. Cho dù nha đầu đó có đến ta cũng không gặp, huống hồ là các người. Mau về đi.

Dứt lời, xung quanh họ vang lên tiếng sột soạt, nghĩ đến những cơn trùng độc vật Nam Cung, sắc mặt Doanh Mai trùng xuống.

- Tiền bối trước xem đồ vật của ta mang tới rồi hãy định đoạt.

Doanh Mai giờ ra một khối ngọc màu tím hình bán nguyệt, khối ngọc phát sáng dịu nhẹ, tiếng sột soạt xung quanh lập tức im bật. Nam Cung Diệp và Nam Cung Mặc không dấu nổi vẻ ngạc nhiên.

- Không ngờ nha đầu đó lại đưa thứ này cho người.

Doanh Mai tò mò nhìn, Nam Cung Diệp giải thích.

- Ngọc Thạch Cổ Vương, triệu lệnh muôn loài.

Lợi hại như vậy? Nam Cung Diệp gật đầu.

Từ xa bay tới một người, lão giả tóc tai bù xù, mặt mũi bần thủ, quần áo xốc xếch, so với ăn mày còn thảm hại hơn. Đây... Người này... Có chắc là Tam gia Nam Cung không vậy?

Lão giả nhanh chóng bước tới, nhìn trái nhìn phải ngọc bội, ngay khi lão vươn tay ra Doanh Mai liền cất ngọc bội vào người. Muốn lấy đồ trên tay nàng sao? Bất kể người là ai, chờ kiếp sau hãy nghĩ đến.

- Tiền bối, thế nào?

- Làm sao người có được nó?

- Là Thiên Diệp cô nương đưa cho tại hạ.

Lão giả cứ nhìn chằm chằm Doanh Mai, nàng ngược lại không để tâm, cho dù trộm thì cũng thế thôi, huống hồ đây là sự thật, cây ngay không sợ chết đứng a.

Thanh nhi mới chính là người nghi hoặc, không biết tiểu thư học được ở đâu, từ nhỏ đã khiến bọn họ chịu khổ không ít. Ngọc bội đó nói là tiểu thư trộm được nàng còn tin hơn đây.

- Các người đi theo ta.

Lão giả quay lưng bước trước, mọi người lập tức theo sau. Vòng vèo một đoạn cũng đến được một căn nhà lá. Trời xầm xẩm tối, Doanh Mai cười nói:

- Đa tạ tiền bối cho nơi nghỉ chân.

Theo ánh mắt nàng, Thanh nhi rất hiểu ý đi vào phòng bếp, ám vệ người thì vào sắp xếp phòng, người lại đi tìm thú rừng, đúng là ăn ý mười phần.

Bách Lý Tam gia "..... "

Hắn đã nói gì? Hắn chưa nói gì có được hay không?

- Ấy, thứ đó không được, đó là thức ăn cho trùng đấy..... Không được, phòng đó tuyệt đối không được, bảo bối của ta... Cút, cút hết, các ngươi cút hết cho ta.

- Tiền bối, nơi này của ngài sơn thủy hữu tình, quả là một lựa chọn ẩn cư tốt.

- Hừ, các ngươi có việc gì thì mau nói rồi cút hết đi.

- Không cần vội, ta thấy trong phòng ngài có rất nhiều sách về cổ trùng, vừa lúc tại hạ có hứng thú, muốn ở đây học tập ít hôm.

- Ngươi có tin ta thả một đám sâu trùng ra đốt ngươi không hả?

- A, thật sao? Nhưng trên người ta có cái gì mà Ngọc cái gì mà Vương nhỉ?

- Ngọc Thạch Cổ Vương.- Nam Cung Diệp nhắc nhở.

- A, đúng đúng, Thất gia, cái đó là cái gì lệnh nhỉ?

- Triệu lệnh muôn loài.

- A, không biết có triệu được sói, gấu hay hổ không?

Nam Cung Diệp cung chiêu néo cái mũi nàng.

- Ngốc, đó chỉ là tên gọi thôi, ngọc bội này chỉ triệu lệnh được cổ trùng Nam Chương thôi.

Doanh Mai thất vọng vô cùng:

- Ai, hóa ra chỉ như vậy, còn không bằng Thập Nhất có thể điều khiển sói. Thất gia, tên Vân Tiêu đó chỉ có giá trị vậy thôi, sau này chàng phải quan tâm hắn thường xuyên hơn.

- Ừm, ta đã biết.

Người ngoài cuộc Nam Cung Mặc cảm thấy run run, trình độ hại người của đôi phu thê nhà này đã đạt đến cảnh giới lên tiên thoát trần rồi. Hắn cảm thấy tương lai mình thật ảm đạm.

Người trong cuộc Bách Lý Tam gia tức đến râu cũng vểnh lên, sao hắn có thể dẫn ác ma về tổ được chứ? Đó chính là bảo vật của Hoàng thất Nam Cương đấy, không phải đồ vật để người ghét bỏ đâu. Thật là thiên cận, không biết nhìn hàng. Thật là một đám bại hoại. Hắn mới không thèm quan tâm! Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Hỏa Ngâm độc

Tay nghề Thanh nhi vô cùng tốt, ẩm vệ mang về vài thú rừng đều được nàng chế biến thành những món ngon thơm phức. Nhìn bàn đồ ăn đầy màu sắc trước mặt đến Doanh Mai cũng phải nuốt nước bọt. Thanh nhi a, bảo bối a, sao bình thường em không làm một chút cho ta?

- Tiền bối, đồ ăn đã xong rồi, mau ra ăn cơm thôi.

Lúc này, lão già từ trong nhà đi ra, quần áo đã được thay mới, thần thanh khí爽 nổi bật là đôi mắt cơ trí. Doanh Mai tấm tắc, đây mới là Tam gia thực sự. Lão già nhìn bàn đồ ăn, trong mắt không dấu sự tán thưởng.

- Tam gia, tay nghề của Thanh nhi là số một đấy!

Nhìn đồ ăn, hai mắt mọi người đều tỏa sáng, dĩ nhiên trừ vị Thái tử nào đó cứ một lời khen rơi xuống, sắc mặt lại đen đi một phần.

- Tiểu thư, đây là đồ của ngài.

Doanh Mai nhìn chằm chằm bát canh được trước mặt với bộ dáng không thể tin nổi. Không phải chứ? Mỹ vị của ta, mỹ vị a.

- Tiểu thư, ngài làm sao vậy?

- Thập Nhất, ta mắc bệnh rất nặng a, người mau quyền tiền cho ta đi.

Thập Nhất vội ôm hai tay trước ngực, hoảng hốt kêu:

- Đừng hòng, ta rất nghèo, nghèo vô cùng.

Doanh Mai cảm thấy thuộc hạ của mình không một ai đáng tin cả.

Thanh nhi chớp chớp mắt, tiểu thư, xin hỏi thường ngày ngài bắt nạt vị huynh đài này thế nào mà để lại ám ảnh tâm lý với lớn như vậy? Doanh Mai không thèm quan tâm.

Dưới ánh mắt của Nam Cung Diệp, cuối cùng Doanh Mai cũng phải chấp nhận số phận ăn phần ăn của mình.

Sau bữa cơm, Doanh Mai, Lâm Tử và Nam Cung Diệp tiến vào một gian phòng, những cuốn sách về cổ độc được Tam gia cất giấu cẩn thận đều được nàng lôi ra. Suốt mấy ngày sau, ba người ở lì trong đó. Nam Cung Mặc thì thoảng lượn qua. Bọn họ thực sự hứng thú với cổ trùng à? Thái tử rất nghi hoặc nhìn Sinh Ca, nàng lắc đầu, ta cũng không biết. Ồ? Đánh chết cũng không tin họ chỉ chơi đùa. Nhìn thái độ nghiêm túc học tập của ba người họ xem, thi thoảng còn chạy tới trước mặt lão già hỏi đồng hỏi tây khiến lão sắp nghẹn chết rồi đấy.

Đã năm ngày trôi qua, Doanh Mai chưa tìm được chỗ nào viết về Hấp Huyết cổ chứ đừng nói là cách giải. Các cuốn sách trong phòng ba người đã xem hết một lượt rồi.

Chiều, Doanh Mai tìm Bách Lý Tam gia nói chuyện phiếm. Đi cùng dĩ nhiên có Nam Cung Diệp và Lâm Tử. Nam Cung Mặc hào hứng lôi kéo Thanh nhi lại nghe.

Trong phòng, Doanh Mai sờ cái này, sờ cái kia, hết nhìn trần nhà lại nghe dưới sàn. Cuối cùng nàng lôi ra một đồng chai lọ, mí mắt Bách Lý Tam gia giật giật.

- Tiền bối, mấy thứ này là bảo bối của ngài sao?

- Hừ, thứ đồ chơi đó sao có thể là bảo bối của ta được. Không phải, tuyệt đối không phải.

- Ồ, vậy sao? Trông thật là xấu xí, ta không thích chút nào. Thanh nhi, có mạng độc được theo không?

- Có, tiểu thư muốn loại nào? Bách Vi Trùng, Hóa Cốt Tán, Bạch Cốt Hạ....

Mỗi lời rơi xuống Thanh nhi lấy ra một lọ. Doanh Mai chẳng cần phân biệt cái nào với cái nào, vơ hết chúng lại.

- Đây, đây, người làm gì? Làm gì hả?

- Thử độc a. Cổ trùng mà gặp độc được không biết sẽ thế nào a?

- Không được, dừng lại, dừng lại. Cút đi. Cút hết cho ta.

- Áy, sao lại cút được, hôm nay ta tìm ngài để nói chuyện tâm sinh cơ mà. Ta nói này tiền bối, cuộc sống ngoài kia muôn vàn thú vui, có sao ngài cứ thích hện hồ cùng mấy con sâu xấu xí này vậy?

- Người mới xấu xí đó.

- Gì cơ? Trong mắt ngài thứ gì mới là đẹp? Ta đảm bảo chúng sẽ không sống quá hôm nay. Có phải những con sâu đó hay không?

- Người... Người... Cút đi, cút đi, đừng đến tìm ta nữa.

Bách Lý Tam gia ném ra một cuốn sách. Doanh Mai lật giở, nhìn thấy ba chữ Hấp Huyết cổ, nàng nở nụ cười rồi thu vào trong người.

- Tam gia, ngài đưa sớm có phải tốt rồi không?

- Hừ, dù ta có đưa, người cũng không giải được cho hần.

- Vì sao?

Doanh Mai nghi hoặc. Thái tử Nam Cung Mặc hơi híp mắt nhìn. Đây mới là mục đích chính của họ đi?

- Hừ, Hấp Huyết cổ một khi được giải, hần sẽ chết vì Hỏa Ngâm độc.

- Cái gì?

Doanh Mai kinh ngạc nhìn Nam Cung Diệp. Hòa Ngâm độc khiến máu huyết người sôi trào, đầu độc tâm trí của người. Đây là bí độc đã thất truyền nhiều năm, hiện giờ ai biết cách giải cứu? Hắn, trúng cả Hòa Ngâm độc sao?

- Thất gia?

Nam Cung Diệp cười xoa đầu nàng, không cần lo lắng. Doanh Mai bình tâm, kiên định:

- Nếu giải được Hòa Ngâm độc thì có thể giải Hấp Huyết cổ đúng không?

- Hừ, người tương độc của hắn dễ giải sao? Hắn trúng độc từ bào thai, nếu không phải trúng Hấp Huyết cổ thì đã chết từ mấy năm trước rồi. Mà hiện tại, cùng lắm hắn chỉ sống được ba năm nữa thôi.

"Choang"

Tiếng cốc chén bị bóp vỡ, Nam Cung Mặc không thể tin đứng dậy, bàn tay run rẩy giờ lên:

- Nam Cung Diệp, người... người...

Hắn muốn nói gì đó lại không thể thốt lên lời. Trúng độc từ bào thai, điều này có ý nghĩa gì? Người hạ độc Nam Cung Diệp chẳng phải là mẫu phi hắn hay sao? Chỉ sống được ba năm? Ha ha. Chỉ sống được ba năm! Kẻ thù một mất một còn của hắn lại là kẻ trúng Hòa Ngâm độc cùng Hấp Huyết cổ. Đây là cái dạng gì tư vị?

- Nam Cung Diệp, khốn kiếp, ta không cho người chết. Người nhất định phải chết trên tay ta.

Tranh đấu mấy năm nay ruốc cuộc là vì cái gì? Khốn kiếp.

Nam Cung Mặc tức giận bỏ đi. Thanh nhi do dự có nên theo sau không?

Doanh Mai vẫn chìm đắm trong đồng hồ loạn, nàng không tin, nhất định sẽ có cách giải độc cho hắn. Nam Cung Diệp ôm Doanh Mai vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve, đôi mắt hắn vừa sâu thẳm vừa bình lặng như mặt biển trong đêm, yên tĩnh đến đáng sợ.

Dưới gốc cây Mộc Trà có một mỏm đá phẳng, nơi nhìn ra thung lũng cùng vách đá dựng đứng dưới chân. Khi Thanh nhi tới, Nam Cung Mặc đang ngồi trầm mặc trên mỏm đá. Đối thủ lớn nhất của người lại không sống được bao lâu nữa, cảm giác hụt hẫng đó, ai cũng sẽ vô cùng khó chịu. Thanh nhi ngồi xuống cạnh hắn, nhìn ánh chiều tà trải một lớp vàng óng ả lên vạn vật.

- Sênh Ca.

Nhận ra sự hiện diện của nàng, Nam Cung Mặc ôm nàng vào lòng. Những chú chim tụ tập thành từng đàn bay về tổ, tiếng đập cánh vang lên thật yên ả.

- Từ nhỏ, ta và Thất đệ đã đối đầu với nhau. Đệ ấy hại chết mẫu phi ta, nhưng phụ hoàng không hề trách phạt. Còn ta, mẫu tộc quay lưng, phụ hoàng chưa hề để mắt đến. Ta, chẳng có gì cả. Từ nhỏ phụ hoàng đã giành sẵn chiếc ghế đó cho Thất đệ. Sênh Ca, ta không cam tâm.

Thanh nhi nhìn những tia nắng cuối ngày, chúng mới rực rỡ biết bao. Nàng nắm lấy tay Nam Cung Mặc, hắn là con nhà đế vương, làm sao có quyền quyết định tòa sáng hay không?

- Mãi cho tới bốn năm trước, sau cuộc chiến với Đông Lăng, Thất đệ mất hết võ công, khi đó ta nghĩ, thời cơ của ta đến rồi, phụ hoàng cũng chú ý tới ta hơn. Nhưng sau đó, Sênh Ca, gặp được nàng, ta không còn mong muốn vị trí đó nữa. Ta và Thất đệ chuyển sang ngầm ngầm tranh đấu cho tới bây giờ. Thật không ngờ.... Kỳ thực nhiều năm tranh đấu, ta rất thương thức đệ ấy, nhất là vài ngày nay, nhìn thấy trí tuệ và khả năng đệ ấy, ruốc cuộc ta đã hiểu tại sao phụ hoàng luôn ưu ái Thất đệ. Nếu muốn, đệ ấy hoàn toàn có khả năng giành được vị trí đó.

Nam Cung Mặc thờ dãi một hơi.

- Ta vẫn chưa hiểu, tại sao đệ ấy đề ta biết sự thật này?

- Kỳ thực, hai người họ rất đáng thương.

- Hừm?

- Mai tiểu thư trúng độc rất nặng, thời gian còn chưa tới một năm nữa.

Nam Cung Mặc kinh ngạc, nặng như vậy?

- Sênh Ca, Doanh Mai này, là ai?

Thanh nhi lắc đầu:

- Tiểu thư có thân phận trên giang hồ, ta cũng không biết.

- Ừm.

Hắn nguyện tin tưởng những lời nàng nói là sự thật. Còn nàng, Sênh Ca, nàng là ai? Bất kể là ai, nàng chỉ là Sênh Ca của ta thôi, có được không? Họ ngồi trên mỏm đá cho tới khi mặt trời khuất núi, không còn một tia sáng nào có thể chiếu rọi nữa mới quay về.

Sáng hôm sau, Doanh Mai phân phó mọi người thu dọn đồ đạc. Nằm một đêm trong vòng tay Nam Cung Diệp nàng đã suy nghĩ thông suốt, nên thuận theo tự nhiên, mọi việc không thể cưỡng cầu.

- Tiền bối, mấy ngày qua đã làm phiền ngài rồi. Đây là ngọc bội của Nam Cung, xin trả về nguyên chủ.

- Hừ, đồ là của nha đầu Thiên Diệp đó, không phải của ta, người tìm nha đầu đó mà trả lại.

- Này... Thật không tốt lắm.

- Có gì mà không tốt. Lão phu ta đã ẩn cư, còn cầm cái này làm gì. Đi đi, đi đi, mấy ngày nay phiền chết đi được.

Lão giả quay lưng đi còn không quên ném lên bàn một quyển sách. Doanh Mai lật xem, kinh ngạc.

- Đây...

- Hừ, dù gì cũng không giải được cho hắn, thật mất mặt Tam gia ta.

Lão giả không thèm quay đầu lại mà vào phòng đóng chặt cửa. Doanh Mai cầm cuốn sách trên tay trong lòng nhẹ nhõm vài phần. Trong đó ghi lại cách thức giảm bớt đau đớn cho Nam Cung Diệp mỗi khi phát bệnh. Nàng nhanh chóng cất vào người.

- Đa tạ tiền bối. Sau này nếu có dịp ta sẽ đến thăm ngài.

Đáp lại nàng là khung cửa im lìm đóng chặt, Doanh Mai tự động coi không nói gì tức là đồng ý. Kỳ thực suy nghĩ của người trong phòng là: "Đừng đến, tốt nhất là đừng bao giờ đến nữa".

Rời khỏi Bì Lâm, họ không đi theo đường cũ mà theo hướng Tây đi nửa ngày đến Kinh Thành. Kinh Thành là thành nhỏ phía Đông Nam Đại Sở, từ đây đi thêm hai ngày nữa là tới Bình Thành. Doanh Mai đã lên hành trình sẵn, dĩ nhiên, Nam Cung Diệp nghe theo tuyệt đối.

Tối đó, họ nghỉ ngơi ở Kinh Thành, Nam Cung Mặc nhận được một bức thư, hắn trầm ngâm, nhìn về phía Thanh nhi thật lâu, cuối cùng chỉ nói một câu:

- Sênh Ca, ta phải trở về.

Giọng hắn không dấu nổi sự mất mát, biết rõ nàng không đi theo, hắn sẽ không ép buộc. Ám vệ rất nhanh mang ngựa tới. Nam Cung Mặc lên ngựa, nhìn thật sâu Thanh nhi một cái rồi quay người rời đi.

Doanh Mai chứng kiến một bên, trông Thanh nhi vẫn nhìn theo bóng dáng ấy, lên tiếng:

- Thanh nhi, em cũng trở về đi.

- Tiểu thư?

- Không phải lo cho ta, từ trước tới giờ ta đều không cần ai chăm sóc.

Nam Cung Mặc dường như rất vội vàng trở về, hắn phi ngựa rất nhanh trong đêm, đằng sau nghe loáng thoáng thấy tiếng vó ngựa, ra hiệu cho ám vệ dừng lại. Rất nhanh, một bóng dáng xuất hiện trong tầm mắt. Đêm tối, Nam Cung Mặc vẫn nhận ra đó là Sênh Ca của hắn. Nàng tới tiễn hắn ư? Đây, có thể coi nàng cũng lưu luyến hắn không?

- Sênh Ca, ta vừa rời khỏi nàng đã nhớ rồi đúng không? Yên tâm, trở về ta sẽ thường xuyên nhớ nàng, nhớ mỗi ngày, mỗi đêm, có được không hả?

- Nam Cung Mặc, ta trở về cùng người.

- Hả? Nàng... Nàng nói gì? A, thật chứ? Sênh Ca, nàng nói lại xem nào?

- Người không vội hả? Có đi hay không?

- A, kỳ thực không cần gấp gáp, chúng ta có thể nghỉ ngơi một đêm rồi đi. Sáng mai cũng được. Ấy, Sênh Ca, đừng đi nhanh như vậy, đợi ta với.

Ám vệ ngẩng đầu nhìn trời, chủ tử của bọn họ bị đối rồi à? Ai? Ai dám giả mạo chủ tử anh minh thần võ của bọn họ?

Người ở lại, Doanh Mai và Nam Cung Diệp:

- Thất gia, sao Thái tử phải vội vàng như vậy?
- Hắn rời đi nửa tháng, có người không thể kiên nhẫn được nữa rồi.
- A, Nam Cung Thành?
- Thông minh.

Doanh Mai bĩu môi. Ai mới thông minh đây?

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thương pháp Doanh gia

Bình Thành khá hẻo lánh và yên tĩnh. Doanh Mai không có cửa hàng nào ở đây nhưng tướng quân lại có một tòa nhà đấy. Doanh Mai không khỏi cảm khái, mật thám của Nam Cung Diệp quả thật rất tỉ mỉ. Đến trước một tòa trạch viện không hề đề tên, Lâm Tứ tiến lên gõ cửa. Một lúc sau, một người trung niên mặc y phục nô bộc mở cửa.

- Vị thiếu niên này, ngài tìm... A, tiểu thư, cuối cùng tiểu thư cũng tới, lão nô đợi ngài thật lâu.
- Chương lão?
- Vâng, tiểu thư, mau vào, mau vào thôi.

Chương lão là quản gia cũ của tướng phủ. Ông dẫn đoàn người Doanh Mai vào.

- Tiểu thư, cô gia, lão đã dọn phòng cho hai người. Hai người đi đường vất vả, nghỉ ngơi trước đã.
- Chương lão, là cha ta phân phó sao?
- Đúng vậy, tiểu thư, tướng gia nói ngài nhất định sẽ tới đây, sai lão nô ở đây đợi ngài.

Doanh Mai gật đầu, nhìn ngắm xung quanh, sân viện được bố trí đơn giản, tạo cảm giác phóng khoáng dứt khoát. Đây, đúng là phong cách của tướng quân.

Viện trạch chỉ gồm vài phòng, bố trí cho chủ, khách cũng không quá rõ ràng. Doanh Mai đột nhiên dừng bước chân.

- Cha ta ở phòng này sao?

Căn phòng không rộng. Xuyên qua lớp cửa phòng mờ mờ nhìn thấy chiếc giường, chiếc bàn, cùng tủ sách phía sau.

- Vâng, tướng gia đúng là ở phòng này.

Doanh Mai đẩy cửa bước vào, căn phòng không có một vật thừa thãi, tia nắng vàng chanh theo khe cửa phủ lên căn phòng một mảnh ấm áp. Doanh Mai đi đến thư án, nghiêng mực khô, nâng vươn tay mài mực, công việc rất đời quen thuộc này khơi lên nỗi xúc động khó tả. Tướng quân không chỉ là võ tướng dũng mãnh trên sa trường, mà còn là một văn sĩ kỳ ba. Nét chữ của ông hào hùng, phóng khoáng, như mãnh hổ làm chủ sơn lâm, như hắc mã chạy giữa thảo nguyên. Nét chữ ấy dạy cho Doanh Mai biết thế nào là kỷ luật, là chiến trường.

Ở quân doanh ba năm, từng kỷ niệm đột nhiên ùa về. Mỗi sáng phải thức dậy thật sớm chạy bộ, cùng các binh sĩ khác luyện tập đến kiệt sức mới thôi. Luyện thương tới khi đôi tay tê rần, luyện cung tới khi mắt không còn nhìn rõ vật gì nữa. Mỗi bài tập của tướng quân đều khiến đám binh sĩ méo mó khuôn mặt, kêu than không thôi. Tướng quân đối với nàng lại càng nghiêm khắc, lượng bài tập yêu cầu phải hoàn thành gấp đôi. Cuộc sống dù gian khổ nhưng không thiếu tiếng cười ngậy ngò, đồng đội dìu nhau cùng bước chân. Lúc đó nàng mới hiểu thế nào là đồng đội, là phải cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ. Trước kia, nàng một mình hành tẩu, nào đâu có tình tri kỷ gắn bó như vậy? Quân doanh sáng khoải hào hùng đó, nàng sống ba năm như cá gặp nước, tha hồ vùng vẫy. Đáng tiếc, bây giờ đã thành quá khứ. Khi nhớ lại, chỉ khiến lòng người tiếc nuối.

Viết một chữ "Viễn" lên giấy tuyên thành, Doanh Mai không kim lòng được bàn tay run lên. Quân doanh chỉ khi có tướng quân mới có linh hồn như vậy. Doanh Mai đặt bút xuống, theo thói quen muốn đốt đi lại phát hiện trong phòng không có chậu than. Nam Cung Diệp tiến lên, gấp gọn tờ giấy lại.

Đi vào hậu viện Doanh Mai nhìn thấy bóng dáng sân tập, nàng đột nhiên nhanh bước chân. Tướng quân có thói quen mỗi sáng phải luyện tập nửa canh giờ. Sân tập khá rộng, một bên đề cung tên và bia đỡ, một bên là giá đựng vũ khí, từng thanh thương cao thấp đều có đủ. Doanh tướng quân có sở trường bắn cung, dùng thương. Ông có thể bắn tên xa năm mươi dặm mà vẫn sắc bén như thường.

Doanh Mai đi tới giá đề thương, ký ức quay lại từng hình ảnh hiện lên trước mắt. Nàng cầm lấy một cây thương bạch sắc, xoay một vòng tới giữa sân tập. Bàn tay vung lên nhanh như chớp, thương khí giăng thành tấm lưới thiên la địa võng lấy nàng làm trung tâm. Vì sao? Vì sao tướng quân bỏ nàng lại? Doanh Mai xoay tròn, lật giờ cổ tay, múa thương càng thêm mau, thêm gấp. Nàng lại không thể cứu ông ấy. Thật vô dụng! Trường thương cứng nhắc lại như dải lụa lượn vòng quanh người, bao phủ nàng trong ánh kim bạch sắc. Bước chân vừa chuyển, Doanh Mai xoay người như hòa vào làm một cùng cây thương. Nàng như kim khí sắc bén, lại như dòng nước uyển chuyển. Nam Cung Diệp không dấu nổi vẻ kinh ngạc. Thương pháp Doanh gia tung hoành sa trường, trong tay nàng lại trở nên xinh đẹp như vậy. Quả thực là kỳ tài.

Cuối cùng Doanh Mai tung người, trường thương phi lên không trung xé rách không khí rồi mạnh mẽ cắm vào bia đỡ.

"Tách, tách"

Bia đỡ từng chút một nứt ra, không chịu đựng nổi khí thế mạnh mẽ mà tách thành hai nửa, trường thương không rơi xuống mà phi thẳng tới cây cột phía sau phát ra một tiếng "phập" rõ ràng. Đuôi thương còn chưa hết run rẩy.

Mai nhi không có nội lực mà có thể phóng thương đến bậc ấy, thương pháp Doanh gia không tầm thường chút nào, nhiều năm qua vẫn khiến quân địch sợ hãi.

- Mai nhi.

Nam Cung Diệp hốt hoảng hô lên, Doanh Mai ngã quỵ xuống nền, bất lực, tuyệt vọng bủa vây lấy nàng. Chúng đè ép khiến nàng thật khó thở. Doanh Mai muốn vùng vẫy nhưng không thể thoát ra. Tại sao? Tại sao?

Nam Cung Diệp ôm nàng vào phòng. Lâm Tứ tiến lên bắt mạch.

- Vương phi, ngài không thể xúc động. Xin ngài...

- Ta biết rồi, lui đi.

- Vâng.

Nam Cung Diệp ngồi cạnh giường, đặt tay nàng trong bàn tay to lớn của hắn.

- Mai nhi, nàng không sao chứ?

Doanh Mai lắc đầu. Giọng trầm ấm của Nam Cung Diệp lại vang lên.

- Khi ta ở quân doanh, có một lần bị thương nặng. Doanh tướng quân đã từng nói, những binh sĩ như chúng ta có thể phơi thây trên sa trường ngay ngày mai, chết vì quốc gia chính là một vinh hạnh. Mai nhi, mặc dù Doanh tướng không ngã nơi chiến trường nhưng lại vì Đại Sở mà chết.

- Ta hiểu, ngay từ đầu ta đã biết ông ấy cam tâm tình nguyện.

- Ừm, đừng nghĩ nhiều nữa, việc cần làm của nàng là phải dưỡng thương cho tốt.

Doanh Mai gật đầu, mệt mỏi tựa vào người Nam Cung Diệp. Thật may, bên cạnh nàng vẫn còn có hắn.

Khi Doanh Mai mở mắt ra trời đã tối đen. Vầng trăng khuyết hơi nghiêng chiếu những ánh sáng yếu ớt. Nàng nhớ, sau đêm ám sát tướng quân không thành, nhìn thấy bức tranh mẫu thân, biết được mình còn có phụ thân, nàng trở về Minh Nhất các, không nói không rằng tiến vào hình phòng, điên cuồng chém giết năm ngày năm đêm. Sau khi trở ra, một thân huyết tinh không chỗ nào nguyên vẹn, có máu của nàng, có máu của sói, cả người chật vật không chịu nổi nhưng tình thần thì chưa bao giờ thanh tĩnh đến thế. Lệ khí dày đặc như từ địa ngục bước ra của nàng dọa cho một đám sát thủ trốn mất há mồm, đến thờ cũng không dám thờ mạnh. Tại sao ư? Hình phòng là địa ngục chuyên xử trí kẻ phản bội, Tam các chủ cứ thể tiến vào năm ngày năm đêm liền, là năm ngày năm đêm đấy! Bọn họ một ngày thôi cũng đừng mong toàn mạng đi ra. Chỉ nghĩ thôi một đám sát thủ đã thấy lạnh sống lưng rồi.

Sau khi ra ngoài Nguyệt Tam mới biết tướng quân điều động ám vệ khắp nơi tìm kiếm nàng, khiến cho một đám sát thủ nghĩ nàng đã đắc tội với người triều đình, Nguyệt Tam chỉ cười lắc đầu. Đại ca nói, tình thân là tình cảm rất kì diệu, muội rất may mắn. Nguyệt Tam cũng cảm thấy như vậy. Đêm đó, nàng phóng vào thư phòng ông ấy ám khí kèm tờ giấy nhỏ, bên trong hẹn gặp ở đình Hạ Nguyệt.

Đó là đêm cuối tháng mùa hè, những cơn gió đưa tới mang theo hơi lạnh từ hồ nước làm dịu mát cái nóng nực cả ngày, cũng làm dịu đi tâm tình con người. Nguyệt Tam một thân bạch y, tóc được búi lên đơn giản, trông nàng nhẹ nhàng thoát tục như tiên nữ hạ phàm. Những bện nhon, sát khí đều được che dấu cẩn thận sau vẻ ngoài thực nữ đó.

Doanh tướng quân rất nhanh dùng khinh công chạy tới. Ông gầy đi nhiều, năm ngày nay hắn đã vất vả tìm nàng. Nguyệt Tam pha một ấm trà, trà Mộ Dung gia thơm ngát, ừm, bây giờ nàng đã có trà ngon dùng thoải mái rồi, không như vài năm trước, toàn phải trộm của đại ca.

- Doanh tướng quân tiếng tăm lẫy lừng, vinh hạnh cho ta được gặp ngài ở đây.

Doanh tướng quân dường như chưa hết sững sờ khi nhìn thấy nàng, cứ đứng trân trân ở đó. Nguyệt Tam phải lên tiếng nhắc nhở:

- Doanh tướng quân, mời ngồi.

Doanh Hùng như một khúc gỗ, máy móc tiến lên, ngồi xuống, miệng lẩm bẩm:

- Lam nhi... Không, con...con...

- Mẫu thân ta là Nguyệt Lam. Mười năm trước bị trúng độc khi mang thai, may mắn trốn thoát, sinh ra ta, nhưng đáng tiếc, bà ấy trúng độc quá sâu, không cứu chữa được.

Giọng Nguyệt Tam bình thản nhưng không dấu nổi nỗi ưu thương.

Doanh Hùng chết nặng khi nghe nàng kể. Những năm qua, ông vẫn luôn hi vọng, luôn tự lừa mình dối người. Thậm chí ngay giờ khắc này ông cũng không thể tin tưởng. Sao có thể tin tưởng được!

- Con... Con...

- Ta tên là Nguyệt Mai.

Doanh Hùng mấp máy môi, ông không rõ mình thấy sao nữa. Khi nhìn thấy nữ nhi lại là lúc biết phu nhân kết tóc của mình không còn. Từ vị này, thống khổ dường nào? Hồi lâu sau, ông mới lên tiếng:

- Ta là phụ thân của con.

Doanh Hùng rất kiên định nói ra. Bất kể đã xảy ra chuyện gì, ông tìm được nữ nhi là sự thật. Đây là nữ nhi của ông và Lam nhi, sẽ là tâm can bảo bối của ông sau này.

- Mai nhi.

Nguyệt Tam cúi đầu, cảm giác vui sướng khó tả dâng lên trong lòng ngực.

- Làm sao ta có thể tin đây?

Doanh tướng quân vội đứng bật dậy.

- Ta... Ta... Mẫu thân con có một vết thương trên vai trái, mẫu thân con giỏi nhất là dùng kiếm, bộ Bích Lam song kiếm rất ảo diệu. A, trận pháp nàng cũng rất giỏi.... Mùa đông nàng không thích dùng than sưởi, nàng không thích son trà... Mai nhi, ta thực sự là phụ thân con.... Đúng rồi, chúng ta có thể lấy máu nghiệm thân.

Nguyệt Tam đặt tách trà xuống, ngược mắt nhìn Doanh Hùng, ông ấy là tướng quân đại danh鼎鼎, đã từng đối chiến với hàng vạn binh sĩ, vậy mà giờ đây lại khản trương như thế.

- Không cần, ta tin tưởng ngài.

- Vậy, con hãy về tướng phủ với cha.

Doanh Hùng đã trải qua vô vàn sinh tử, lại chưa từng hồi hộp như bây giờ. Doanh Mai miết quanh miệng chén trà theo thói quen.

- Doanh tướng quân, ông có biết mấy năm nay ta sống thế nào không?

Giọng Nguyệt Tam bình thản không rõ vui buồn nhưng Doanh Hùng lại thấy vô cùng nặng nề.

- Đầu là nỗi của cha.

Nguyệt Tam không thích nhìn bộ dáng hối lỗi của ông, không thích một chút nào.

- Ta tham gia vào một tổ chức. Nếu như ta không thể rời khỏi nơi đó thì sao?

- Cha sẽ mang con về, dù phải trả bất cứ giá nào.

Nguyệt Tam nhìn ông, thật sự có ý định đập nổi đóm thuyền không khỏi xúc động trong lòng.

- Được, phụ thân, con theo ngài về.

- Tốt, tốt, tốt lắm.

Doanh Hùng tướng quân không dấu nổi xúc động. Từ đó, Nguyệt Tam có thêm một tên mới là Doanh Mai, nàng cũng thật sự ở tướng phủ làm một tiểu thư ngoan ngoãn bình thường. Cho tới lúc ngày nghỉ của tướng quân kết thúc, ông ấy phải quay lại biên cương.

Chương 48: Vào hình phòng năm ngày năm đêm

Nam Cung Diệp vào phòng thấy Doanh Mai đang thất thần, tiến lên từ sau ôm lấy nàng.

- Đang nghĩ về tướng quân?

Sắc mặt Doanh Mai đã nhu hòa hơn nhiều, gật đầu. Ánh mắt vẫn chìm trong tưởng niệm.

- Khi đó là sau cuộc chiến giữa chàng và Đông Lăng nửa năm. Biên cương có đợt tuyển binh mới, ta dùng thân phận khác trà trộn vào.

- Doanh Sơ Tà.

Doanh Mai gật đầu, hơi nghiêng người để Nam Cung Diệp thoải mái dựa cằm vào cổ nàng. Những sợi tóc mái được hất vén sang một bên để lộ làn da trắng nõn.

- Khi đó Đông Lăng đã rút lui, nhưng lại thúc đẩy các bộ tộc cùng thổ phi khắp nơi không ngừng khiêu khích Đại Sở. Sau mỗi trận chiến, số binh sĩ bị thương khá nhiều. Ta mặc dù y thuật không tốt lắm, có điều băng bó vết thương thì không vấn đề gì, nên chủ động tới hỗ trợ quân y. Một lần tướng quân tới thăm binh sĩ bị thương đã nhìn thấy ta. Thất gia, ta mới lên vào quân doanh một tháng đã bị phát hiện rồi.

- Bị phát hiện sớm cũng tốt.

- Đúng vậy, từ hôm đó ta thường xuyên ra vào doanh trường của tướng quân. Ai, ông ấy tức giận lắm, muốn đuổi ta về, nhưng mà đâu có dễ, lần đó, ta nói: "Nếu con chiến thắng cuộc tuyển chọn binh sĩ tình nguyện sắp tới, cha phải để con ở lại".

- Nàng thắng.

- Dĩ nhiên, ta đánh cho bọn chúng phải kêu cha gọi mẹ luôn.

Nam Cung Diệp cung chiêu nhìn bộ dạng đắc ý của nàng.

- Giỏi lắm.

- Ai, nhưng mà ta sai rồi, vào đội quân tình nguyện cực khổ, quá cực khổ a.

- Không cực khổ thì đâu gọi là tình nguyện nữa chứ? Nhất là đội quân do chính tay Doanh tướng dẫn dắt. Không thể làm mất mặt ông ấy được.

Nghĩ đến những ngày tháng đó, Doanh Mai lại thấy xây xẩm mặt mày. Đầu chỉ đơn giản là huấn luyện tình nguyện thôi, bài tập của nàng là gấp đôi, gấp đôi đấy! Nhiều lúc tự hỏi nàng có phải con ruột của tướng quân không nữa?

- Bài huấn luyện của ta cũng yêu cầu gấp đôi.

- Há?

- Ta đã từng trải qua nên biết rõ nhiều đó làm sao có thể làm khó nàng?

Doanh Mai liếc mắt, hần có cần chỉ ra như vậy không hả? Không nghĩ đến nàng là nữ nhân à? Nam Cung Diệp cười cười. Doanh tướng quân đã huấn luyện biết bao lớp binh sĩ, luôn nhìn thấu cái gì là tốt nhất cho họ. Âm khí của Mai nhi tốt như vậy, khả năng bắn cung hẳn là không tồi. Doanh tướng sẽ truyền hết sở học của ông ấy cho nàng.

- Doanh tướng quân từng cùng nàng tới núi Vân Vụ?

Doanh Mai gật đầu. Mặc dù ở quân doanh nhưng nàng vẫn là Tam các chủ Minh Nhất các, nhiều sự vụ vẫn cần nàng ra mặt. Tới đó được hơn ba tháng một hôm, nàng để lại lời nhắn "Con có chuyện cần giải quyết, hai ngày sau sẽ quay về". Ban đầu chỉ là một hai ngày, về sau có khi mười ngày nửa tháng nàng mới xuất hiện. Lần nào trở về, tướng quân cũng đợi sẵn. Cho dù đêm khuya, trong trường của ông vẫn sáng đèn. Có lần nàng bị thương trở về, dĩ nhiên không thể để quân y chữa trị, tướng quân không nói không rằng chỉ im lặng băng bó vết thương cho nàng.

Dĩ nhiên, không phải lần nào nàng cũng rời khỏi, có khi Nguyệt Ngũ sẽ đem sổ sách lên vào quân doanh tìm nàng. Có lần đang nói chuyện với hần thì tướng quân bất gặp. Ông cũng không nói gì, nhưng tâm trạng rõ ràng là không vui.

Doanh Mai nhớ lần đó, một cửa hàng bị chen ép, nàng vội vàng theo Nguyệt Ngũ dời đi. Khi tới gần núi Vân Vụ mới phát hiện có người theo dõi. Doanh

Mai phóng ám khí nhưng người đó đỡ được, hiển nhiên võ công cao hơn nàng. Nàng liếc Nguyệt Ngũ, hai người đồng thời rút kiếm về phía người nọ. Động tác quá nhanh không cho người đó cơ hội lên tiếng. Sau khi giao thủ mới phát hiện đó là tướng quân. Doanh Mai bất đắc dĩ dẫn ông lên núi. Sắp xếp một phòng để ông ở lại năm ngày chờ nàng xử lý xong chuyện.

Doanh tướng quân không ngờ trên núi Vân Vụ lại là biệt viện đào viên rộng lớn như vậy, nhìn bài bố liền đoán được do Mai nhi sắp xếp, ông lại càng không ngờ nàng là Tam các chủ Minh Nhất các. Những sát thủ ở đó kính nể nàng nên vô cùng khách khí với khách nhân là ông. Doanh tướng được họ dẫn đi tham quan núi Vân Vụ một vòng, cũng hiểu được cuộc sống mấy năm qua của nàng kỳ thực không tệ, có chút may mắn, chút tự hào, lại có chút mất mát.

Người dẫn ông đi là một chàng trai trẻ, khi nói về những con sói hung tàn trên núi Vân Vụ thì nở nụ cười rất ngây ngô. Doanh Hùng thật không thể kết hợp nụ cười đó với kẻ máu lạnh, giết người không chớp mắt. Chàng trai hăng say kể về ba vị các chủ với ánh mắt sùng bái, kể về những nhiệm vụ khó khăn của mình.

- Nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì sao?

- Nếu không có đền bù xứng đáng thì phải chịu hình phạt.

- Hình phạt thế nào?

- Doanh thúc, người muốn biết hình phạt nặng nhất đúng không? Đó là vào hình phòng một ngày. Hình phòng đáng sợ vô cùng, so với luyện tập thường ngày của bọn cháu thì đáng sợ hơn nhiều.

Thanh niên trẻ không kìm được rung mình, dường như mọi người Minh Nhất các đều sợ hãi khi nhắc đến hình phòng.

- Vậy mà Tam tiểu thư từng vào đó năm ngày năm đêm.

- Sao cơ?

- Ài, Doanh thúc, đó là hơn một năm trước, không rõ tiểu thư đi đâu về mà vào thẳng hình phòng, ở đó năm ngày năm đêm liền, khi trở ra, một thân toàn máu tươi là máu tươi dọa cho bọn cháu sợ hết hồn. Bây giờ nghĩ lại cháu vẫn còn sợ đây này.

Doanh Hùng nghe xong mà trầm lặng rất lâu, đêm đó nàng tới tướng phủ chẳng phải để ám sát ông sao? Sau này chỉ nói người thuê là Hoàng thất Đông Lăng. Nhiệm vụ đó, chẳng phải thất bại ư? Năm ngày năm đêm, ông tìm nữ nhi vừa đúng năm ngày năm đêm. Lần gặp mặt đó, nàng một thân bạch y phiêu dật nhẹ nhàng, làm sao giống người vừa trải qua huyết tinh chứ?

Người kinh qua bao trận chiến sinh tử như Doanh Hùng lại không biết phải làm sao. Ông biết rõ nàng có trách nhiệm không thể bỏ, cũng biết rõ nàng vì sao phải ở quân doanh khổ sở. Doanh Mai. Đó là nữ nhi của ông! Nữ nhi của ông và Lam nhi!

Doanh Mai nếu biết ông suy nghĩ gì thì chỉ cười nhạt. Nàng là Tam các chủ lại thiếu chút tiền đền bù nhiệm vụ này sao? Nàng vào hình phòng chẳng qua do quá hưng phấn mà không có chỗ giải tỏa thôi.

Doanh Mai xử lý xong mọi chuyện đã là năm ngày sau, nàng theo tướng quân trở về quân doanh, thường ngày vắng mặt đều lấy lý do làm theo sai bảo của tướng quân để che dấu. Cho đến một ngày nàng nhận được tin Nhị tỷ và Đại ca đã bỏ đi. Doanh Mai nói chuyện cùng phụ thân rồi quyết định đi tìm họ. Bị trúng độc, tướng quân dùng phần lớn chân khí mới giữ được tính mạng cho nàng, võ công từ đó cũng mất hết. Khi nàng ngất đi, tướng quân giữ lấy ngọc bội đại diện cho thân phận Tam các chủ, mạnh mẽ ép nàng trở về tướng phủ, thành thành thực thực làm một tiểu thư khuê các cho đến ngày gả cho Nam Cung Diệp.

Kinh thành

Thanh nhi trở về sống tại Thất vương phủ nhưng không tránh khỏi việc thường xuyên ra vào Đông Cung. Cửa hàng nàng quản lý đã thu thập được tin tức, biết được đại khái những việc Nam Cung Thành đã làm. Thái tử mấy năm qua điệu thấp, Nam Cung Thành. lời kéo được rất nhiều quân thần, nàng cố gắng thu thập điểm yếu của họ, nhưng việc đó lại không hề dễ dàng chút nào.

Thanh nhi bước vào Đông Cung, thị vệ giữ cửa không ngăn cản. Nam Cung Mặc ở thư phòng, đang vui đùa vào đồng hồ con, nghe tiếng bước chân, hần ngừng lên, vui mừng:

- Sên Ca, nàng tới rồi. Hoa sen trong hồ đã nở, đi, ta dẫn nàng đi xem.

- Chậm đã, Nam Cung Mặc...

Nam Cung Mặc bỏ qua phản đối của nàng, một mực kéo nàng ra Tĩnh Hồ. Hoa sen quả thực đã nở, thơm ngát một vùng cũng không làm dịu đi lo âu thấp thỏm của con người.

- Nam Cung Thành đang muốn nắm quyền, ngươi cứ để như vậy hay sao?

- Hần cảm quyền rất tốt mà.

Nam Cung Mặc vẫn bộ dáng cà chón đó, nhưng ánh mắt lại lóe lên khí lạnh, rất nhanh đã thay bằng sự ôn nhu, tay trái nắm chặt tay nàng, tay phải đưa

lên vén vài sợi tóc ra sau tai.

- Không cần lo lắng, Sênh Ca.

Thanh nhi suy nghĩ cẩn thận một lúc thì yên tâm gật đầu. Khi được chỉ điểm, nàng đã nhìn thấy rõ hơn. Những bông hoa sen mang sắc hồng dịu dàng ẩn hiện giữa đám lá xanh như thiếu nữ e thẹn trốn tránh ánh mắt trời.

- Mặc nhi.

- Phụ hoàng?

Nam Cung Diệp kinh ngạc, không tự chủ buông lỏng tay. Thanh nhi cúi đầu nhìn chăm chăm bàn tay buông thõng của mình, hẳn đã nói sẽ không buông nàng ra.

- Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng.

Đi sau Hoàng thượng chỉ có một thái giám, có lẽ ngài trùng hợp đi dạo tới đây.

Hoàng thượng nhìn nhất cử nhất động hai người. Thái tử Nam Cung Mặc đã trở lại bộ dáng vân đạm phong khinh, tỳ nữ kia thì quy củ hành lễ.

- Ngươi là người đã gây khúc đàn trong Cung Yên.

- Đúng là tỳ nữ thừa Hoàng thượng.

- Ngươi tên là gì?

- Bẩm Hoàng thượng, tỳ nữ tên Nguyệt Thanh.

- Nguyệt Thanh sao? Mặc nhi, ngươi yêu thích nàng ta ư?

- Phụ hoàng, nàng ta chỉ là một tỳ nữ, nhi thần làm sao yêu thích được?

Nam Cung Mặc vẫn thoải mái phóng khoáng như thường ngày, khóe mắt hơi liếc về người đang kính cẩn quỳ gối, nàng cúi đầu, không rõ vui buồn hay vẫn là không cảm xúc?

- Ta ban nàng cho con, thế nào?

- Bẩm phụ hoàng, tỳ nữ chỉ đáng làm ấm giường, nhi thần không cần ấm giường.

Khuôn mặt Thanh nhi vẫn không biểu lộ cảm xúc gì khác thường, nhưng bàn tay dưới gấu áo đã nắm chặt tới mức trắng bệch. Hắn nói mới nhẹ nhàng làm sao?

- Sắp tới sinh thần Vương tiểu thư nhà Tả thừa tướng, con phải thay phụ hoàng tới tặng lễ vật, biết không?

- Nhi thần hiểu rõ.

- Vậy thì tốt. Đứa bé Nhượng Linh đó cũng rất tốt. Mặc nhi, con thấy sao?

- Vương tiểu thư hiền thực đoan trang, phóng khoáng thoải mái thừa phụ hoàng.

- Ừm.

Hoàng thượng gật đầu rồi quay người bước đi.

- Theo trẫm tới Ngự thư phòng.

- Vâng.

Nam Cung Mặc chần chờ nhìn người đang quỳ gối.

- Sênh Ca, nàng về trước, ngày mai ta tới tìm nàng, được không?

Thanh nhi cúi đầu, trầm mặc không đáp.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Nguyễn cùng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền

Bình thành

Mấy ngày nay Doanh Mai đã đi hết những nơi tướng quân từng qua nhưng không thu hoạch được gì, nàng không tìm nữa, trở về xem xét xem đã bỏ sót những gì. Trời mưa nhỏ lộp bộp lên mái nhà, Doanh Mai ngồi cạnh cửa sổ, ngắm màn mưa hơi mờ. Ngọc Băng Phách lấy được từ chỗ Hoa Mạt Thư trong suốt sáng bóng tỏa ra khí lạnh nhẹ nhẹ. Doanh Mai lấy ra vài đồ vật, một bên chén trà nóng đang tỏa hương thơm mát, nàng tỉ mỉ khắc hình chim ưng sải cánh lên khối ngọc.

Nam Cung Diệp bước vào nhìn thấy khuôn mặt hơi nghiêng của nàng, làn da trắng mịn hơi nhợt nhạt, ánh mắt bình thản mà chăm chú vào đồ vật trên tay, đó là một khối bạch ngọc, chiếc dao nhỏ nhọn dài như đang bay múa trong bàn tay linh hoạt của nàng.

Nam Cung Diệp tiến tới cạnh bàn ngồi xuống, tự động rót cho mình một chén trà, vừa thưởng thức hương thơm dịu nhẹ vừa ngắm mỹ nhân kế bên, lông mi nàng cong vút rung rung, chiếc mũi cao thẳng, môi hồng tự nhiên, cần cổ trắng nõn nuốt nà, kết hâu Nam Cung Diệp khẽ động. Hắn đã từng nói nàng rất xinh đẹp hay chưa? Ban đêm, hắn ôm lấy thân thể mảnh mai mềm mại đó, hương thơm thảo mộc tràn ngập trong khoang phổi. Đâu phải hắn không muốn nhiều hơn, chỉ là tất cả đều không quan trọng bằng nàng. Doanh tướng quân nói rất đúng, hai người rất giống nhau, hắn sẽ không ghét bỏ nàng. Hiện tại, đầu chỉ là không ghét bỏ, nàng đã chiếm một vị trí rất quan trọng trong trái tim hắn, không một ai có thể thay thế.

Cuối cùng Doanh Mai cũng vừa lòng dừng tay, thành quả mấy ngày nay cũng không tệ. Ngẩng đầu nhìn thấy nụ cười của Nam Cung Diệp, nàng hơi ngạc nhiên. Doanh Mai nghĩ mình không đủ tư cách làm sát thủ nữa rồi. Cảnh giác của nàng từ sau khi gặp hắn đã mất không còn dấu vết. Thật là càng sống càng thật lười!

- Xong rồi?

Doanh Mai gật đầu, lấy ra một sợi dây bạch sắc chắc mảnh tét thành hoa văn đẹp mắt rồi lồng vào ngọc bội. Phải, bây giờ nên gọi khối ngọc thô ban đầu là ngọc bội tinh mỹ rồi. Doanh Mai dường như rất hài lòng giờ lên ngắm nghía. Hùng ưng sải cánh giữa biển rộng, từng sợi lông đều được tỉ mỉ chau chuốt hiện rõ, đôi mắt sắc bén lại khoáng hoạt, vừa thu hết biển lớn vào tầm mắt, vừa tự do hòa cùng trời cao. Thật sinh động!

Doanh Mai đi tới cạnh Nam Cung Diệp, vươn tay thất ngọc bội lên thắt lưng hắn, màu bạch ngọc trong suốt dường như hòa làm một với bộ bạch y hắn đang mặc, nàng ngọ nụ cười ngọt ngào:

- Thất gia, tặng chàng.

Nam Cung Diệp nhìn đôi mắt long lanh ánh nước của nàng, không tự chủ bị chìm đắm trong đó, như dòng suối mềm mại chảy quanh, mang đến cho hắn hết ấm áp này đến ấm áp khác. Ngoài hiên, Nam Cung Diệp nghe từng tiếng mưa rơi xuống hòa cùng tiếng tim đập của hắn. Nhịp này nối tiếp nhịp kia, lúc hỗn loạn, lúc lại bình thản. Nam Cung Diệp ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, cúi xuống đặt lên môi nàng một nụ hôn, nhẹ nhàng, trân trọng, triền miên giữ lấy mật ngọt thơm mềm.

Doanh Mai nhuyền khí, cảm thấy trái tim không còn của mình nữa, yên tâm để hắn diu dắt lên biển khơi, đi qua con sóng này lại đến con sóng khác cao hơn. Nàng yêu Nam Cung Diệp, tình cảm này không chỉ đơn thuần là người thân thiết còn lại bên nàng mà là người quan trọng trong trái tim, người không thể đánh mất.

Vòng tay Nam Cung Diệp siết chặt hơn, hắn kiểm chế đôi tay mình không lẩn vào trong làn váy, ôm nàng tựa vào ngực. Hơi thở Doanh Mai có chút hỗn loạn, cơ thể mảnh mai dựa hết vào người Nam Cung Diệp. Bên ngoài, mưa không quá mau, mầm non được nước mưa tưới ươm sẫm nảy lên một mảng xanh tốt. Mùi lá mới, mùi đất ẩm theo gió bay vào cũng không thể thay thế mùi đàn hương hòa cùng thảo mộc trong phòng.

Hai ngày nay trời mưa liên tiếp cuối cùng cũng dừng, mùi đất ẩm ướt thoảng thoảng trong không khí. Nam Cung Diệp theo Doanh Mai đi dạo, kể ra thì từ ngày gả cho hắn, chưa một lần hai người cùng đi dạo phố. Bình thành không sầm uất, nhộn nhịp như kinh thành nhưng lại có vẻ dân dã và bình dị. Người dân mang những đồ vật tự tay mình làm ra bán, tuy không tinh xảo nhưng Doanh Mai rất thích, đồ cũng mua được vô số.

- Doanh Doanh.

Doanh Mai đang xem một bộ ấm chén bằng trúc, trúc tươi xanh nhẵn mịn có điều xuống dao chưa dứt khoát, ngón tay sờ vào có chút gòn gợn. Nàng vẫn đang chú tâm xem xét đột nhiên cảm thấy không khí dao động, cảnh giác ngẩng mặt lên thì được Nam Cung Diệp ôm ra sau một khoảng. Một thân hình hồng y phi đến trước mặt:

- Doanh Doanh, là nàng ư?

Người tới khuôn mặt tinh xảo, tiêu sái phong lưu. Một thân hồng y nổi bật rực rỡ. Doanh Mai hơi ngạc nhiên một chút rồi khẽ nói:

- Dạ Hân?

- Tư Doanh, thật là nàng?

Giọng điệu của hắn có chút run rẩy, có chút vui sướng. Dạ Hàn tiến lên muốn ôm lấy nàng lại bị Nam Cung Diệp ôm người sang một bên, mặt đối mặt với hắn. Ánh mắt có chiếm hữu, có cảnh cáo. Hai nam nhân chỉ giao nhau chớp mắt liên liệc đối phương vào trạng thái tình địch, giao phong không ngừng. Mỗ nữ nào đó còn chưa cảm nhận được nguy cơ, cười nói:

- Thất gia, người này là Lăng Dạ Hàn, các chủ Vô Lăng các.

Nam Cung Diệp gật đầu.

- Nghe danh Vô Lăng các chủ đã lâu, tại hạ Nam Cung Diệp, tướng công của Mai nhi.

Doanh Mai thấy Lăng Dạ Hàn sững sờ, im lặng nhìn chăm chăm vào bàn tay đan vào nhau của nàng và Nam Cung Diệp bèn chủ động lên tiếng:

- Chúng ta tìm một nơi nói chuyện đi.

Vô Lăng các là tổ chức tình báo đã được thành lập vài chục năm, từ khi Lăng Dạ Hàn tiếp nhận tới nay đã phát triển nó lớn mạnh vô cùng tới mức người triều đình như Nam Cung Diệp cũng nghe được danh tiếng. Vừa đi vừa nhéo vào eo Doanh Mai, Nam Cung Diệp cúi thấp đầu, giọng kiềm nén:

- Tư Doanh là nàng sao?

Doanh Mai gật đầu, kỳ thực cũng không gọi là tên của nàng. Số nhiệm vụ Minh Nhất các sử dụng được rất nhiều nên không tránh khỏi tổn hại người vô tội, vì vậy sẽ có một bộ phận đi sau chữa trị cho họ. Năm đó thân phận này bị bại lộ, vừa đứng dịp nàng mới nhận lại phụ thân, khi Nguyễn Ngũ hỏi tới nàng tiện thể nói ra cái tên Sở Tư Doanh. Vì thế trên giang hồ xuất hiện một danh y Sở Tư Doanh là người luôn chống đối Minh Nhất các. Thực chất Sở Tư Doanh không là ai cả, chỉ là một thân phận mà thôi. Lần trước sai Nguyễn Ngũ hóa thân Sở Tư Doanh cùng Vân Tiêu bại lộ bí mật Đông Phương Hoài không bị thương đã dọa Vân Tiêu chủ rút con mắt. Giọng trầm thấp của Nam Cung Diệp lại vang lên:

- Còn hắn là ai?

- Các chủ Vô Lăng các, trước kia có vài giao dịch với ta. Thực chất Minh Nhất các và Vô Lăng các giao tình khá thân thiết. Thi thoảng ta sẽ mua tin tức từ hắn, còn hắn thuê sát thủ chỗ ta.

Doanh Mai đứng sững thật nói ra, giọng nói thanh thúy nhẹ nhàng, dù đã đè thấp nhưng người phía trước vẫn nghe rõ ràng từng chút một, khuôn mặt trầm xuống, nở một nụ cười khổ.

- Vậy còn ta thì sao?

Doanh Mai sững sờ:

- Sao chàng lại hỏi vậy?

Nam Cung Diệp cúi càng thấp hơn, phả hơi nóng lên vành tai nhạy cảm của nàng:

- Mau trả lời ta.

Doanh Mai suy nghĩ một chút rồi nói:

- Chàng là phu quân của ta, dĩ nhiên là người thân nhất với ta rồi.

Nam Cung Diệp không vui.

- Không phải cái đó, ta muốn hỏi là trong lòng nàng có ta không?

Hỏi trực tiếp như thế, người sáng khoái như Doanh Mai cũng thấy chút lúng túng. Hai má hơi đỏ lên, liếc mắt nhìn người nào đó, còn cần phải nói à?

- Mau trả lời ta.

Nam Cung Diệp không kiên nhẫn, giọng nói trầm thấp như dụ dỗ người phạm tội.

- Nguyễn cùng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền. (Lên trời xuống đất nguyện sánh đôi).

Giọng Doanh Mai nhẹ nhàng, như dòng nước trong vắt, dịu êm chảy qua truyền nhựa sống làm nảy nở giọt mầm trong trái tim Nam Cung Diệp, hắn thỏa mãn cong môi cười. Nam nhân đi phía trước hai mắt tối sầm, không tự chủ dừng bước chân, bàn tay dưới góc áo nắm chặt. Nam Cung Diệp ôm Doanh Mai vẫn nhẹ nhàng bước như cũ, nàng ngẩng đầu.

- Sao vậy, Dạ Hàn? Tới rồi?

- Ừm.

Giọng Lăng Dạ Hàn nặng nề vang lên. Doanh Mai nghi hoặc.

- Huynh sao vậy?

- Có lẽ Lãng các chủ có việc bận rồi.

- Tạ Nam Cung công tử quan tâm, tại hạ rất nhàn rồi.

Lãng Dạ Hàn nâng mắt, tia u tối lóe lên chỉ có hai nam nhân hiểu được.

Trong một lầu không lớn, khách nhân thưa thớt. Bàn cạnh cửa sổ tầng hai, Nam Cung Diệp nắm tay Doanh Mai nhẹ nhàng xem xét, những vết chai hằn sâu vào lòng bàn tay như nổi phôi muộn in trong lòng hân. Doanh Mai tự nhiên quen với thân mật này nhưng người đối diện lại cảm thấy thật chói mắt.

- Dạ Hàn, sao huynh lại ở đây?

Lãng Dạ Hàn còn nói gì đây? Nói rằng hân tra được Minh Nhất các biến động xuất phát từ Đại Sở nên tìm tới sao? Kỳ thật Vô Lãng các, nơi thu thập tình báo lớn nhất giang hồ nhưng có nhiều thứ hân không hề biết, ví dụ như thân thế ba vị các chủ Minh Nhất các, ví dụ như Nguyệt Tam đã trúng độc.

- Biến đổi đó là muội làm sao?

Doanh Mai nghi hoặc, mãi sau mới hiểu hân nói tới việc gì.

- Huynh muốn nói tới chuyện của Minh Nhất các.

Lãng Dạ Hàn liếc nhìn Nam Cung Mặc, nàng thực sự tin tưởng hân đến vậy? Nói chuyện về Minh Nhất các cũng không kiêng kị? Lãng Dạ Hàn cười nhạt, chẳng phải vừa rồi nàng đã nói rõ quan hệ giữa Minh Nhất các và Vô Lãng các sao?

- Hai vị các chủ đã rời đi, sao muội có thể sắp xếp như vậy, ruốc cuộc muội muốn làm gì?

Thái độ của Doanh Mai lập tức biến đổi.

- Vô Lãng các cái gì cũng biết nhỉ? Dạ Hàn, huynh quan tâm quá nhiều đến Minh Nhất các rồi đấy.

Lãng Dạ Hàn cứng người, hít thở nặng nề, cuối cùng đứng dậy cười tự giễu:

- Phải, ta đã quan tâm quá nhiều rồi.

Doanh Mai ngơ ngác nhìn bóng dáng hồng y biến mất. Hân làm sao vậy? Minh Nhất các và Vô Lãng các chỉ có quan hệ hợp tác, hân điều tra cận kề như vậy là có ý gì? Thôi vậy, dù sao bình thường hân đã khó hiểu rồi. Người này thỉnh thoảng thì bán bí mật với Minh Nhất các với giá khó đoán, thỉnh thoảng còn thuê sát thủ thực hiện vài nhiệm vụ khác người, thậm chí có khi còn mua bí mật từ Minh Nhất các. Thật chẳng giống người thường tí nào.

Doanh Mai lắc đầu bỏ qua lại nhanh chóng bị Nam Cung Diệp thu hút. Hân đang chăm chú phác họa những vết chai, vết sẹo trên tay nàng, ánh mắt chăm chú đầy thương yêu xót xa. Doanh Mai bị chìm đắm trong nhu tình ấy. Ngay cả trước mặt phụ thân, nàng cũng mạnh mẽ sát phạt, chưa từng có ai khiến nàng tình nguyện bày ra bộ dáng mềm yếu như hân. Nam Cung Diệp nhẹ nhàng nâng bàn tay nàng lên, trịnh trọng hôn xuống những vết thương hân sâu, dịu dàng phủ yêu thương lên nỗi đau đó.

- Sau này tránh xa hân một chút, được không?

Nhắc đến Lãng Dạ Hàn, ánh mắt Doanh Mai lạnh đi vài phần.

- Hân gặp chúng ta thì sẽ tra được chuyện của ta, ta phải thay đổi kế hoạch một chút mới được.

Nam Cung Diệp hài lòng, nàng có phần đề phòng tên âm hiểm kia. Hừ, dám mơ tưởng đến vương phi của hân, để xem người có bận rộn tới chết không? Ánh mắt Nam Cung Diệp lạnh lẽo.

Tối

Nam Cung Diệp bận rộn với sự vụ trong tay, Doanh Mai viết một bức thư, in dấu ngọc bội hoa mai lên đó. Nàng huyết sáo, một con chim xám, to hơn bồ câu thường một chút bay đến bên cửa sổ. Doanh Mai cài bức thư cẩn thận lên chân bồ câu. Trong đêm tối, màu xám bạc sải rộng bay đi mà không phát ra tiếng động đáng chú ý nào.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Sen trong đầm băng

Núi Bình Thạch là ngọn núi cao nhất Đại Sở, cũng là nơi lạnh lẽo nhất. Đứng dưới chân núi, Doanh Mai hướng mắt về phía đông. Bích Nguyệt son trang nằm gần biên giới Đông Lăng và Đại Sở, để đi vào nội thành Đại Sở phải đi qua núi Bình Thạch này, bốn năm trước khi Thanh nhi quyết định trở ra theo nàng đã từng nở hẹn một tháng. Thời gian trùng hợp như thế. Doanh Mai rất tò mò, Thanh nhi và Nam Cung Mặc đã xảy ra chuyện gì trong một tháng tại nơi núi rừng thế này?

Nam Cung Diệp nắm tay nàng bước đi, vừa nhìn trời vừa quẹo trái quẹo phải. Đối với trận pháp Doanh Mai đã hiểu được rất nhiều. Trước kia Đại ca đã dạy cho nàng căn bản, mấy năm ở cùng tướng quân lại được ông đích thân chỉ dẫn, nhất là nửa tháng nay học hỏi từ Nam Cung Diệp nên đã tiến bộ rất nhiều. Những bước đi của hắn nàng đã hiểu được dụng ý. Một trận pháp tướng quân đã dạy nàng, thì ra được đi như vậy.

Đi đến lưng chừng núi, Doanh Mai dừng bước, nhắm mắt, thần thức tỏa ra cảm nhận xung quanh. Nàng cảm nhận được một tia thân thuộc. Doanh Mai hướng về phía tây cất bước. Nam Cung Diệp không ngăn cản.

- Sao thế?

- Lạnh.

Nam Cung Diệp ngẩn người, cởi áo choàng phủ lên người nàng. Doanh Mai đang chú ý bước đi, cảm nhận được hơi ấm mới ngẩng đầu nhìn hắn, một lúc sau mới hiểu, hơi lắc đầu nhưng cũng không từ chối. Càng lên cao nhiệt độ càng giảm xuống, thì ra nàng nói lạnh là chỉ vị trí. Doanh Mai từ nhỏ được huấn luyện thể chất hẳn nên khá nhạy cảm với khí lạnh.

Đi được một đoạn, Doanh Mai dừng lại, lưỡng lự. Nam Cung Diệp cầm tay nàng dẫn về phía trước, vừa đi vừa giải thích. Doanh Mai rất nghiêm túc lắng nghe. Doanh tướng quân là bậc thầy trận pháp, Nam Cung Diệp lại càng giỏi hơn. Ông ấy có thể sắp xếp một trận pháp ẩn trong ngọn núi, Nam Cung Diệp có thể nhân nhả phá giải như đi dạo. Cuối cùng Nam Cung Diệp dừng bước trước một sơn động, gọi là sơn động vì Doanh Mai biết rõ bên trong bức tường đá này có không gian. Tìm cách mở cửa là sở trường của nàng.

Doanh Mai sờ đông sờ tây, càng nghĩ lại càng thắc mắc. Rõ ràng bên trong là khoảng không mà không sờ thấy sơ hở nào là sao nhỉ? Nam Cung Diệp nhìn bộ dáng ngẩn ngơ của nàng mà bất đắc dĩ, tiến lên gõ vào giữa tảng đá, lại gõ xung quanh một chút, tảng đá lập tức di chuyển sang bên, để lộ một khoảng không. Hai mắt Doanh Mai tỏa sáng như lưu ly nhìn Nam Cung Diệp như bảo vật. Nam Cung Diệp cung chiêu xoa đầu nàng:

- Mắt trận.

- Há?

- Nơi này chính là mắt trận. Ngũ hành bát quái ẩn trong cửu điệp trùng trận, hướng chính tây bày ra cửu khai môn chính là cách phá giải.

Đôi mắt long lanh của Doanh Mai tràn đầy sùng bái. Không hổ là nam nhân của nàng, tinh thông uyên bác cái gì cũng biết, bộ dáng còn đẹp mắt vô cùng. Doanh Mai cảm thấy mình thật được bảo bồi rồi.

Đại môn được mở ra, Nam Cung Diệp dắt tay Doanh Mai bước vào. Bên trong là một sơn động khá rộng không có gì nổi bật, không khác các sơn động khác là bao. Doanh Mai nhìn ngó một hồi lại hướng Nam Cung Diệp, hắn lắc đầu, tức là không có trận pháp, vậy là có cửa ẩn, lần này đúng sở trường của nàng rồi nhé.

Nam Cung Diệp lấy ra một viên dạ minh châu, Doanh Mai cầm lấy xem xét khắp xung quanh. Tường đá gồ ghề, dấu ấn thời gian từng mạch nước chảy qua không giống có người tạo nên. Doanh Mai ngó dưới sàn, nhấp mó không bằng phẳng, có một điểm hơi nhô lên khiến nàng chú ý. Doanh Mai nhấn tay vào, bên dưới liền thấy huyệt chân, chỉ kịp nghe tiếng gọi thoảng thốt "Mai nhi", nàng đã chìm vào bóng đen.

Lúc Doanh Mai tỉnh lại xung quanh chỉ có ánh sáng yếu ớt từ viên dạ minh châu bên cạnh, nhiệt độ nơi đây thấp hơn bên ngoài rất nhiều, hàn khí xâm nhập vào tận xương. Doanh Mai từ nhỏ đã ra vào hầm băng, thể chất có phần hàn cũng cảm thấy hơi run. Nàng cầm dạ minh châu đứng dậy, kiểm tra toàn thân thấy không vấn đề gì mới đưa mắt nhìn xung quanh. Đây là một hang động, tường bao quanh nhẵn mịn, phía trước có một lối đi. Doanh Mai cẩn thận bước từng bước, hơi ẩm lạnh lẽo từ gan bàn chân xông lên, ẩm thấp khiến nàng có chút khó chịu. Nàng muốn báo bình an cho Nam Cung Diệp, hẳn đang lo lắng chăng?

Đi được một đoạn ánh sáng phát ra từ cuối hành lang hơi mờ, Doanh Mai đã nhìn thấy rõ ràng mọi vật, cất dạ minh châu vào người. Hành lang không dài, khoảng chừng năm mươi bước nhưng Doanh Mai không bước tiếp, cảm nhận mùi nguy hiểm đâu đây. Trong suy nghĩ của nàng tướng quân sắp xếp đề lại lẽ ra không có nguy hiểm mới đúng. Chẳng lẽ không phải đây ư? Nàng không tin.

Doanh Mai bước lên một bước, lập tức nghe thấy tiếng xé gió phát ra vội vàng lùi lại hai bước, một mũi tên cắm ngay trước chân nàng, ánh kim loại sắc bén còn có màu hơi xanh. Có độc. Cuối hành lang chứa đựng thứ gì? Đôi mắt Doanh Mai híp lại. Ám khí từng đôi, từng đôi phóng lên phía trước, mũi tên cũng theo đó mà ra. Đôi mắt không chớp lấy một lần, đường bay của mũi tên hiện lên con ngươi, in vào trí não nàng, lặp đi lặp lại như vậy. Một lúc sau, Doanh Mai nở nụ cười nhìn lướt qua tám điểm trên hành lang, nơi các mũi tên phát ra.

Doanh Mai không nhìn mũi tên la liệt trên mặt đất, chân bước một bước, hơi dùng lực. Doanh Mai nhảy lên, trên không trung xoay ngang một vòng, mũi tên lướt qua hai bên eo, một đôi khác phóng từ trên xuống. Bàn chân nàng đạp vào thân mũi tên, mượn lực tiếp tục xoay một vòng mà không rơi xuống, thân hình mềm dẻo hơi cong tránh loạt tên mới. Doanh Mai như một hồ điệp trắng nhẹ nhàng tung bay, những mũi tên sắc bén lóe lên màu xanh bao vây nhưng không chạm được vào nàng dù chỉ một chút. Dù Doanh Mai đã mất hết nội lực nhưng sức bật vô cùng tốt, xoay vài vòng trên không trung cũng

không vấn đề gì. Cổ tay vừa lật, ám khí xé không mà ra bay tới tám hướng xung quanh, tốc độ nhanh tới nỗi mắt thường không nhìn thấy được.

"Phập" "Phập". Ám khí đồng thời phóng vào tám vị trí trên tường, lập tức mũi tên dính chỉ. Doanh Mai ổn định thân mình. Nhìn mũi tên trái đầy một lỗ đi, đôi mắt hơi kè lên. Hành lang nguy hiểm này duy chỉ nàng có thể vượt qua, tám ám khí cùng phóng một lúc, vừa chính xác lại vừa sắc bén. Ngoài nàng ra, không có người thứ hai có thể làm được.

Bước chân Doanh Mai thêm phần nặng nề. Ánh sáng phía cuối hành lang cùng khí lạnh thấu xương này, nàng có một dự cảm không tốt.

Cuối hành lang có một cánh cửa, Doanh Mai dùng lực đẩy vào, tiếng kêu kè kè nặng nề vang vọng trong không gian im ắng. Hàn khí tỏa ra còn lạnh hơn bên ngoài, Doanh Mai không tự chủ bước lên, nhìn trần trần về phía trước. Một đám băng nhỏ, băng sâu tận đáy khiến người ta chỉ nhìn thấy mờ mờ. Thế nhưng từ giữa mọc lên một bông hoa sen, màu xanh lam phát sáng nhẹ nhàng như ngọc thạch. Hơi lạnh phả ra khiến hình ảnh trở nên mờ ảo không chân thực, hô hấp của Doanh Mai cứng lại, toàn thân lạnh lẽo.

Nàng nhớ khi bị trúng độc, tướng quân dùng phần lớn chân khí ổn định lại cho nàng, ánh mắt nhìn nàng có đau xót, có tự trách. Doanh Mai không thể chịu đựng được ánh mắt ấy, nàng nói:

- Cha, đừng lo lắng, người quên con cũng là một đại phu sao? Con có thể chết hàn, chỉ cần có Thiên sơn tuyết liên thì sẽ hồi phục lại thôi.

Ông ấy thực sự đi tìm Thiên sơn tuyết liên! Đây chính là thứ ông ấy để lại cho nàng ư? Dùng đóa hoa này giải độc, lại dùng lời hứa của Hoàng thượng bảo hộ cho nàng một đời bình an.

- Tướng quân.

Doanh Mai nghẹn ngào, sống mũi hơi cay, tầm mắt nhòe đi, nước mắt đọng đầy mà không rơi xuống được. Xót xa biết bao! Nàng nhận phụ thân chỉ được ba năm ngắn ngủi. Nhưng đó là ba năm vui vẻ nhất trong mười tám năm của nàng.

Nàng nhớ tuyển chọn binh sĩ tinh nhuệ lần ấy nàng đứng đầu, tướng quân ngoài mặt tức giận không vui nhưng ánh mắt không dấu nổi vẻ hài lòng, tự hào. Nàng nhớ những lần huấn luyện khổ cực, ban ngày tướng quân nghiêm khắc vô cùng, đến tối, khi đã nhắm mắt nghỉ ngơi, ông nhẹ bước vào trường lạng ngồi một lúc rồi mới đi. Nàng nhớ, một lần tranh chấp cùng Tô Khải, không ai chịu nhường ai, tới mức phải quyết đấu một phen. Không biết ai báo cho tướng quân, trong lúc đánh nhau kịch liệt ông xông vào, tức giận phạt mỗi người năm mươi trượng. Đêm đó, tướng quân không nói gì, chỉ im lặng bồi thuốc cho nàng.

Doanh Mai nhìn chằm chằm hồi lâu mới bước lên ngắt lấy đóa hoa sen như ngọc thạch ấy, hàn khí xâm nhập cơ thể nhưng nàng chẳng cảm nhận được thứ gì. Cần thận cất đóa hoa vào người, Doanh Mai thần thờ. Thiên sơn tuyết liên đúng là có thể áp chế chất độc, bổ trợ thân thể cho nàng, nhưng hiện nay, chất độc đã thấm vào lục phủ ngũ tạng, ăn mòn từng chút cơ thể, dù có Thiên sơn tuyết liên cũng vô dụng mà thôi. Cho dù nội lực được giải khai lại không áp chế được chất độc, nàng có thể khôi phục võ công nhưng chất độc ăn mòn càng nhanh. Doanh Mai nở nụ cười chua xót, cuối cùng nàng cũng không thể thực hiện theo mong muốn của phụ thân được.

Doanh Mai cứ đứng thần thờ ở đó rất lâu. Ba năm qua, bao hình ảnh đột nhiên ùa về, nàng nhớ mỗi lần chọc ông ấy tức giận, tướng quân liền ném một đồng binh thư yếu lược bắt nàng phải chép. Nàng nhớ, có lần tiêu diệt một đám thổ phỉ, tướng quân không cho tham gia, nàng gọi vài đồng đội cùng nhau lên vào, vẽ bản đồ và nhân số của đám thổ phỉ. Lần đó, nàng bị phạt một tháng không được ra khỏi quân doanh. Nhưng hình phạt không thể thực hiện được vì Nguyệt Ngũ tới báo có việc gấp. Nàng nhớ, sau khi trở về từ núi Vân Vụ, ánh mắt tướng quân nhìn nàng thêm phần áy náy, thêm phần yêu thương.

Không biết đã đứng bao lâu, có thể một canh giờ, có thể đã một ngày, toàn thân Doanh Mai lạnh toát cho đến khi rơi vào một vòng tay ấm áp, bên tai là giọng nói hơi khàn khàn có phần gấp gáp:

- Mai nhi.

Nam Cung Diệp? Doanh Mai hồi thần từ trong tưởng niệm, ngược đôi mắt nhìn hắn, nước mắt từng giọt rơi xuống. Nam Cung Diệp vung về lau đi:

- Xin lỗi, ta không nên để nàng một mình. Đừng sợ.

Nhìn thấy đôi mắt Doanh Mai đỏ hồng, Nam Cung Diệp càng thêm gấp gáp, hoảng loạn ôm nàng vào lòng, truyền cho nàng chút hơi ấm ít ỏi:

- Đừng sợ, có ta ở đây rồi. Đừng khóc nữa, được không?

Trong vòng tay hắn, Doanh Mai thấy ấm hơn một chút, nhưng vẫn chưa đủ.

- Nam Cung Diệp, nếu ta thực sự không còn nữa, huynh sẽ làm gì?

Trái tim Nam Cung Diệp như ngừng đập, thân thể cứng ngắc, sợ hãi ôm lấy nàng:

- Ta không cho phép, không cho phép. Mai nhi, ta sẽ chết mất.

Doanh Mai ngược mắt lên nhìn hắn, trong đôi mắt là sự tỉnh táo đến bình thản:

- Nam Cung Diệp, huynh không được chết, nhất định phải sống.

Nam Cung Diệp ôm càng thêm chặt, không dám buông lỏng dù chỉ một chút, giọng nói run rẩy:

- Đừng nói nữa! Mai nhi, xin nàng đừng nói nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Đại ca của ta

Bình thành

Từ lâu không quá xa hoa, tầng hai thừa thốt khách nhân vì sự xuất hiện của hai vị khách mà cảm thấy chật chội, nam nhân bạch y như họa, đường nét cương nghị, khí tràng mạnh mẽ Nam Cung Diệp, người còn lại một thân hồng y rực rỡ tinh xảo, nụ cười tà mị chính là Vô Lăng các chủ Lăng Dạ Hàn. Áp khí nặng nề, một trận chiến không gươm đao giăng co giữa hai nam nhân.

- Thất vương gia.

Lăng Dạ Hàn đã điều tra tường tận về người này, cũng tra được biến cố xảy đến với Doanh Mai. Thì ra nàng đã tìm được phụ thân. Thì ra nàng đã phải chịu nhiều đã kích đến vậy. Tại sao nàng không tìm hân? Sao không cho hân biết? Lăng Dạ Hàn tà mị hip mắt nhìn ngọc bội trong tay.

- Thất vương gia, ngọc càng mài càng sắc, càng ử càng sáng. Giống như chuyện tình cảm, thời gian càng lâu lại càng bền chặt, người nói có phải không?

Nam Cung Diệp một bộ dáng nhàn nhã uống trà, dù là loại tốt nhất cũng không sánh bằng tài nghệ của Mai nhi. Hôm qua nàng có chút khác thường thật khiến hân không an tâm.

- Xem ra Lăng các chủ rất hiểu nàng?

- Hừm? Ta và Tư Doanh đã quen nhau năm năm rồi, không phải là năm tháng như ngài.

Nam Cung Diệp nhẹ nhàng đặt chén trà xuống.

- Ta không cần biết người hiểu nàng thế nào nhưng ít nhất ta biết, Sở Tư Doanh không phải thân phận của nàng.

Ánh mắt Lăng Dạ Hàn lạnh đi, nếu là trước đây, hân nhất định sẽ cười nhạt chế giễu, nhưng hai tháng trước Sở Tư Doanh xuất hiện ở Đông Lăng, mà khi đó nàng còn trong Thất vương phủ. Chuyện này hân vẫn chưa tra ra, hân chỉ biết một cái tên của nàng: Nguyễn Tam. Những điều hân định nói bỗng dưng không thể thốt lên. Lăng Dạ Hàn cười chua sót, hân đã không còn tư cách để nói gì nữa rồi.

- Lăng các chủ, đồ pha được chén trà ngon, ngoại trừ trà, nước, thời gian là rất quan trọng. Nếu để quá lâu trà sẽ nồng, mất đi vị thơm vốn có. Tình cảm cũng vậy, thời gian thích hợp mới là điều cần thiết. Còn ngọc ư? Với tài nghệ của Mai nhi, năm ngày là đủ khắc xong một ngọc bội, hơn nữa còn khắc rất sâu.

Lăng Dạ Hàn liếc mắt nhìn ngọc bội chim ưng bạch sắc, ánh mắt trở nên sắc bén, hung hăng phóng ra một chương. Nam Cung Diệp vung tay nhẹ nhàng chống trả, kinh lực mạnh mẽ khiến Lăng Dạ Hàn kinh ngạc. Thì ra Thất vương gia không hề bị mất võ công.

- Thất vương gia, hi vọng ngài giữ cho tốt, chúng ta cứ chờ xem.

- Mọi mắt mong chờ.

Thất vương phủ

Doanh Mai nghỉ ngơi hai hôm liền đề nghị trở về. Nam Cung Diệp ghé qua quân doanh gần biên giới Đông Lăng một đêm rồi mới đi cùng nàng. Vừa bước vào cửa phủ đã nghe tiếng leng keng kim loại va vào nhau, theo phương hướng đi tới, Doanh Mai trông thấy hai người đang đấu kiếm, một là bạch y Hắc Ảnh, một là hoàng bào Nam Cung Mặc. Kiếm phong sắc bén làm cây cối xơ xác, tuy chưa đổ vỡ cái gì nhưng lá cành đã rụng đầy sân viện. Nhớ đến cảnh tượng Bách Lý Thiên Diệp để lại cách đây không lâu, da đầu Doanh Mai tê dại, nàng rất muốn hỏi: Có phải các người cho rằng Thất phủ địa thế đẹp, thích hợp giao đấu? Các người thấy Thất phủ hiền lành dễ phá hoại sao?

Chủ tử đã về, Lưu quân gia lau mồ hôi chạy đến. Đầu năm này, làm quân gia thật nhiều sóng gió a.

- Vương gia, vương phi.

- Chuyện gì?

- Thái tử đến tìm Thanh nhi cô nương, cô ấy đã ra ngoài từ sáng rồi, không hiểu thế nào ngài ấy và Hắc Ảnh lại động thủ.

- Dừng tay cho ta.

Nam Cung Diệp trầm giọng quát. Hai vị giao tranh phía trên ruốc cuộc đình chỉ, Hắc Ảnh cung kính đứng một bên, Nam Cung Mặc không kiêng nể "hừ" một cái.

- Chắc, chắc, Lưu quân gia, thúc thống kê xem tổn hại bao nhiêu?

Nhận được ánh mắt của Doanh Mai, lão Lưu rất hiểu ý nói:

- Bẩm vương phi, cây đình tử này đích thân vương gia mang từ Mạn Châu về, giá trị vốn đã không nhỏ, lại được trồng chục năm nay rồi.

- Ân, Lưu thúc, tổng cộng lại, tất tần tật.

- Vâng vương phi, tính sơ sơ cũng tới mười vạn lượng rồi.

- Uh, hai người mỗi người một nửa. Thái tử, ngày mai nhớ đem năm vạn lượng tới Thất vương phủ, nếu không... Ha ha.

Doanh Mai cười đầy đen tối. Nam Cung Mặc đã tra kiếm vào vỏ.

- Đại ca có thời gian đến Thất phủ, thật là nhàn rồi.

- Chuyện của ta không phiền Thất đệ quan tâm.

Nam Cung Mặc đi thẳng không để tâm tới ai. Chắc, đúng là phong thái của Thái tử. Từ Ảnh từ trên không trung phi xuống, đề thấp giọng nói:

- Vương gia, vương phi, Tứ Hoàng tử tạo phản rồi.

Doanh Mai và Nam Cung Diệp liếc nhau. Nam Cung Diệp nhắc chân về hướng thư phòng. Doanh Mai nhìn Hắc Ảnh rồi bước chân về Lạc Hà các.

Lạc Hà các

Doanh Mai tự pha cho mình ly trà, Hắc Ảnh không chỉ võ công tiến bộ mà tâm tính cũng đã trầm ổn hơn rất nhiều, hôm nay lại phạm sai lầm động thủ cùng Thái tử sao? Thật khiến người ta bất ngờ.

- Chuyện gì xảy ra?

- Thuộc hạ lỗ mãng, xin vương phi trách phạt.

Doanh Mai nhấp một ngụm trà. Không nói sao? Vậy là việc riêng rồi?

- Liên quan tới Thanh nhi?

Hắc Ảnh mím môi.

- Nói.

- Vương phi, Thanh nhi cô nương đã tránh mặt Thái tử mấy hôm nay rồi. Cụ thể xảy ra chuyện gì, thuộc hạ cũng không rõ. Hôm trước Thanh nhi cô nương gặp sát thủ, trên người có dấu ấn là ám vệ của Thái tử.

Doanh Mai trầm ngâm.

- Chuẩn bị xe ngựa.

- Vâng.

Đông Cung

Doanh Mai ngồi chờ tại tiền đình. Những biểu hiện của Nam Cung Mặc tại Bì Lâm không giống là giả. Ruốc cuộc hẳn muốn làm gì?

- Thật hiếm khi Thất đệ muội lại tới Đông Cung của ta.

Thái tử mặc hoàng bào tiến đến, bộ dáng lười biếng mà không mất phong thái vương giả.

- Thái tử chắc đã biết mục đích ta tới đây?

- Ô, Thất đệ muội nói thử xem.

- Thanh nhi là nha hoàn của ta.
- Thì sao?
- Hừm?
- Chỉ một nha hoàn, ngươi muốn ta thu lưu nàng sao? Đừng quên, ta là Thái tử.

Doanh Mai híp mắt.

- Vậy hôm nay ngươi tới Thất phủ làm gì?

Nam Cung Mặc cười chế giễu, bộ dáng rất đáng đánh đòn.

- Để chơi đùa không được sao?

- Khốn kiếp.

Doanh Mai đập bàn, tức giận xông tới, muốn đập cho Nam Cung Mặc một trận. Nam Cung Mặc tránh né, Doanh Mai đánh tay, đá chân thực sự không kiêng nể gì, nhất thời khiến Nam Cung Mặc luống cuống ngạc nhiên. Hắn cũng không thể thực sự ra tay với nàng. Doanh Mai càng đánh càng hăng, thấy không tạo uy hiếp gì cho Nam Cung Mặc thì thêm tức giận, ra chiêu nhanh chóng sắc bén.

Được một lúc, nàng chạm phải một vật, lấy ra. Doanh Mai sững sốt nhìn vật trong tay, không kịp phản ứng nhận trọn một trường của Nam Cung Mặc, lui về sau ba bước, cổ nền vị tanh ngọt dâng lên trong miệng. Đó là một chiếc vòng tay chỉ có một nửa. Ngọc phi thủy phát sáng đỏ hồng, trạm khắc mây trôi bông bênh sóng động. Họa tiết đó làm sao Doanh Mai có thể quên, nửa chiếc vòng của Nam Cung Diệp cũng y hệt như vậy. Đó là chiếc vòng mẫu phi hắn để lại. Trong tay Thái tử sao lại có nửa chiếc còn lại? Đây rước cuộc là vì sao?

- Doanh Mai, nếu còn lần sau, ta nhất định không tha cho ngươi.

Doanh Mai vẫn chưa thể bình tĩnh:

- Ngươi...

- Cút.

Nam Cung Mặc không che dấu sát khí như thể chỉ cần nàng nói thêm một câu hắn liền động thủ. Doanh Mai cố gắng hít sâu bình ổn, nhắc chân quay lưng bước đi.

Doanh Mai về Thất vương phủ vẫn chưa hết thần thờ. Bước vào thư phòng, thấy Tử Ảnh đang báo cáo gì đó với Nam Cung Diệp.

- Tử Ảnh, ra ngoài.

Giọng Doanh Mai nặng nề, Nam Cung Diệp thấy có điều bất ổn, phát tay cho Tử Ảnh ra ngoài, nhanh chóng tiến lên cầm tay nàng:

- Sao vậy?

- Nam Cung Mặc, hắn...

- Hắn còn dám ra tay với nàng? Hắn đã làm gì?

- Nửa chiếc vòng đó... Ta, ta thấy...

Doanh Mai hoang mang không biết nên nói từ đâu. Nam Cung Diệp trông bộ dáng của nàng, hơi nhíu mày, kéo nàng ngồi xuống ghế. Doanh Mai đột nhiên ngẩng đầu nhìn Nam Cung Diệp:

- Thái tử, hắn?

Nam Cung Diệp thờ dãi:

- Là đại ca của ta.

- Thật sự?

Nam Cung Diệp gật đầu.

Thật lâu sau Doanh Mai mới tiếp nhận được sự thật này. Hai người tranh đấu gay gắt, còn có mối thù sâu đậm như thế, sự thật huynh đệ cùng huyết thống này khiến người khác khó mà chấp nhận.

- Chẳng biết từ khi nào?
- Trước khi mẫu phi mất, đã nói cho ta biết.
- Vậy nên sau khi trả thù cho mẫu phi, chẳng liền xin ra biên cương?

Nam Cung Diệp gật đầu. Kỳ thực khi đó hắn còn nhỏ, lập mưu hại Lệ phi có rất nhiều sơ hở, sau này cũng bị nhiều người tra ra, ví dụ như Hoàng thượng, hay như Nam Cung Mặc.

- Nam Cung Mặc vẫn chưa biết?

Nam Cung Diệp mím môi, ánh mắt nặng nề. Doanh Mai hiểu, ngay cả nàng còn khó chấp nhận huống hồ Nam Cung Mặc. Người người coi là mẫu phi, coi là thân thiết nhất kỳ thực là hung thủ hại chết mẫu phi chân chính của người cùng toàn bộ mẫu tộc của người, xém hại chết người, còn hạ độc đệ đệ người. Nếu biết được sự thật thì sẽ day dứt ra sao? Suốt bao năm qua, Nam Cung Mặc đã sống trong niềm tin của mình, Nam Cung Diệp sao nỡ phá hủy nó chứ. Hắn chỉ cố gắng tránh xa Thái tử, cố gắng không ngang đường Thái tử, xây dựng thế lực đủ để thoát thân an toàn rồi yên ổn làm một vương gia bình lặng. Doanh Mai ôm lấy Nam Cung Diệp.

- Thất gia, những năm qua chẳng vất vả rồi.

Nam Cung Diệp không nói gì, chỉ im lặng ngửi mùi hương thảo mộc.

Thời gian trôi qua, Doanh Mai đã bình tâm lại được, liếc nhìn đồng hồ con trên bàn, thất mắ:

- Nam Cung Thành thật sự tạo phản?

Nam Cung Diệp gật đầu.

- Hắn có hành động rồi, nhưng chưa tìm được chứng cứ, chưa thể động vào hắn được.

Doanh Mai gật đầu, chưa có chứng cứ, chưa thể xử Nam Cung Thành đúng tội danh, hắn có thể thoát được, còn rút dây động rừng.

- Vậy?

- Yên tâm, Đại ca đã nắm chắc rồi. Chỉ đợi Nam Cung Thành hành động liền thu lưới được. Nàng nên quan tâm thứ này hơn kia.

Hai tiếng "Đại ca" được gọi lên như trước, Doanh Mai hiểu, từ trước đến giờ địa vị Thái tử trong lòng Nam Cung Diệp không hề thay đổi. Chính là Đại ca của hắn.

Nam Cung Diệp đưa một cuốn sổ con cho nàng. Doanh Mai xem xét, ngạc nhiên vô cùng. Hóa ra Thái tử muốn Ôn gia làm giả thân phận cho Thanh nhi, phụ thân Ôn Trắc chỉ là một quan tam phẩm trong lễ bộ, nhưng như vậy đủ rồi. Qua một thời gian nữa, hạ bệ được Nam Cung Thành, lại cất nhắc Ôn gia lên nhất phẩm, thân phận tiểu thư Ôn gia đủ để đứng bên hắn. Nam Cung Mặc quả thật nghĩ chu đáo. Đáng tiếc, Thanh nhi có chấp nhận hay không lại là chuyện khác. Hơn nữa, hiện giờ chưa chắc hắn đã nói chuyện được với nàng ấy. Nam Cung Diệp thấy nàng đã xem xong, lên tiếng:

- Vốn phụ hoàng có ý ban hôn cho Đại ca và Vương tiểu thư nhà Tả thứ tướng.
- Vương Nhượng Linh?

Không phải nàng ta thích chàng à? Doanh Mai tự động nuốt câu này vào trong. Đêm cung yến còn khinh bỉ nàng, hừ, dám mơ tưởng đến Thất gia nhà nàng, tài nữ thì thế nào?

- Ủm, Đại ca sẽ không để việc đó xảy ra. Có điều, Thanh nhi cô nương đã biểu diễn tại cung yến, rất nhiều người nhớ mặt nàng ấy. Dù cho có khôi phục thân phận cũng có người nhắc tới chuyện từng làm tỷ nữ, chuyện này cũng không dễ dàng như thế.

Doanh Mai nở nụ cười:

- Không hẳn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Dùng tâm cảm nhận

- Tiểu thư, cô già.

Giọng Thanh nhi vang lên bên ngoài thư phòng. Doanh Mai đặt cuốn sổ con sang một bên.

- Vào đi.

Thanh nhi một thân lục y bước vào, nàng ấy gầy đi một chút trông càng thêm thanh thoát.

- Tiểu thư, cuối cùng ngài cũng về rồi.

- Ừm.

- Tiểu thư, người gầy đi rồi, sao sắc mặt lại kém thế này? Để em xem một chút.

Thanh nhi một bên lôi kéo cổ tay Doanh Mai, Nam Cung Diệp đã quen với cảnh mình bị bỏ ngo, sờ sờ mũi. Một lúc sau, Thanh nhi mới quan tâm nói:

- Tiểu thư tuy có hàn thể, nhưng cũng không quá mạnh, ở nơi có hàn khí quá lâu sẽ tổn hại đến sức khỏe.

Doanh Mai cười nhẹ:

- Không sao.

- Máy viên dược hoàn em đã chế không đuổi được hàn khí, để em đi sắc thuốc cho người.

- Ợi chút.

Doanh Mai quay sang Nam Cung Diệp:

- Thất gia, ta trước trở về Lạc Hà các.

- Ừm.

Lạc Hà các

Thanh nhi nhanh nhẹn pha một chén trà ấm. Doanh Mai thêm một lần nữa khen nàng chu đáo.

- Thanh nhi, mấy ngày này vẫn tốt chứ?

- Vâng. Ngọc Hàn Mai tiểu thư cần em đã tìm thấy rồi.

Thanh nhi lấy ra một khối ngọc, kim sắc ánh lên trong suốt. Doanh Mai cầm lên xem xét, vốn định dùng nó để khắc ngọc cho Nam Cung Diệp, hiện giờ hẳn đã có nhưng nàng vẫn thu vào trong người. Bảo bối trước mặt, sao lại không thu chứ?

- Thanh nhi, em bị ám sát?

Thanh nhi hơi sững sốt một chút rồi trở nên buồn rầu. Mãi sau mới lên tiếng:

- Tiểu thư, hôm đó em không nên quay về.

- Hắn đã làm gì?

Thanh nhi lắc đầu, liếc nhìn bức quạt tranh trên tường, ánh mắt trở nên mờ mịt.

- Cung chủ nói đúng, người hoàng thất vô tình, sẽ không giành tình cảm cho bất kỳ ai. Tiểu thư, hắn chỉ chơi đùa ta mà thôi.

- Hắn nói vậy?

Thanh nhi gật đầu. Sự khẳng định đó khiến Doanh Mai trầm tư. Hiện giờ đã biết Thái tử là Đại ca của Nam Cung Diệp, nàng cũng muốn quan tâm một chút, chưa kể Thanh nhi là người của nàng.

- Hắn nói khi nào? Lúc ấy có những ai?

Thanh nhi hơi cau mày, nàng không muốn nói đến việc này nữa.

- Hoàng thượng nhìn thấy ta và hắn ở Tinh Hồ.

Doanh Mai gật đầu đã hiểu. Những suy nghĩ lướt rất nhanh trong đầu, Nam Cung Thành rục rịch tạo phản, Hoàng thượng như lão hổ tọa sơn xem đấu. Doanh Mai trầm giọng:

- Thanh nhi, với hoàng thất em tiếp xúc chưa nhiều, chưa thể hiểu những tranh đấu trong đó.

Ánh mắt Thanh nhi trở nên nghiêm túc, im lặng lắng nghe.

- Nam Cung Thành nhìn như phong quang vô hạn, mẫu tộc cường đại, triều đình ủng hộ, nhưng để ý một chút sẽ thấy quan viên ủng hộ hắn chủ yếu là quan văn, cấp bậc không quá cao. Các đại thần nhìn như trung lập nhưng phân hóa rất nhiều, phần lớn đều trung thành với Hoàng thượng. Hoàng thượng đề mặc các hoàng tử tranh đấu, không phải vì không can thiệp được mà vì ngài nắm giữ toàn cục. Thanh nhi, Thái tử dù có người ủng hộ nhưng chỉ là một phần nhỏ, Hoàng thượng mới là người nắm giữ hoàng quyền.

- Tiểu thư?

- Em thực sự tin sát thủ đó do Thái tử phái tới?

Thanh nhi hơi lưỡng lự. Doanh Mai đứng đây, đứng trước ngưỡng cửa.

- Thanh nhi, có nhiều thứ, mắt nhìn chưa chắc là thật, tai nghe chưa hẳn là đúng. Sự thật ra sao phải dùng tâm đi cảm nhận.

Nói xong, nhắc chân bước đi, để lại Thanh nhi ngẩn người trong phòng.

Hoàng Cung

Lần thứ ba Doanh Mai vào Hoàng cung, lại đúng thời gian nhảy cẫng, rất nhiều con mắt trông ngó đến nàng, Doanh Mai không để tâm. Thanh nhi đã bị ám sát một lần, nàng không thể yên lặng để muội ấy gặp nguy hiểm được. Thái tử đẩy nàng ấy ra xa để bảo vệ, nhưng càng như vậy lại càng nguy hiểm. Đứng trước Ngự thư phòng, Doanh Mai bình thần đợi thái giám vào thông báo.

Ngự thư phòng

Hoàng thượng ngồi sau thư án, một bàn đầu chong thật dày cũng không làm mất khí độ thông dong của ngài, đôi mắt sắc bén thấu toàn cục, một thân hoàng bào kim sắc thêu hình rồng tản ra khí thế vương giả.

- Khởi bẩm Hoàng thượng, Thất vương phi cầu kiến.

Nghe tiếng thái giám bẩm báo, Hoàng thượng hơi ngạc nhiên, rất nhanh nở nụ cười thâm ý.

- Tuyên.

Một lúc sau, Doanh Mai một thân bạch y đơn giản bước vào hành lễ:

- Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bình thản, sau khi trở về đôi mắt sáng rõ càng thêm thông tuệ.

- Xem ra người tới Bình Thành đạt được lợi ích không nhỏ. Nói xem, người đã tìm thấy thứ gì?

- Bẩm Hoàng thượng, tìm thấy ân tình phụ thân cao như núi Bình Thạch.

Hoàng thượng gật đầu, ngọn núi cao nhất Đại Sở sao? Ví von cũng thật là hay.

- Đã thỏa mãn rồi chứ?

- Vâng, đã thỏa mãn.

- Vậy hôm nay người tới đây có việc gì, dùng thân phận nào?

- Bẩm Hoàng thượng, thân phận nào thì cũng là Doanh Mai mà thôi. Hôm nay thần thiếp tới xin Hoàng thượng tha cho Thất gia một mạng.

- Ô? Nói thử xem.

- Cuộc chiến giữa các Hoàng tử, Hoàng thượng vẫn phân vân giữa Thất gia và Thái tử, có điều, người có ý ban hôn cho Thái tử và Vương tiểu thư, hiển nhiên đã có quyết định hi sinh Thất gia. Thần thiếp có thể đảm bảo Thất gia không cản đường Thái tử, chỉ xin Hoàng thượng chừa cho một con đường.

- Ha ha, nữ nhi Doanh Hùng đúng là không tầm thường, chỉ là Thái tử sẽ không tha cho ai.

- Bẩm Hoàng thượng, nếu như Thái tử là con của Lan Chiêu Nghi, là Đại ca ruột của Thất gia thì sao?

Doanh Mai ngẩng mắt, đối diện với Hoàng thượng, trong đôi mắt ngài có sự thâm trầm sắc bén hơi biến đổi.

- Hóa ra Hoàng thượng đã biết sự thật này, ngài cũng nguyên ý giấu Thái tử, để ngài ấy tự tay chém giết huynh đệ ruột của mình?

- Con đường để vương phải vượt qua máu tanh, huynh đệ ruột thịt thì đã sao?

Thật tàn khốc! Doanh Mai sao có thể quên vị đế vương này một đường nhiễm máu để lên ngôi, nàng hít sâu một hơi, đè nén sự khó chịu trong lòng.

- Hoàng thượng, người có từng thấy cô đơn?

Tràng khí của Hoàng thượng đột nhiên biến đổi, lạnh lẽo, nặng nề. Uy nghiêm đế vương há là việc người khác có thể động tới? Doanh Mai cắn môi, đứng thẳng thân mình.

- Đông Lăng hùng mạnh rộng lớn, nhiều năm qua vẫn chèn ép Đại Sở ta, các đời đế vương Đại Sở có ai là không tài giỏi? Chẳng qua sức lực một người không đủ, nếu tương lai có thể, Thái tử lo nước chấm dân, Thất gia xây dựng quân đội, Đại Sở há lại sợ Đông Lăng?

Sục sôi hào hùng đó khiến Hoàng thượng phải động tâm. Là Hoàng đế, sao ông không muốn đấu lại Đông Lăng? Nếu như có ngày đó... Đôi mắt Hoàng thượng lóe lên.

- Ngươi sẽ làm gì?

- Thất gia không nói, Hoàng thượng không nói, vậy để thần đến nói sự thật cho Thái tử.

Đôi mắt Hoàng thượng trầm ngâm, dù là sự thật nhưng Thái tử tin hay không lại là chuyện khác, có điều viễn cảnh đặt ra quá hấp dẫn, ngài nhìn bóng dáng đơn bạc trước mặt, suy tính biến đổi vài vòng.

- Trẫm có thể cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi không làm được, vậy thì chấp nhận số phận đi.

- Tạ ơn Hoàng thượng.

- Lui đi.

- Bẩm Hoàng thượng, thần tiếp còn một chuyện.

- Nói đi.

- Sát thủ ám sát tỷ nữ Thanh nhi của thần hẳn là do Hoàng thượng phái tới?

- Ồ?

Hoàng thượng hứng thú chờ Doanh Mai nói tiếp, ngài làm gì còn chưa từng có ai dám chất vấn, Doanh Mai này, đúng là to gan. Kỳ thực việc sĩ tử chết hết khiến Hoàng thượng có chút ngạc nhiên, có điều ngài đã có dự phòng sẵn.

- Thần tiếp biết Hoàng thượng muốn ban hôn cho Thái tử và Vương tiểu thư, đem thế lực Tả thừa tướng ủng hộ Thái tử. Có điều, không cần cuộc liên hôn này, Tả thừa tướng cũng sẽ trung thành với Đại Sở, ngược lại là Thái tử có nguyện ý hay không?

- Ha ha, Doanh Mai, rước cuộc Doanh Hùng đã dạy Doanh thống lĩnh những gì? Lợi ích phải kèm theo ràng buộc, mặc dù không có Vương tiểu thư này thì cũng có những tiểu thư khác. Có điều tuyệt đối sẽ không có Ôn tiểu thư từng làm tỷ nữ, vị trí Hoàng hậu không chỉ đơn giản là chính cung mà còn là mẫu nghi thiên hạ.

Doanh Mai rất nghiêm túc nghe răn dạy, sau mới tự tin cười nhẹ:

- Nếu thân phận Thanh nhi xứng đáng làm mẫu nghi thiên hạ thì sao?

- Hừm?

Đôi mắt Hoàng thượng sắc bén.

- Bẩm Hoàng thượng, so với những khuê nữ kinh thành, Tiểu thư dòng chính Mộ Dung gia cao quý hơn nhiều.

- Nàng ta?

- Vâng, Tam tiểu thư Mộ Dung gia, Mộ Dung Thanh.

Sau kinh ngạc ban đầu, Hoàng thượng hít mắt. Tứ đại thế gia sau khi lập quốc liền ở ẩn, đến nay đã hơn trăm năm. Mặc dù ít được nhắc đến cũng không thể phản bác công lao từ khi sơ khai lập quốc cùng danh giá được người đời ca tụng. Trăm năm qua họ tự phát triển mình, lớn mạnh tới mức uy hiếp Hoàng thất, đã nhiều đời Đế vương tìm cách để họ nhập thế mà không được. Tứ đại thế gia đứng đầu là Mộ Dung gia, nghe nói, trà của Mộ Dung gia còn hơn cả cống phẩm. Phong phạm nhà đầu đó ngài đã được chứng kiến, chính là người bốn năm trước được Mộ Dung gia tìm về, Tam tiểu thư? Tiểu thư dòng chính Mộ Dung gia quả thật là cao quý hơn danh môn khuê tú kinh thành. Hoàng thượng như nín thở hứng thú, Tam tiểu thư Mộ Dung gia lại cam nguyện làm tỷ nữ cho Doanh Mai. Nữ nhi của Doanh Hùng này mới là sâu không lường được đấy.

- Nếu thật là như vậy, trăm sẽ không làm khó nàng ta nữa.

- Tạ ơn Hoàng thượng.

Doanh Mai từ Ngự thư phòng bước ra cảm thấy hơi mệt mỏi. So khí thế với Đế vương quả thật hơi quá sức với nàng. Doanh Mai không vội về Thất vương phủ mà bước vào Minh Hạc lâu. Nguyệt Ngũ thấy tiểu thư đến liền mang sổ sách vào một phòng tại hậu viện.

- Tiểu thư, Vô Lăng các chủ hẹn gặp ngài.

Lăng Dạ Hàn?

- Gần đây hắn có hành động gì không?

- Vô Lăng các điều tra về hoàng thất Đại Sở.

- Ừm. Báo lại có việc gì thì truyền tin cho ta.

- Nhưng thiếp hắn gửi tới nói có việc liên quan đến Thất vương gia.

- Hừm?

Doanh Mai trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Để hắn gửi thư cho ta, không gấp.

- Vâng.

Doanh Mai xem xét sổ sách, Minh Nhất các thay đổi cũng coi như tạm ổn, để một vài năm cũng không vấn đề gì. Sửa đổi một chút, bất tri bất giác trời đã tối. Nguyệt Ngũ mang vào một phần đồ ăn, món ăn của Minh Hạc lâu đều là mỹ vị, không ăn thật đáng tiếc.

- Tiểu thư, Vô Lăng các chủ tới, muốn gặp ngài.

Doanh Mai thở dài, nàng tránh gặp mặt hắn thì hắn liền tìm tới tận cửa.

- Mời đến sương phòng tầng hai đi.

- Vâng.

Khi Doanh Mai tới bắt gặp Lăng Dạ Hàn đang thưởng thức mỹ vị. Yêu nghiệt đúng là yêu nghiệt, bộ dáng ăn cơm cũng phải đẹp mắt.

- Dạ Hàn, ngon không?

- Ừm, nào, tới đây, một mình ta thật là buồn chán.

Doanh Mai liếc mắt.

- Có bao nhiêu nữ tử mong chờ huynh mà còn kêu buồn chán?

- Những người đó sao sánh bằng muội chứ?

- Hừ, nghiêm túc một chút, huynh tới đây có việc gì?

- Hay, đợi ta ăn nốt đĩa nào.

- Vậy huynh cứ ăn đi, ta đi đây.

- Đây, không phải muội định đi xa một thời gian đấy chứ?

Doanh Mai dừng chân, quay người nhìn hắn, Lăng Dạ Hàn cười tà mị:

- Đi đâu?

- Không nhọc huynh lo.

Dưới con mắt lạnh băng của Tam sát thủ nào đó, Lăng Dạ Hàn cũng biết mình quá phận bèn nói:

- Không sao, muội thường xuyên gửi thư về cho ta là được, ta sẽ trông chừng Minh Nhất các giúp muội.

- Hừm?

- Tình cảm bao năm qua của chúng ta, muối không tin ta sao?

Không phải không tin mà là không thể tin được a. Minh Nhất và Vô Lăng là hai thế lực trên giang hồ, sao có thể coi là một được. Có điều nghĩ lại Dạ Hàn không có lý do gì phải lừa nằng. Doanh Mai gạt đầu:

- Vậy thì phiên huynh, nếu cần thiết có thể tìm Thất gia, huynh ấy có thể giả thành ta.

Lăng Dạ Hàn sùng sốt:

- Muội dạy ám khí cho hần?

- Ừm.

Muội tin tưởng hần đến vậy? Lăng Dạ Hàn im lặng. Nói vậy nằng ấy không đi cùng tên mặt than kia? Chẳng lẽ nằng đi tìm hai vị các chủ? Thời gian trước đi tìm chẳng phải không có kết quả?

- Phụng Vũ chẳng phải cũng ở Đại Sở sao? Không biết hai người họ có quan hệ gì không? Ta thấy người hoàng thất đều không đáng tin, lại còn vị trí cao như hần. Có lẽ hần còn điều gì đó giấu muối.

- Dạ Hàn, huynh muốn nói gì?

- Nam Cung Diệp không đơn giản như vẻ bề ngoài. Có lẽ hần làm điều gì sau lưng muối mà muối không biết.

- Ta tin tưởng huynh ấy.

- Muội đơn giản như vậy khiến ta thật lo lắng. Nam nhân hoàng thất vốn quan tâm giang sơn hơn tất thảy, muối sẽ chịu khổ thôi.

- Huynh không cần nói nữa, ý tốt của huynh ta xin nhận. Ta tự biết phải làm sao.

Doanh Mai thấy khó chịu khi một bằng hữu chia rẽ tình cảm của nằng và Thất gia. Nằng không muốn tiếp tục nói chuyện với hần nữa. Đúng lúc này cửa sổ có một con chim bồ câu bay vào, toàn thân màu nâu, sải cánh nhẹ nhàng. Doanh Mai giờ mặt thư bên trong ra, đôi mắt tối lại.

"Vương gia nhận một bức thư, vội vàng tới Thất Vũ các"

Nét chữ viết vội của Hắc Ảnh cho thấy việc này gấp gáp thế nào. Doanh Mai nắm chặt bức thư trong tay, trước khi ra tới cửa, nằng hít sâu:

- Dạ Hàn, chuyện này do huynh làm phải không? Nếu như Thất gia có mệnh hệ gì ta sẽ không tha cho huynh.

Lăng Dạ Hàn cười khổ, hần nên vui hay nên buồn đây?

Hậu viện Minh Hạc lâu, Doanh Mai một thân hắc y bó sát, lệ khí sát thủ không che giấu được tỏa ra, mái tóc được búi gọn lên dùng vải đen quấn lại. Trong phòng không một hơi thở, trong tay nằng là đóa hoa sen màu xanh ngọc thạch tỏa hơi lạnh nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hiểu lầm, giải độc

Thất Vũ các canh phòng sâm nghiêm, nơi nơi ẩn giấu sát thủ, khó mà trà trộn vào được.

Tổng Từ Yên, không, là Phụng Vũ ngồi trước bàn bình thân nhìn nam nhân đang kìm nén trước mặt.

- Thất vương gia, người giao ra Kim Phụng ngọc bội có phải tốt rồi không, ta lập tức sẽ nói điều ngài muốn.

- Nằng ở đâu?

Giọng Nam Cung Diệp như rít qua từ kẽ răng.

- Ai, Thất vương phi có lẽ đang vui vẻ cùng Vô Lăng các chủ, ngài việc gì phải khổ sở như vậy chứ?

Nam Cung Diệp phi lên, gơ tay bóp lấy cổ Phụng Vũ, tốc độ quá nhanh khiến nàng ta không kịp chống đỡ.

- Còn nói nhảm nữa bốn vương sẽ không tha cho ngươi, bọn họ ở đâu?

Phụng Vũ bị chen đến mức không thở nổi, gương mặt đỏ bừng. Thời gian đã lâu sao nam nhân này còn chống cự được? Phụng Vũ dùng hết sức lực gơ bàn tay mềm mại của mình lên cánh tay hắn.

- Vương gia.

Nam Cung Diệp càng thấy mơ màng, cả người nóng hơn, bàn tay không tự chủ thả lỏng. Phụng Vũ cố gắng hít thở, không tránh xa ngược lại tiến vào gần hơn.

- Vương gia.

- Cút.

Nam Cung Diệp tung ra một trường đẩy nàng ta đập vào bức tường đối diện. Hắn lắc đầu, mọi thứ trở nên mơ hồ. Hắn nhìn thấy một bóng dáng màu đen xuất hiện, người đó giao đầu với Tổng Từ Yên, Nam Cung Diệp cố gắng đứng vững, hắn còn chưa tìm thấy Mai nhi.

Phụng Vũ kinh ngạc, Thất Vũ các canh chừng căn mật sao kẻ này có thể vào được? Nàng ta không kịp phát báo hiệu vội vàng gơ kiếm lên chống đỡ, bàn tay tê rần. Người tới vô công trên xa nàng ta, thêm vài chiêu nữa chắc chắn không thoát được. Phụng Vũ chịu một nhát dao, nhanh tay lấy ra một vật ném xuống rồi phi thân rời đi.

Đoàn khí trắng bắt đầu lan ra, người áo đen nhũn mảy, có độc. Người đó tới gần nam nhân, vươn tay muốn kéo đi lại bị đẩy ra. Nam Cung Diệp lạnh lùng quát:

- Cút.

Nam Cung Diệp cảm thấy mình đang mơ, sao Mai nhi có thể xuất hiện ở đây chứ? Sao có thể nghe thấy nàng gọi "Thất gia" chứ?

Thân ảnh màu đen ôm lấy Nam Cung Diệp, đột nhiên một vật khiến nàng chú ý liền tiện tay cầm tất cả đi. Thất Vũ các chìm trong im lìm, sát thủ trúng hồn hương nằm rải rác trong sân.

Một gian phòng trọ.

Cả người Nam Cung Diệp nóng hầm hập, hắn thấy toàn thân đau nhức, thân dưới khô nóng, mơ hồ nhìn xung quanh, một nữ nhân đang ôm lấy hắn, chính là người đã giao đầu cùng Tổng Từ Yên, còn mang hắn tới đây. Cơ thể nàng ta mát lịm, Nam Cung Diệp muốn làm dịu đi nóng rát trong người liền vươn tay ôm lấy người đó. Một mùi hương hoa sen thơm mát bao lấy hắn. Không đúng, Mai nhi có hương thảo mộc. Người này không phải Mai nhi. Nam Cung Diệp lấy sức đẩy nàng ta ra, cố gắng suy nghĩ trong mơ hồ. Mai nhi đang gặp nguy hiểm, đang cần hắn tới cứu. Nữ tử này vô công cao cường, hắn dường như phát bệnh rồi, chưa chắc thắng được nàng ta. Dù thế nào, hắn cũng phải thử.

Nam Cung Diệp phóng ra một trường, nữ tử đó gơ tay ra đỡ, "phang" một tiếng, kinh lực mạnh mẽ.

- Thất gia.

Nam Cung Diệp nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, khuôn mặt Mai nhi hiện lên trước mặt hắn.

- Mai nhi, nàng không sao chứ? Đi thôi, ta đưa nàng về.

Nam Cung Diệp đứng dậy kéo nàng đi, nhưng hắn đứng không vững, mọi thứ cứ quay vòng vòng, hắn nghe nàng nói bên tai:

- Thất gia, chàng trúng mị được, Hòa Ngâm độc lại phát tác.

Nam Cung Diệp lắc đầu, cố gắng suy nghĩ. Mùi hương hoa sen này, không phải nàng, hắn rút đao muốn đâm bản thân cho tỉnh táo nhưng lại bị lấy mất. Mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ.

- Thất gia.

Giọng nói lại quen thuộc như thế. Khuôn mặt nàng, thậm chí vòng ôm này cũng giống nàng. Bên tai hắn không ngừng lặp lại một câu: "Thất gia, là ta đây, Mai nhi của chàng đây".

Không biết y phục Nam Cung Diệp bị cởi ra từ bao giờ, hắn chỉ thấy toàn thân như bị luộc chín, vừa đau đớn, vừa kêu gào giải thoát. Mai nhi ở trước mặt hắn, nàng thật mát, thân hình mềm mại cọ vào người làm dịu đi khí nóng của hắn. Hắn truyền nhiệt cho nàng, thân hình nàng thật đẹp, làn da sáng bóng mịn màng. Nam Cung Diệp nắm vòng eo nàng, hắn đã mong muốn điều này từ lâu. Trong một khoảnh khắc, Nam Cung Diệp nhớ tới Mai nhi không thể viên phòng, hắn chần chờ, ngược lên nhìn khuôn mặt nàng, hai má hơi đỏ, sóng tình ngập tràn trong khóe mắt, nàng hé miệng gọi "Thất gia" mới quyến rũ làm sao! Nam Cung Diệp không còn giữ được lý trí nữa, thẳng lưng, đâm vào thân thể đã ham muốn từ lâu. Nàng nhăn mày đau đớn, hắn dịu dàng hôn lên khóe mắt.

- Mai nhi.

- Mai nhi.

Mỗi tiếng gọi càng làm hấn thêm thỏa mãn, cuối cùng nàng cũng là của hấn.

Doanh Mai trở về Thất vương phủ đã là giờ Tuất, vốn không muốn đánh động tới ai nhưng ám vệ vẫn nhận ra. Từ Ảnh phi thân xuống.

- Vương phi, người...

- Sao vậy?

- Không, không có gì.

Thấy Từ Ảnh muốn nói lại thôi, Doanh Mai nhìn chăm chăm khiến hấn luống cuống.

- Thất gia đâu?

- Dạ, vương phi, vương gia ra ngoài rồi ạ.

Doanh Mai chăm chú nhìn nét mặt hấn, cuối cùng đành bỏ qua.

- Khi nào Thất gia về thì báo cho ta biết.

- Vâng.

Nhìn bóng dáng vương phi đi xa, Từ Ảnh vuốt ngực thở ra một hơi. Gọi ám vệ tới phân phó:

- Mau đi tìm vương gia.

- Rõ.

Nam Cung Diệp tỉnh lại trời đã hừng sáng. Khung cảnh lạ lẫm đập vào mắt, vài hình ảnh vụn vặt hiện về. Xung quanh không có ai, Nam Cung Diệp cau mày đứng dậy, hấn không thể nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì. Vết lạc hồng đỏ thấm chói mắt, trong phòng có mùi hoan ái còn thoảng thoảng hương hoa sen, quần áo vương vãi trên sàn cho thấy đêm qua kịch liệt cỡ nào. Nam Cung Diệp nhật y phục lên, đôi mắt đen tuyền sâu thẳm không thể kìm nén cơn sóng ngầm ập đến. Trước cửa phòng có tiếng bước chân. Động tác thắt nút áo của Nam Cung Diệp cứng đờ, bước chân này...

Hồ hập người ngoài cửa hơi khó khăn, mắt một lúc mới vươn tay mở cửa phòng, bóng dáng Doanh Mai hiện lên trước mặt hấn. Trong phòng bừa bộn, chăn đệm lung tung trên giường, hấn còn đang mặc y phục. Tình cảnh này! Hấn nhìn rõ trong đôi mắt nàng có đau đớn và tuyệt vọng. Doanh Mai quay lưng bước đi.

- Mai nhi.

Nam Cung Diệp vội vàng gọi nàng, vươn tay muốn níu giữ nhưng một góc áo cũng không nắm được, thân hình đột nhiên đau nhói, hai chân mềm nhũn ngã xuống. Nam Cung Diệp nhìn thấy nàng hoảng hốt quay lại, vươn tay nắm lấy tay nàng, nắm thật chặt, dù có mất đi ý thức cũng không buông ra.

Doanh Mai bắt mạch cho hấn, vừa sừng sốt vừa kinh hãi. Cổ độc phát tác. Nàng vội vàng muốn lấy kim châm ra lại phát hiện bàn tay mình bị Nam Cung Diệp nắm lấy, cố gắng rút ra nhưng không được. Nhìn khuôn mặt đã lâm vào hôn mê trắng nhợt, khi cổ độc phát tác đau đớn tận xương tủy, vậy mà hấn... Không kịp nghĩ nhiều, nàng rút ra kim châm cắm vào vài huyệt đạo trên thân thể Nam Cung Diệp, sự khổ sở tạm thời giảm bớt giữa hai lông mày. Doanh Mai ra lệnh cho thị vệ theo sau:

- Trở về vương phủ.

- Rõ.

Lạc Hà các

Nam Cung Diệp được mang về vương phủ, Doanh Mai ngồi cạnh giường, bàn tay nàng vẫn bị hấn nắm lấy không buông.

- Ngăn kéo thứ ba bên trái, lấy hộp gỗ bên trong ra cho ta.

Thị vệ rất nhanh lấy tới, hộp gỗ mở ra, bên trong là một ngọc bội trắng khuyết màu tím, ngọc bội mà Bách Lý Thiên Diệp đã đưa cho nàng. Theo lý thì ba ngày nữa cổ độc mới phát tác, tại sao lại tới sớm hơn chứ?

Lâm Tử rất nhanh xuất hiện, vội vàng tới bắt mạch cho Nam Cung Diệp.

- Vương phi, Hòa Ngâm độc được giải rồi, cổ trùng bị kích thích.

- Sao cơ?

- Đúng là như vậy, không còn Hòa Ngâm độc nữa.

Chính Lâm Tứ cũng hoang mang, vương gia ra ngoài một đêm sao Hòa Ngâm độc liền biến mất không dấu vết?

Doanh Mai thấy bàn tay Nam Cung Diệp run lên, đau đớn khiến hần nhũ mảy "hừ" nhẹ. Cổ độc phát tác rồi. Nàng không kịp nghĩ nhiều.

- Mau lấy thêm một bộ kim châm, ta sẽ giải Hấp Huyết cổ cho Thất gia.

- Vâng.

Cách giải cổ độc nàng đã học hỏi từ Bách Lý Tam gia, cũng luyện tập trong đầu rất nhiều lần. Cẩn thận cầm từng cây kim, lại có Lâm Tứ hỗ trợ một bên. Doanh Mai lấy ra ngọc bội trắng khuyết màu tím. Cổ trùng bị hấp dẫn một đường đi theo ngọc bội đến ngón tay trỏ. Doanh Mai lấy dao rạch một đường, cổ độc theo máu tươi chảy ra. Phía dưới là bình ngọc Doanh Mai đã để sẵn. Thấy cổ trùng rơi xuống, nàng đóng nắp bình ngọc, đưa cho Lâm Tứ, hần giờ lên ngọn lửa một lúc cho đến khi cổ trùng hóa thành một vũng máu. Bây giờ Nam Cung Diệp mới hết thống khổ, chân mảy giãn ra, yên ổn chìm vào giấc ngủ.

Doanh Mai cẩn thận vuốt ve đường nét trên khuôn mặt Nam Cung Diệp thể muốn khắc sâu khuôn mặt này trong tâm trí. Đôi mắt nàng là một mảnh thanh minh, Hòa Ngâm độc đã trừ, cổ độc cũng được giải. Thật tốt! Khi ngủ Nam Cung Diệp yên tĩnh đến lạ thường, vẻ sắc bén lạnh lẽo được dấu sau lớp nhu hòa bình thản, từ giờ hần sẽ không còn đau đớn như trước nữa. Doanh Mai thấy hơi nghẹn ngào. Nếu cứ tiếp tục thế này, nàng sẽ không rời đi được mất. Một luồng khí trắng tỏa ra, Nam Cung Diệp ngủ càng sâu thêm, Doanh Mai nhẹ nhàng rút tay ra, dứt khoát quay người ra cửa. Lâm Tứ vừa đúng lúc bước vào.

- Vương phi.

- Lâm Tứ, người là đại phu, sau này phải chăm sóc sức khỏe cho vương gia

Ngài ấy thường hay thức khuya, người phải nhắc nhở ngài ấy.

- Vâng.

- Vương gia thường không để ý tiểu tiết, chọn nha hoàn phải chọn người tỉ mỉ một chút.

- Vương phi?

- Được rồi, người mau vào chăm sóc vương gia đi.

- Vâng.

Doanh Mai đến sườn phòng kế bên, Hắc Ảnh hiện thân từ bóng tối.

- Vương phi.

- Khi nào Thanh nhi về thì bảo nàng ấy đến Minh Hạc lâu gặp ta.

- Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Một lần nữa biến mất

Minh Hạc lâu

Thanh nhi tới được dẫn vào hậu viện, không ngờ nơi này là của tiểu thư, trong tối còn ẩn hiện vài hơi thở. Đẩy cánh cửa một căn phòng, tiểu thư đang xem xét một đồng hồ sách nào đó.

- Tiểu thư.

- Ủ, đợi ta một chút.

Xử lý xong mặt vụ, Doanh Mai ngẩng mặt lên, Thanh nhi yên lặng ngồi một bên, nàng bước tới.

- Đã nói chuyện với Thái tử rồi chứ?

- Em không biết phải tin tưởng cái gì nữa.

Thanh nhi lắc đầu, nét u buồn chưa biến mất.

- Hẳn nhắc về Ôn gia với em chưa?

- Chuyện gì cơ?

Nhìn bộ dáng ngạc nhiên của Thanh nhi, Doanh Mai thở dài. Nam Cung Mặc a, rước cuộc nguoi đã làm gì mà ta còn phải dăn xếp thế này?

- Hẳn muốn đổi thân phận cho em vào Ôn gia.

Doanh Mai nhấp một ngụm trà, bình thản nói tiếp.

- Điều hẳn lo lắng là thân phận của em, có điều Thanh nhi, em hoàn toàn xứng với hẳn, mặt nạ đang đeo có thể bỏ xuống được rồi.

Thanh nhi trầm mặc, ngón trỏ sờ lên sau tai, nơi đó có một đường gợn lên. Thì ra là như vậy. Nếu muốn đứng cạnh hẳn, vậy thì... Thanh nhi đến giờ mới thông suốt mọi chuyện, đường đi phía trước cũng được vạch ra rõ ràng.

- Em hiểu rồi, tạ tiểu thư chỉ điểm.

- Ừm, còn một chuyện nữa cần em giúp.

Thanh nhi nhớ tới những gì mình nghe được, hơi cau mày.

- Vương gia quả thực làm chuyện có lỗi với tiểu thư?

- Đúng hay không đúng thì có gì khác nhau? Cuối cùng ta cũng phải rời đi mà thôi.

- Tiểu thư?

Doanh Mai không để tâm tới điều Thanh nhi lo lắng, giọng nói hơi đổi.

- Nam Cung Mặc có nửa chiếc vòng phi thúy, em biết chứ?

Thanh nhi hơi ngạc nhiên gật đầu.

- Đó là chiếc vòng mẫu phi huynh ấy để lại.

Giọng nói Doanh Mai nhẹ nhàng bình tĩnh mà sâu thẳm như hồ nước vang lên:

- Một nửa còn lại nằm trong tay Thất gia.

"Cạch" tiếng chén rơi xuống đất vang lên, Thanh nhi đứng bật dậy, bất khả tư nghị nấp mấy môi.

- Ý, ý của tiểu thư là gì?

- Nam Cung Mặc không phải con của Lệ phi mà là con của Lan Chiêu Nghi, Đại ca ruột của Thất gia.

- Không thể nào!

Doanh Mai im lặng cho tới khi Thanh nhi bình tĩnh hơn.

- Em nghĩ vì sao sau khi Lệ phi chết, mẫu tộc nàng ta lại không ủng hộ Thái tử? Em nghĩ những việc Thất gia làm trong mấy năm qua là có ý gì?

- Không, sao có thể.

Một lúc lâu sau Thanh nhi vẫn chưa thể tin được sự thật này, khó khăn lên tiếng:

- Tiểu thư, người nói việc này cho em là có ý gì?

- Ta muốn em giúp một việc, sáng mai, cách kinh thành hai trăm dặm về phía nam, sơn mạch Phù Lâm.

- Tiểu thư muốn em nói cho A Mặc sao?

- Đúng là như thế. Còn có thứ này nhờ em giao cho hấn.

Doanh Mai quay người lấy một cuốn sổ, chính là mật thư trao đổi của Nam Cung Thành và Đông Phương Hoài, cuốn sổ này Tống Tử Yên giữ đã lâu, đưa cho Thái tử, hấn sẽ biết phải làm thế nào.

- Tiểu thư thực sự phải làm thế này sao?

Cả người Doanh Mai chìm trong bóng tối như thể đã hòa vào không khí, nàng cười chua xót, có những điều chỉ là viễn vọng mà thôi.

- Đây là điều cuối cùng ta có thể làm cho Thái gia. Ngươi nói, chàng có thể nhớ tới ta chứ?

Thanh nhi muốn nói gì đó lại không thể thốt lên lời chỉ đành lắc đầu rồi đi.

Doanh Mai ngồi lặng im trầm ngâm, nhìn lên vầng trăng tròn trịa, cả người tỏa ra hơi thở cô độc, thê lương, đôi mắt u tối sâu thẳm, nàng không có cách nào buông tay.

- Xin lỗi, xin lỗi chàng, ta là một người ích kỷ như thế.

Doanh Mai trải bức tranh ra, khuôn mặt quen thuộc, đường nét cương nghị vì nhắm mắt ngủ say mà trở nên nhu hòa, nàng vuốt ve từng đường nét trên bức họa như thể người thật đang ở trước mặt. Giờ này, chàng cũng nên tỉnh lại rồi, Thái gia. Doanh Mai không nén được vị tanh ngọt dâng lên trong lồng ngực, phun ra một ngụm máu.

Thất vương phi

Nam Cung Diệp khẽ động mí mắt, hơi nhàu mày rồi lập tức ngồi dậy, hoảng hốt gọi:

- Mai nhi.

- Vương gia, người tỉnh rồi.

Là giọng của Lâm Tử, Nam Cung Diệp hơi chóng mặt lắc đầu. Lâm Tử nhanh chóng bắt mạch cho hấn.

- Vương gia, Hóa Ngâm độc được giải, cổ trùng cũng giải rồi, người cảm thấy thế nào?

Thế nào sao? Nam Cung Diệp giờ bàn tay lên, hấn không cảm thấy gì cả.

- Vương phi đâu?

- Bẩm vương gia, vương phi ra ngoài từ chiều rồi ạ.

Nam Cung Diệp nhìn ra cửa sổ, bóng trăng tròn vành vạnh treo cao.

- Có mang theo ám vệ không?

- Có hai ám vệ đi theo vương phi.

- Được rồi, lui ra đi.

- Vâng.

Nam Cung Diệp có những hình ảnh mơ hồ, hấn nhớ khi bước chân vào căn phòng đó, nhìn thấy Tống Tử Yên liền thấy khó chịu, nàng ta lại nhai cái gì đó, còn hấn, cả người tê rần như có ngàn vạn con kiến cắn xé. Cảm giác Hóa Ngâm độc phát tác đã mấy năm không xuất hiện lúc ấy lại cắn xé hấn. Hấn chỉ nhớ được có một nữ tử áo đen, người đó võ công cao cường, còn có mùi hoa sen, không phải là Mai nhi, hơn nữa Mai nhi không thể viên phòng. Sao hấn có thể hồ đồ đến mức ấy!

- Từ Ảnh.

- Vương gia.

Một bóng đen hiện thân, cung kính đứng một bên.

- Chuyện xảy ra từ tối qua tới giờ, kể rõ ràng cho ta.

- Bẩm Vương gia, tối qua Vương phi trở về vào giờ Tuất, thuộc hạ nói rằng ngài ra ngoài, sáng nay có người tới tìm Vương phi, ngài ấy lập tức ra khỏi phủ, thuộc hạ không yên tâm nên phải vài thị vệ đi theo. Được một lúc thì Vương phi mang ngài hôn mê về phủ.

Đôi mắt Nam Cung Diệp sắc bén, chuyện xảy ra đêm qua hấn không thể nhớ được là giờ nào.

- Đi điều tra người báo tin cho Vương phi.

- Bẩm Vương gia, thuộc hạ đã điều tra, đó là người của Minh Hạc các.

Nam Cung Diệp xoa xoa huyệt thái dương. Nàng nhạy cảm như thế, sao không biết Từ Ảnh nói dối chứ? Nàng đã tìm hấn ư?

- Điều tra xem ai thuê phòng ở Minh Hạc lâu?

- Vương gia, người đó lấy danh nghĩa của ngài để thuê phòng. Hôm nay thuộc hạ đã điều tra nhưng không có kết quả gì.

Bàn tay Nam Cung Diệp nắm chặt đến mức nổi gân xanh trắng. Sóng ngầm không kiềm chế được kéo đến làm hấn muốn nổ tung. Đúng lúc ấy, Lưu quân gia vội vàng bước vào.

- Vương gia, vương gia, hai ám vệ đi theo vương phi trở về.

- Cái gì?

Nam Cung Diệp lập tức phi ra ngoài như một cơn gió. Bên ngoài hai bóng dáng hắc y đang quỳ.

- Đã xảy ra chuyện gì? Vương phi đâu?

- Chúng thuộc hạ đi theo Vương phi nhưng được một đoạn thì bị Hắc Ảnh đánh ngất, chúng thuộc hạ tỉnh lại liền trở về phủ ngay.

Nam Cung Diệp lùi lại về sau một bước, ngực phập phồng, hấn vừa tức giận, vừa hoảng sợ quát lên:

- Tìm Hắc Ảnh cho ta.

- Rồi.

Nam Cung Diệp như con thú dữ bị thương điên cuồng tìm kiếm nàng, cả đêm hấn mất kiểm soát, tìm trong vô định. Nàng biến mất không để lại chút dấu vết, nếu không phải trái tim đau đớn vô cùng còn giống như chưa từng tồn tại. Tia sáng đầu tiên của ngày mới đã chiếu lên, mặt trời nhô lên đỏ rực như đôi mắt hấn. Trời càng sáng, Nam Cung Diệp càng chìm trong bóng tối. Nàng lại một lần nữa biến mất trước mặt hấn. Nam Cung Diệp không ngừng hi vọng, tới tận khi một mũi tên xé không bay đến, cắm "phập" vào cột nhà. Trên đầu mũi tên kèm theo một tờ giấy nhỏ.

"Son mạch Phù Lâm".

Nam Cung Diệp nhìn chằm chằm tờ giấy, đây không phải nét chữ của Mai nhi. Đêm hôm trước hấn đã mắc bẫy một lần, bây giờ... Không, dù là bẫy hấn cũng phải tìm được nàng.

Minh Hạc lâu

Một nhả gian tầng hai, Thanh nhi vừa uống trà vừa ngồi đợi người tới. Nàng một thân xanh nhạt tảo nhả như tiên tử. Hơi nước bốc lên một màng mờ ảo, khuôn mặt thanh tú, khỏe miệng hơi nhếch. Khi Nam Cung Mặc đẩy cửa bước vào, hấn bị mê hoặc. Giá như không cần tranh giành đấu đá, cuộc sống có thể yên bình như thế.

- Sênh Ca.

- A Mặc.

Bước chân Nam Cung Mặc khựng lại, nàng đã bao lâu rồi chưa gọi hấn như vậy, có lẽ là từ khi ở Bi Lâm. Nam Cung Mặc cẩn thận xem sắc mặt Sênh Ca, thấy được vẻ bình thân của nàng liền thấy do dự. Hấn cũng coi như lẩn lộn chốn quan trường nhưng khi đối mặt với nữ tử mình yêu lại không biết phải làm sao.

- Nàng?

- Ngồi đi.

Nam Cung Mặc định thần lại, chậm chạp bước tới bàn, ngồi xuống, nhận chén trà Sênh Ca đưa tới. Trà nghệ của nàng quả là số một, ngọt dịu mà đậm đà. Hôm nay nàng hẹn hấn hấn là có việc muốn nói, Nam Cung Mặc yên lặng chờ đợi.

- Chuyện của Ôn gia, ta đã biết rồi.

Đôi mắt Nam Cung Mặc khẽ động, một tia âm u lóe lên rất nhanh, có chút bất đắc dĩ lên tiếng:

- Đợi thêm một thời gian nữa thôi, Sênh Ca, tin tưởng ta.

- Ta sẽ không vào Ôn gia.

- Sênh Ca!

Thanh nhi ngược mắt nhìn Nam Cung Mặc, hần hơi lắc đầu, được liệu đã bắt đầu phát tác rồi.

- A Mặc, không phải ta không tin tưởng chàng, chỉ bởi vì....

Nam Cung Mặc đã chìm vào hôn mê, trước khi tia tỉnh táo cuối cùng rút đi, hần chỉ cười chua xót, lẩm bầm trong miệng: "Nàng... "

Thanh nhi nhìn người đã đổ gục trên bàn, ánh mắt rơi vào chén trà bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Biết được sự thật

Son mạch Phù Lâm là một dải đất trống giữa rừng Phù Lâm. Nơi đây cánh rừng bao phủ bốn phía, địa thế như cá nằm trong rọ, nguy hiểm trùng trùng. Những tia nắng đã soi sáng mọi góc ngách, cây cối im lìm không một tiếng chim hót càng nói lên sự bất thường. Từ xa, Nam Cung Diệp đã nhìn thấy trên giá treo đang trói một người.

- Đại ca?

Người đó đúng là Nam Cung Mặc đang hôn mê, hai tay bị trói lên cao, đầu hơi gục, áo bào nhăn nhúm càng làm tăng thêm vẻ lười nhác, giống như hần chỉ đang ngủ. Nam Cung Diệp vừa vỗ vừa gọi, Nam Cung Mặc từ từ mở mắt, được cời trói, hần mềm nhũn xuống, vịn tay vào Nam Cung Diệp mới miễn cưỡng đứng thẳng, cả người không có sức lực.

- Sao ngươi...

- Sao huynh...

Hai người đồng thời cất tiếng, chưa kịp nói xong Nam Cung Diệp vội kéo người bên cạnh sang một bên, "vụt" "vụt" hai mũi tên lướt qua. Liên tiếp sau đó, một loạt mũi tên xé không bay tới. Nam Cung Diệp một tay giữ Nam Cung Mặc, một tay rút kiếm ra đỡ, kinh lực mạnh mẽ cũng khó lòng chống đỡ với sự tấn công dồn dập. Nam Cung Mặc nhìn loạt tên rơi xuống trước mắt, trong lòng ảo não nở nụ cười chua xót, tình cảnh này hần chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày xảy ra. Bỗng nhiên cánh tay đang che trước mặt hần hơi run lên, Nam Cung Diệp trúng tên, đuôi mũi tên còn hơi rung rung, mùi máu tươi thoảng ra.

Nam Cung Mặc được kéo tới sau một thân cây, cung tên không còn uy hiếp được họ nữa. "Soạt", "soạt" vài tiếng động vang lên, một nhóm hắc y nhân xuất hiện lập tức rút kiếm hướng về họ. Ánh mắt Nam Cung Diệp lạnh băng, cả người xơ xác tiêu điều, khí thế sát phạt khiến người khác sợ hãi. Hơn chục hắc y nhân không vì thế mà lùi bước, sát chiêu liên tiếp không ngừng theo tới. Nam Cung Diệp huy kiếm, hắc y nhân đã bị thương không ít, mùi máu tươi đậm đặc. Được một lúc động tác ra chiêu có phần chậm đi, ánh mắt Nam Cung Diệp hơi tối lại. Nam Cung Mặc cũng cảm nhận được sự khác thường.

- Nam Cung Diệp, ngươi...

Nam Cung Mặc được bảo vệ cẩn thận, nhìn Nam Cung Diệp đã xuất hiện vài vết thương, hần rất muốn nói: "Nam Cung Diệp, mau buông ta ra, ngươi đi đi" nhưng đôi môi mấp máy không thốt lên lời. Hần chưa từng nghĩ có ngày lại được Nam Cung Diệp bảo vệ. Hắc y nhân phối hợp chặt chẽ không hề hở, Nam Cung Diệp dần rơi vào thế hạ phong, bàn tay giữ Nam Cung Mặc càng thêm chặt hơn.

Đột nhiên một bóng dáng xanh nhạt từ trên không phi xuống, Thanh nhi rút kiếm chống đỡ trước mặt họ, vận nội lực đẩy lui một hắc y nhân.

Nam Cung Mặc không biết nên vui hay nên buồn khi trông thấy nàng, có điều hần rõ ràng không muốn nàng rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm này.

- Sênh Ca!

Thanh nhi cố gắng chống đỡ, võ công của nàng so với hắc y nhân còn kém một chút, lại đơn thương độc mã, qua vài chiêu đã phải lùi lại một bước. Thanh nhi trầm giọng quát lên:

- Thập Nhất, ngươi dừng lại cho ta.

Không sai, cầm đầu hắc y nhân chính là Thập Nhất, người đã cùng bọn họ vài ngày ở Bì Lâm. Kiểm phong đâm tới Nam Cung Diệp của hần không ngừng, động tác của hắc y nhân càng trở nên sắc bén.

- Thanh nhi cô nương, ta có thể tha cho ngươi cùng Thái tử, nhưng Nam Cung Diệp phải bỏ mạng lại đây.

Thanh nhi bị ép đến sát sao, kiếm trong tay không ngừng.

- A Mặc?

Nam Cung Mặc nở nụ cười chua xót, hiện tại hắn toàn thân vô lực, còn ở lại để vướng chân sao? Có điều, vừa rồi nguy hiểm được Nam Cung Diệp bảo vệ, hắn làm sao có thể trở mặt bỏ đi?

Còn chưa suy nghĩ thông suốt, Nam Cung Diệp đã giao Nam Cung Mặc cho Thanh nhi, lạnh tanh lên tiếng:

- Mau đi.

Ngay sau đó, Nam Cung Diệp như một mảnh thú trời dậy, kinh phong mạnh mẽ đánh úp vào Thập Nhất.

- Nàng ở đâu?

Hai kiếm giao nhau phát ra tiếng "keng" rộn người, bàn tay Thập Nhất run run lui về sau hai bước, huy động nội lực đẩy kiếm phong lùi xa.

- Người không có tư cách hỏi tung tích tiểu thư.

Rất nhanh mười hắc y nhân vây quanh hắn, chiêu chiêu sắc bén lao tới. Nam Cung Diệp cũng không yếu thế, kinh phong mạnh mẽ bỏ ra, kiếm khí từng đạo quang ảnh lóe lên nhanh tới nỗi người khác không bắt kịp. Được một lúc, động tác của Nam Cung Diệp chậm lại, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Đột nhiên, không khí dao động, trên không rơi xuống một bóng dáng bạch y, chặn đường kiếm của hắc y nhân.

- Thập Nhất, ngươi dám làm trái lời vương phi?

Thập Nhất dừng tay, đứng cách ba bước nhìn Hắc Ảnh, hắn biết hôm nay không thể đắc thủ được rồi.

- Rút.

Mười hắc y nhân nhanh chóng biến mất không một bóng dáng.

Nam Cung Mặc ăn một viên dược hoàn Sinh Ca đưa tới rất nhanh đã khôi phục sức lực, tiến lên vài bước.

- Nam Cung Diệp, người...

Chưa nói hết, hai chân Nam Cung Diệp vô lực, ngã vào người hắn, hôn mê bất tỉnh. Thanh nhi nhanh chóng tiến lên bắt mạch, nhìn lướt qua mũi tên trên cánh tay.

- Chỉ là thuốc mê thông thường thôi.

- Trở về Đông Cung.

Đông Cung

Nam Cung Diệp được đặt lên giường. Thanh nhi ngồi một bên, phân phó:

- Tất cả lui ra ngoài.

Chúng cung nhân nhìn rõ Nam Cung Mặc đưa mắt, yên lặng lui ra. Hắc Ảnh nhìn người trên giường một chút, lại nhìn Thanh nhi rồi mới quay người ra ngoài.

Trong phòng yên ắng, chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều. Thanh nhi bước tới giường, ngồi xuống mở vạt áo Nam Cung Diệp, còn động tay gì đó. Đồng tử Nam Cung Mặc co lại, vội vàng tiến lên:

- Sinh Ca, nàng làm gì?

Thanh nhi dường như không nghe thấy Nam Cung Mặc nói gì, bàn tay đã cời đến lớp áo trong cùng của Nam Cung Diệp. Thái tử không thể đứng yên được nữa, bắt lấy tay Thanh nhi, tức giận quát lên:

- Nàng dừng lại ngay cho ta.

Bàn tay hắn dùng lực rất mạnh khiến Thanh nhi cau mày.

- Khốn kiếp, nàng có biết mình vừa làm gì không hả? Ngay trước mặt ta mà nàng dám...

Nam Cung Mặc đột nhiên mất tiếng, hơi thở cũng dừng lại, cả người cứng ngắc. Bàn tay Thanh nhi mềm mại trắng nõn, vì bị giữ chặt mà mạch máu nổi nên đỏ hồng. Trên bàn tay ấy đang cầm nửa chiếc vòng phi thủy họa tiết mây trời bông bành, màu hồng ánh lên thật chói mắt Nam Cung Mặc, hắn nhìn

nhằm rồi. Nhất định là hắn bị hoa mắt. Sao có thể? Nửa chiếc vòng ấy sao có thể trong tay Nam Cung Diệp, kẻ thù của hắn? Rất nhiều giả tưởng nảy lên trong đầu Nam Cung Mặc, có thể Nam Cung Diệp ám hại mẫu phi nên có nửa chiếc vòng này, nhưng tại sao hắn lại giữ trong người. Có thể Nam Cung Diệp chỉ tình cờ có được mà thôi.

- Chàng không phải con của Lệ phi mà là con của Lan Chiêu Nghi.

Àm. Mọi suy nghĩ đổ sụp trong đầu Nam Cung Mặc, hắn hoảng sợ lùi về sau hai bước.

- A Mặc.

Thanh nhi tiến lên một bước, khuôn mặt thanh tú chân thành đáng tin như thế. Hắn đột nhiên không muốn gặp nàng nữa, mạnh mẽ quay người phi thân ra khỏi cửa.

Hắc Ảnh canh giữ bên ngoài nhìn bóng dáng vội vã biến mất như bị đuổi giết của Thái tử, chân mày hơi nhíu, cả người cứng nhắc muốn tiến lên lại không biết phải đi tiếp thế nào, chỉ đành tro mắt nhìn bóng dáng Thanh nhi buồn bã, hờ hững.

Hậu viện

Nam Cung Mặc huy kiếm trong tay, hoàng bào hơi nhún bay phấp phồng lên xuống. Dao phong kiếm ánh từng đợt lóe lên, sắc bén vô cùng. Kiếm khi thì nhanh như chớp, lúc lại chậm như không. Thế kiếm lúc mạnh mẽ như búa, khi nhẹ nhàng như gió. Hắn đã múa kiếm hai canh giờ lại như không biết mệt mỏi, điên cuồng giăng xé. Cây cối trong hậu viện bị khí thế đánh cho xơ xác nghiêng ngã, lá cây theo từng đợt phong sát vô tình rơi xuống.

Đột nhiên có trường phong hướng tới, Nam Cung Mặc giờ kiếm, "keng", hai kiếm chạm nhau ánh lửa tóe lên. Nam Cung Mặc lật tay, giống như phong ấn được giải khai, ra chiêu càng thêm lạnh lùng, kinh phong mạnh mẽ đánh úp. Người tới vận nội lực cùng Nam Cung Mặc điên cuồng vài chiêu. Một kiếm sắc bén lại tung ra, người tới không kịp né tránh, mũi kiếm hướng ngực người đó mà đâm. Nam Cung Mặc nhìn rõ trước mặt là ai, đồng tử co lại, vội vàng thu kiếm.

- Sênh Ca.

Kiểm thu quá nhanh, bị phản phệ, Nam Cung Mặc lùi lại ba bước, nuốt lại vị tanh trong ngực. Ngẩng đầu nhìn thấy trên vai nữ tử chảy ra một dòng máu tươi, hoảng sợ tiến lên đè lại dòng máu đó.

- Sênh Ca nàng có biết nguy hiểm lắm không hả? Nếu như ta không thu tay kịp thì sao?

- Không sao, ta biết chàng không nỡ xuống tay với ta.

Đôi tay đang thoa thuốc của Nam Cung Mặc run lên. Hắn đã từng hứa sẽ không để nàng xảy ra chuyện nữa. Nhưng hiện giờ nàng lại bị thương. Là do chính tay hắn gây ra! Hắn trầm mặc nhìn vết thương trên vai nàng, dù không sâu nhưng máu chảy ra còn khó chịu hơn vị tanh trong miệng.

- A Mặc, ta biết huynh khó chịu, đừng tự hành hạ mình nữa.

Động tác xoa thuốc của hắn hơi dừng lại rồi tiếp tục, đôi mắt lóe lên một mảnh âm u.

- Thất đệ, đệ ấy...

Nam Cung Mặc nặng nề nói:

- Thực sự là đệ đệ ta sao?

Sênh Ca kiên định nhìn hắn.

- Không phải chàng đã có câu trả lời rồi sao?

Nam Cung Mặc mím môi, trầm mặc. Sênh Ca tiếp tục nói:

- Không ai trách chàng cả. Thất vương gia không nói ra vì không muốn chàng phải tự trách như vậy. Tiểu thư đã rời đi, Thất vương gia giờ rất cần có người thân ở bên. A Mặc, chàng tỉnh táo lại đi.

Nam Cung Mặc băng bó vết thương cẩn thận, vẫn không nói câu nào.

- Giờ này chắc Thất vương gia đã tỉnh rồi. Đi, chúng ta cùng đi xem ngài ấy.

Nam Cung Mặc nhìn bàn tay bị Sênh Ca kéo đi trước mặt, môi mấp máy nhưng rốt cuộc không nói ra từ nào.

Trong phòng, Nam Cung Diệp khẽ động mí mắt, nặng nề mở ra bắt gặp đôi mắt đầy phức tạp của Nam Cung Mặc, hắn không để tâm, bước ra khỏi giường.

- Hắc Ảnh đâu?

Thân ảnh bạch y quỳ trước mặt, thân hình thẳng tắp, ngẩng đầu.

- Vương gia.

Cả người Nam Cung Diệp như hầm băng thâm sâu, lạnh lẽo u tối.

- Vương phi đâu?

- Vương gia, vương phi đã rời đi rồi.

Đôi mắt hần khẽ động, tức giận quay người lấy kiếm chìa thẳng vào Hắc Ảnh, trầm giọng quát lên:

- Ta cho ngươi một cơ hội nữa, nói, vương phi đâu?

Động tác Nam Cung Diệp quá nhanh khiến người trong phòng bất ngờ. Thanh nhi híp mắt, sờ vào eo đề phòng.

- Vương gia, vương phi thực sự đi rồi.

- Khốn kiếp.

Nam Cung Diệp nổi giận, hai mắt bốc hỏa, giờ kiếm đâm tới.

"Keng"

Tiếng vang của hai thanh kiếm va chạm vào nhau làm người trong phòng sửng sốt, nhất là Hắc Ảnh. Ánh mắt hần nhìn Thanh nhi đỡ kiếm chắn trước mặt đầy phức tạp.

- Thắt vương gia, người nói vì sao tiểu thư lại bỏ đi chứ?

Đôi mắt Nam Cung Diệp như lửa cháy rừng rực, không những không buông tay còn tăng thêm kinh lực, ép Thanh nhi phải lùi lại một bước. Bỗng nhiên cổ tay bị giữ lại, Nam Cung Mặc nhìn thoáng qua đầu vai đã rỉ máu của Sênh Ca, trầm giọng kên tiếng:

- Nam Cung Diệp, đệ mau dừng tay.

Đôi mắt Nam Cung Diệp khẽ động đậy, mãi lâu sau mới buông lỏng tay, buồn bã lên tiếng:

- Nàng ấy đã đi rồi, đi thật rồi.

Nam Cung Mặc nhìn bộ dáng chán chường của hần liền quát lên:

- Nam Cung Diệp, người đã đi rồi thì sao chứ? Đệ còn có trách nhiệm trên vai, còn có thuộc hạ, có phụ hoàng, còn... có ta, Thắt đệ.

Nam Cung Mặc thở ra một hơi. Nam Cung Diệp nhìn thẳng vào đôi mắt đong đầy phức tạp và áy náy của hần, bất tri bất giác thốt lên:

- Đại ca.

- Thắt đệ.

Ánh mắt Nam Cung Mặc trở nên kiên định. Ngược lại Nam Cung Diệp xoay người, lớn tiếng cười, giọng cười thâm lương không ngừng vang vọng. Hần cứ thế bước chân ra khỏi phòng bỏ lại bóng lưng cô tịch, tiêu điều. Nàng từng nói trong tình cảm không thể chấp nhận một hạt cát. Nàng nói, nếu hần làm việc gì có lỗi, nàng sẽ bỏ đi, thành toàn cho hần. Thì ra, cái gọi là thành toàn cho hần chính là như vậy? Mai nhi, nàng muốn ta phải sống, nhất định phải sống có phải không? Đây là điều nàng mong muốn ư?

Ngoại truyện:

Trong phòng

Nam Cung Mặc mở vết thương trên vai Sênh Ca ra, bôi lại thuốc.

- Sênh Ca, chuyện ở sơn mạch Phù Lâm là do Doanh Mai sắp xếp sao?

Sênh Ca gật đầu thay câu trả lời.

- Có lẽ tiểu thư không ngờ Thập Nhất lại có hận ý đến thế.

Không biết nghĩ tới cái gì, ánh mắt nàng trở nên sắc bén.

- Nam Cung Mặc, nếu chàng dám làm chuyện tương tự, ta...

- Ta sẽ tự sát trước mặt nàng.

Nam Cung Mặc vội vàng ôm tiểu nhân nhí vào trong ngực. Sênh Ca của hắn tức giận lên thật đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Kết cục

Đồng Cung

Nam Cung Mặc tỉnh lại lúc nửa đêm, bên cạnh không có ai, hắn hơi nhú mảy đứng dậy. Cạnh cửa sổ có một bóng dáng đơn bạc đang tựa đầu nhìn ra ngoài, đôi mắt mờ lung không biết đang suy nghĩ gì. Nam Cung Mặc cảm áo khoác nhẹ nhàng đi tới khoác lên vai nàng.

- Ban đêm trời lạnh....

Trước mặt hắn, nữ nhân quay đầu hiện lên một khuôn mặt tuyệt sắc, mi thanh tú mục vừa hài hòa vừa sắc sảo, chính là khuôn mặt hắn nhìn thấy vào bốn năm trước.

- Sênh Ca?

Nam Cung Mặc không dấu nổi kinh ngạc. Sênh Ca ngược mắt nhìn hắn, bình tĩnh thong dong.

- A Mặc, chàng xem thứ này.

Nam Cung Mặc lật giở vài trang, lông mày nhíu lại, đây là những trao đổi của Nam Cung Thành cùng Đồng Lăng, còn chỉ rõ ham muốn Đế vị của hắn.

- Sênh Ca, những thứ này nàng lấy ở đâu?

- Là tiểu thư lấy từ tay Tống Từ Yên, có thể tin tưởng được.

Nam Cung Mặc híp mắt, có những thứ này thì không cần đến mấy kế hoạch phức tạp kia nữa. Danh sách kẻ ủng hộ cũng nằm trong tay hắn, có thể một mẻ tóm gọn Tứ hoàng tử đảng. Đôi mắt Nam Cung Mặc thâm trầm. Bỗng nhiên bên tai hắn vang lên một giọng lạnh nhạt:

- A Mặc, ta phải trở về.

Nam Cung Mặc gấp gấp ôm lấy nàng, gạt mọi tính toán sang một bên. Xa cách một lần, hắn đã phải tìm kiếm bốn năm, lần này sao có thể buông tay?

- Không cho phép, ta không cho phép nàng rời khỏi.

- A Mặc. Ta về nhà. Ta muốn có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh chàng.

Nam Cung Mặc ôm nàng càng chặt hơn. Tham lam hít vào hương hoa nhài. Mãi lâu sau mới cất giọng khàn khàn:

- Nàng sẽ trở lại chứ?

- Ba năm, đợi ta ba năm, được không?

Nam Cung Mặc trầm mặc rất lâu, hắn rất muốn nói, kỳ thật nàng không cần làm như thế. Con đường đã dọn sẵn, dù khó khăn, nhưng hắn có thể làm được, nàng chỉ cần đứng sau lưng hắn thôi. Mãi sau Nam Cung Mặc mới nặng nề lên tiếng:

- Hai năm, ta cho nàng hai năm. Nếu hai năm sau nàng không xuất hiện, ta sẽ đích thân đi tìm nàng.

Ánh mắt Thanh nhí hơi đổi, những suy tính lướt qua rất nhanh rồi kiên định gật đầu.

- Được.

Nam Cung Mặc nâng khuôn mặt nàng lên nhìn thật tỉ mỉ, ngũ quan cân xứng, mũi cao môi nhỏ, đôi mắt thanh lạnh quả là một tuyệt sắc giai nhân. Nam Cung Mặc cúi đầu hôn lên cái trán, mi mắt, giữa má, nơi mà khi Sênh Ca cười lên sẽ lộ lúm đồng tiền xinh xắn, cuối cùng hắn dừng lại ở đôi môi, lúc đầu dịu dàng trần trọc, càng về sau càng mạnh mẽ quyến luyến như muốn khảm nàng vào xương cốt. Khuôn mặt nhớ nhung bao năm ở trước mặt, Nam Cung Mặc không kiềm chế được ham muốn chiếm hữu làm của riêng. Chẳng biết từ lúc nào hắn đã tiến tới trên giường. Cho tới khi Sênh Ca đè lại bàn

tay đang làm loạn, hơi thở dồn dập cất tiếng: "A Mặc" mới khiến hắn tỉnh táo lại. Khuôn mặt động tình phiếm hồng, một tiếng "A Mặc" của nàng có lực sát thương vô cùng lớn. Nam Cung Mặc vui đầu vào hõm vai nàng, cố lấy lại giọng nói đã mất của mình:

- Xin lỗi, ta xúc động quá.

Sênh Ca không còn sức lực để nói thêm điều gì, chỉ biết cười lắc đầu. Mãi sau Nam Cung Mặc nghiêng mình ôm trọn nàng vào lòng. Hắn nhớ lần đầu tiên gặp mặt đã bị kinh diễm bởi vẻ đẹp của nàng. Khi đó bị thương, hắn vẫn đủ sức nghĩ rằng: "Ồ, hóa ra nơi sơn dã này lại có một cô nương tuyệt sắc như vậy".

Những ngày tháng tiếp theo được nàng chăm sóc tỉ mỉ, được chứng kiến sự thông tuệ của nàng, sự thương thức ban đầu không biết từ khi nào trở thành rung động khó phai. Hắn nhớ khi hỏi tên nàng là gì, nàng bình thản lại có chút chờ mong trả lời:

- Ta đi tìm gia đình, còn chưa biết mình tên gì.

Hắn trông nàng như một ngọn cỏ xanh thanh mát liền nói:

- Sênh Ca, vậy ta sẽ gọi nàng là Sênh Ca.

Một tháng ở cùng nàng hắn thực sự quên đi tranh đấu đẫm máu nơi kinh thành, đôi lúc còn thần thơ mong rằng cuộc sống có thể yên bình như thế. Nhưng hắn đã quên bản thân là Thái tử, dù không làm gì cũng có kẻ không muốn hắn được sống.

Lần đó, hắn xuống thành trấn mua đồ, lúc về gặp phải sát thủ, may mắn trốn thoát nhưng lại bị thương. Hai ngày sau mới tìm về nơi nàng trú ngụ. Chào đón hắn chính là cảnh hoang tàn xơ xác, ngay cả chiếc cô đàn nàng trân trọng như bảo bối cũng bị vỡ thành hai nửa. Trước khi xuống trấn còn dặn dò nàng đợi hắn. Vậy mà lần chờ đợi này kéo dài tận bốn năm. Nam Cung Mặc ôm lấy thân thể mềm mại trong ngực. Ta chỉ cho phép nàng rời đi hai năm mà thôi, đừng để ta tiếp tục chờ đợi nữa.

Hôm sau

Đại công tử nhà Hữu thừa tướng Bạch Hạo gặp mặt Thái tử Nam Cung Mặc. Hữu thừa tướng Bạch gia là mẫu tộc Tứ hoàng tử, một lòng phò trợ hắn. Đại công tử Bạch Hạo hào hoa phong nhã, là người có năng lực nhất Bạch gia. Hai người nói chuyện hai canh giờ, không một ai biết họ nói những gì, chỉ biết sau buổi nói chuyện ấy, toàn bộ Bạch gia không còn ủng hộ con cháu mình là Tứ hoàng tử nữa mà quay sang trung thành với Thái tử.

Chứng cứ Tứ hoàng tử giao dịch cùng Đông Lăng nhanh chóng được dâng lên, không chỉ vậy, những tội chứng hắn làm thời gian gần đây cũng bị khai ra, kéo bè đảng, nuôi tư quân, âm mưu Đê vị. Buổi triều hôm ấy, mặt rồng giận dữ, hạ lệnh lưu đầy Tứ hoàng tử ra biên ải, quan lại phe Tứ hoàng tử một loạt thanh sạch. Tứ hoàng tử trên đường ra biên ải gặp phải ám sát, bỏ mình dưới tay sát thủ.

Cũng trong đêm đó, toàn bộ cơ sở ngầm của Thất Vũ các bị bao vây tiêu diệt. Phụng Vũ, các chủ Thất Vũ các trọng thương trốn thoát, không rõ tung tích, Thất Vũ các từ nay không thể xuất hiện trên đất Đại Sở. Ngự Sử đài Tổng gia một đêm biến mất không ai biết tại sao.

Sau lần sóng gió khiến ai cũng phải sửng sò, đám quan lại mới nhận ra vị Thái tử ngày thường im lặng không lên tiếng lại là người quyết đoán sát phạt, không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng là như cuồng phong mạnh mẽ chớp nhoáng, chỉ trong vòng ba ngày liền hạ bệ Tứ hoàng tử phong quang vô hạn, khiến lòng người ngoài rung động ra chính là khiếp sợ. Từ nay, uy danh Thái tử tiến xa một bậc.

Mà vị Thất vương gia đã phế lại như mãnh hổ trời dậy, tiếng gầm còn vang hơn xưa. Kỳ lạ là Thất vương gia một lòng phụ tá Thái tử, xử lý quan lại ôn hòa liền xung phong đi chinh đồn quân doanh. Nhiều quan lại muốn chống mắt nhìn xem cuộc đấu giữa hai mãnh hổ nhưng cái họ nhìn thấy chỉ là tình cảm hai người ngày một khăng khít. Người khờ sờ chỉ có những đại thần bọn hắn.

Đông Lăng quốc

Một tòa trạch viện, một nam tử tà mị tuấn mỹ đang ngồi trên ghế đá. Dưới chân hắn là một nữ tử đang quỳ, khuôn mặt nàng ta tiều tụy, quần áo nhàu nhúm có nhiều vết rách do vết thương tạo ra, bộ dáng chật vật vô cùng. Đôi mắt nàng ta không dấu nổi vẻ hoảng sợ, giọng nói cũng trở nên run rẩy:

- Chủ tử, thuộc hạ... Thuộc hạ đã quá sơ suất.

Nam tử từ từ y tà mị, đôi mắt thâm sâu như đêm đen, cả người tỏa ra khí lạnh đáng sợ.

- Thất Vũ các ở Đại Sở tất cả bị hủy sao?

Nữ tử hoảng sợ, toàn thân run lên:

- Chủ tử, xin chủ tử cho thuộc hạ thêm một cơ hội. Thuộc hạ nhất định sẽ cố gắng hết sức. Không, thuộc hạ nhất định sẽ làm được.

Nữ tử quỳ từng bước tới chân nam nhân, muốn vươn tay kéo lấy vạt áo lại bị hắn một chân đá nàng ra xa, giọng nói âm u vang lên:

- Đã hủy hết vậy ngươi còn sống làm gì nữa? Nể tình ngươi từng làm nữ nhân của ta, ta cho phép ngươi tự tay kết liễu.

Phụng Vũ bất khả tư nghị nhìn nam nhân cao cao tại thượng phía trước.

"Keng"

Thanh kiếm rơi xuống trước mặt khiến nàng hoảng sợ, hai đầu gối lê về sau vài bước. Nàng nhìn thanh kiếm lạnh băng yên lặng nằm đó mà trong lòng chết lặng. Không ngờ đây là kết cục của nàng. Đôi tay run rẩy vươn ra nắm lấy chuôi kiếm. Nàng chỉ có một mong muốn duy nhất là có thể ở bên cạnh hắn. Thanh kiếm lạnh băng kề sát vào cổ, bàn tay run run, ánh mắt nàng tràn ngập tuyệt vọng.

"Keng"

Cuối cùng nàng cũng không tự động thủ được.

- Sao? Không hạ thủ được ư?

Phượng Vũ một tay ôm bụng, chờ mong nhìn Đông Phương Hoài:

- Chủ tử, thuộc hạ, thuộc hạ hoàn thai, là con của chủ tử, xin chủ tử cho thuộc hạ một con đường sống.

Ánh mắt Đông Phương Hoài trở nên thâm trầm sâu thẳm, hắn đứng dậy, khí lạnh như hàn băng tỏa ra. Đông Phương Hoài đi đến trước mặt Phượng Vũ, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt như ngàn con dao găm cắm vào người nàng.

- Ngươi dám làm trái lệnh ta?

- Không, không, không phải như thế, thuộc hạ đã sắc thuốc nhưng vị thuốc quá nồng, thuộc hạ uống một nửa liền bị nôn ra, chủ tử, thuộc hạ không cố ý, xin chủ tử tin tưởng thuộc hạ.

Phượng Vũ cố níu kéo nhưng không chạm được vào vạt áo hắn. Đông Phương Hoài lạnh lùng quay người.

- Chỉ một kẻ tiện nhân cũng muốn mang thai con bổn cung. Người đâu, giết ả.

- Vâng.

Chỉ trong chớp mắt, một hắc y nhân rơi xuống rút mũi kiếm lạnh băng đâm vào trước ngực Phượng Vũ. Mũi kiếm rút ra cũng mang theo cả sinh mệnh nàng. Phượng Vũ ngược mắt nhìn nam nhân tử y nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng lạnh lùng của hắn dần biến mất. Nàng dùng hết sức lực đặt tay lên bụng cười chua xót. Từ nhỏ nàng đã được nuôi làm ám vệ, cuộc đời nàng chỉ biết đến một nam nhân là hắn. Trải qua bao cuộc máu tanh mới giành được vị trí ở cạnh bên hắn. Nhưng nàng lại nhận một nhiệm vụ, xây dựng một thế lực giang hồ, trà trộn vào Đại Sở.

Tổng Tử Yên, ha, Tổng Tử Yên đã chết từ năm năm trước rồi, nàng đã giả mạo nàng ta. Nàng nhận mệnh rồi xa nhưng vẫn giữ một lòng trung thành và ái mộ hắn. Đêm bị bỏ thuốc, biết chắc mình sẽ mất đêm đầu tiên, nàng vẫn chống cự đi tìm hắn, tình nguyện dâng bản thân cho hắn. Khi biết mình có thai nàng đã vui mừng biết bao! Thật không ngờ, khi hắn biết tin cũng là lúc sinh mạng của nàng được định đoạt sẽ mất đi. Thật không ngờ, cả cuộc đời nàng đuổi theo hắn lại nhận lại kết cục như vậy. Cảm nhận dòng máu từ tử chảy ra khỏi cơ thể, hô hấp khó khăn, sinh mạng bị sói mòn. Phượng Vũ chỉ có thể nở nụ cười chua xót.

Hai năm sau

Trước cổng kinh thành Đại Sở có hai con tuần mã chờ hai người chạy tới. Nam tử bạch y trắng trạc được bồi đắp bởi âm mưu tranh giành. Hắn dùng ngựa, nhìn về phía nữ tử lục y bên cạnh:

- Tam tiểu thư, ta đưa ngài tới đây thôi.

Nữ tử lục y bay nhẹ như tiên, khuôn mặt tuyệt sắc, lông mày thanh tú nhíu lên:

- Được, tạm biệt tại đây.

- Được, tạm biệt.

Nam nhân quay đầu ngựa, cũng không nhìn lại, một đường đi thẳng. Nữ tử nhìn theo bóng dáng người đó đi khuất, tâm tình phức tạp, nàng rất muốn nói: "Hắc Ảnh, hai năm qua, huynh đã ở cạnh giúp đỡ ta rất nhiều, cảm ơn". Có lẽ, với mối quan hệ của họ, một lời cảm ơn là không đủ. Nhưng nàng chỉ có thể làm được như vậy thôi.

Nữ tử nhìn về phía cổng thành. Hai năm, A Mặc, ta đã trở lại. Nữ tử đó chính là Thanh nhi. Hai năm, nàng trở về gia tộc, ngoài mặt giành lấy thực quyền của mình, trong tối lại nuôi thêm người. Cuối cùng nàng cũng nắm được phần nửa sản nghiệp Mộ Dung gia. So với dự định còn kém một chút nhưng cũng đủ. Tiếp theo, nàng sẽ thực hiện dần dần, khi có A Mặc ở bên, nắm giữ toàn bộ Mộ Dung gia, sau đó là tứ đại thế gia, thuần phục họ trở thành lực lượng trong tay nàng, cùng A Mặc xây dựng Đại Sở ngày càng lớn mạnh. A Mặc, ta đã trở về rồi!

Thanh nhi nghỉ ngơi tại một sản nghiệp của Mộ Dung gia, nàng không vội tới Đông Cung, nơi nàng muốn xuất hiện là Đại điện, trước mặt văn võ bá quan, Hoàng thượng và hắn. Thanh nhi uống một ngụm trà. Tối nay nàng sẽ bãi phòng Thất vương phi, nghe nói hai năm qua Thất vương phi bệnh tình thêm nặng. Thất vương gia yêu thương ngày ngày bồi bên nàng. Nghe nói hai năm này Thất vương gia không nạp một người thiếp, Hoàng thượng đưa bao nhiêu nữ nhân tới liền được trả về bấy nhiêu. Tin đồn, muốn chứng thực phải nhìn thấy tận mắt.

Đêm, Thất vương phủ.

Thanh nhi đưa bái thiếp rất nhanh liền được Lưu quân gia dẫn vào Lạc Hà các. Lưu quân gia trong lòng rối rắm, thỉnh thoảng lại liếc nhìn vị nữ tử tuyệt sắc nọ. Hai năm qua, không một nữ nhân nào có thể bước vào cửa phủ chứ đừng nói là Lạc Hà các, cô nương này có gì đặc biệt hơn người sao? Kỳ thật ông rất kính ngưỡng vị vương phi trước kia, nhưng ngày ngày nhìn vương gia buồn bã không có sức sống lão quân gia vô cùng đau lòng. Ông cũng rất muốn vương gia có thể tiếp nhận nữ tử khác. Lưu quân gia thật là rối rắm a.

- Những năm này vương gia đã làm gì?

Đang trong hỗn loạn, Lưu quân gia bị tiếng nói làm cho giật mình, còn chưa kịp hồi thần đã buột miệng thốt lên:

- Không, không làm gì. Vương gia ban ngày luyện binh, đến tối lại ngủ người ở Mai Hồ.

- Mai Hồ?

Lưu quân gia giờ mới biết mình lỡ miệng, lời cũng đã nói ra, ông chỉ biết lắc đầu.

- Mộ Dung cô nương, Mai Hồ là hồ ở Lạc Hà các.

Thanh nhi gật đầu, trong Lạc Hà các có một hồ nhỏ, ở giữa xây một đình nghỉ, cảnh sắc khá đẹp. Tiểu thư rất thích nơi ấy, thi thoảng đẹp trời còn mang cảm ra gây một khúc.

Thanh nhi tới Lạc Hà các nhìn thấy một bóng lưng cô tịch ở giữa hồ. Nghe thấy người tới, Nam Cung Diệp quay lưng bước ra khỏi Mai Hồ, khuôn mặt cương nghị cứng rắn, đường nét sắc bén vì tiếp xúc quân doanh lại càng thêm lạnh lùng. Thanh nhi được tiếp tại ghế đá giữa sân viện, Lạc Hà các không có gì thay đổi, chỉ kê thêm bộ ghế đá cùng cây đình tử bên cạnh, những nhánh hoa màu tím khoe sắc rực rỡ. Thanh nhi ngồi xuống, thuận tay pha trà.

- Mộ Dung cô nương tới lấy đồ ư?

Thanh nhi nhướn mày, thì ra Thất vương gia biết thân phận của nàng.

- Không, đồ của ta cứ để ở Lạc Hà các này đi, hôm nay ta tới xem Thất vương gia sống thế nào?

Động tác nâng chén của Nam Cung Diệp hơi khựng lại rồi tiếp tục.

- Hải lòng rồi chứ?

- Hải lòng.

Nam Cung Diệp uống một hớp trà, đã lâu không thưởng thức tài nghệ nhất đẳng như vậy. Trước kia Mai nhi cũng hay pha trà cho hắn. Nàng và Thanh nhi đều có trà nghệ cao minh, có điều khi thưởng thức lại mang đến cảm giác khác nhau, khác với Thanh nhi là khuôn phép thanh tao, Mai nhi mang đến sự phóng khoáng tự do, nàng không gò bó tiểu tiết, chén trà cũng có cảm giác tùy ý thân nhiên. Đôi mắt Nam Cung Diệp hơi lơ đãng nhìn những bông hoa tím li ti trên cây.

- Thất vương gia, ngày mai ta sẽ xuất hiện ở Đại điện.

Nam Cung Diệp nhìn nữ tử áo xanh trước mặt, khuôn mặt thay đổi, ai có thể nghĩ người này từng là tỳ nữ của Thất vương phi năm nào? Khi biết kế hoạch của Đại ca, hắn cho rằng có chút khó khăn nhưng Mai nhi lại nắm chắc. Hóa ra là như vậy sao?

- Hắn chưa biết ư?

Đại ca hắn là chưa biết thân phận của Mộ Dung cô nương, nếu không, sao có thể không động tĩnh nào? Thôi, dù sao cũng là chuyện của họ.

- A Mặc đúng là chưa biết thân phận của ta.

Thanh nhi đứng dậy, quay người dời đi. Trước khi bước ra khỏi Lạc Hà các nàng nói:

- Thất vương gia, ba năm, sau ba năm ta sẽ không xen vào việc của ngài nữa.

Bàn tay đang nắm chén trà của Nam Cung Diệp run lên, ba năm? Thời gian để tang ư? Không.

"Choang"

Tiếng cốc chén bị đập xuống bàn vỡ tan, Nam Cung Diệp tức giận quát lên:

- Cút.

Thanh nhi thờ dãi, khi nghe tin đồn Thất vương phi bệnh tình nặng lên, Thất vương gia yêu thương không để nàng bước ra khỏi phủ, nàng liền biết Nam Cung Diệp không chấp nhận được sự thật này. Nhìn bóng dáng lạnh băng đó Thanh nhi chỉ biết lắc đầu rồi đi.

Nam Cung Diệp nhìn vụn chén vỡ trong lòng bàn tay, máu tươi do mảnh sắc khía vào da thịt từ từ chảy ra. Đôi mắt nhắm lại. Nàng chỉ đang tức giận hấn mà thôi. Khi nào hết giận nàng sẽ trở về. Hấn chờ. Dù bao lâu hấn cũng sẽ chờ.

Continue!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hiệp Khách Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.